CEL MAI LUNG DRUM

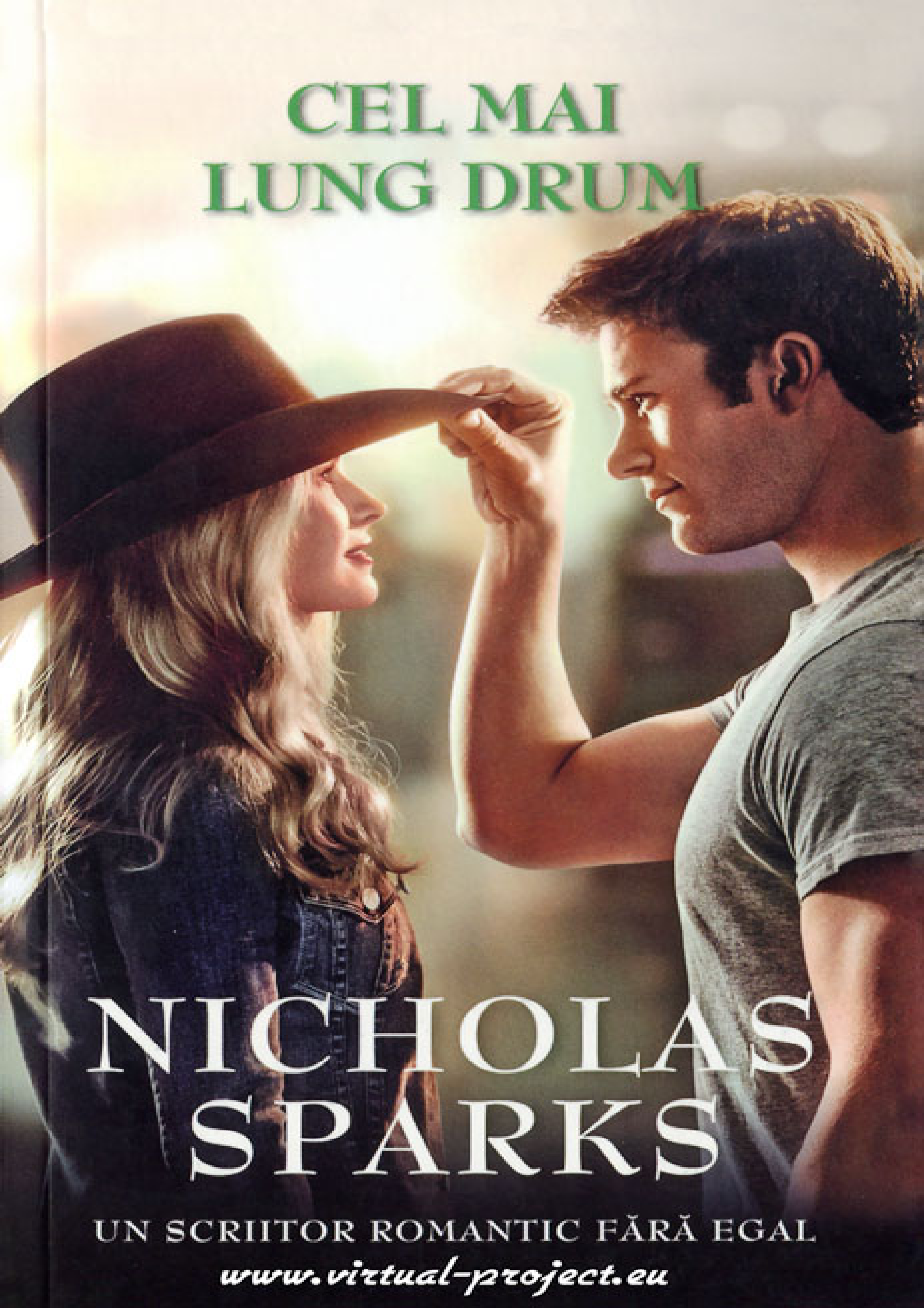

NICHOLAS SPARKS

UN SCRIITOR ROMANTIC FĂRĂ EGAL

www.virtual-project.eu

NICHOLAS SPARKS

CEL MAI LUNG DRUM

Original: *The Longest Ride* (2013)

Traducerea:
MARIA ACIOBĂNIŢEI

virtual-project.eu

Grupul Editorial RAO
2015

Pentru Miles, Ryan Landon,
Lexie şi Savannah

1

Începutul lunii februarie 2011
IRA

Uneori mă gândesc că sunt ultimul din neamul meu.

Numele meu e Ira Levinson. Sunt sudist şi evreu şi mă mândresc că, la un moment dat, mi s-a spus în ambele feluri. Mai sunt şi un om bătrân. M-am născut în 1920, anul în care alcoolul a fost scos în afara legii, iar femeile au primit drept de vot, aşa că m-am întrebat deseori dacă acesta a fost motivul pentru care viaţa mea s-a desfăşurat în acest fel. La urma urmei, n-am fost niciodată un mare băutor, iar femeia cu care m-am însurat a stat la coadă să voteze pentru Roosevelt de îndată ce a împlinit vârsta legală, aşadar, ar fi uşor să-ţi imaginezi că anul naşterii mele a sorocit toate acestea.

Tatăl meu ar fi luat în derâdere o asemenea idee. El credea în reguli. „Ira", îmi spunea el când eram tânăr şi munceam alături de el într-o prăvălie cu mărunţişuri, „ia să-ţi spun eu ce nu trebuie să faci niciodată", apoi îmi spunea. *Regulile lui de viaţă,* aşa le numea, iar eu am crescut auzind regulile tatălui meu cu privire la aproape orice. Unele lucruri spuse de el erau de natură morală, înrădăcinate în învăţăturile din Talmud, şi probabil că erau aceleaşi lucruri pe care cei mai mulţi părinţi le spuneau copiilor lor. De exemplu, mi s-a spus că trebuie să nu mint niciodată, să nu înşel şi să nu fur, dar tata – care uneori era evreu, aşa îi plăcea să spună pe atunci – se concentra, mai degrabă, asupra lucrurilor mai practice. Să nu ieşi niciodată în ploaie fără pălărie, îmi spunea. Să nu atingi niciodată ochiul aragazului, în caz că încă e fierbinte. Am fost avertizat să nu îmi număr niciodată în public banii din portofel sau să nu cumpăr bijuterii de la un om de pe stradă, oricât de bun mi s-ar părea chilipirul. Toţi aceşti *niciodată* curgeau fără sfârşit, dar, în

ciuda caracterului lor întâmplător, mă trezeam că urmam aproape fiecare regulă, poate fiindcă nu voiam să îl dezamăgesc pe tata. Chiar şi acum, vocea lui mă urmăreşte peste tot pe acest drum, cel mai lung dintre toate, pe acest drum numit viaţă.

De asemenea, mi se spunea deseori ce *ar trebui* să fac. Tata cerea cinste şi integritate în toate, dar mi s-a spus şi să ţin uşa deschisă pentru femei şi copii, să dau mâna cu fermitate, să-mi amintesc numele oamenilor şi să ofer întotdeauna clientului ceva mai mult decât se aştepta să primească. Am ajuns să-mi dau seama că regulile lui nu erau doar baza unei filosofii care l-a slujit bine, dar spuneau totul despre ce fel de om era. Fiindcă el credea în sinceritate şi integritate, tata era de părere că şi ceilalţi oameni credeau în ele. Credea în decenţa umană şi presupunea că şi ceilalţi erau ca el. Credea că, atunci când li se dădea ocazia, cei mai mulţi oameni făceau ceea ce trebuia, chiar dacă era greu, şi credea că binele învinge răul aproape întotdeauna. Nu era naiv însă. „Să ai încredere în oameni", spunea el, „până când îţi dau motive să n-o mai faci. Dar nici atunci să nu întorci spatele niciodată."

Tata m-a modelat în bărbatul care sunt astăzi mai mult decât oricine altcineva.

Dar războiul l-a schimbat. Sau, mai bine zis, Holocaustul l-a schimbat. Nu este vorba despre inteligenţa lui – tata termina careul de cuvinte încrucişate din *New York Times* în mai puţin de zece minute –, ci despre părerile lui în legătură cu oamenii. Lumea pe care credea că o înţelege nu mai avea sens pentru el şi atunci a început să se schimbe. La vremea aceea, avea deja aproape şaizeci de ani şi după ce m-a numit asociat în afacere a petrecut tot mai puţin timp în magazin. În schimb, a devenit evreu cu normă întreagă. Mergea la sinagogă regulat împreună cu mama – ajung şi la ea mai târziu – şi oferea sprijin financiar multor cauze evreieşti. Refuza să lucreze de Sabat. Urmărea cu interes ştirile despre înfiinţarea statului Israel – şi apoi despre războiul dintre arabi şi

israelieni – şi a început să viziteze Ierusalimul cel puţin o dată pe an, ca şi când căuta ceva despre care nu ştiuse niciodată că îi lipsise. Pe măsură ce îmbătrânea, am început să-mi fac griji pentru călătoriile acelea peste Ocean, dar el mă asigura că îşi poate purta singur de grijă. În ciuda vârstei înaintate, mintea îi rămăsese ascuţită, însă, din păcate, trupul lui nu ţinea pasul la fel de bine. A avut un atac de cord la vârsta de nouăzeci de ani şi, deşi s-a înzdrăvenit, după şapte luni, a suferit un atac cerebral care i-a slăbit partea dreaptă a corpului. Chiar şi atunci, a insistat să-şi poarte singur de grijă. A refuzat să se interneze într-un azil, deşi se folosea de un cadru ca să se deplaseze, şi a continuat să conducă maşina, în ciuda rugăminţilor mele de a preda permisul autorităţilor. E periculos, îi spuneam eu, iar el doar ridica din umeri.

„Ce pot să fac?” răspundea el. „Altfel cum să ajung la magazin?”

Tata a murit, în cele din urmă, cu o lună înainte să împlinească 101 ani, cu permisul tot în portofel şi cu un careu de cuvinte încrucişate rezolvat pe noptieră. Avusese o viaţă lungă, o viaţă interesantă, iar în ultima vreme mă trezesc că mă gândesc deseori la el. Presupun că e de înţeles, pentru că i-am călcat tot timpul pe urme. Am dus cu mine *Regulile lui de viaţă* în fiecare dimineaţă când am deschis magazinul şi în felul în care m-am purtat cu oamenii. Îmi aminteam numele lor şi mereu le dădeam mai mult decât aşteptau şi chiar şi în ziua de azi îmi iau pălăria dacă mi se pare că sunt şanse de ploaie. La fel ca tata, am suferit un atac de cord şi acum mă folosesc de un cadru de mers, dar mintea mea pare la fel de ascuţită ca întotdeauna, deşi nu mi-au plăcut niciodată cuvintele încrucişate. Şi, tot ca tata, am fost prea încăpăţânat ca să renunţ la permis. Privind în urmă, poate că a fost o greşeală. Dacă renunţam, nu mă aflam în situaţia asta: cu maşina în afara autostrăzii, pe jumătate trecut de taluzul abrupt şi cu capota boţită din cauza impactului cu un copac. Şi n-aş visa că vine cineva

cu un termos plin cu cafea şi o pătură şi cu un tron din acela portabil, care îi plimba pe faraoni dintr-un loc în altul. Pentru că, din câte îmi dau seama, e cam singurul fel în care am să scap cu viaţă din treaba asta.

Am dat de belea. Dincolo de parbrizul spart, ninsoarea cade mai departe, neclară şi derutantă. Sângerez la cap şi mă ia cu valuri de ameţeală; sunt aproape sigur că mi-am rupt braţul drept. Şi clavicula. Umărul îmi zvâcneşte şi fiecare spasm e chinuitor. Deşi port geacă, îmi e deja aşa de frig încât tremur.

Aş minţi dacă aş spune că nu mă tem. Nu vreau să mor şi, datorită părinţilor mei – mama a trăit nouăzeci şi şase de ani –, am presupus mereu că, genetic, sunt capabil să trăiesc şi mai mulţi ani decât am acum. Până acum câteva luni, eram convins că mai am de trăit măcar vreo doisprezece ani buni. Mă rog, poate nu chiar aşa de *buni.* Nu aşa stau lucrurile la vârsta mea. Mă descompun de ceva vreme – inima, încheieturile, rinichii, părticele din trupul meu se abandonează încet stafiei –, dar, recent, a mai apărut o complicaţie. Excrescenţe la plămâni, aşa a spus doctorul. Tumori. *Cancer.* Acum, timpul meu se măsoară în luni, nu în ani… dar, chiar şi aşa, încă nu sunt pregătit să mor. Nu azi. Trebuie să fac ceva, ceva ce am făcut în fiecare an din 1956 încoace. O tradiţie măreaţă se apropie de sfârşit şi mi-am dorit mai mult ca orice să mai am o şansă să spun adio.

Totuşi, e ciudat la ce se gândeşte un om când crede că moartea e inevitabilă. Un lucru ştiu sigur, anume că n-aş vrea să mor aşa dacă mi-a sunat ceasul – cu trupul tremurând, cu dantura clănţănind, până când, inevitabil, are să-mi cedeze şi inima. Ştiu ce se întâmplă când oamenii mor – la vârsta mea, am fost la mai multe înmormântări decât ţin minte. Dacă aş avea de ales, aş prefera să mor în somn, la mine acasă, într-un pat confortabil. Oamenii care mor aşa arată bine la priveghi, de aceea, dacă simt că Doamna cu Coasa mă bate pe umăr, m-am decis

deja să încerc să mă strecor pe bancheta din spate. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mă găsească cineva aici, încremenit în poziţia asta pe scaun, ca o statuie ciudată de gheaţă. Cum mi-ar mai scoate atunci cadavrul? Aşa cum sunt înţepenit în spatele volanului ar fi ca şi cum ar încerca să scoată un pian din baie. Parcă şi văd un pompier care ciopleşte gheaţa şi îmi clatină trupul înainte şi înapoi, spunând lucruri de genul „înclină-i capul încoace, Steve” sau „Mişcă braţele bătrânului încolo, Joe” în timp ce încearcă să-mi scoată corpul îngheţat din maşină. Lovind şi tropăind, trăgând şi împingând până când, după o ultimă ridicare, trupul meu cade la pământ. Nu, mulţumesc, nu e pentru mine. Mai am încă un strop de mândrie. Aşa că, după cum am spus, dacă se ajunge la asta, am să încerc să mă deplasez pe bancheta din spate şi să închid ochii. Astfel, pot să mă scoată ca pe un baton de peşte.

Dar poate nu se ajunge la asta. Poate vede cineva urmele de cauciucuri pe şosea, cele care duc direct la taluz. Poate cineva se opreşte şi strigă, poate luminează cu lanterna şi îşi dă seama că e o maşină aici jos. Nu e de neconceput; s-ar putea întâmpla. Cu siguranţă o să mă găsească cineva. Trebuie să mă găsească.

Nu-i aşa?

Sau poate că nu.

Ninsoarea cade mai departe. Aerul îmi iese din plămâni ca nişte norişori, ca un dragon, iar trupul mă doare de la frig. Dar ar putea fi şi mai rău. Pentru că era frig – deşi nu ningea –, când am ieşit, m-am îmbrăcat ca pentru iarnă. Port două cămăşi, un pulover, mănuşi şi pălărie. Acum, maşina e înclinată, cu botul în jos. Sunt prins în continuare de centură, care îmi sprijină greutatea, dar am capul aplecat pe volan. Airbagul s-a deschis, împrăştiind în maşină un praf alb şi un miros înţepător ca de praf de puşcă. Nu e confortabil, dar mă descurc.

Trupul îmi zvâcneşte. Nu cred că airbagul a funcţionat cum trebuie fiindcă am dat cu capul de

volan şi mi-am pierdut cunoştinţa. Nu ştiu pentru cât timp. Rana de la cap sângerează în continuare, iar oasele de la braţul drept par să încerce să iasă prin piele. Umărul şi clavicula îmi zvâcnesc şi mă tem să mă mişc. Îmi spun că ar putea fi mai rău. Deşi ninge, nu e ger afară. Au spus că temperatura scade până la -3 grade Celsius în noaptea asta, dar mâine creşte până la aproape 2 grade. Va fi şi vânt, cu rafale care vor atinge 32 kilometri pe oră. Mâine, duminică, vântul se va înteţi şi mai mult, dar până luni seară, vremea va continua să se îmbunătăţească. Până atunci, frontul atmosferic rece va fi trecut deja şi vântul va fi aproape inexistent. Marţi, temperaturile vor ajunge la +4,5 grade.

Ştiu toate aceste lucruri fiindcă urmăresc Canalul Meteo. E mai puţin deprimant decât ştirile şi mi se pare interesant. Nu e vorba doar de timpul probabil; au emisiuni despre efectele catastrofale ale vremii în trecut. Am văzut reportaje despre oameni care erau în baie atunci când o tornadă le-a smuls casa din temelii şi am văzut interviuri cu amărâţi vorbind despre cum au fost salvaţi după ce fuseseră luaţi de viituri. Pe Canalul Meteo, oamenii supravieţuiesc mereu catastrofei pentru că lor li se ia interviu pentru emisiune. Îmi place să ştiu dinainte că oamenii au supravieţuit. Anul trecut, am urmărit o poveste despre nişte navetişti la ora de vârf pe care i-a surprins viscolul la Chicago. Zăpada cădea aşa de repede încât drumurile au fost închise, deşi oamenii încă se aflau pe ele. Timp de opt ore, mii de americani au stat pe autostrăzi, fără să se poată mişca, în timp ce temperaturile scădeau drastic. Povestea pe care am văzut-o se concentra pe doi oameni care fuseseră prinşi în vijelie, dar ceea ce m-a uimit era că niciunul dintre ei nu părea pregătit pentru asemenea vreme. Ambii au intrat în hipotermie de îndată ce a început furtuna. Trebuie să recunosc, asta nu avea niciun sens pentru mine. Locuitorii din Chicago ştiu foarte bine că ninge regulat; uneori trec prin vijelii care vin din Canada, trebuie să-şi dea seama că se face frig. Cum de nu

ştiau asemenea lucruri? Dacă locuiam într-un astfel de loc, aş fi avut în portbagaj, până de Halloween, pături călduroase, căciuli, o geacă de iarnă de rezervă, acoperitoare pentru urechi, o lopată, o lanternă, mănuşi şi apă îmbuteliată. Dacă locuiam în Chicago, aş fi putut fi împotmolit două săptămâni până să încep să-mi fac griji.

Însă problema mea e că trăiesc în Carolina de Nord. Şi de obicei când conduc, nu mă îndepărtez de casă mai mult de câţiva kilometri – cu excepţia drumului anual la munte, pe care îl fac de obicei vara. De aceea, portbagajul meu e gol, dar mă simt puţin încurajat de faptul că nu mi-ar fi fost de niciun folos chiar dacă aş fi avut un hotel portabil în el. Taluzul e îngheţat şi abrupt şi nu am cum să ajung la portbagaj nici dacă acolo s-ar afla toate bogăţiile lui Tutankhamon. Totuşi, nu sunt chiar complet nepregătit pentru ce mi s-a întâmplat. Înainte să plec, am luat cu mine un termos plin cu cafea, două sandviciuri, prune şi o sticlă cu apă. Am pus mâncarea pe locul pasagerului, lângă biletul pe care l-am scris şi, deşi au căzut în urma accidentului, mă bucur să ştiu că sunt tot în maşină. Dacă mi se face foame, am să încerc să le găsesc, dar chiar şi acum înţeleg că mâncarea şi băutura vin cu un preţ. Ceea ce intră trebuie să şi iasă şi încă n-am reuşit să-mi dau seama cum o să iasă. Cadrul meu de mers e pe bancheta din spate, iar panta m-ar trimite în mormânt; date fiind rănile, chemarea naturii iese din discuţie.

Cu privire la accident. Probabil că aş putea imagina o poveste interesantă despre vremea potrivnică sau să descriu un şofer nervos şi frustrat care m-a forţat să ies în decor, dar nu aşa s-a întâmplat. Asta a fost: era întuneric şi începuse să ningă, apoi să ningă tot mai tare şi, deodată, drumul a dispărut pur şi simplu. Presupun că am intrat într-o curbă – spun *presupun* pentru că, evident, n-am văzut nicio curbă – şi apoi m-am trezit că trec prin parapet şi încep să mă înclin pe taluzul abrupt. Stau aici singur, pe întuneric, întrebându-mă dacă

reporterii de la Canalul Meteo vor face, la un moment dat, o emisiune despre mine.

Nu mai văd prin parbriz. Deşi mă săgetează dureri chinuitoare, încerc să acţionez ştergătoarele, aşteptându-mă să nu se întâmple nimic, dar după o clipă împing zăpada, lăsând în urmă un strat subţire de gheaţă. Mi se pare uimitor acest moment efemer de normalitate, dar opresc ştergătoarele fără tragere de inimă, precum şi farurile, deşi uitasem că sunt pornite. Îmi spun că ar trebui să economisesc cât o mai fi rămas din baterie, în caz că trebuie să folosesc claxonul.

Mă mişc simţind un fulger din braţ spre claviculă. Lumea se întunecă. Agonie. Respir şi expir aşteptând să treacă durerea teribilă. Doamne sfinte, te rog! Abia-abia mă ţin să nu ţip, dar apoi, ca prin minune, începe să se estompeze. Respir regulat încercând să-mi înghit lacrimile şi, când în cele din urmă reuşesc, mă simt epuizat. Aş putea dormi pentru totdeauna fără să mă trezesc. Închid ochii. Sunt obosit, atât de obosit.

Straniu, mă trezesc gândindu-mă la Daniel McCallum şi la după-amiaza în care m-a vizitat. Văd cadoul pe care mi l-a adus şi, în timp ce alunec pe nesimţite, mă întreb alene cât timp va trece până să mă găsească cineva.

— Ira!

Îl aud mai întâi în vis, bolborosit şi fără formă, un sunet de sub apă. După o clipă, îmi dau seama că îmi spune cineva pe nume. Dar e imposibil.

— Ira, trebuie să te trezeşti.

Deschid pleoapele. Pe locul de lângă mine o văd pe soţia mea, Ruth.

— Sunt treaz, spun eu, având capul sprijinit în continuare pe volan. Fără ochelarii care s-au pierdut în accident, imaginea ei e neclară, ca a unei fantome.

— Ai ieşit de pe autostradă.

Clipesc.

— M-a forţat un nebun să ies de pe drum. Am intrat pe o porţiune cu polei. Ar fi fost mai rău dacă nu aveam reflexe ca de felină.

— Ai ieşit de pe drum fiindcă eşti orb ca o cârtiţă şi prea bătrân ca să mai conduci. De câte ori ţi-am spus că eşti un pericol la volan?

— Niciodată nu mi-ai spus aşa ceva.

— Ar fi trebuit să o fac. Nici măcar n-ai observat curba. Ruth tace. Îţi curge sânge.

Ridic capul, mă şterg pe frunte cu dosul palmei şi se umple de sânge. E sânge pe volan şi pe bord, sunt pete roşii peste tot. Mă întreb cât sânge am pierdut.

— Ştiu.

— Ai mâna ruptă. Şi clavicula. Şi ceva nu e în regulă cu umărul tău.

— Ştiu, spun din nou. Clipesc, iar Ruth apare şi dispare din imagine.

— Trebuie să mergi la spital.

— Ai dreptate, spun eu.

— Îmi fac griji pentru tine.

Trag aer în piept înainte să răspund. Respir adânc.

— Şi eu îmi fac griji pentru mine, spun în cele din urmă.

Soţia mea, Ruth, nu se află, de fapt, în maşină. Îmi dau seama de asta. A murit acum nouă ani, în ziua în care viaţa mea s-a oprit. O strigasem din camera de zi şi, când nu a răspuns, m-am ridicat de pe scaun. Pe atunci mă puteam mişca fără cadru, deşi o făceam tot încet; când am ajuns în dormitor, am văzut-o pe podea, întinsă pe partea dreaptă. Am sunat la ambulanţă şi am îngenuncheat lângă ea. Am întors-o pe spate şi i-am pipăit gâtul, fără să simt nimic. I-am făcut respiraţie gură la gură, cum văzusem la televizor. Pieptul i se ridica şi cobora şi am respirat pentru ea până când am simţit că se întunecă totul în jur, dar nu a reacţionat în niciun fel. I-am sărutat buzele şi obrajii şi am ţinut-o în braţe până când a venit ambulanţa. Ruth, soţia mea de peste cinzeci şi cinci de ani, murise şi, cât ai clipi, a dispărut şi tot ceea ce am iubit.

— De ce eşti aici? o întreb.

— Ce fel de întrebare e asta? Sunt aici din cauza ta.

Desigur.

— Cât timp am dormit?

— Nu ştiu, răspunde ea. Dar e întuneric. Cred că ţi-e frig.

— Mereu mi-e frig.

— Nu în felul ăsta.

— Nu, aprob eu, nu aşa.

— De ce conduceai pe drumul ăsta? Unde te duceai?

Mă gândesc să încerc să mă mişc, dar amintirea fulgerului mă opreşte.

— Ştii tu.

— Da, spune ea. Te duceai la Black Mountain. Unde am fost în luna de miere.

— Am vrut să mai merg o dată. Mâine e aniversarea noastră.

Răspunde după o clipă.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile. Ne-am căsătorit în august, nu în februarie.

— Nu aniversarea aia, spun eu. Nu-i spun că, din câte zice doctorul, nu mai apuc luna august. Cealaltă aniversare, îi răspund în schimb.

— Despre ce vorbeşti? Nu există altă aniversare. Nu avem decât una.

— Ziua în care viaţa mea s-a schimbat pentru totdeauna, spun eu. Ziua în care te-am văzut prima dată.

Preţ de-o clipă, Ruth nu spune nimic. Ştie că vorbesc serios, dar, spre deosebire de mine, îi vine greu să spună asemenea lucruri. M-a iubit cu pasiune, dar am simţit-o în expresiile ei, în atingerea ei, în atingerea suavă a buzelor. Şi, când am avut cel mai mult nevoie, m-a iubit prin cuvintele pe care mi le-ai scris.

— Era pe 6 februarie 1939, îi spun. Făceai cumpărături în centru cu mama ta, Elisabeth, când aţi intrat în magazin. Mama ta voia să cumpere o pălărie pentru tatăl tău.

Ruth se sprijină de scaun, uitându-se la mine.

— Ai ieşit din camera din spate, spune ea. Şi, după o clipă, a ieşit şi mama ta.

Da, îmi amintesc deodată, mama a venit după mine. Ruth a avut mereu o memorie extraordinară.

Ca şi familia mamei, familia lui Ruth era din Viena, dar emigrase în Carolina de Nord cu două luni înainte. Fugiseră din Viena după *Anschluss*-ul Austriei, când Hitler şi naziştii au anexat Austria la Reich. Tatăl lui Ruth, Jakob Pfeffer, profesor de istoria artei, ştia ce însemna pentru evrei ascensiunea lui Hitler, aşa că a vândut tot ca să aibă bani pentru mita în schimbul căreia a obţinut libertatea familiei. După ce au trecut graniţa în Elveţia, au mers la Londra, apoi mai departe la New York, înainte să ajungă, în cele din urmă, în Greensboro. Unul dintre unchii lui Jakob făcea mobilă la câteva străzi distanţă de magazinul tatei, iar Ruth şi familia ei au locuit câteva luni în două camere înghesuite deasupra fabricii. Mai târziu, aveam să aflu că vaporii nesfârşiţi de lac îi făcea aşa de rău lui Ruth încât abia putea să doarmă.

— Am venit la magazin fiindcă ştiam că mama ta vorbea germana. Ni se spusese că putea să ne ajute. Ruth clatină din cap. Ne era aşa de dor de casă, eram aşa de disperaţi să întâlnim pe cineva de prin părţile noastre.

Dau din cap. Cel puţin mi se pare că asta fac.

— Mama mi-a explicat tot după ce aţi plecat. Trebuia. Nu am înţeles o vorbă din ce spuneaţi.

— Ar fi trebuit să învеţi germana de la mama ta.

— Ce importanţă avea? Înainte să ieşi măcar din magazin, ştiam că într-o zi aveam să fim căsătoriţi. Aveam tot timpul din lume să vorbim.

— Aşa spui mereu, dar nu-i adevărat. Abia dacă te-ai uitat la mine.

— Nu puteam. Erai cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Era ca şi cum aş fi încercat să mă uit la soare.

— *Ach, Quatsch*[1]... pufneşte ea. Nu eram frumoasă. Eram un copil. Aveam doar şaisprezece ani.

— Iar eu abia împlinisem nouăsprezece. Şi, până la urmă, am avut dreptate.

Ruth oftează.

— Da, spune ea, ai avut dreptate.

Desigur, îi mai văzusem pe Ruth şi pe părinţii ei. Mergeau la sinagoga noastră şi stăteau în primele rânduri, străini într-o ţară străină. Mama mi-i arătase după slujbă, uitându-se discret după ei, în timp ce se grăbeau spre casă.

Întotdeauna mi-au plăcut plimbările noastre spre casă după ce mergeam sâmbăta la sinagogă, când o aveam pe mama numai pentru mine. Conversaţia noastră se schimba cu uşurinţă de la un subiect la altul, iar eu mă bucuram de toată atenţia ei. Îi puteam povesti despre orice necazuri aveam sau să o întreb orice îmi trecea prin minte, chiar şi lucruri pe care tata le-ar fi considerat fără rost. În timp ce tata îmi dădea sfaturi, mama îmi oferea alinare şi dragoste. Tata nu venea niciodată cu noi; prefera să deschidă magazinul mai devreme sâmbăta, sperând să aibă clienţi la sfârşit de săptămână. Mama înţelegea. La vremea aceea, până şi eu ştiam că ne chinuiam să ţinem magazinul deschis. Criza economică lovise greu în Greensboro, la fel ca peste tot, iar uneori treceau zile întregi fără să intre nici măcar un client în magazin. Mulţi oameni nu aveau de lucru, mult mai mulţi erau înfometaţi. Stăteau la coadă pentru supă sau pâine. Multe dintre băncile locale dăduseră faliment, luând cu ele şi economiile oamenilor. Tata era genul de om care punea bani deoparte în vremurile bune, dar în 1939 lucrurile stăteau prost şi pentru el.

Mama muncise întotdeauna cu tata, deşi rareori în faţă, cu clienţii. Pe atunci, bărbaţii – iar clientela noastră era formată aproape exclusiv din bărbaţi – se aşteptau ca un alt bărbat să îi ajute atât în alegerea, cât şi în croiala costumelor, însă mama ţinea proptită uşa de la magazie, ceea ce îi permitea să-l vadă foarte bine pe client. Trebuie să spun că mama era genială în meşteşugul ei. Tata trăgea şi însemna materialul acolo unde trebuia, dar mama

ştia doar dintr-o privire dacă trebuia să ajusteze măsurătorile făcute de tata. Cu ochii minţii, vedea clientul în costumul finisat, ştiind linia exactă a fiecărei cute sau cusături. Tata înţelegea lucrul ăsta – din acest motiv, punea oglinda în aşa fel încât să vadă ea. Deşi unii bărbaţi s-ar fi simţit ameninţaţi, tata era mândru. Una dintre *Regulile de viaţă* era să te însori cu o femeie mai deşteaptă decât tine. „Eu aşa am făcut", îmi spunea el, „şi aşa ar trebui să faci şi tu. Mă întreb de ce să-ţi baţi capul cu gânditul?"

Trebuie să recunosc că mama chiar era mai deşteaptă decât tata. Deşi nu a stăpânit niciodată arta gătitului – mamei ar fi trebuit să i se interzică accesul în bucătărie –, vorbea patru limbi şi putea cita din Dostoievski în rusă; era o pianistă desăvârşită şi urmase cursurile Universităţii din Viena într-o vreme în care studentele erau o raritate. Tata, pe de altă parte, nu fusese la facultate. Şi, ca şi mine, o văzuse pentru prima dată pe soţia lui la sinagogă, curând după ce ea ajunsese la Greensboro.

Însă aici se termină asemănările pentru că mereu mă întreb dacă părinţii mei erau fericiţi ca pereche. Ar fi uşor de zis că pe atunci lucrurile stăteau altfel, că oamenii se căsătoreau mai puţin din dragoste şi mai mult din motive practice. Şi nu spun că nu se potriveau în multe feluri. Părinţii mei erau parteneri buni şi nu i-am auzit niciodată certându-se. Dar mă întrebam deseori dacă fuseseră vreodată îndrăgostiţi. În toţi anii în care am trăit lângă ei, nu i-am văzut niciodată sărutându-se şi nici nu erau genul de cuplu care să se simtă în largul lor ţinându-se de mână. Serile, tata făcea contabilitatea la masa din bucătărie, în timp ce mama stătea în salon cu o carte deschisă pe genunchi. Mai târziu, după ce părinţii mei s-au pensionat şi am preluat eu afacerea, am sperat că se vor apropia unul de celălalt. M-am gândit că ar putea călători împreună, să meargă în croaziere sau excursii, dar după prima vizită la Ierusalim, tata a călătorit mereu de unul singur. S-au obişnuit să ducă vieţi separate, continuând să se îndepărteze unul de altul, devenind din nou doi

străini. Când aveau vreo optzeci de ani, părea că nu mai aveau ce să-şi spună unul altuia. Puteau să stea ore întregi în aceeaşi cameră fără să scoată o vorbă. Când eu şi Ruth îi vizitam, aveam tendinţa să petrecem timpul mai întâi cu unul, apoi cu celălalt; apoi, în maşină, Ruth mă strângea de mână, ca şi cum promitea că noi nu aveam să ajungem aşa.

Pe Ruth o deranja relaţia dintre ei mai mult decât pe ei înşişi. Nu părea că-şi doresc să închidă prăpastia care îi despărţea. Se simţeau bine fiecare în lumea lui. Pe măsură ce au îmbătrânit, în timp ce tata se apropia de moştenirea lui, mama a dezvoltat o pasiune pentru grădinărit şi petrecea ore întregi curăţând florile din curtea din spate. Tatei îi plăcea să se uite la filme western vechi şi la ştirile de seară, iar mama avea cărţile ei. Şi îi interesau, evident, lucrările de artă pe care le colecţionam cu Ruth, lucrări care au sfârşit prin a ne îmbogăţi.

— Nu te-ai mai întors mult timp la magazin, i-am spus lui Ruth.

În afara maşinii, zăpada a acoperit parbrizul şi continuă să se aştearnă. Conform Canalului Meteo, ar fi trebuit să se oprească până acum, dar, în ciuda minunilor tehnologiei moderne şi a prognozelor, anticiparea vremii încă poate prezenta erori. E încă un motiv pentru care mi se pare interesant canalul ăsta.

— Mama a cumpărat pălăria. Nu mai aveam bani pentru nimic altcineva.

— Dar ai crezut că-s arătos.

— Nu. Aveai urechile prea mari. Îmi plac urechile fine.

Are dreptate despre urechile mele. Sunt mari şi ies în afară, la fel ca ale tatei, dar, spre deosebire de tata, îmi era ruşine de ele. Când eram copil, de vreo opt sau nouă ani, am luat din magazin nişte material pe care l-am tăiat într-o fâşie lungă şi mi-am petrecut vara dormind cu fâşia legată în jurul capului, sperând că urechile mi se vor apropia de cap. Mama se făcea că nu observă când intra

noaptea să mă verifice, dar uneori îl vedeam pe tata vorbind cu ea în şoaptă pe un ton aproape jignit. „Are urechile mele”, îi spunea el. „Ce-i aşa de urât la urechile mele?”

I-am spus lui Ruth povestea asta la puţin timp după nuntă şi a râs. De atunci, mă tachina uneori din cauza urechilor, la fel cum face şi acum, dar în toţi anii petrecuţi împreună, nu m-a şicanat niciodată cu răutate.

— Am crezut că-ţi plac urechile mele. Aşa îmi spuneai de fiecare dată când le sărutai.

— Îmi plăcea faţa ta. Exprima bunătate. Urechile tale veneau la pachet. Nu voiam să te jignesc.

— Exprima bunătate?

— Da. Exista o blândeţe în ochii tăi, de parcă voiai să vezi doar partea bună a oamenilor. Am observat asta chiar dacă abia te uitai la mine.

— Încercam să-mi fac curaj ca să te întreb dacă pot să te conduc acasă.

— Nu, spune ea clătinând din cap. Deşi imaginea e neclară, are vocea tânără, cea de şaisprezece ani pe care am auzit-o cu atât de mult timp în urmă. După aceea, te-am văzut de multe ori la sinagogă şi nu m-ai întrebat niciodată. Uneori te aşteptam, dar treceai pe lângă mine fără o vorbă.

— Nu vorbeai engleza.

— Începusem deja să înţeleg puţin şi puteam chiar să vorbesc un pic. Dacă m-ai fi întrebat, aş fi spus: Bine, Ira, o să mă plimb cu tine.

Spune ultimele cuvinte cu accent. Accent nemţesc vienez, uşor şi muzical. Cadenţat. În anii din urmă, accentul i s-a estompat, dar nu a dispărut niciodată de tot.

— Părinţii tăi n-ar fi fost de acord.

— Mama ar fi fost. Îi plăcea de tine. Mama ta mi-a spus că într-o zi urma să ai propria ta afacere.

— Ştiam eu! Întotdeauna am bănuit că m-ai luat pentru bani.

— Care bani? N-aveai niciun ban. Dacă voiam un bărbat bogat, m-aş fi măritat cu David Epstein. Tatăl lui avea fabrica de textile şi locuiau într-un conac.

Şi asta era una dintre vechile glume din căsnicia noastră. Deşi mama spunea adevărul, chiar şi ea ştia că nu era genul de afacere din care să te îmbogăţeşti. A început şi a rămas o afacere micuţă până în ziua în care am vândut, în sfârşit, magazinul şi m-am pensionat.

— Îmi amintesc că v-am văzut pe amândoi la magazinul cu sucuri de peste stradă. David s-a întâlnit cu tine aproape în fiecare zi, toată vara.

— Îmi plăcea sucul cu aromă de ciocolată. Nu mai băusem niciodată.

— Eram gelos.

— Aveai dreptate să fii gelos, spune ea. Era bogat şi frumos şi avea urechi perfecte.

Zâmbesc, dorindu-mi să o văd mai bine. Dar e imposibil din cauza întunericului.

— O vreme am crezut că vă veţi căsători.

— M-a cerut de mai multe ori, iar eu îi spuneam că sunt prea tânără, că trebuia să aştepte până terminam facultatea. Dar îi spuneam minciuni. Adevărul era că pusesem deja ochii pe tine. De asta insistam să mergem la magazinul cu sucuri de lângă magazinul tatălui tău.

Ştiam asta, desigur. Dar îmi place să o aud spunând-o.

— Stăteam la fereastră şi te priveam cum stăteai cu el.

— Te vedeam câteodată. Ruth zâmbeşte. O dată ţi-am făcut semn cu mâna şi tot nu m-ai rugat să mă plimb cu tine.

— David era prietenul meu.

Era un adevăr şi a rămas un adevăr aproape toată viaţa noastră. Eram prieteni cu David şi cu soţia lui, Rachel, iar Ruth făcea meditaţii cu unul dintre copiii lor.

— Nu avea nicio legătură cu prietenia. Te temeai de mine. Mereu ai fost timid.

— Cred că mă confunzi. Eram vesel, un donjuan, un Frank Sinatra tânăr. Uneori trebuia să mă ascund de femeile care mă urmăreau.

— Te holbai la picioare când mergeai şi te înroşeai la faţă când îţi făceam cu mâna. Apoi, în august, te-ai mutat. Ca să mergi la facultate.

Am plecat la şcoală la William & Mary în Williamsburg, Virginia, şi nu m-am mai întors acasă până în decembrie. În luna aceea, am văzut-o de două ori pe Ruth la sinagogă, de la distanţă de fiecare dată, înainte de a mă întoarce la şcoală. În mai am venit acasă, ca să lucrez la magazin; al Doilea Război Mondial făcea deja ravagii în Europa. Hitler cucerise Polonia şi Norvegia, zdrobise Belgia, Luxemburg şi Olanda, iar pe francezi îi făcea bucăţele. În fiecare ziar era vorba doar de război. Nimeni nu ştia dacă avea să intre şi America în conflict, dar atmosfera era apăsătoare. Câteva săptămâni mai târziu, francezii aveau să iasă definitiv din război.

— Când m-am întors, te întâlneai tot cu David.

— Dar m-am împrietenit şi cu mama ta în anul în care ai fost plecat. În timp ce tata muncea, eu şi mama mergeam la magazin. Vorbeam despre Viena şi despre vechea noastră viaţă. Mie şi mamei ne era dor de casă, desigur, dar eram şi furioasă. Nu îmi plăcea Carolina de Nord. Simţeam că locul meu nu era aici. Chiar dacă era război, o parte din mine voia să se întoarcă acasă. Voiam să-mi ajut familia. Eram foarte îngrijoraţi din cauza rudelor rămase acolo.

O văd întorcându-se spre geam şi, în tăcerea asta, ştiu că Ruth se gândeşte la bunicii, mătuşile, unchii şi verii ei. Cu o noapte înainte ca Ruth şi părinţii ei să plece din Elveţia, zeci de membri ai familiei ei extinse se adunaseră pentru o cină de adio. Au fost despărţiri emoţionante şi promisiuni că aveau să păstreze legătura şi, deşi unii erau încântaţi pentru ei, aproape toată lumea credea că tatăl lui Ruth exagerează şi că era o prostie să renunţe la tot pentru un viitor nesigur. Cu toate astea, câţiva dintre ei îi strecuraseră nişte monede de aur şi, în cele şase săptămâni cât a durat călătoria până în Carolina de Nord, monedele acelea le-au oferit un acoperiş deasupra capului şi mâncare. În afară de Ruth şi

părinţii ei, toată familia rămăsese în Viena. În vara anului 1940, purtau deja Steaua lui David pe braţ şi le era interzis să muncească. Deja era prea târziu ca să mai scape.

Mama mi-a povestit despre vizitele lui Ruth şi despre grijile lor. Mama, la fel ca Ruth, încă mai avea rude în Viena, dar, ca atâţia alţii, nu avea habar ce avea să se întâmple sau cât de îngrozitor avea să devină totul. Nici Ruth nu ştia, dar tatăl ei ştiuse. Ştiuse cât încă mai aveau timp să fugă. Mai târziu, am ajuns să cred că era cel mai inteligent om pe care l-am cunoscut.

— Tatăl tău făcea mobilă pe atunci?

— Da, a spus Ruth. Nicio universitate nu voia să-l angajeze, aşa că a făcut ce a trebuit ca să ne hrănească. Dar îi era greu. Nu era făcut să construiască mobilă. Când a început, venea acasă epuizat, cu praf de rumeguş în păr şi bandaje pe mâini şi adormea în fotoliu de îndată ce intra în casă. Dar nu se plângea niciodată. Ştia că noi suntem cei norocoşi. După ce se trezea, făcea duş şi îşi punea costumul pentru cină, era felul lui de a-şi aminti de bărbatul care fusese cândva. Şi purtam conversaţii vesele la masă. Mă întreba ce am învăţat la şcoală în ziua aceea şi asculta cu atenţie ce-i spuneam. Apoi mă făcea să mă gândesc la lucruri în moduri noi. „De ce crezi că se întâmplă aşa?” mă întreba el, sau: „Te-ai gândit vreodată la asta?” Ştiam ce face, desigur. Dacă ai fost profesor odată, aşa rămâi toată viaţa, iar el era bun la asta, motiv pentru care a putut să predea din nou după război. M-a învăţat să gândesc şi să am încredere în propriile instincte, aşa cum a făcut cu toţi elevii lui.

O urmăresc, gândindu-mă la cât de semnificativ a fost faptul că şi Ruth a devenit profesoară, iar în minte îmi apare din nou Daniel McCallum.

— Iar tatăl tău te-a ajutat să înveţi totul despre artă.

— Da, spune ea, cu un ritm şugubăţ în voce. M-a ajutat şi cu asta.

2

Cu patru luni înainte
SOPHIA

— Trebuie să vii, se rugă Marcia. Vreau să vii. Mergem vreo treisprezece, paisprezece oameni. Şi nu e prea departe. McLeansville e la distanţă de aproape o oră şi ştii că ne vom distra pe cinste în maşină.

Sophia făcu o mutră sceptică de pe patul ei, unde recitea, fără prea mare râvnă, nişte notiţe la istoria Renaşterii.

— Ştiu şi eu… la *rodeo?*

— N-o spune pe tonul ăsta, spuse Marcia aranjându-şi în oglindă pălăria neagră de cowboy, înclinând-o când pe o parte, când pe alta. Colegă de cameră cu Sophia încă din anul al doilea, Marcia Peak era cea mai bună prietenă a ei din campus. Mai întâi, nu e doar rodeo – e vorba de *călărit tauri.* Apoi, nici măcar nu e vorba de asta. Trebuie să ieşi din campus pentru o plimbare scurtă şi să stai cu mine şi cu fetele. Pe urmă e o petrecere, pentru care se montează baruri într-un hambar mare de modă veche, lângă arenă… vor avea formaţie şi dans şi jur pe ce-am mai sfânt că n-ai să mai vezi niciodată atâţia băieţi drăguţi la un loc.

Sophia ridică ochii pe deasupra caietului.

— Ultimul lucru pe care-l vreau acum e să găsesc un băiat drăguţ.

Marcia dădu ochii peste cap.

— Ideea e că trebuie să mai ieşi din casă. E deja octombrie. Am început şcoala de două luni şi trebuie să termini cu supărarea.

— Nu sunt supărată, spuse Sophia. Doar că… m-am săturat.

— Adică te-ai săturat să-l vezi pe Brian, nu-i aşa? Se întoarse cu faţa la Sophia. Bine, înţeleg asta. Dar e un campus mic. Iar frăţiile Chi Omega şi Sigma

Chi fac pereche anul ăsta. Orice ar fi, va fi inevitabil.

— Ştii ce vreau să spun. Mă urmăreşte. Joi era în aulă la Centrul Scales, după cursul meu. Asta nu s-a întâmplat niciodată când eram împreună.

— Ai vorbit cu el? Sau el a încercat să stea de vorbă cu tine?

— Nu. Sophia clătină din cap. Am mers direct spre uşă şi m-am prefăcut că nu-l văd.

— Deci nu-i nicio problemă.

— Tot îmi dă fiori…

— Şi ce dacă? Marcia ridică nerăbdătoare din umeri. Nu-l lăsa să te supere. Doar nu e vreun psihopat. Are să-şi dea el seama până la urmă.

Sophia privi în altă parte, gândindu-se „Să sperăm”, dar când nu răspunse nimic, Marcia traversă camera şi se aşează pe pat lângă ea. O mângâie pe Sophia pe picior.

— Hai să ne gândim logic la asta, bine? Ai spus că nu te mai sună şi nu-ţi mai trimite mesaje, da?

Sophia dădu din cap că da, deşi fără prea mare tragere de inimă.

— Bine atunci, hotărî ea. E vremea să-ţi vezi de viaţa ta.

— Dar asta am încercat să fac. Dar oriunde merg, e şi el acolo. Pur şi simplu nu înţeleg de ce nu mă lasă în pace.

Marcia îşi adună genunchii şi se sprijini cu bărbia de ei.

— E simplu: Brian crede că dacă poate vorbi cu tine, dacă spune ceea ce trebuie şi dă drumul la farmec, o să te convingă să te răzgândeşti. El chiar crede asta. Marcia o fixă cu o privire serioasă. Sophia, trebuie să înţelegi că toţi băieţii gândesc aşa. Băieţii cred că se pot scoate din orice cu vorbe şi mereu îşi doresc ce nu pot să aibă. E în ADN-ul lor. Tu l-ai părăsit, aşa că acum te vrea înapoi. Aşa-s băieţii. Îi făcu prietenei ei cu ochiul. Până la urmă, are să accepte că s-a terminat. Bineînţeles, dacă nu cedezi.

— Nu cedez, spuse Sophia.

— Bravo ţie, spuse Marcia. Întotdeauna ai fost prea bună pentru el.

— Credeam că-ţi place de Brian.

— Chiar îmi place. E amuzant, arată bine şi e bogat – ce să nu-mi placă la el? Suntem prieteni din anul întâi şi încă mai vorbesc cu el. Dar înţeleg că a fost un iubit mizerabil care a înşelat-o pe colega mea de cameră. Nu doar o dată, nici de două ori, ci de trei ori.

Sophia simţi că se dezumflă.

— Mersi că mi-ai amintit.

— Ascultă, e treaba mea ca prietenă să te ajut să treci peste asta. Acestea fiind zise, ce fac? Vin cu soluţia asta uimitoare pentru toate problemele tale, o seară în oraş cu fetele, afară din campus, iar tu te gândeşti să stai aici?

Când Sophia nu spuse nimic, Marcia se aplecă mai aproape de ea.

— Te rog? Hai cu noi. Am nevoie de aliata mea.

Sophia oftă ştiind cât de insistentă putea să fie Marcia.

— Bine, cedă ea. Merg.

Şi, deşi nu ştia încă, de câte ori gândurile ei se întorceau în trecut, avea să îşi amintească mereu de faptul că aşa începuseră toate.

Pe măsură ce se apropia încet miezul nopţii, Sophia trebuia să admită că prietena ei avusese dreptate. Avea nevoie de o seară în oraş… îşi dădea seama că, pentru prima dată în ultimele săptămâni, chiar se distra. La urma urmei, nu se bucura în fiecare seară de aromele de pământ, transpiraţie şi bălegar în timp ce urmărea bărbaţi nebuni care călăreau animale şi mai nebune. Află că Marcia credea că tipii care călăreau taurii debordau de farmec şi, de câteva ori, colega ei o îndemnase să îi arate un specimen deosebit de arătos, inclusiv pe cel care luase toate premiile. „Acela e chiar apetisant”, spusese ea, iar Sophia râsese aprobator fără să vrea.

Petrecerea de după era o surpriză plăcută. Hambarul care se năruia, cu podele de pământ, cu

pereţii din scânduri, bârnele la vedere şi găurile căscate în acoperiş era plin ochi. Oamenii se înghesuiau la barurile improvizate, împrăştiate în interiorul dărăpănat. Deşi nu se omora după melodiile country-western, formaţia era veselă şi podeaua de lemn, făcută la repezeală, era înţesată. Din când în când, începea câte un cadril, la care se pricepea aproape toată lumea. Era ca un cod secret; se termina o piesă şi începea alta, dansatorii ieşeau de pe ring în timp ce alţii le luau locul, alegându-şi poziţia şi dându-i Sophiei impresia că totul era o coregrafie gândită anterior. Marcia şi celelalte fete din comunitate dansau şi ele, executând perfect toate figurile şi lăsând-o pe Sophia să se întrebe unde învăţaseră să facă asta. În cei doi ani de când stăteau împreună, nici Marcia şi nici celelalte fete nu spuseseră că ştiau să danseze aşa.

Deşi nu avea de gând să se facă de râs pe ring, Sophia era bucuroasă că venise. Spre deosebire de barurile pentru studenţi din campus – sau *oricare* alt bar la care fusese, de altfel –, oamenii de aici erau cu adevărat de treabă. Incredibil de drăguţi. Nu auzise niciodată atâţia străini strigând „Scuză-mă” sau „Îmi cer iertare”, însoţind vorbele cu zâmbete prietenoase, în timp ce se dădeau la o parte din calea ei. Şi Marcia mai avusese dreptate într-o privinţă: peste tot erau băieţi drăguţi, iar Marcia, precum şi cele mai multe fete din casă profitau din plin de situaţie. De când veniseră, niciuna dintre ele nu îşi cumpărase singură vreo băutură.

Părea acel gen de seară de sâmbătă pe care îşi imagina că îl petreceau oamenii în Colorado, Wyoming sau Montana, nu că ar fi ajuns vreodată pe acolo. Cine ştia că sunt aşa de mulţi cowboy în Carolina de Nord? Uitându-se prin mulţime, îşi dădu seama că probabil nu erau cowboy adevăraţi – cei mai mulţi erau acolo ca să se uite cum sunt călăriţi taurii şi să bea bere sâmbătă seara –, dar nu mai văzuse aşa de multe pălării de cowboy, cizme şi catarame la un loc. Iar femeile? Şi ele purtau cizme şi pălării, dar cu fetele ei din casă şi cu femeile de

aici adunate la un loc, vedea mai mulţi pantaloni foarte scurţi şi mai multe abdomene dezgolite decât văzuse vreodată în campus în prima zi caldă de primăvară. Era ca o convenţie Daisy Duke[2]. Marcia şi fetele fuseseră la cumpărături mai devreme, lăsând-o pe Sophia să se simtă aproape demodată în blugi şi bluză fără mâneci.

Îşi sorbea băutura, mulţumindu-se să privească, să asculte şi să se bucure de atmosferă. Marcia se îndepărtase cu Ashley câteva minute mai devreme, cu siguranţă ca să stea de vorbă cu nişte băieţi pe care tocmai îi cunoscuseră. Celelalte fete formau grupuri similare, dar Sophia nu simţea nevoia să se alăture. Fusese mereu puţin singuratică şi, spre deosebire de multe persoane din casă, nu trăia şi murea după regulile surorităţii[3]. Deşi îşi făcuse câteva prietene bune, era pregătită să treacă mai departe. Oricât de înspăimântătoare părea perspectiva *vieţii reale,* o încânta gândul de a avea propria ei locuinţă. Avea o imagine vagă a unui apartament într-un oraş cu bistrouri, cafenele şi baruri în apropiere, dar cine putea şti cât de realist era totul? Adevărul era că şi un apartament amărât lângă autostradă în Omaha, Nebraska, era mai bun decât situaţia ei actuală. Era sătulă să stea în casa surorităţii şi nu doar pentru că Chi Omega şi Sigma Chi făceau pereche din nou. Era al treilea an în casă şi deja începuse să se sature de dramele convieţuirii cu fetele. Nu, nu era aşa. Într-o casă cu treizeci şi patru de fete, dramele erau *fără sfârşit* şi, chiar dacă încercase orice ca să le evite, ştia că drama de anul acesta era pe cale să se producă. Noua recoltă de fete din anul al doilea se frământa permanent, gândindu-se la ce credeau celelalte despre ele, străduindu-se să se integreze şi luându-se la întrecere pentru un loc mai sus în ierarhie.

Chiar şi atunci când se înscrisese, Sophia nu dăduse prea mare importanţă acestor lucruri. Pe de-o parte, devenise membră pentru că nu reuşise să se înţeleagă cu colega de cameră din anul întâi şi, pe

de altă parte, pentru că toţi ceilalţi boboci se grăbeau. Era curioasă să afle despre ce era vorba, mai ales că viaţa socială în Wake era în mare parte definită de sistemul grecesc. Cât ai clipi, era membră în Chi Omega şi dădea un avans pentru o cameră în casă.

Încercase să se implice în toate. Cu adevărat. În primul an, se gândise pentru scurt timp să devină ofiţer. Marcia izbucnise în râs când Sophia menţionase lucrul ăsta, apoi începuse şi ea să râdă şi aşa se terminase totul. Şi fusese un lucru bun pentru că Sophia ştia că ar fi fost jalnică pe post de ofiţer. Deşi participase la fiecare petrecere, fiecare seară de gală sau şedinţă obligatorie, nu credea în zicerea că „surorile îţi vor schimba viaţa”, nici că „apartenenţa la Chi Omega îţi va aduce beneficii toată viaţa”.

De câte ori auzea aceste sloganuri la şedinţele surorităţii, voia să ridice mâna şi să le întrebe pe colegele ei dacă într-adevăr credeau că entuziasmul pe care îl arăta în timpul Săptămânii Greceşti conta pe termen lung. Oricât de mult încerca, nu îşi putea imagina că avea să îl audă la interviu pe viitorul ei şef spunând: „Observ aici că ai ajutat la crearea coregrafiei pentru dansul care a adus Chi Omega în fruntea caselor în primul tău an de facultate. Sincer, domnişoară Danko, se întâmplă să fie exact abilitatea pe care o căutăm la un custode la un muzeu”.

Să fim serioşi!

Viaţa în comunitate făcea parte din experienţa ei de facultate şi nu o regreta, dar nu voia să fie *singura* parte. Nici măcar cea mai mare parte. Mai întâi de toate, venise la Wake Forest pentru că îşi dorise o educaţie bună, iar bursa ei cerea ca studiul să fie pe primul plan. Şi aşa făcuse.

Învârti paharul, gândindu-se la anul trecut. Ei… aproape trecut.

Semestrul anterior, după ce aflase că Brian o înşelase a doua oară, fusese dărâmată. Era incapabilă să înveţe şi, în apropierea examenelor, fusese nevoită să tocească nebuneşte ca să îşi

menţină media. Reuşise… cu greu. Dar era cel mai stresant lucru pe care îl făcuse şi era hotărâtă să nu permită să se mai întâmple vreodată. Dacă nu ar fi avut-o pe Marcia, nu era sigură că ar fi putut să termine semestrul, iar acest motiv era suficient ca să se bucure că se înscrisese în Chi Omega. Pentru ea, în suroritate fusese mereu vorba de prietenia individuală, nu vreo tâmpenie de identitate de grup; iar pentru ea prietenia nu avea nicio legătură cu ierarhia. Aşadar, aşa cum făcuse de la început, avea să facă ce trebuia în ultimul an, dar nimic în plus. Avea să se achite de datorii şi să ignore clicile care cu siguranţă se formau deja, mai ales pe cele care credeau că era totul în viaţă să faci parte din Chi Omega.

Clicile care venerau oamenii ca Mary-Kate, de exemplu.

Mary-Kate era preşedinta surorităţii şi nu doar că *dădea tonul* în comunitate, dar şi arăta cum se cuvine – cu buze pline şi un nas cam în vânt, aşezat pe o piele fără cusur şi osatură bine definită. Împreună cu atracţia dată de fondul ei fiduciar – familia, care făcuse avere din tutun, era încă una dintre cele mai bogate din stat –, ea *reprezenta* însăşi suroritatea pentru mulţi oameni. Iar Mary-Kate ştia asta. Acum prezida curtea la una dintre mesele mari, rotunde, înconjurată de surori mai tinere, care îşi doreau evident să crească şi să fie exact ca ea. Ca de obicei, vorbea despre ea însăşi.

— Vreau să schimb ceva, ştiţi? spunea Mary-Kate. Ştiu că n-am să pot schimba lumea, dar cred că e important să încerci să faci o diferenţă.

Jenny, Drew şi Brittany căscau gura la fiecare vorbă.

— Cred că e minunat, fu Jenny de acord. Era în anul al doilea, venise din Atlanta, iar Sophia o cunoştea suficient de bine cât să se salute dimineaţa, dar nimic mai mult. Cu siguranţă era încântată să stea lângă Mary-Kate.

— Adică, nu vreau să merg în Africa sau în Haiti sau ceva de genul ăsta, continuă Mary-Kate. De ce

să te duci tocmai acolo? Tata spune că sunt destule oportunităţi pentru a ajuta oamenii chiar şi aici. Din acest motiv a înfiinţat fundaţia caritabilă şi de aceea am să lucrez acolo după absolvire. Ca să ajutăm şi să eliminăm problemele locale. Ca să facem o diferenţă chiar aici, în Carolina de Nord. Ştiaţi că sunt oameni în statul ăsta care încă mai au toaleta în curte? Vă puteţi imagina? Să nu ai instalaţie de apă în casă? Trebuie să ne ocupăm de asemenea probleme.

— Stai, spuse Drew, nu înţeleg. Era din Pittsburgh, iar ţinuta ei era aproape la fel cu a lui Mary-Kate, chiar şi pălăria, şi cizmele semănau. Vrei să spui că fundaţia tatălui tău construieşte toalete?

Sprâncenele lui Mary-Kate se uniră într-un V.

— Ce tot spui?

— Fundaţia tatălui tău. Ai spus că face toalete.

Mary-Kate înclină capul, uitându-se la Drew de parcă era retardată.

— Oferă burse pentru copiii nevoiaşi. De unde ideea asta că face toalete?

„Hm, cine ştie, se gândi Sophia zâmbind în sinea ei. Poate fiindcă despre asta vorbeai? Şi pentru că aşa s-a înţeles?” Dar nu spuse nimic, ştiind că Mary-Kate nu ar aprecia umorul ei. Când era vorba de *planurile ei de viitor,* Mary-Kate nu avea simţul umorului. La urma urmei, viitorul era treabă serioasă.

— Dar credeam că vrei să fii prezentatoare de ştiri, spuse Brittany. Săptămâna trecută ne spuneai de oferta aia de lucru.

Mary-Kate dădu din cap.

— Nu mă mai interesează.

— De ce nu?

— Era pentru ştirile de dimineaţă. Tocmai în Owensboro, Kentucky.

— Şi? întrebă una dintre surorile mai tinere, vădit nedumerită.

— Poftim? Owensboro? Ai auzit vreodată de Owensboro?

— Nu.

Fetele schimbară priviri timide.

— Tocmai, anunţă Mary-Kate. *Nu* mă mut la Owensboro, Kentucky. Abia dacă se vede pe hartă. Şi nu mă trezesc la patru dimineaţa. Şi-apoi, aşa cum am spus, vreau să fac o diferenţă. Sunt mulţi oameni în lume care au nevoie de ajutor. Mă gândesc de mult timp la asta. Tati spune…

Sophia deja nu mai asculta. Vrând să o găsească pe Marcia, se ridică de pe scaun şi privi în mulţime. Chiar *era* aglomerat aici şi devenea din ce în ce mai aglomerat pe măsură ce trecea timpul. Strecurându-se printre câteva fete şi pe lângă băieţii cu care vorbeau, trecu prin mulţime, căutând pălăria neagră de cowboy a Marciei. Ceea ce era imposibil. Erau pălării negre *peste tot.* Încercă să îşi amintească ce culoare avea pălăria lui Ashley. Era crem, nu? Putea astfel să îşi limiteze opţiunile până îşi găsea prietenele. Plecase în direcţia lor, strecurându-se prin grămezile de oameni, când văzu ceva cu coada ochiului.

Sau, mai bine zis, pe *cineva.* Se opri străduindu-se să vadă mai bine. De obicei, datorită înălţimii lui, era uşor de zărit în aglomeraţie, dar erau aşa de multe pălării înalte încât nu putea fi sigură că era el. Chiar şi aşa, se simţi deodată neliniştită. Încercă să îşi spună că se înşelase, că doar îşi imagina.

Nu voia să o facă, dar nu se putea opri să nu se uite. Încercă să ignore senzaţia de leşin din stomac în timp ce privea feţele care se mişcau în mulţime. „Nu e aici”, îşi spuse din nou, dar în clipa aceea îl văzu din nou, plimbându-se ţanţoş, cu doi prieteni lângă el.

Brian.

Sophia încremeni când cei trei se îndreptară spre o masă liberă, făcându-şi loc prin mulţime, ca pe terenul de lacrosse[4]. Pentru o secundă, Sophiei nu îi veni să creadă. Nu îi trecea prin minte decât atât: „Pe bune? Şi aici ai venit după mine?”

Simţi că se îmbujorează. Era cu prietenele ei, afară din campus… ce era în mintea lui? Îi spusese

răspicat că nu voia să îl mai vadă; îi spusese verde-n faţă că nu voia să stea de vorbă cu el. Era tentată să meargă direct la el şi să îi spună – din nou, drept în faţă – că se terminase.

Dar nu o făcu, fiindcă ştia că *nu ar fi contat.* Marcia avea dreptate. Brian credea că dacă vorbea cu ea, o putea face să se răzgândească. Pentru că avea impresia că era irezistibil atunci când era *fermecător* şi *smerit.* La urma urmei, îl iertase şi altă dată. De ce nu ar fi făcut-o din nou?

Întorcându-se cu spatele, Sophia merse printre oameni către Marcia, mulţumindu-i lui Dumnezeu că plecase de la mese mai devreme. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca el să apară, prefăcându-se mirat că o găsea aici. Pentru că, oricum ar fi stat lucrurile, tot ea avea să fie descrisă ca fiind fără inimă. De ce? Pentru că Brian era un fel de Mary-Kate a fraternităţii lui. Jucător tipic american de lacrosse, dăruit cu o înfăţişare extrem de atrăgătoare şi cu un tată bogat, care era bancher de investiţii, Brian patrona fără efort cercul lor social. Toate fetele din suroritate îl venerau pe Brian, iar ea ştia sigur că jumătate din ele s-ar fi cuplat cu el dacă le dădea cel mai mic semn de încurajare.

Ei bine, n-aveau decât să îl ia.

Sophia mergea mai departe prin mulţime când formaţia termină un cântec şi îl începu pe următorul. Le văzu pe Marcia şi pe Ashley lângă ringul de dans vorbind cu trei băieţi care purtau blugi strâmţi şi pălării de cowboy şi pe care îi bănuia cu câţiva ani mai în vârstă decât fetele. Sophia se îndreptă spre ei şi, când întinse mâna după Marcia, colega ei se întoarse arătând aproape ameţită. Sau, mai bine zis, beată.

— O, hei! spuse ea tărăgănând cuvintele. O trase pe Sophia mai în faţă. Băieţi, ea e colega mea de cameră, Sophia. Ei sunt Brooks şi Tom… şi… Marcia miji ochii către cel din mijloc. Tu cine eşti?

— Terry, spuse el.

— Bună, spuse Sophia mecanic. Se întoarse din nou spre Marcia. Putem vorbi între patru ochi?

— Chiar acum? se încruntă Marcia. Se uită la băieţi, apoi se întoarse spre Sophia fără să îşi ascundă enervarea. Ce s-a întâmplat?

— Brian e aici, şuieră Sophia.

Marcia se uită la ea cu ochii întredeschişi, ca şi cum încerca să se asigure că auzise bine, înainte de a da din cap. Cele două se retraseră ceva mai departe de ringul de dans. Zgomotul nu era la fel de asurzitor, dar Sophia tot era nevoită să ridice vocea ca să fie auzită.

— A venit aici după mine. Din nou.

Marcia se uită peste umărul Sophiei.

— Unde e?

— La mese, cu toţi cei de la şcoală. A venit cu Jason şi Rick.

— De unde ştia că ai să fii aici?

— Nu e tocmai un secret. Jumătate din campus ştia că vom fi aici în seara asta.

În timp ce Sophia spumega, Marcia se întoarse spre unul dintre băieţii cu care vorbea, apoi se întoarse din nou către Sophia cu o urmă de nerăbdare.

— Bine… e aici. Ridică din umeri. Ce vrei să faci?

— Nu ştiu, spuse Sophia încrucişând braţele.

— Te-a văzut?

— Nu cred, spuse ea. Nu vreau să facă o scenă.

— Vrei să mergi să vorbeşti cu el?

— Nu. Sophia scutură capul. De fapt, nu ştiu ce vreau.

— Atunci, linişteşte-te. Ignoră-l. Stai cu mine şi cu Ashley o vreme. Nu trebuie să ne întoarcem la mese. Poate pleacă. Şi dacă ne găseşte aici, am să încep eu să flirtez cu el. Să-i distrag atenţia. Gura i se curbă într-un zâmbet provocator. Ştii că îi plăcea de mine cândva. Înainte de tine, adică.

Sophia o trase mai tare de braţ.

— Poate ar trebui să plecăm.

Marcia dădu din mână.

— Cum? Suntem la distanţă de o oră de campus şi niciuna dintre noi nu e cu maşina. Am venit cu

Ashley, ţii minte? Şi ştiu sigur că ea nu va vrea să plece.

Sophia nu se gândise la asta.

— Haide, o ademeni Marcia. Hai să bem ceva. Are să-ţi placă de băieţii ăştia. Sunt la doctorat la Duke.

Sophia scutură din cap.

— Nu am chef să vorbesc acum cu niciun băiat.

— Atunci, ce vrei să faci?

Sophia observă cerul nopţii în capătul hambarului şi simţi deodată o dorinţă copleşitoare să iasă din locul acela înţesat de lume şi mirosind a transpiraţie.

— Cred că am nevoie de puţin aer curat.

Marcia se uită în aceeaşi direcţie, apoi se uită din nou la Sophia.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, nu-i nevoie. Te găsesc eu din nou. Doar stai prin zona asta, bine?

— Da, sigur, fu de acord Marcia, vizibil uşurată. Dar pot să merg cu tine…

— Nu-ţi face griji. Nu stau mult.

Când Marcia se întoarse spre prietenii ei, Sophia porni spre fundul hambarului, observând că mulţimea se dispersa pe măsură ce se îndepărta de ringul de dans şi de formaţie. Câţiva bărbaţi încercară să îi atragă atenţia când trecu pe lângă ei, dar îi ignoră, refuzând să îi distragă cineva atenţia.

Uşile imense de lemn fuseseră deschise şi proptite şi, de îndată ce păşi afară, simţi un val de uşurare. Muzica nu mai era aşa de tare, iar aerul curat de toamnă era ca un balsam pe pielea ei. Nu îşi dăduse seama de cât de cald era înăuntru. Se uită în jur, sperând să găsească un loc pe care să se aşeze. În lateral era un stejar masiv, cu ramurile cioturoase întinse în toate direcţiile, iar ici şi colo oamenii stăteau în grupuri mici, fumând şi sorbind din băuturi. După o clipă, realiză că se aflau toţi într-un soi de împrejmuire mare, legată cu balustrade de lemn, dispuse radial pe laturile hambarului; cu siguranţă fusese un fel de ţarc pentru animale.

Nu erau mese. Oamenii stăteau în schimb ori pe balustrade, ori sprijiniţi de ele; un grup stătea cocoţat pe ceva ce i se părea a fi o roată veche de tractor. Mai departe în lateral, un bărbat singur, cu pălărie de cowboy pe cap, privea spre păşunea din apropiere, cu faţa în umbră. Sophia se întrebă dacă şi el era la doctorat la Duke, dar bănuia că nu. Cumva, pălăriile de cowboy şi doctoratul la Duke nu păreau să meargă bine împreună.

Porni spre o porţiune liberă a balustradelor, la distanţă de câţiva stâlpi de gard de cowboy-ul solitar. Deasupra ei, cerul era senin ca un clopot de sticlă, iar luna se ivea chiar pe deasupra copacilor, în depărtare. Îşi sprijini coatele pe balustradele dure de lemn şi privi în jur. În dreapta erau tribunele de rodeo, de unde privise mai devreme concursul de călărit tauri; chiar în spatele lor se aflau nişte pajişti împrejmuite în care se aflau taurii. Deşi ţarcurile nu erau luminate, câteva dintre luminile arenei erau încă aprinse, scăldând animalele într-o strălucire spectrală. În spatele ocoalelor, se aflau vreo douăzeci-treizeci de camionete şi de rulote înconjurate de proprietari. Chiar şi de la distanţă, Sophia vedea capetele aprinse ale ţigărilor pe care le fumau unii dintre ei şi auzea când şi când clinchetul de sticle. Se întreba pentru ce era folosit locul acesta când nu se făcea rodeo în oraş. Se organizau concursuri de echitaţie? Concursuri pentru câini? Bâlciuri? Altceva? Locul avea un aer părăsit, dărăpănat, sugerând că era abandonat de peste un an. Hambarul şubred întărea senzaţia, dar ce ştia ea? Ea se născuse şi crescuse în New Jersey.

Cel puţin asta ar fi spus Marcia. O spunea încă de când erau în anul al doilea şi la început fusese amuzant, apoi se uzase gluma, iar acum era din nou amuzantă, ca un fel de poantă cu tradiţie între ele două. Marcia era din Charlotte, născută şi crescută la distanţă de câteva ore de Wake Forest. Sophia încă îşi amintea reacţia ei surprinsă când îi spusese că era din Jersey. De fapt, Sophia ar fi putut la fel de bine să spună că fusese crescută pe Marte. Trebuia

să admită că reacţia Marciei fusese absolut impertinentă. Povestea lor era total diferită. Marcia era sora mai mică din doi fraţi; tatăl ei era chirurg ortoped, iar mama, avocat specializat în problemele de mediu. Fratele mai mare era în ultimul an la facultatea de drept la Vanderbilt şi, deşi familia ei nu figura pe lista Forbes, făcea parte din pătura privilegiată. Era genul de fată care lua lecţii de echitaţie şi de dans şi care primea un Mercedes decapotabil la împlinirea vârstei de şaisprezece ani. Sophia, de cealaltă parte, era copilul unor imigranţi. Mama ei era franţuzoaică, iar tatăl ei era din Slovacia şi veniseră în ţară doar cu banii din buzunar. Deşi erau oameni educaţi – tatăl ei era chimist, iar mama farmacistă – vorbeau puţin engleza şi petrecuseră mulţi ani făcând munci domestice şi locuind în apartamente micuţe şi dărăpănate, până când adunaseră destui bani cât să îşi deschidă propriul magazin alimentar. În timp, făcuseră încă trei copii – Sophia era cea mai mare –, iar ea crescuse lucrând cot la cot cu părinţii ei la magazin, după ore sau la sfârşit de săptămână.

Afacerea mergea binişor, destul cât să aibă cu ce se întreţine, dar doar atât. La fel ca mulţi alţi studenţi buni din clasa ei, până în ultimele luni înainte de absolvire, Sophia se aşteptase să urmeze cursurile la Rutgers. Se înscrisese la Wake Forest dintr-un capriciu deoarece îndrumătorul i-o sugerase, dar nu şi-ar fi putut permite să meargă acolo niciodată, nici nu ştia prea multe despre locul acela, în afară de fotografiile frumoase postate pe website-ul universităţii. Dar, spre surprinderea mai ales a ei, Wake Forest îi oferise o bursă care acoperea taxele, aşa că în august Sophia se urcase în autobuz spre New Jersey, în drum spre o destinaţie practic necunoscută, unde avea să petreacă o mare parte din următorii patru ani.

Fusese o decizie importantă, cel puţin din punct de vedere al educaţiei. Wake Forest era o universitate mai mică decât Rutgers, ceea ce însemna că şi clasele erau mai mici şi profesorii din

Departamentul de Istoria artei erau mai pasionaţi de predare. Dăduse deja un interviu pentru un stagiu la Muzeul de Artă din Denver – şi nu, nu o întrebaseră nimic despre rolul ei în Chi Omega – despre care credea că decursese bine –, dar încă nu primise răspuns. Vara trecută, reuşise şi să strângă destui bani cât să îşi cumpere prima ei maşină. Nu era mare lucru – o Toyota Corolla veche de unsprezece ani, cu peste 160.000 kilometri la bord, cu o îndoitură în portiera din spate şi câteva zgârieturi –, dar pentru Sophia, care crescuse mergând pe jos sau luând autobuzul peste tot, era o eliberare să poate veni şi pleca după pofta inimii.

Lângă balustradă, se strâmbă. Ei bine, cel puţin cu excepţia serii de faţă. Dar era vina ei. Ar fi putut să conducă, dar…

De ce naiba venise Brian în seara asta? Ce credea că avea să se întâmple? Chiar credea că o să uite tot ce îi făcuse – nu o dată, ci de trei ori? Că avea să îl primească înapoi la fel ca înainte?

Nici măcar nu îi era dor de el. Nu avea de gând să îl ierte şi, dacă nu ar fi urmărit-o, se îndoia că s-ar fi gândit măcar la el. Dar tot era capabil să îi strice seara, iar lucrul acesta o deranja. Pentru că ea *permitea* acest lucru. Pentru că îi permitea să aibă putere asupra ei.

Ei bine, până aici, se hotărî ea. Avea să se întoarcă şi să stea cu Marcia şi cu Ashley şi băieţii aceia de la Duke; şi ce dacă o găsea Brian şi voia să vorbească? Avea să îl ignore. Şi dacă încerca să se bage peste distracţia ei? Ei bine, poate avea chiar să îl sărute pe unul dintre băieţi ca să se asigure că Brian ştia că trecuse mai departe şi gata.

Zâmbi la aceste gânduri şi se întoarse de lângă balustradă, dând peste cineva şi aproape pierzându-şi echilibrul.

— Ah… scuză-mă, spuse ea mecanic încercând să se redreseze. Când mâna i se sprijini pe pieptul lui şi privi în sus, îl recunoscu şi se trase înapoi.

— Hei, spuse Brian prinzând-o de umeri.

Sophia îşi recăpătase deja echilibrul şi evaluase situaţia, având o senzaţie greţoasă de anticipare. O găsise. Erau faţă în faţă şi erau singuri. Tot ceea ce încercase să evite de la despărţire. Minunat!

— Iartă-mă că te-am speriat! Ca şi Marcia, Brian tărăgăna cuvintele, lucru care nu o lua prin surprindere – Brian nu scăpa nicio ocazie să se îmbete. Nu te-am găsit la mese şi am avut o bănuială că ai să fii pe aici…

— Ce vrei, Brian? îi tăie ea vorba.

El tresări auzindu-i tonul vocii. Dar, ca de obicei, îşi reveni repede. Aşa făceau mereu oamenii bogaţi – oamenii *răsfăţaţi.*

— Nu vreau nimic, spuse el băgând o mână în buzunarul blugilor. Când se clătină puţin, Sophia îşi dădu seama că era beat turtă.

— Atunci de ce eşti aici?

— Te-am văzut stând singură şi m-am gândit să vin să mă asigur că eşti în regulă. Înclină capul, încercând să aplice strategia „Sunt tare de treabă”, dar ochii injectaţi îi zădărniceau efortul.

— Eram bine până să vii tu.

Brian ridică o sprânceană.

— Au! Eşti aspră.

— E şi normal. Mă urmăreşti ca un obsedat.

El dădu din cap, ca şi cum era de acord cu ce spunea ea. Şi, desigur, ca să arate că îi accepta dispreţul. Era bun să joace într-un videoclip numit *Cum s-o faci pe fosta ta iubită să te ierte… din nou.*

— Ştiu, zise el chiar la timp. Îmi pare rău.

— Chiar îţi pare?

El ridică din umeri.

— N-am vrut să se termine aşa… şi am vrut doar să-ţi spun că îmi e ruşine pentru tot ce s-a întâmplat. Nu meritai aşa ceva şi nu te învinuiesc pentru că te-ai despărţit de mine. Îmi dau seama că am fost…

Sophia clătină din cap, obosită deja să îl asculte.

— De ce faci asta?

— Ce să fac?

— Asta, spuse ea. Tot teatrul ăsta de doi bani. Să vii aici, să te prefaci trist şi împăciuitor. Ce vrei?

Întrebarea ei păru să îl ia prin surprindere.

— Încerc doar să-mi cer iertare…

— Pentru ce? întrebă ea. Pentru că m-ai înşelat a treia oară? Sau pentru că m-ai minţit de când te ştiu?

Brian clipi.

— Haide, Sophia, spuse el. Nu fi aşa! Nu am niciun gând ascuns – serios. Nu vreau să stai tot anul şi să simţi că trebuie să te fereşti de mine. Am trecut prin prea multe pentru aşa ceva.

În ciuda bâlbâielilor ocazionale, părea aproape credibil. Aproape.

— Nu pricepi, aşa-i? Se întrebă dacă el chiar credea că are să-l ierte. Ştiu că nu *trebuie* să te evit. *Vreau* să te evit.

Brian se uită la ea, vizibil nedumerit.

— De ce te porţi aşa?

— Glumeşti?

— După ce te-ai despărţit de mine, am ştiut că am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea. Pentru că am nevoie de tine. Eşti bună pentru mine. Mă faci să fiu un om mai bun. Şi dacă nu putem fi împreună, mi-ar plăcea să cred că ne putem întâlni să stăm de vorbă câteodată. Doar să vorbim. Cum făceam înainte. Înainte să stric eu totul.

Sophia deschise gura să răspundă, dar bravada lui o lăsă fără grai. Chiar credea că avea să îl creadă din nou?

— Hai, spuse el încercând să o ia de mână. Hai să bem ceva şi să vorbim. Putem să trecem peste asta…

— Nu mă atinge! Vocea ei răsună cu asprime.

— Sophia…

Ea plecă de lângă balustradă, departe de el.

— Am spus să nu mă atingi!

Pentru prima dată, văzu în expresia lui o umbră de furie când o apucă de încheietură.

— Calmează-te…

Sophia îşi trase mâna încercând să se elibereze.

— Dă-mi drumul!

Însă el se apropie aşa de mult încât Sophia simţi mirosul acru de bere în răsuflarea lui.

— De ce trebuie să faci mereu o scenă? întrebă el.

Luptându-se să scape, ridică ochii spre el şi simţi un val de teamă. Nu îl recunoştea pe acest Brian. Avea sprâncenele împreunate, aproape brăzdate, fălcile îi erau încleştate şi umflate. Sophia încremeni, încercând să se îndepărteze de răsuflarea lui fierbinte şi greoaie. Mai târziu, avea să îşi amintească doar cum paralizase de frică, până la auzul vocii din spatele ei.

— Să-i dai drumul, spuse vocea.

Brian se uită într-acolo şi din nou la ea, strângând-o mai tare.

— Doar stăm de vorbă, spuse el cu muşchii fălcilor contractaţi.

— Mie nu mi se pare că doar staţi de vorbă, spuse vocea. Şi nu te rog să-i dai drumul. Îţi spun să-i dai drumul.

Nu puteai confunda avertismentul din vocea aceea, dar, spre deosebire de alte schimburi de replici încărcate de adrenalină la care fusese martoră în casele băieţilor, vocea asta părea calmă.

Brian recunoscu ameninţarea după o clipă, dar nu se lăsă deloc intimidat.

— Totul e sub control. Ce-ar fi să-ţi vezi de treaba ta?

— E ultima şansă, se auzi vocea. Nu vreau să te rănesc. Dar am s-o fac.

Prea agitată ca să se întoarcă, Sophia observă privitorii de lângă hambar care începuseră să se apropie. Cu colţul ochiului, văzu doi bărbaţi care se ridicau de pe roata de tractor şi veneau spre ei; alţi doi săriră de pe balustradă, apropiindu-se cu pălăriile pe ochi.

Ochii injectaţi ai lui Brian priviră spre ei, apoi se uită peste umărul Sophiei la bărbatul care tocmai vorbise.

— Ce? Acum îţi chemi prietenii?

— N-am nevoie de ei ca să mă ocup de tine, spuse străinul cu vocea liniştită.

Auzind asta, Brian o împinse pe Sophia mai încolo, eliberând-o din strânsoare. Apoi se întoarse şi făcu un pas spre cel care vorbea.

— Chiar vrei să facem asta?

Când se întoarse, Sophiei îi fu uşor să înţeleagă motivul pentru fanfaronada lui Brian. Acesta avea aproape doi metri înălţime şi peste 90 kilograme; mergea la sală de cinci ori pe săptămână. Bărbatul care îl ameninţase era ceva mai scund, slab şi musculos; purta o pălărie de cowboy care părea cam ponosită.

— Pleacă de aici, spuse cowboy-ul dându-se cu un pas în spate. Nu-i nevoie să stricăm petrecerea şi mai mult.

Brian îl ignoră. Cu o viteză surprinzătoare, se aruncă spre bărbatul mai scund cu braţele desfăcute, vrând să îl pună la pământ. Sophia recunoscu manevra, îl văzuse pe Brian stâlcind nenumăraţi oameni pe terenul de lacrosse şi ştia exact ce urma să se întâmple: Brian cobora capul şi se înfigea zdravăn cu picioarele, doborându-l pe celălalt ca pe un copac tăiat. Şi totuşi… deşi Brian făcu exact ce credea ea, nu se întâmplă la fel ca altădată. Când Brian se apropie, celălalt bărbat rămase cu un picior pe loc, se aplecă în partea opusă, balansă braţele şi se folosi de mişcarea lui Brian ca să îl dezechilibreze. O clipă mai târziu, Brian era cu faţa la pământ şi cu cizma de cowboy roasă a celuilalt pe ceafă.

— Potoleşte-te acum, spuse cowboy-ul.

Brian începu să se zbată sub cizmă, pregătindu-se să se ridice, dar cu o săritură iute – în timp ce îşi ţinea cizma fixată pe gâtul celui prăbuşit – bărbatul apăsă celălalt picior pe degetele adversarului, apoi mută repede piciorul. Ţintuit la pământ, Brian îşi trase mâna şi urlă, în timp ce cizma rămase apăsată pe gâtul lui şi mai tare.

— Nu te mai mişca, altfel are să te doară şi mai rău. Cuvintele cowboy-ului erau clare şi lente, ca şi cum se adresa unui prostovan.

Încă uimită de rapiditatea cu care se întâmplase totul, Sophia îl privi pe cowboy. Recunoscu silueta pe care o observase stând singură lângă balustradă când ieşise din hambar şi văzu că încă nu se uitase la ea. Părea însă hotărât să ţină piciorul pe loc, ca şi cum ţintuia cu grijă un şarpe cu clopoţei pe platoul canionului. Ceea ce şi făcea, oarecum.

Întins la pământ, Brian începu să se zbată din nou. Cowboy-ul repetă figura cu degetele, rămânând cu cizma cealaltă pe gâtul lui Brian. Acesta îşi înghiţi un scâncet şi se potoli. Abia atunci se uită cowboy-ul la Sophia, cu ochi albaştri şi pătrunzători care reflectau lumina din hambar.

— Dacă vrei să pleci, sugeră el, îl mai ţin eu aici un pic.

Părea calm, ca şi cum ceea ce se întâmpla era ceva obişnuit. Străduindu-se să găsească răspunsul cuvenit, Sophia remarcă părul brunet şi ciufulit care se ivea de sub pălăria bărbatului şi îşi dădu seama că nu era mult mai în vârstă faţă de ea. Îi părea oarecum cunoscut, dar nu fiindcă îl văzuse lângă balustradă mai devreme. Îl văzuse în altă parte, poate înăuntru, dar nici asta nu era. Nu reuşea să îşi dea seama.

— Mulţumesc, spuse ea. E în regulă.

De îndată ce îi auzi vocea, Brian începu iar să se zbată; sfârşi din nou trăgându-şi mâna înapoi printre urlete de durere.

— Eşti sigură? întrebă cowboy-ul. Mi se pare că-i cam nervos.

Puţin spus, se gândi ea. Era convinsă că Brian era *furios.* Nu îşi putu stăpâni un zâmbet uşor.

— Cred că şi-a învăţat lecţia.

Cowboy-ul părea că se gândeşte la răspunsul ei.

— Poate ar trebui să-l întrebi, sugeră el apăsându-şi pălăria pe cap. Ca să te asiguri.

Luându-se chiar şi pe ea prin surprindere, Sophia îi zâmbi înainte de a se apleca în faţă.

— Brian, ai să mă laşi în pace?

Lui Brian îi scăpă un scâncet înăbuşit.

— Dă-l jos de pe mine! Am să-l omor…

Cowboy-ul oftă, proptindu-şi cizma şi mai tare pe gâtul lui Brian. De data asta, faţa acestuia era apăsată zdravăn în ţărână.

Sophia se întoarse spre cowboy, apoi din nou spre Brian.

— Asta înseamnă da sau nu, Brian? întrebă ea.

Cowboy-ul râse, lăsând la vedere dinţi albi şi drepţi şi un zâmbet copilăresc.

Deşi nu observase mai devreme, alţi patru cowboy îi înconjuraseră între timp, iar Sophia se întrebă dacă tot incidentul putea deveni mai incredibil de atât. I se părea că nimerise pe platoul de filmare al unui film western vechi şi realiză deodată unde îl mai văzuse pe acest cowboy. Nu în hambar, ci mai înainte, la rodeo. Era cel despre care Marcia spusese că era apetisant. Călăreţul care luase toate premiile.

— Te descurci, Luke? întrebă unul dintre bărbaţi. Ai nevoie de o mână de ajutor?

Cowboy-ul cu ochi albaştri clătină din cap.

— Deocamdată îl ţin. Da' dacă nu se potoleşte, am să-i sparg nasu' indiferent dacă-i place sau nu.

Sophia se uită la el.

— Tu eşti Luke?

El dădu din cap aprobator.

— Tu?

— Sophia.

El îşi duse mâna la pălărie.

— Îmi pare bine să te cunosc, Sophia.

Zâmbind răutăcios, se uită din nou în jos la Brian.

— Dacă-ţi dau drumul, o laşi pe Sophia în pace?

Învins, Brian încetă să se mai mişte. Încet dar sigur, presiunea de pe gâtul lui se ridică, iar Brian întoarse capul cu grijă.

— Ia-mi cizma de pe gât! mormăi el cu o expresie atât arogantă, cât şi temătoare.

Sophia se foia de pe un picior pe altul.

— Poate ar trebui să-l laşi să se ridice, spuse ea.

După o clipă, Luke ridică cizma şi se dădu înapoi. În clipa aceea, Brian sări în picioare, cu trupul încordat. Era zgâriat la nas şi pe obraz şi avea ţărână

între dinţi. În timp ce cercul de cowboy se apropia, Brian se întorcea de la unul la altul, dând din cap într-o parte şi în alta.

Deşi era beat, Brian nu era prost şi, după ce îi aruncă o privire încruntată Sophiei, făcu un pas în spate. Cei cinci cowboy rămaseră pe loc părând că nu le pasă ce se întâmplă, dar Sophia simţea că era doar o impresie. Erau pregătiţi pentru orice ar fi încercat Brian să facă, dar acesta se dădu în spate încă un pas şi arătă cu degetul la Luke.

— Noi doi n-am terminat, se răsti el. Pricepi?

Lăsă cuvintele să îşi facă efectul, apoi se uită la Sophia. Pe faţa lui se citea furia, dar şi trădarea, apoi se întoarse şi porni înapoi spre hambar.

3

LUKE

În mod obişnuit, nu s-ar fi băgat.

La naiba, oricine mergea prin baruri se lovise de situaţia asta la un moment dat, iar lucrurile se petreceau cu o previzibilitate aproape ridicolă: un cuplu care se distrează în oraş, beau amândoi, apoi – fără îndoială, alimentaţi de prea multă băutură – se iscă cearta. Unul începe să ţipe la celălalt, celălalt ţipă şi el, furia creşte şi, în nouă cazuri din zece, bărbatul o bruschează pe femeie. O prinde de mână, de încheietură, de braţ, de ce apucă. Şi pe urmă?

Acolo se complicau lucrurile. Cu câţiva ani în urmă, când călărea la Houston, se aflase în aceeaşi situaţie. Se relaxa într-un bar din zonă când o femeie şi un bărbat începură să se certe. După vreo două minute, ţipând tot mai tare, începu agresiunea şi Luke interveni şi de data aceea – doar ca să fie respins şi de bărbat, şi de femeie, strigând amândoi la el să îi lase naibii în pace şi să îşi vadă de treaba lui. Se trezise deodată că femeia îl zgâria cu unghiile pe faţă şi îl trăgea de păr, în timp ce el se încăiera cu bărbatul. Din fericire, nu se întâmplase ceva foarte grav – interveniseră repede alţii ca să îi despartă pe cei trei. Luke se îndepărtase atunci clătinând din cap şi jurând că din acel moment avea să îşi vadă de treburile lui. La naiba, dacă voiau să se poarte ca nişte cretini, de ce să încerci să îi opreşti?

Asta voise să facă şi acum. Nici măcar nu dorise să vină la petrecerea de după, dar îl convinseseră ceilalţi călăreţi care voiau să îi sărbătorească întoarcerea şi să bea în cinstea victoriei lui. La urma urmei, câştigase atât runda *short go*[5], cât şi concursul. Nu pentru că ar fi călărit deosebit de bine, ci fiindcă nimeni nu terminase cursa înainte de runda finală. Câştigase pentru că toţi ceilalţi pierduseră, dar uneori aşa se petreceau lucrurile.

Se bucura că nimeni nu observase că înainte îi tremurau mâinile. Era prima dată când i se întâmpla şi, deşi voia să creadă că era din cauza pauzei lungi, ştia care era adevăratul motiv. Ştia şi mama lui şi îi spusese răspicat că era împotriva întoarcerii lui în arenă. Încă de când adusese vorba de posibilitatea de a călări din nou, situaţia fusese tensionată între ei. De obicei o suna după un concurs, dar nu şi în seara asta. Ei nu i-ar fi păsat dacă era câştigător. Îi trimisese doar un mesaj după concurs şi o anunţase că era în regulă. Nu primise răspuns.

După câteva beri, începuse să simtă cum năvala acidă a fricii se estompa încet-încet. Se retrăsese în camionetă după fiecare dintre cele două runde, simţind nevoia să fie singur şi să îşi liniştească nervii. În ciuda faptului că stătea bine în clasament, se gândise chiar să abandoneze. Dar renunţase la idee şi se întorsese pentru ultima rundă a serii. În timp ce se pregătea pe culoar, îl auzise pe crainic vorbind despre accidentul lui şi pauza care urmase. Taurul care îi căzuse la sorţi – un taur nărăvaş pe nume Pump sau Dump – se răsucise sălbatic de îndată ce scăpase din boxă, iar Luke de-abia reuşise să se ţină de el până se auzise soneria. Aterizase dur după ce se eliberase din şa, dar nu se lovise şi făcuse cu mâna mulţimii care îl aclama.

După aceea, urmaseră bătăile amicale pe spate şi felicitările şi nu putea să refuze atâţia oameni care voiau să îi ofere ceva de băut. Oricum, nu era încă pregătit să meargă acasă. Avea nevoie de timp să se destindă, să reia în gând cursele. Putea întotdeauna să facă în minte schimbările pe care nu le putuse face în timpul rundei şi trebuia să se gândească la acei paşi dacă avea de gând să continue. Deşi câştigase, echilibrul lui nu mai era ce fusese odată. Încă mai avea mult de muncă.

Tocmai relua în minte a doua rundă când observase fata pentru prima dată. Era greu să nu admiri cascada de păr blond şi ochii pătrunzători; avea impresia că, asemenea lui, şi ea se pierduse în propriile gânduri. Era frumoasă, dar, în afară de

asta, înfăţişarea ei avea un aer natural şi echilibrat, genul acela de fată care se simţea bine indiferent că purta o pereche de blugi ori o rochie de seară. Nu era o amatoare de rodeo gătită, sperând să se cupleze cu unul dintre călăreţi. Acestea se găseau la tot pasul în turneu – vreo două veniseră lângă el în hambar mai devreme şi se prezentaseră –, dar nu era interesat să le încurajeze. Avusese de-a lungul anilor câteva aventuri de o noapte, destule cât să ştie că în urma lor se simţea pustiu.

Dar fata de pe balustradă îl interesa. Era ceva diferit la ea, deşi nu îşi dădea seama ce anume. Se gândi că poate era vorba de felul deschis, aproape vulnerabil în care privea în depărtare. Orice ar fi fost, simţea că în clipa aceea avea nevoie doar de un prieten. Se gândi să meargă să intre în vorbă cu ea, dar alungă ideea şi se concentră pe taurii din depărtare. În ciuda luminilor arenei, era prea întuneric să distingă toate detaliile, dar îl căuta cu privirea pe Big Ugly Critter[6]. Aveau să fie legaţi pentru totdeauna, se gândi el, şi se întrebă într-o doară dacă taurul fusese deja încărcat în maşină. Se îndoia că stăpânul animalului avea de gând să conducă toată noaptea, ceea ce însemna că animalul era tot aici, dar avu nevoie de câteva clipe ca să îl găsească.

În timp ce se uita la Big Ugly Critter, apăruse fostul iubit beat. Era imposibil să nu le audă conversaţia, dar îşi reamintise să nu se implice. Şi nu ar fi făcut-o, doar că bruta aceea uriaşă o înşfăcase. Deja era evident că ea nu voia să aibă nimic de-a face cu el şi, când auzi furia fetei blonde transformându-se în teamă, Luke se trezise sărind de pe balustradă. Ştia că era posibil ca decizia lui să i se întoarcă împotrivă, dar, pe măsură ce se apropia de ei, se gândi din nou la felul în care arătase ea mai devreme şi ştiu că nu avea de ales.

Luke privi cum fostul iubit se îndepărta şi se întoarse să le mulţumească celorlalţi călăreţi că

veniseră. Se îndepărtară unul câte unul, lăsându-l singur cu Sophia.

Deasupra lor, stelele se înmulţiseră pe cerul negru ca tăciunele. În hambar, formaţia termină un cântec şi începu un altul, o piesă mai veche şi cunoscută a lui Garth Brooks. Cu un oftat adânc, Sophia îşi lăsă braţele pe lângă trup, iar briza toamnei îi ridică părul uşor când se întoarse spre el.

— Îmi pare rău că te-am băgat în tărăşenia asta, dar vreau să-ţi mulţumesc pentru ce-ai făcut, spuse Sophia puţin sfioasă.

Fiind mai aproape acum, Luke observă verdele neobişnuit al ochilor ei şi blândeţea vorbelor, un sunet care îl ducea cu gândul la locuri îndepărtate. Pentru o secundă, se trezi că nu poate să spună nimic.

— Mă bucur că te-am ajutat, îngăimă într-un târziu.

Când văzu că el nu mai scoate o vorbă, Sophia îşi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— El… De obicei nu e aşa nebun cum probabil îţi imaginezi. Am fost împreună şi nu e tocmai fericit că m-am despărţit de el.

— Mi-am dat seama, spuse Luke.

— Ai… auzit tot? Faţa ei exprima un amestec de jenă şi oboseală.

— Era cam greu să nu aud.

Sophia îşi muşcă buzele.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Dacă te face să te simţi mai bine, promit c-am să uit, propuse el.

Ea râse sincer, iar lui i se păru că aude o urmă de uşurare în râsul acela.

— Şi eu am să fac tot posibilul să uit, spuse ea. Îmi doresc numai…

Când vocea i se stinse, Luke termină vorba pentru ea.

— S-a terminat şi gata, presupun. Cel puţin pentru seara asta.

Ea se întoarse, zăbovind cu privirea asupra hambarului.

— Sper să fie aşa.

Luke râcâia pământul cu picioarele, ca şi cum încerca să scoată vorbele din el.

— Presupun că prietenii tăi sunt înăuntru?

Sophia urmărea siluetele care mergeau care încotro în hambar şi în afara lui.

— Suntem câteva prietene aici, spuse ea. Sunt la şcoală la Wake Forest, iar colega mea şi fetele din sororitate au decis că aveam nevoie de o seară în oraş.

— Probabil se întreabă unde eşti.

— Mă îndoiesc, spuse ea. Se distrează mult prea bine ca să îşi bată capul cu aşa ceva.

Dintr-un copac care străjuia ţarcul se auzi ţipătul unei bufniţe de pe o creangă joasă şi amândoi se întoarseră când îl auziră.

— Vrei să merg cu tine înăuntru? Adică, în caz că mai apare vreo problemă?

Sophia îl luă prin surprindere clătinând din cap.

— Nu. Cred că e mai bine dacă mai stau un pic aici. Brian o să aibă timp să se calmeze.

„Doar dacă nu mai bea", se gândi Luke. *Las-o baltă. Nu e treaba ta,* îşi aminti el.

— Atunci preferi să fii singură?

Pe faţa ei apăru o umbră de amuzament.

— De ce? Te plictisesc?

— Nu, spuse el scuturând din cap. Deloc. Doar că nu voiam…

— Glumesc.

Sophia se apropie de balustradă şi îşi sprijini coatele de gard. Se aplecă în faţă şi se întoarse spre el zâmbind. Luke veni ezitant lângă ea.

Sophia privi în depărtare, admirând dealurile domoale, des întâlnite în această parte a statului. Luke îi studia în tăcere trăsăturile observând cercelul mic din lobul urechii şi încercând să îşi dea seama ce trebuia să spună.

— În ce an eşti la facultate? întrebă el în cele din urmă. Ştia că e o întrebare prostească, dar atât îi venise în minte.

— Sunt în ultimul an.

— Înseamnă că ai… douăzeci şi doi de ani?

— Douăzeci şi unu. Sophia se întoarse spre el.

— Dar tu?

— Sunt mai mare.

— Nu cu mult, aş zice. Ai fost la facultate?

— Nu prea era de mine. Luke ridică din umeri.

— Şi îţi câştigi existenţa călărind tauri?

— Uneori, răspunse el. Când rămân călare, vreau să spun. Dar alteori sunt doar o jucărie pentru taur, până când scap de el.

Sophia ridică o sprânceană.

— Ai fost destul de impresionant azi acolo.

— Îţi aminteşti de mine?

— Sigur că da. Eşti singurul care i-a călărit pe toţi. Ai câştigat, nu?

— Am avut o seară destul de bună, recunoscu el.

Sophia îşi împreună mâinile.

— Deci te cheamă Luke…

— Collins, completă el.

— Aşa, spuse ea. Crainicul vorbea numai despre tine înainte de runda ta.

— Şi?

— Ca să fiu sinceră, nu prea eram atentă. Atunci nu ştiam că ai să ajungi să mă salvezi.

Luke căută o urmă de sarcasm în vocea ei, dar nu remarcă niciuna, ceea ce îl miră. Arătând cu degetul mare spre roata de tractor, îi spuse:

— Şi băieţii aceia au venit să te ajute.

— Dar ei n-au intervenit. Tu ai făcut-o. Ea lăsă comentariul să plutească puţin în aer. Pot să te întreb ceva, totuşi? continuă ea. M-am tot întrebat toată seara.

Luke agăţa o aşchie de pe balustradă.

— Spune.

— De ce Dumnezeu să călăreşti tauri? Mi se pare că ai putea să mori acolo.

„Cam aşa ceva”, se gândi el. Asta voia să ştie toată lumea. Răspunse cum răspundea întotdeauna.

— E, pur şi simplu, ceva ce am vrut să fac mereu. Am început când eram copil. Cred că am călărit

primul viţel când aveam patru ani, iar în clasa a treia călăream deja tăuraşi.

— Dar cum ai început? Cine te-a introdus?

— Tata, spuse el. El a făcut rodeo mulţi ani. Cai sălbatici înşeuaţi.

— E altfel decât cu tauri?

— Sunt cam aceleaşi reguli, doar că eşti pe cal. Durează opt secunde în care te ţii cu o mână, timp în care animalul încearcă să te arunce.

— Dar caii nu au coarne cât bâtele de baseball. Şi sunt mai mici şi nu aşa de răi.

El se gândi o clipă la vorbele ei.

— Aş zice că ai dreptate.

— Şi de ce nu concurezi la cai înşeuaţi în loc de tauri?

El o privi cum îşi dădea părul la o parte cu ambele mâini, încercând să prindă firele răzleţe.

— E o poveste lungă. Chiar vrei să ştii?

— Altfel n-aş fi întrebat.

Luke îşi făcu de lucru cu pălăria.

— E viaţă grea, cred. Tata conducea o sută şaizeci de mii de kilometri pe an, de la un rodeo la altul, doar ca să se califice pentru concursul naţional. E greu pentru familie când călătoreşti aşa; nu doar că era plecat mai tot timpul, dar pe atunci nici nu se plătea prea bine. După cheltuielile cu drumul şi cu taxele de înscriere, poate că i-ar fi rămas mai mult dacă lucra pe undeva pentru un salariu minim. El nu-şi dorea aşa ceva pentru mine şi când a auzit de călăreţii care aveau de gând să îşi lanseze propriul turneu, a crezut că erau şanse să se bucure de succes. Atunci m-a introdus şi pe mine. Încă se călătoreşte mult, dar concursurile sunt în weekend şi, de obicei, pot să ajung şi să plec destul de repede. Şi banii sunt mai mulţi.

— Deci avea dreptate.

— Avea instincte foarte bune. În legătură cu orice. Spuse cuvintele fără să se gândească şi, când văzu expresia Sophiei, îşi dădu seama că ea pricepuse. Oftă adânc. A murit acum şase ani.

Ea nu îşi mută privirea şi întinse mâna din impuls, mângâindu-i braţul.

— Îmi pare rău, spuse.

Deşi mâna ei abia îi atinse braţul, senzaţia persistă.

— E în regulă, zise el îndreptându-se. Simţea deja durerea musculară de după concurs şi încerca să se concentreze asupra ei. În fine, de asta călăresc tauri.

— Şi-ţi place?

Asta era o întrebare grea. Mult timp se gândise că asta îl reprezenta, fără îndoială. Dar acum? Nu ştia cum să răspundă pentru că nici el nu era sigur.

— De ce te interesează aşa de mult? întrebă la rândul lui.

— Nu ştiu, spuse ea. Poate fiindcă e o lume despre care nu ştiu nimic? Sau poate am o curiozitate înnăscută. Ori poate doar fac şi eu conversaţie.

— Care dintre aceste variante e adevărată?

— Aş putea să-ţi spun, spuse ea, cu ochii verzi seducători în lumina lunii. Dar care ar mai fi distracţia? Lumea are nevoie de puţin mister.

Ceva se trezi în el când auzi provocarea ascunsă din vocea ei.

— De unde eşti? întrebă el, simţind că îl atrage şi bucurându-se de senzaţie. Înţeleg că nu eşti de pe aici.

— De ce crezi asta? Vorbesc cu accent?

— Cred că depinde de unde eşti. În Nord, eu aş fi cel cu accent. Dar nu reuşesc să-mi dau seama de unde eşti tu.

— Sunt din New Jersey. Sophia făcu o pauză. Fără glume, te rog.

— De ce aş glumi? Îmi place New Jersey.

— Ai fost vreodată acolo?

— Am fost în Trenton. Am călărit la câteva concursuri pe Arena Sovereign Bank. Ştii unde e asta?

— Ştiu unde e Trenton, răspunse ea. E la sud de locul unde trăiesc eu, mai aproape de Philadelphia. Eu stau în nord, lângă oraş.

— Ai fost în Trenton?

— De câteva ori. Dar n-am fost niciodată la arenă. Sau la un rodeo, de fapt. Asta e prima dată.

— Şi cum ţi se pare?

— În afară de faptul că m-a impresionat? Mi s-a părut că sunteţi toţi cam nebuni.

El râse, fermecat de sinceritatea ei.

— Tu ştii numele meu de familie, eu nu-l ştiu pe al tău.

— Danko, spuse ea. Apoi, anticipând următoarea lui întrebare, spuse: Tata e din Slovacia.

— Asta-i pe lângă Kansas, nu?

Ea clipi. Gura i se deschise şi se închise şi, tocmai când se pregătea să îi explice conceptul de Europa, el ridică mâinile.

— Glumeam, spuse el. Ştiu unde e. Europa Centrală, a fost parte din fosta Cehoslovacie. Am vrut doar să-ţi văd reacţia.

— Şi?

— Ar fi trebuit să fac o poză să o arăt prietenilor.

Ea se încruntă şi îl împinse uşor.

— Nu-i frumos din partea ta.

— Dar a fost amuzant.

— Da, recunoscu ea. A fost amuzant.

— Deci dacă tatăl tău e din Slovacia…

— Mama e franţuzoaică. S-au mutat aici cu un an înainte să mă nasc eu.

El se întoarse spre ea.

— Serios…

— Pari surprins.

— Nu ştiu dacă am mai întâlnit până acum o persoană franco-slovacă. Făcu o pauză. La naiba, nu ştiu dacă am întâlnit pe cineva din New Jersey.

Când ea pufni în râs, el simţi că se relaxează şi ştiu că voia să audă din nou acel sunet.

— Şi locuieşti pe aproape? întrebă ea.

— Nu prea departe. Ceva mai la nord de Winston-Salem. Sunt chiar de dincolo de King.

— Sună fiţos.

— Exact asta nu e. E un oraş mic, cu oameni prietenoşi, dar asta e cam tot. Avem o fermă acolo.

— Noi?

— Eu şi mama. De fapt, e ferma ei. Eu doar locuiesc şi muncesc acolo.

— Adică… o fermă adevărată? Cu vaci, cai şi porci?

— Are chiar şi un hambar care îl face pe ăsta de aici să pară chiar nou.

Ea se uită la hambarul din spatele lor.

— Mă îndoiesc.

— Poate am să-ţi arăt într-o zi. Să te duc să călăreşti pe cai şi tot tacâmul.

Se uitară lung unul la altul, apoi ea îi puse din nou mâna pe braţ.

— Cred că mi-ar face plăcere, Luke.

4

SOPHIA

Sophia nu era tocmai sigură de ce spusese asta. Cuvintele ieşiseră înainte să apuce să le oprească. Se gândi să încerce să dea înapoi sau să se prefacă în vreun fel, dar, dintr-un motiv necunoscut, nu voia să facă asta.

Nu era vorba de înfăţişarea lui, deşi Marcia avusese dreptate. Arăta fără îndoială foarte bine într-un fel puţin copilăresc, având un zâmbet deschis, prietenos, completat de gropiţe în obraji. Era zvelt şi musculos, cu umeri laţi care contrastau cu şoldurile înguste, iar cârlionţii castanii şi dezordonaţi de sub pălăria ponosită erau foarte sexy. Ceea ce ieşea în evidenţă însă erau ochii – întotdeauna o cucereau ochii frumoşi. Ai lui erau de un albastru văratec, vii şi atât de luminoşi încât să te facă să bănuieşti că purta lentile de contact, deşi ştia că lui Luke lucrurile acestea i s-ar fi părut ridicole.

Trebuia să admită, o încânta faptul că în ochii lui era evident atrăgătoare. Crescuse fiind cam stângace, cu picioare lungi şi subţiri, cu şolduri inexistente şi cu explozii ocazionale de acnee. Abia în al doilea an de liceu ajunse să aibă nevoie de ceva mai mult decât de un sutien pe care să îl poarte la antrenament. Situaţia începuse să se schimbe în ultimul an, deşi din cauza asta se simţea mai mult stânjenită şi timidă. Chiar şi acum, când se uita în oglindă, o mai vedea uneori pe adolescenta care fusese cândva şi rămânea surprinsă când nu o mai vedea şi altcineva.

Oricât de măgulitoare ar fi fost admiraţia lui Luke, ceea ce îi plăcea cel mai mult era felul în care făcea el ca totul să pară uşor, de la calmul cu care se ocupase de Brian până la conversaţia lor sinuoasă. Nu îi lăsase impresia că încerca să o impresioneze, dar stăpânirea lui de sine îl făcea să pară foarte

diferit de băieţii pe care îi cunoscuse la Wake – mai ales de Brian.

Îi plăcea şi faptul că se simţea confortabil să o lase singură cu gândurile ei. Mulţi oameni simţeau nevoia să umple orice moment de linişte, dar Luke se uita, pur şi simplu, la tauri, mulţumindu-se să îşi urmeze propriul sfat. După o vreme, îşi dădu seama că muzica din hambar se oprise pentru un timp – cu siguranţă formaţia lua o pauză – şi se întrebă dacă Marcia avea să o caute. Descoperi că spera să nu o facă, cel puţin nu încă.

— Cum e să trăieşti la o fermă? întrebă ea punând capăt liniştii. Ce faci toată ziua?

Îl privi cum îşi încrucişă picioarele, ţinând vârful cizmei în pământ.

— Câte puţin din toate, cred. Mereu e câte ceva de făcut.

— De exemplu?

El îşi masă o mână cu cealaltă, gânditor.

— Păi, pentru început, dis-de-dimineaţă trebuie hrăniţi caii, porcii şi păsările şi trebuie să le cureţi staulele. Trebuie să verifici vitele. Trebuie să verific cireada în fiecare zi, să mă asigur că sunt în regulă – să nu aibă infecţii la ochi, să nu se fi tăiat în sârma ghimpată, lucruri din astea. Dacă una e rănită sau bolnavă, încerc să mă ocup imediat. Apoi trebuie udate păşunile şi, de câteva ori pe an, trebuie să mut vitele de pe o păşune pe alta, ca să aibă mereu iarbă bună. Pe urmă, tot de câteva ori pe an, trebuie să vaccinez cireada, ceea ce înseamnă să le legi una câte una şi după aceea să le ţii separate. Avem şi o grădină de legume destul de mare pentru hrana noastră şi trebuie să am grijă şi de ea…

Ea clipi.

— Asta-i tot? glumi ea.

— Nu chiar, continuă el. Vindem dovleci, coacăze, miere şi brazi de Crăciun pentru clienţi, aşa că uneori stau toată ziua să plantez, să curăţ bălăriile şi să irig sau să adun mierea din stupi. Şi când vin clienţii, trebuie să fiu acolo să leg pomii şi să îi ajut să care dovlecii la maşină şi aşa mai departe. Şi

apoi, desigur, mereu se strică ceva şi e nevoie de reparaţii, fie că e tractorul, maşina de teren, gardul sau hambarul, acoperişul de la casă. Îi apăru pe faţă o expresie tristă. Crede-mă, mereu e ceva de făcut.

— N-ai cum să faci singur toate astea, spuse Sophia uimită.

— Nu. Mama munceşte mult şi ea, dar avem un tip care lucrează cu noi de mulţi ani. José. El se ocupă de ce nu reuşim noi. Şi când e nevoie, aducem câte o echipă vreo două zile, ca să ne ajute să dăm formă copacilor sau pentru alte treburi.

Sophia se încruntă.

— Cum adică să daţi formă copacilor? Te referi la brazii de Crăciun?

— În caz că te frământă treaba asta, brazii nu cresc ca nişte triunghiuri frumoase. Trebuie să le tai crengile pe măsură ce cresc, ca să iasă aşa cum vrei.

— Serios?

— Şi trebuie să întorci şi dovlecii. Trebuie să ai grijă să nu putrezească la fund, dar vrei şi să iasă rotunzi sau cel puţin ovali, altfel nu-i cumpără nimeni.

Sophia strâmbă din nas.

— Deci îi învârţi efectiv?

— Da. Şi trebuie să ai grijă să nu le rupi coada.

— Habar nu aveam.

— Mulţi oameni nu ştiu. Dar poate că şi tu ştii multe lucruri pe care eu nu le ştiu.

— Ştiai unde e Slovacia.

— Mi-au plăcut întotdeauna istoria şi geografia. Dar dacă mă întrebi de chimie sau algebră, m-ai pierdut.

— Nici mie nu prea mi-a plăcut matematica.

— Dar erai bună la asta. Pariez că erai printre cei mai buni din clasă.

— De ce spui asta?

— Urmezi cursuri la Wake Forest, răspunse el. Cred că ai avut numai note bune la fiecare materie la şcoală. Aici ce studiezi?

— Nu studiez cum să fii fermier, evident.

El zâmbi din nou, arătându-şi gropiţele. Ea dădea cu unghia pe balustradă.

— Mă specializez în istoria artei.

— Asta te-a interesat întotdeauna?

— Câtuşi de puţin, spuse ea. Când am ajuns prima dată la Wake, habar n-aveam ce voiam să fac în viaţă şi am urmat tot felul de cursuri la care merg bobocii, sperând să dau peste ceva. Voiam să găsesc ceva care să… mă pasioneze, ştii?

Când se opri, simţi că el o priveşte concentrat şi hotărât. Interesul lui autentic îi aminti din nou cât de diferit era de băieţii din campus pe care îi cunoştea.

— În fine, când eram în anul al doilea, m-am înscris la un curs despre impresionismul francez, mai mult ca să-mi completez orarul, nu dintr-un motiv anume. Dar profesorul era minunat – inteligent, interesant şi motivant, exact cum trebuie să fie un profesor. Făcea ca arta să prindă viaţă şi să pară cumva *relevantă… şi,* după câteva cursuri, mi s-a aprins beculeţul. Ştiam ce voiam să fac şi, cu cât mergeam la mai multe cursuri, cu atât mai mult ştiam că voiam să fac parte din lumea aceea.

— Pariez că te bucuri că ai urmat cursul ăsta, aşa-i?

— Da… părinţii mei, nu prea. Voiau să dau la Medicină, la Drept sau Contabilitate. Ceva care avea să îmi garanteze o slujbă după absolvire.

El trase de un capăt al cămăşii.

— Din câte ştiu eu, e important să ai o diplomă. Probabil că poţi să te angajezi oriunde.

— Asta le spun şi eu. Dar visul meu e să lucrez într-un muzeu.

— Păi, fă asta.

— Nu e chiar aşa uşor cum crezi. Sunt foarte multe specialităţi în istoria artei şi doar câteva posturi de stagiari. Şi apoi, multe muzee o duc greu, ceea ce înseamnă că fac reduceri de personal. Am fost destul de norocoasă să obţin un interviu la Muzeul de Artă din Denver. Nu e un post plătit, e mai mult o stagiatură, dar au spus că e posibil să îl transforme într-o slujbă cu salariu. Ceea ce, desigur,

aduce după sine întrebarea despre cum am să-mi pot plăti facturile în timp ce lucrez acolo. Şi n-aş vrea să mă întreţină părinţii mei, nici nu şi-ar permite. Am o soră mai mică la Rutgers şi încă două surori care încep în curând colegiul şi…

Nu mai spuse nimic, descurajată pentru o clipă. Luke părea că îi citeşte gândurile, aşa că nu insistă.

— Cu ce se ocupă părinţii tăi? întrebă în schimb.

— Au un magazin alimentar. Cărnuri şi brânzeturi. Pâine proaspătă. Sendvişuri de casă şi supe.

— Mâncare bună?

— Grozav!

— Şi dacă intru vreodată acolo, ce ar trebui să comand?

— Nu dai greş cu nimic. Mama face o supă de ciuperci minunată. E preferata mea, dar suntem vestiţi pentru cotletul cu brânză. La prânz e mereu coadă şi asta comandă cei mai mulţi oameni. Acum câţiva ani, a luat chiar şi un premiu. Cel mai bun sendviş din oraş.

— Da?

— O, da! Ziarul local a organizat un concurs şi oamenii au votat. Tata a înrămat certificatul şi acum e agăţat deasupra casei de marcat. Poate am să-ţi arăt într-o zi.

El îşi împreună mâinile, imitând gestul ei de mai devreme.

— Cred că mi-ar face plăcere, Sophia.

Ea râse, recunoscând replica şi bucurându-se de felul în care el îi pronunţa numele. Îl spunea mai încet decât era ea obişnuită, dar şi mai dulce, silabele i se rostogoleau de pe limbă într-un ritm plăcut, fără grabă. Îşi aminti că erau străini, dar totuşi nu aşa părea. Se sprijini din nou de stâlpul gardului.

— Şi băieţii care au venit încoace… ai venit aici cu ei?

El privi în direcţia lor, apoi se întoarse.

— Nu, spuse el. De fapt, nu-i cunosc decât pe câţiva dintre ei. Prietenii mei sunt înăuntru. Probabil

le fac ochi dulci prietenelor tale, dacă vrei să ştii adevărul.

— Şi tu de ce nu eşti acolo cu ei?

Luke duse un deget la pălărie şi o dădu pe spate.

— Am fost. O vreme, cel puţin. Dar nu prea aveam chef de vorbă, aşa că am venit aici.

— Acum văd că vorbeşti foarte bine.

— Cred că asta fac. Zâmbi sfios. Nu sunt prea multe de spus, în afară de ce ţi-am povestit deja. Călăresc tauri şi muncesc la ferma familiei. Viaţa mea nu-i chiar aşa interesantă.

Ea îl studia cu atenţie.

— Atunci spune-mi ceva ce nu spui altora de obicei.

— De exemplu, ce? spuse el.

— Orice, spuse ea ridicând mâinile. La ce te gândeai mai devreme, când stăteai singur acolo?

Luke se foi şi se uită în altă parte. La început nu spuse nimic. Vrând să câştige timp, îşi încrucişă în schimb braţele pe balustradă.

— Ca să înţelegi, cred c-ar trebui să vezi, spuse el. Dar problema e că nu e tocmai aici.

— Dar unde e? întrebă ea nedumerită.

— Acolo, spuse el arătând spre ţarcuri.

Sophia ezită. Toată lumea ştia povestea: O *fată întâlneşte un băiat care pare drăguţ şi de treabă, dar de îndată ce e singur cu ea…* Şi totuşi, uitându-se la el, nu auzea nicio alarmă. Nu ştia motivul, dar avea încredere în el şi nu doar fiindcă îi sărise în ajutor. Pur şi simplu nu avea senzaţia că încerca să o cucerească; dimpotrivă, avea impresia că, dacă l-ar fi rugat să plece, ar fi plecat şi nu avea să mai vorbească vreodată cu el. Şi-apoi, o făcuse să râdă în seara asta. În timpul scurt petrecut împreună, uitase cu totul de Brian.

— Bine, răspunse ea. Sunt de acord.

Dacă răspunsul ei îl luase pe nepregătite, nu se observă. În schimb, dădu, pur şi simplu, din cap şi, punând amândouă mâinile pe vârful balustradei, sări graţios peste gard.

— Lăudărosule, îl tachină ea. Aplecându-se, se strecură printre bârne şi, o clipă mai târziu, porniră spre ţarcuri.

În timp ce traversau păşunea spre gardul îndepărtat, Luke păstra o distanţă confortabilă. Sophia observa unduirile liniei gardului, marcând conturul pământului, şi se minuna de cât de diferit era totul de locul în care crescuse. Îi dădu prin gând că ajunsese să aprecieze frumuseţea liniştită, aproape austeră a peisajului. În Carolina de Nord existau o mie de orăşele, fiecare cu istorie şi caracter propriu şi înţelegea de ce mulţi localnici nu voiau să mai plece de acolo. În depărtare, pinii şi stejarii, adunaţi laolaltă, formau o pânză impenetrabilă de întuneric. În spatele lor, muzica se auzea tot mai încet, lăsând loc sunetului îndepărtat al greierilor de pe pajişte. În ciuda întunericului, simţea că Luke o privea, deşi încerca să nu fie vizibil.

— E o scurtătură după gardul următor, spuse el. De acolo putem ajunge la camioneta mea.

Comentariul o luă prin surprindere.

— Camioneta ta?

— Nu-ţi face griji, spuse el ridicând mâinile. Nu plecăm. Nici măcar nu ne urcăm în maşină. Cred doar că o să vezi mai bine din spate. E mai înaltă şi e confortabilă. Am câteva scaune pliante în spate pe care le pot desface.

— Ai scaune pliante în spatele camionetei? Sophia miji ochii la el, neîncrezătoare.

Sigur că avea. Nu avea toată lumea? Marcia s-ar fi distrat *pe cinste* pe tema asta.

Ajunseseră deja la următorul gard, iar lumina de la arenă devenea tot mai puternică. El sări din nou cu uşurinţă peste gard, dar de data asta şipcile erau prea apropiate ca să se poată strecura. Sophia se căţără în schimb, cocoţată în vârf înainte de a-şi trece picioarele pe partea cealaltă. Îl apucă pe Luke de mâini şi sări, bucurându-se de căldura lor aspră.

Merseră până la o poartă din apropiere şi se întoarseră spre camionete. Luke porni spre una

neagră şi lucioasă, cu cauciucuri mari şi un cadru cu becuri pe partea de sus, singura care era parcată cu botul în direcţia opusă. Deschise uşa din spate şi sări în maşină. Întinse din nou mâinile şi, după ce o ridică repede, Sophia stătea lângă el.

Luke se întoarse şi începu să caute, mutând lucrurile dintr-o parte în alta, cu spatele la ea. Sophia îşi încrucişă braţele, întrebându-se ce avea să creadă Marcia despre toate astea. Putea deja să îşi imagineze întrebările ei: *Vorbim despre băiatul acela drăguţ, nu? Unde te-a dus? Ce-a fost în mintea ta? Dacă era nebun?* Între timp, Luke căuta mai departe prin grămada de obiecte. Sophia auzi un zgomot metalic, iar el apăru din nou lângă ea cu un scaun de care avea lumea de obicei la plajă. După ce îl deschise, îl aşeză pe remorcă şi îi făcu semn să şadă.

— Hai, ia loc. Va fi gata imediat.

Sophia nu se mişcă – văzând din nou în gând figura sceptică a Marciei –, apoi se decise: de ce nu? Toată seara păruse oarecum fantastică, aşa că faptul că stătea pe un scaun pliant în spatele camionetei unui călăreţ de tauri era doar o prelungire firească. Se gândi că, în afară de Brian, ultima dată când rămăsese singură cu un băiat fusese în ultima vară înainte de a veni la Wake, când Tony Russo o dusese la banchet. Se ştiau de ani de zile, dar după absolvire nu se întâmplase mare lucru. Era drăguţ şi deştept – urma să plece la Princeton în toamnă –, dar punea mâinile întruna pe ea de la a treia întâlnire şi…

Luke puse celălalt scaun lângă ea, întrerupându-i gândurile. Însă în loc să se aşeze, sări din maşină şi merse la portiera din dreptul locului şoferului, aplecându-se în cabină. După o clipă, se auzi radioul. Muzică country-western.

Desigur, îşi spuse ea amuzată. Ce altceva putea fi?

După ce veni din nou lângă ea, se aşeză şi îşi întinse picioarele în faţă, aşezându-le unul peste altul.

— Stai bine? întrebă el.

— Ajung şi acolo. Se foi puţin, conştientă de cât de aproape erau unul de altul.

— Vrei să facem schimb de scaune?

— Nu e asta. E… asta, spuse ea, făcând un gest cu mâna care cuprindea totul. Stăm pe scaune în spatele camionetei tale. E ceva nou pentru mine.

— Nu faceţi aşa ceva în New Jersey?

— Avem ce face. Mergem la film. Ieşim să luăm masa. Mergem la câte un prieten acasă. Să înţeleg că tu nu făceai aşa ceva în copilărie?

— Ba da. Încă o mai fac.

— Ce film ai văzut ultima dată?

— Ce-i acela un film?

Avu nevoie de o secundă ca să îşi dea seama că o şicana, iar el râse de expresia ei, care se schimbă repede. Apoi arătă cu mâna spre bârne.

— Par mai mari de aproape, nu crezi? întrebă el.

Când se întoarse, Sophia văzu un taur care se apropia încet, la doar câţiva metri de ei, cu muşchii zvâcnind. Văzând cât de mare era, rămase fără aer; era cu totul altfel să îi vezi de aproape decât în arenă.

— Fir-ar, spuse ea, fără să-şi ascundă uimirea din glas. Se aplecă în faţă. E… imens. Se întoarse spre Luke. Şi tu călăreşti chestiile astea? Voluntar?

— Când mă lasă.

— Asta voiai să-mi arăţi?

— Oarecum, spuse el. De fapt, era cel de colo.

Arătă în ţarcul mai îndepărtat, unde un taur de culoare crem stătea nemişcat, zvâcnind doar din urechi şi dând din coadă. Un corn stătea pieziş şi, chiar şi de la distanţă, Sophia distingea cicatricele pe care le avea pe o parte. Deşi nu era la fel de mare precum ceilalţi, era ceva sălbatic şi sfidător în poziţia lui, iar ea avea impresia că îi provoca să se apropie de el. Auzea fornăitul lui zgomotos, care spărgea liniştea nopţii.

Când se întoarse spre Luke, observă o schimbare în expresia lui. Se uita la taur cu un calm aparent,

dar mai era ceva acolo, ceva ce nu putea să identifice.

— Acela e Big Ugly Critter, spuse el uitându-se în continuare la taur. La el mă gândeam când stăteam acolo, încercam să-l găsesc.

— E unul dintre taurii pe care ai urcat în seara asta?

— Nu, spuse el. Dar, după o vreme, mi-am dat seama că nu puteam să plec de aici fără să mă apropii de el. Ceea ce e ciudat fiindcă, atunci când am ajuns aici, era ultimul taur pe care voiam să-l văd. Şi dacă îmi pica el la sorţi, nu ştiu ce-aş fi făcut.

Sophia aşteptă ca Luke să continue, dar el tăcu.

— Înţeleg că l-ai mai călărit şi altădată.

— Nu, spuse el dând din cap. Dar am încercat. De trei ori. E ceea ce se cheamă un taur nărăvaş. Doar vreo doi oameni au reuşit să-l călărească şi asta cu nişte ani în urmă. Se răsuceşte, loveşte şi schimbă direcţia şi, dacă te aruncă, încearcă să te prindă în coarne pentru simplul fapt că ai încercat să-l călăreşti. Am avut coşmaruri cu taurul ăsta. Mi-e frică de el. Se întoarse spre ea, cu faţa parţial umbrită. Ăsta e un lucru pe care nu-l ştie aproape nimeni.

Era ceva chinuit în expresia lui, ceva la care ea nu se aşteptase.

— Cumva nu pot să-mi imaginez că te-ai teme de ceva, spuse ea încet.

— Da, ei bine… sunt şi eu om. Apoi zâmbi. Dacă eşti curioasă, nu prea îmi plac nici fulgerele.

Ea se îndreptă în scaun.

— Mie *îmi plac* fulgerele.

— E altă treabă când eşti în mijlocul păşunii, fără adăpost.

— Am să te cred pe cuvânt.

— Acum e rândul meu. Pot să-ţi pun o întrebare? Orice vreau eu.

— Dă-i drumul.

— De cât timp te întâlneai cu Brian? întrebă el.

Ea aproape că pufni în râs, uşurată.

— Asta-i tot? întrebă fără să aştepte un răspuns. Am început să ieşim împreună când eram în anul al doilea.

— E un tip masiv, remarcă el.

— Are bursă pentru lacrosse.

— Cred că e bun.

— Poate la lacrosse, recunoscu ea. Nu şi ca iubit.

— Dar aţi rămas împreună doi ani.

— Da, păi… Îşi trase genunchii aproape şi îşi încrucişă braţele în jurul lor. Ai fost vreodată îndrăgostit?

El ridică privirea, ca şi cum încerca să găsească răspunsul în stele.

— Nu sunt sigur.

— Dacă nu eşti sigur înseamnă că n-ai fost.

El se gândi puţin la vorbele ei.

— Bine.

— Ce? Nu mă contrazici?

— Aşa cum am spus, nu sunt sigur.

— Ai fost supărat când s-a terminat?

El îşi strânse buzele, gândindu-se la răspuns.

— Nu chiar, dar nici Angie n-a fost. A fost doar o relaţie de liceu. După absolvire, cred că am înţeles amândoi că eram pe drumuri diferite. Dar încă suntem prieteni. M-a invitat chiar şi la nunta ei. M-am distrat foarte bine la petrecere, am stat cu una dintre domnişoarele de onoare.

Sophia privi în pământ.

— L-am iubit pe Brian. Adică, înaintea lui am mai avut câte o pasiune trecătoare, ştii? Ca atunci când scrii numele unui băiat pe caiet şi desenezi inimioare în jurul lui? Cred că oamenii au tendinţa de a-şi pune prima iubire pe un piedestal şi la început aşa am făcut şi eu. Nici măcar nu ştiam de ce voia să fie cu mine – arată bine şi e un atlet cu bursă, e popular şi bogat… am fost aşa de şocată când m-a ales tocmai pe mine. Iar când am început să ieşim împreună, era aşa de amuzant şi de fermecător! Până să ajungă să mă sărute, deja mă îndrăgostisem de el. M-am îndrăgostit foarte tare şi pe urmă… Vocea i se stinse, nu voia să intre în

detalii. În fine, m-am despărţit de el imediat după ce a început şcoala anul ăsta. Am aflat că se culcase cu altă fată de acasă, toată vara.

— Şi acum te vrea înapoi.

— Da, dar de ce? Pentru că mă vrea sau pentru că nu poate să mă aibă?

— Pe mine mă întrebi?

— Îţi cer părerea. Nu fiindcă îl primesc înapoi, pentru că n-o fac. Te întreb aşa, ca bărbat.

Când vorbi, cuvintele lui erau măsurate.

— Puţin din amândouă, probabil. Dar, din câte îmi dau seama, cred că din cauză că a realizat că a făcut o mare greşeală.

Ea primi în tăcere complimentul nerostit, apreciind felul lui reţinut de a fi.

— Mă bucur că te-am văzut călărind în seara asta, spuse ea, ştiind că spunea adevărul. Mi s-a părut că te-ai descurcat foarte bine.

— Am avut noroc. M-am simţit cam ruginit în arenă. A trecut ceva vreme de când n-am mai călărit.

— Cât timp?

El dădu cu mâna peste blugi, câştigând timp înainte de a răspunde.

— Un an şi jumătate.

Pentru o clipă, i se păru că nu auzise bine.

— Nu ai mai călărit de un an şi jumătate?

— Nu.

— De ce nu?

Sophia avu senzaţia că el nu ştia ce să răspundă.

— Ultima competiţie înainte de cea din seara asta a mers prost.

— Cât de prost?

— Destul de prost.

Sophia puse lucrurile cap la cap după răspunsul lui.

— Big Ugly Critter, spuse ea.

— Exact, recunoscu el. Evitând următoarea ei întrebare, se concentră din nou asupra ei.

— Şi stai într-o suroritate?

Ea observă faptul că schimbase subiectul, dar era mulţumită să se ia după el.

— E deja al treilea an.

Ochii lui sclipiră năstruşnic.

— E chiar aşa cum spune lumea? Doar petreceri în pijamale şi bătăi cu perne?

— Sigur că nu, spuse ea. E mai mult cu neglijeuri şi bătăi cu perne.

— Cred că mi-ar plăcea să trăiesc într-un loc ca ăsta.

— Pun pariu. Sophia râse.

— Şi cum e, de fapt? întrebă el curios cu adevărat.

— Sunt câteva fete care trăiesc la un loc şi, de cele mai multe ori, e în regulă. Alteori, nu e chiar aşa de bine. E o lume cu propriile ei reguli şi cu ierarhie proprie, ceea ce e bine dacă te încrezi în aşa ceva. Dar eu nu prea am băut suc Kool-Aid… eu sunt din New Jersey şi am crescut în afacerea chinuită a familiei. Singurul motiv pentru care îmi permit să merg la Wake e pentru că am bursă completă. Nu sunt multe fete ca mine în casă. Nu spun că sunt toate bogate pentru că nu-i adevărat. Şi multe fete au avut slujbe în liceu. Doar că…

— Tu eşti altfel, spuse el terminându-i vorba. Pun pariu că multe dintre surorile din casă n-ar sta nici moarte să se uite la un taur în mijlocul unei păşuni pentru vite.

N-aş fi aşa de sigură, se gândi ea. El câştigase concursul de rodeo din seara asta şi se califica drept o privelişte bună, cum ar fi spus Marcia. Pentru unele fete din casă, asta ar fi fost mai mult decât destul.

— Ai spus că aveţi cai la fermă? întrebă ea.

— Avem, spuse ea.

— Îi călăreşti des?

— Aproape în fiecare zi, răspunse el. Când verific vitele. Aş putea folosi maşina de teren, dar am crescut făcând treaba asta călare şi aşa sunt obişnuit.

— Călăreşti vreodată doar de distracţie?

— Când şi când. De ce? Tu călăreşti?

— Nu, spuse ea. N-am călărit niciodată. Nu sunt prea mulţi cai în New Jersey. Aici se opri. Cum se

numeşte calul tău?

— Horse.[7]

Sophia aşteptă o glumă, dar aceasta nu veni.

— Îi spui calului tău „Horse”?

— Nu îl deranjează.

— Ar trebui să-i dai un nume nobil. Ca Prince[8] sau Chief[9] sau ceva de genul ăsta.

— Asta l-ar zăpăci acum.

— Crede-mă. Orice e mai bun decât Horse. E ca şi cum i-ai spune unui câine Dog.[10]

— Am un câine pe nume Dog. Un ciobănesc australian. Luke se întoarse, cu o expresie serioasă. Bun cioban.

— Şi mama ta nu s-a supărat?

— Mama l-a botezat.

Sophia clătină din cap.

— Colega mea de cameră n-are să creadă aşa ceva.

— Ce? Că animalele mele, după părerea ta, au nume ciudate?

— Printre altele, îl tachină ea.

— Mai povesteşte-mi despre colegiu, spuse el, iar în următoarea jumătate de oră ea îi dădu toate detaliile despre viaţa ei de zi cu zi. Suna plictisitor chiar şi pentru ea – cursuri, învăţat, viaţa socială la sfârşit de săptămână –, dar pe el părea să îl intereseze, punând câte o întrebare din când în când, dar lăsând-o mai mult pe ea să vorbească. Îşi descrise suroritatea, mai ales pe Mary-Kate, şi vorbi puţin despre Brian şi cum se purtase de când începuse şcoala. În timp ce vorbeau, începură să apară oameni în parcare, unii trecând printre camionete şi salutând cu mâna la pălărie, alţii oprindu-se să îl felicite pe Luke pentru concurs.

Pe măsură ce seara înainta şi temperatura scădea, Sophia simţea că i se face pielea ca de găină. Îşi încrucişă braţele pe piept, îngrămădindu-se în scaun.

— Am o pătură în cabină dacă ai nevoie, sugeră Luke.

— Mersi, spuse ea, dar e în regulă. Probabil ar fi bine să mă întorc. Nu vreau să plece prietenele mele fără mine.

— Mi-am dat seama, spuse el. Te conduc eu.

O ajută să coboare din camionetă şi o luară pe acelaşi drum înapoi, iar muzica se auzi tot mai tare pe măsură ce se apropiau. În curând se aflau în faţa hambarului, care era doar ceva mai puţin aglomerat decât când plecase ea. I se părea că trecuseră câteva ore.

— Vrei să intru cu tine? În caz că mai e Brian acolo.

— Nu, spuse ea. Am să fiu în regulă. Am să stau lângă colega mea de cameră.

El privi în pământ, apoi ridică ochii.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Sophia.

— Şi mie, spuse ea. Şi mulţumesc din nou. Adică, pentru gestul de mai devreme.

— Mă bucur că am fost de ajutor.

Luke dădu din cap şi se întoarse, iar Sophia îl urmări cu privirea când se îndepărtă. S-ar fi terminat acolo, iar mai târziu se întrebă dacă ar fi putut să permită asta, însă făcu un pas după el, iar cuvintele ieşiră automat.

— Luke, strigă ea. Stai!

Când se întoarse cu faţa la ea, Sophia ridică uşor bărbia.

— Ai spus că ai să-mi arăţi hambarul tău. Ai spus că e mai şubred ca ăsta.

El zâmbi, arătându-şi gropiţele.

— Mâine la ora unu? întrebă el. Am puţină treabă dimineaţă. Ce zici dacă vin să te iau?

— Pot să vin cu maşina, spuse ea. Doar să-mi trimiţi mesaj cu adresa.

— N-am numărul tău.

— Care e numărul tău?

Când i-l spuse, ea îl formă, auzind soneria pe aproape. Opri apelul şi se uită la el, întrebându-se ce o apucase.

— Acum îl ai.

5

IRA

Se întunecă tot mai mult acum şi vremea de iarnă târzie continuă să se înrăutăţească. Vântul s-a transformat într-un şuier, iar geamurile maşinii sunt acoperite de un strat gros de zăpadă. Sunt îngropat de viu încetul cu încetul şi mă gândesc din nou la maşină. E de culoare crem, un Chrysler din 1988, şi mă întreb dacă va fi observată când va ieşi soarele. Sau dacă se va pierde în peisaj.

— Nu trebuie să te gândeşti la lucrurile astea, o aud pe Ruth spunând. Are să vină cineva. Nu mai durează mult.

Stă în acelaşi loc, la fel ca şi înainte, dar arată oarecum diferit. Ceva mai în vârstă şi poartă altă rochie… dar rochia îmi pare vag cunoscută. Încerc să îmi amintesc de ea în acest fel când, deodată, îi aud vocea.

— Era în vara anului 1940. În iulie.

Îmi ia o clipă să-mi amintesc. Da, îmi spun. Aşa e. Vara după ce am terminat primul an de colegiu.

— Îmi amintesc, îi spun.

— Acum îţi aminteşti, mă tachinează ea. Dar ai avut nevoie de ajutorul meu. Înainte ţineai minte tot.

— Eram mai tânăr.

— Şi eu eram mai tânără cândva.

— Încă mai eşti.

— Nu mai sunt, zice ea fără să ascundă o urmă de tristeţe. Eram tânără pe atunci.

Clipesc, încercând să văd mai clar imaginea ei, dar nu reuşesc. Avea şaptesprezece ani.

— Asta e rochia pe care o purtai când te-am invitat, în sfârşit, să te plimbi cu mine.

— Nu, îmi spune ea. E rochia pe care o purtam când te-am invitat eu.

Zâmbesc. E o poveste pe care o spuneam deseori la petreceri, povestea primei noastre întâlniri. De-a lungul anilor, eu şi Ruth am învăţat să o spunem

cum trebuie. Aici, în maşină, ea începe povestea, aşa cum a făcut-o întotdeauna pentru musafirii noştri. Îşi aşază mâinile în poală şi oftează, iar expresia i se schimbă de la o dezamăgire prefăcută la nedumerire.

— Deja ştiam că n-aveai de gând să-mi spui vreo vorbă. Veniseşi acasă de la universitate de o lună şi tot nu ai intrat în vorbă cu mine, aşa că, după slujba de Sabat, am venit eu la tine. Te-am privit direct în ochi şi am spus: „Nu mă mai întâlnesc cu David Epstein".

— Ţin minte, zic eu.

— Mai ştii ce mi-ai spus? Ai spus aşa: „Oh!" Apoi ai roşit şi ţi-ai privit picioarele.

— Cred că te înşeli.

— Ştiu că aşa s-a întâmplat. Apoi ţi-am zis că mi-ar plăcea să mă conduci acasă.

— Ţin minte că tatăl tău n-a fost prea încântat.

— El credea că David avea să devină un bărbat de ispravă. Nu te cunoştea.

— Şi nici nu mă plăcea, o întrerup. Îi simţeam privirea în ceafă când ne plimbam. De aceea ţineam mâinile în buzunar.

Ea înclină capul într-o parte, examinându-mă.

— De aceea nu mi-ai spus nimic chiar şi atunci când ne plimbam?

— Voiam să ştie că aveam intenţii onorabile.

— Când m-am întors acasă, m-a întrebat dacă erai mut. A trebuit să-i reamintesc că erai un student excelent la colegiu, că aveai note foarte bune şi că urma să termini şcoala în numai trei ani. Ori de câte ori vorbeam cu mama ta, se asigura că ştiu lucrul acesta.

Mama mea! Peţitoarea!

— Ar fi fost altfel dacă nu ne urmăreau părinţii tăi, îi spun. Dacă nu o făceau pe supraveghetorii, te-aş fi cucerit imediat. Te-aş fi luat de mână şi ţi-aş fi cântat serenade. Ţi-aş fi luat un buchet de flori. Te făceam să leşini.

— Da, ştiu. Iarăşi tânărul Frank Sinatra. Ai mai spus-o deja.

— Încerc doar să mă asigur că povestea e autentică. Ştii, era o fată la şcoală care pusese ochii pe mine. O chema Sarah.

Ruth dă din cap a încuviinţare, părând neîngrijorată.

— Mama ta mi-a zis şi despre ea. Mi-a mai spus şi că nici nu i-ai scris şi nici nu ai vorbit cu ea de la întoarcerea ta. Ştiam că nu era ceva serios.

— Cât de des vorbeai cu mama?

— La început nu prea mult, iar mama era mereu lângă noi. Dar, cu câteva luni înainte să vii tu acasă, am rugat-o pe mama ta să mă ajute cu limba engleză şi am început să ne întâlnim o dată sau de două ori pe săptămână. Mai erau multe cuvinte pe care nu le ştiam, iar ea îmi explica sensul lor pe înţelesul meu. Înainte spuneam că am devenit profesoară datorită tatălui meu, ceea ce era adevărat, dar a fost şi datorită mamei tale. Era foarte răbdătoare cu mine. Îmi spunea poveşti, iar acesta a fost un alt mod prin care m-a ajutat să învăţ limba. Spunea că trebuie să învăţ să o fac singură, pentru că toţi cei din Sud spun poveşti.

Zâmbesc.

— Ce poveşti îţi spunea?

— Poveşti despre tine.

Ştiu lucrul ăsta, desigur. Într-o căsnicie de-o viaţă sunt puţine secrete.

— Care era preferata ta?

Ruth se gândeşte o clipă.

— Cea de când erai copil, spune în cele din urmă. Mama ta mi-a spus că ai găsit o veveriţă rănită şi, deşi tatăl tău a refuzat să te lase s-o ţii în magazin, ai ascuns-o într-o cutie în spatele maşinii ei de cusut şi ai îngrijit-o până s-a însănătoşit. După ce s-a făcut bine, i-ai dat drumul în parc şi, chiar dacă a fugit, ai revenit în fiecare zi s-o cauţi, în cazul în care ar mai fi avut nevoie de ajutor. Îmi spunea că era un semn că aveai o inimă curată, că te ataşai profund şi că, odată ce iubeai ceva – sau pe cineva –, nu te mai opreai.

Cum spuneam, peţitoarea.

Abia după ce ne-am căsătorit mama a recunoscut că o „învăţase” pe Ruth poveşti despre mine. La vremea aceea, eram ambivalent în privinţa asta. Voiam să cred că îi câştigasem inima lui Ruth de unul singur şi i-am spus-o şi ei. Mama a râs şi a zis că nu făcuse decât ceea ce mamele făceau dintotdeauna pentru fiii lor. Apoi a spus că era treaba mea să dovedesc că nu minţise, pentru că asta trebuiau să facă fiii pentru mamele lor.

— Şi eu care credeam că eram fermecător.

— Ai devenit fermecător după ce ţi-a dispărut teama de mine. Dar asta nu s-a întâmplat de la prima plimbare. Când am ajuns, în sfârşit, la fabrica unde locuiam, am spus: „Mulţumesc că ai mers cu mine, Ira”, iar tu ai zis doar atât: „Cu plăcere”. Apoi te-ai întors, ai salutat din cap către părinţii mei şi-ai plecat.

— Dar m-am descurcat mai bine în următoarea săptămână.

— Da. Ai vorbit despre vreme. Ai spus „E chiar înnorat”, de trei ori. De două ori ai adăugat: „Mă întreb dacă are să plouă mai târziu”. Te pricepeai la conversaţie de minune. Apropo, mama ta m-a învăţat cuvântul acela.

— Şi totuşi tot ai vrut să vorbeşti cu mine.

— Da, spune ea privindu-mă.

— Şi la începutul lui august te-am întrebat dacă puteam să-ţi cumpăr o ciocolată. Aşa cum făcea David Epstein.

Îşi netezeşte o şuviţă de păr, cu privirea fixată în continuare asupra mea.

— Iar eu ţin minte că ţi-am spus că sucul cu aromă de ciocolată era cel mai delicios lucru pe care l-am gustat vreodată.

Aşa a fost începutul nostru. Nu e o poveste antrenantă de aventură sau vreun soi de poveste de dragoste aşa cum vezi în filme, dar părea că fusese mâna divinităţii acolo. Nu avea niciun sens ca ea să fi văzut ceva special la mine, dar am fost suficient de isteţ încât să profit de ocazie. Pe urmă ne-am petrecut mai tot timpul împreună, deşi nu aveam

prea mult la dispoziţie. Deja se apropia sfârşitul verii. Peste Ocean, Franţa se predase deja, iar bătălia Angliei era în plină desfăşurare, dar, chiar şi aşa, în ultimele săptămâni războiul ne părea departe. Mergeam la plimbare şi vorbeam întruna în parc; aşa cum făcuse David cândva, am continuat să-i cumpăr sucuri cu aromă de ciocolată. De două ori am dus-o pe Ruth la film şi o dată le-am dus pe ea şi mama ei să luăm prânzul. Şi o conduceam mereu acasă de la sinagogă, cu părinţii ei la câţiva paşi în spate, oferindu-ne puţină intimitate.

— Părinţii tăi au ajuns să mă placă.

— Da. Aprobă din cap. Dar asta fiindcă eu te plăceam. Mă făceai să râd şi erai primul care reuşise asta de când venisem în această ţară. Tata mă întreba mereu ce spuneai de mi se părea amuzant, iar eu îi ziceam că nu era vorba de ce spuneai, ci de felul în care vorbeai. Ca mutra pe care ai făcut-o când ai descris mâncarea mamei tale.

— Mama era în stare să ardă şi apa şi n-a învăţat niciodată cum să fiarbă un ou.

— Nu era aşa de rea.

— Am crescut învăţând cum să mănânc şi să-mi ţin răsuflarea în acelaşi timp. De ce crezi că eu şi tata eram slabi ca nişte ţâri?

Ruth clatină din cap.

— De-ar şti mama ta că spui asemenea lucruri îngrozitoare!

— N-ar fi contat. Ştia că nu era bucătăreasă bună.

Ruth tace o clipă.

— Îmi doresc să fi avut mai mult timp în vara aceea. Am fost foarte tristă când ai plecat înapoi la universitate.

— Chiar dacă aş fi rămas, nu puteam fi împreună. Şi tu plecai. Te duceai la Wellesley.

Ea dă din cap aprobator, dar are o expresie distantă.

— Am fost norocoasă, nu oricine are ocazia asta. Tata cunoştea un profesor acolo, care m-a ajutat în multe feluri. Dar anul acela tot a fost foarte greu pentru mine. Deşi nu i-ai scris lui Sarah, ştiam că

urma s-o vezi din nou şi îmi făceam griji că ai putea totuşi să începi să ţii la ea. Şi mă temeam că şi ea avea să vadă la tine aceleaşi lucruri pe care le văzusem eu şi că avea să îşi pună la bătaie farmecele ca să mi te ia.

— Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Acum ştiu asta, dar pe atunci nu ştiam.

Mişc încet capul şi deodată văd străfulgerări albe în colţul ochilor şi simt cum un cui de cale ferată mi se înfige aproape de linia părului. Închid ochii, aşteptând să treacă, dar pare că durează o veşnicie. Mă concentrez, încercând să respir încet şi începe, până la urmă, să dea înapoi. Lumea se întoarce pe bucăţele şi mă gândesc din nou la accident. Am faţa lipicioasă, iar airbagul dezumflat e acoperit de praf şi de sânge. Sângele mă sperie, dar, în ciuda acestui lucru, există magie în maşină, o magie care mi-a adus-o înapoi pe Ruth. Înghit şi încerc să-mi umezesc gâtul, dar nu reuşesc să produc nicio umezeală şi am senzaţia de glaspapir.

Ştiu că Ruth e îngrijorată din cauza mea. În umbrele alungite, o văd privindu-mă pe această femeie pe care am adorat-o mereu. Îmi amintesc din nou de 1940, încercând să-i distrag atenţia de la temerile ei.

— Şi totuşi, în ciuda grijilor tale în legătură cu Sarah, spun eu, n-ai venit acasă în decembrie să mă vezi.

În mintea mea, o văd pe Ruth dând ochii peste cap – răspunsul ei standard la plângerea mea.

— N-am venit acasă fiindcă nu am avut bani pentru biletul de tren, spune ea. Ştii asta. Lucram la un hotel şi îmi era imposibil să plec. Bursa acoperea doar taxa pentru şcoală, aşa că trebuia să plătesc pentru restul.

— Pretexte, o tachinez.

Ea mă ignoră, ca de obicei.

— Uneori lucram la recepţie toată noaptea şi tot mă duceam la cursuri dimineaţa. Abia mă ţineam să nu adorm cu cartea deschisă pe birou. Nu era uşor. Până să termin primul an, abia aşteptam să vin acasă

pentru vacanţa de vară, măcar ca să merg direct la culcare.

— Dar eu ţi-am stricat planurile când te-am aşteptat la gară.

— Da, zâmbeşte ea. Mi-ai stricat planurile.

— Nu te văzusem de mai bine de nouă luni, îi explic. Voiam să-ţi fac o surpriză.

— Şi aşa ai făcut. În tren, mă întrebam dacă aveai să fii acolo, dar nu voiam să fiu dezamăgită. Pe urmă, când a intrat trenul în gară şi te-am văzut pe geam, am simţit că-mi tresaltă inima. Erai aşa de frumos!

— Mama îmi făcuse un costum nou.

Ruth izbucneşte într-un râs nostalgic, încă pierdută în amintirea ei.

— Şi ai venit şi cu părinţii mei.

Aş ridica din umeri, dar mi-e frică să mă mişc.

— Ştiam că şi ei voiau să te vadă, aşa că am împrumutat maşina de la tata.

— A fost foarte galant din partea ta.

— Sau egoist. Altfel ai fi mers probabil direct acasă.

— Da, poate, mă necăjeşte. Dar, desigur, te-ai gândit şi la asta. L-ai întrebat pe tata dacă mă puteai duce la cină în oraş. Mi-a spus că ai venit la fabrică în timp ce lucra, ca să-i ceri voie.

— Nu voiam să-ţi dau un motiv să mă refuzi.

— N-aş fi refuzat chiar dacă nu l-ai fi întrebat pe tata.

— Acum ştiu asta, dar atunci nu ştiam, spun eu reluând cuvintele ei de mai devreme. Suntem la fel în multe privinţe, aşa cum am fost mereu. Când ai coborât din tren în seara aceea, îmi amintesc că mă gândeam că ar fi trebuit să fii înconjurată de fotografi, care să aştepte să-ţi facă o poză. Arătai ca un star de cinema.

— Eram în tren de douăsprezece ore. Arătam îngrozitor.

Asta e o minciună şi o ştim amândoi. Ruth era frumoasă şi, chiar şi după ce trecuse de cincizeci de ani, ochii bărbaţilor o urmăreau când intra undeva.

— Abia mă stăpâneam să nu te sărut.

— Asta nu-i adevărat, răspunde ea. N-ai fi făcut niciodată aşa ceva în faţa părinţilor mei.

Are dreptate, desigur. Am rămas în schimb în spate, dând voie părinţilor ei să o întâmpine primii; abia atunci, după câteva minute, m-am apropiat de ea. Ruth îmi citeşte gândurile.

— În seara aceea tata a înţeles cu adevărat ce anume vedeam la tine. Mai târziu, mi-a spus că observase că nu erai doar blând şi muncitor, dar şi un gentleman.

— Tot nu credea că eram suficient de bun pentru tine.

— Niciun tată nu crede că un bărbat e suficient de bun pentru fata lui.

— Cu excepţia lui David Epstein.

— Da, mă necăjeşte ea. Cu excepţia lui.

Zâmbesc, deşi simt din nou cum mă traversează un curent electric.

— La cină nu-mi puteam lua ochii de la tine. Erai cu mult mai frumoasă decât îmi aminteam.

— Dar eram din nou nişte străini, spune ea. A durat ceva timp până ca discuţia să curgă în mod firesc, aşa cum se întâmplase cu o vară înainte. Până când m-ai condus acasă, cred.

— O făceam pe inabordabilul.

— Nu, aşa erai tu, spune ea. Şi totuşi, nu erai tu. Ai devenit bărbat în anul în care am fost despărţiţi. Ba chiar m-ai luat de mână când m-ai condus până la uşă, ceva ce nu mai făcuseşi până atunci. Ţin minte fiindcă am simţit furnicături în braţ, apoi te-ai oprit şi te-ai uitat la mine şi am ştiut exact ce urma să se întâmple.

— Te-am sărutat de noapte bună, spun eu.

— Nu, zice ea cu vocea coborâtă într-un registru seducător. M-ai sărutat, da, dar nu era doar de noapte bună. Chiar şi atunci simţeam promisiunea din acel sărut, promisiunea că aşa aveai să mă săruţi pentru totdeauna.

Stând în maşină, îmi pot aminti încă acel moment – felul în care buzele ei le-au atins pe ale mele, senzaţia de euforie şi de uimire pură că o ţineam în braţe. Dar, deodată, lumea începe să se învârtească. Vârtejuri cumplite, ca şi cum sunt într-un montagne russe şi, dintr-odată, Ruth dispare din braţele mele. În schimb, capul îmi apasă tare pe volan şi clipesc repede, dorindu-mi stăruitor ca lumea să se oprească. Am nevoie de apă, convins că o singură sorbitură ar putea s-o oprească. Dar nu am apă şi mă abandonez ameţelii, înainte ca totul să se întunece.

Când mă trezesc, lumea se întoarce încet. Mijesc ochii pe întuneric, dar Ruth nu mai e pe locul pasagerului lângă mine. Sunt disperat să se întoarcă. Mă concentrez încercând să-i evoc imaginea, dar nu apare nimic şi gâtul pare să mi se închidă singur.

Dând timpul înapoi, Ruth avusese dreptate în privinţa schimbărilor care mă marcaseră. În vara aceea, lumea însăşi se schimbase şi am înţeles că oricât de puţin timp petrecut cu Ruth avea să fie preţios. La urma urmei, războiul era peste tot. Japonia şi China se războiau de patru ani şi, în primăvara anului 1941, tot mai multe ţări căzuseră în faţa Wehrmachtului[11], inclusiv Iugoslavia şi Grecia. Englezii bătuseră în retragere în faţa trupelor Afrika Korps ale lui Rommel până în Egipt. Canalul Suez era ameninţat şi, deşi nu ştiam pe atunci, infanteria şi tancurile nemţeşti erau pregătite să conducă invazia iminentă a Rusiei. Mă întrebam cât avea să dureze izolarea Americii.

Nu visasem niciodată să fiu soldat; nu trăsesem niciodată cu un pistol. Nu eram şi nu fusesem niciodată un luptător de orice fel, dar, chiar şi aşa, îmi iubeam ţara şi am petrecut o mare parte a acelui an încercând să-mi imaginez un viitor distorsionat de război. Şi nu eram singurul care se străduia să se adapteze la această lume nouă. De-a lungul verii, tata citea două sau trei ziare pe zi şi asculta tot timpul la radio; mama era voluntar pentru Crucea Roşie. Părinţii lui Ruth erau deosebit de

înspăimântaţi şi îi găseam deseori ascunşi sub masă, vorbind în şoaptă. Nu mai primiseră veşti de la rudele lor de multe luni. Dar, chiar şi în Carolina de Nord, începuseră să circule zvonuri despre ce se întâmpla cu evreii din Polonia.

În ciuda temerilor şi a zvonurilor despre război, sau poate tocmai din pricina lor, am considerat întotdeauna vara lui 1941 drept ultima vară a inocenţei mele. A fost vara în care eu şi Ruth ne petreceam aproape tot timpul liber împreună, îndrăgostindu-ne tot mai mult. Ea mă vizita la magazin sau o vizitam eu la fabrică – răspundea la telefoane în vara aceea pentru unchiul ei –, iar serile ne plimbam pe sub stele. În fiecare duminică mergeam la picnic în parcul din apropierea casei noastre, nimic extravagant, doar suficient cât să ne ţină sătui până la cină. Uneori, venea seara acasă la părinţii mei sau mergeam eu la ai ei, unde ascultam muzică simfonică la patefon. Când vara era pe terminate şi Ruth s-a urcat în trenul spre Massachusetts, m-am retras într-un colţ al gării, cu faţa în palme, pentru că ştiam că nimic nu mai avea să fie la fel. Ştiam că venea vremea când urma să fim chemaţi la luptă.

Şi, câteva luni mai târziu, pe 7 decembrie 1941, s-a dovedit că aveam dreptate.

În timpul nopţii, leşin şi îmi revin de câteva ori. Vântul şi zăpada rămân constante. În momentele în care sunt treaz, mă întreb dacă se va lumina vreodată; mă întreb dacă voi mai vedea vreun răsărit. Dar cel mai mult mă concentrez asupra trecutului, sperând că Ruth are să apară din nou. Fără ea, mă gândesc în sinea mea, sunt ca şi mort.

Când am absolvit în luna mai a anului 1942, m-am întors acasă, dar n-am mai recunoscut magazinul. Acolo unde cândva erau costume atârnate de cuierele din faţă, se aflau acum treizeci de maşini de cusut şi treizeci de femei care făceau uniforme pentru militari. Baloturi de pânzeturi groase veneau de două ori pe zi, umplând camera

până la refuz. Spaţiul de alături, liber de ani de zile, fusese preluat de tata şi era suficient de mare încât să adăpostească şaizeci de maşini de cusut. Mama supraveghea producţia, în timp ce tata răspundea la telefoane, completa registrele şi asigura transportul către bazele militare şi maritime, care se înmulţeau în tot Sudul.

Ştiam că eram pe punctul de a fi înrolat. Numărul meu de ordine era destul de mic pentru ca selectarea să fie inevitabilă, iar asta însemna ori în armată sau marină, ori în luptele din tranşee. Cei curajoşi erau atraşi de asemenea lucruri, dar, aşa cum am menţionat, eu nu eram curajos. Pe drumul spre casă cu trenul, mă hotărâsem deja să mă înrolez în Forţele Aeriene ale Statelor Unite ale Americii. Ideea de a lupta din aer mi se părea oarecum mai puţin înspăimântătoare decât cea de la sol. Însă timpul avea să-mi demonstreze contrariul.

În seara în care am ajuns acasă, le-am spus părinţilor când ne aflam în bucătărie. Mama a început imediat să-şi frângă mâinile. Tata n-a spus nimic, dar mai târziu, în timp ce scria intrări în registrul contabil, mi s-a părut că văd o strălucire umedă în ochii lui.

Mai luasem o decizie. Înainte ca Ruth să se întoarcă la Greensboro, m-am întâlnit cu tatăl ei şi i-am spus cât de mult însemna fiica lui pentru mine. După două zile, i-am dus cu maşina pe părinţii ei la gară, la fel ca în anul precedent. I-am lăsat din nou s-o întâmpine primii şi am dus-o din nou pe Ruth să luăm cina în oraş. Acolo, în timp ce mâncam într-un restaurant mai mult gol, i-am povestit despre planurile mele. Spre deosebire de părinţii mei, ea nu a vărsat nicio lacrimă. Nu atunci.

Nu am dus-o acasă imediat. În schimb, am mers după cină în parc, în locul unde fuseserăm de atâtea ori la picnic. Era o noapte fără lună, iar luminile din parc fuseseră stinse. Când am luat-o de mână, abia îi distingeam trăsăturile.

Am atins inelul din buzunar, cel despre care îi spusesem tatălui ei că voiam să i-l dau fiicei lui. Mă

gândisem mult timp la asta, nu pentru că nu eram sigur de intenţiile mele, ci pentru că nu eram sigur de ale ei. Dar eram îndrăgostit de ea şi plecam la război, aşa că voiam să ştiu că avea să fie acolo la întoarcere. Cu un genunchi în pământ, i-am spus cât de mult însemna ea pentru mine. I-am spus că nu-mi puteam imagina viaţa fără ea şi am cerut-o de soţie. În timp ce spuneam cuvintele, i-am oferit inelul lui Ruth. La început n-a zis nimic şi aş minţi dacă aş spune că nu mi-a fost frică în clipa aceea. Apoi însă, citindu-mi gândurile, a luat inelul şi l-a pus pe deget înainte să mă ia de mână. M-am ridicat, stând în faţa ei sub cerul plin de stele. M-a îmbrăţişat. „Da", a şoptit. Am rămas aşa, doar noi doi, ţinându-ne în braţe timp îndelungat. Chiar şi acum, după aproape şaptezeci de ani, îi simt căldura, în ciuda frigului din maşină. Îi simt parfumul, unul floral şi delicat. Respir adânc, încercând să mă agăţ de aer, aşa cum m-am agăţat de ea atunci.

Mai târziu, ţinându-ne de mână, ne-am plimbat prin parc, vorbind despre viitorul nostru împreună. Vocea ei părea plină de iubire şi de entuziasm, dar tocmai această parte a serii m-a umplut mereu de regret. Îmi amintesc de bărbatul care nu am putut fi niciodată; de visurile care nu s-au adeverit. Mă cuprinde valul cunoscut de ruşine şi îi simt încă o dată parfumul. E mai puternic acum şi îmi trece prin gând că nu e o amintire, că îl simt în maşină. Mi-e teamă să deschid ochii, dar o fac totuşi. La început, totul e neclar şi întunecat şi mă întreb dacă o să pot vedea măcar ceva.

Apoi o văd. E translucidă, ca o fantomă, dar e Ruth. E aici – s-a întors la mine, cred – şi inima îmi tresaltă în piept. Vreau să întind mâna spre ea, să o iau în braţe, dar ştiu că e imposibil, aşa că mă concentrez în schimb. Încerc să o văd clar şi, când mi se obişnuiesc ochii, observ că rochia ei e crem, cu volane în faţă. E rochia pe care o purta în noaptea în care am cerut-o de soţie.

Dar Ruth nu e mulţumită de mine.

— Nu, Ira, spune ea deodată. Nu poţi confunda avertismentul din vocea ei. Nu trebuie să vorbim despre asta. Despre cină, da. Despre cererea în căsătorie, da. Dar nu despre asta.

Încă nu pot să cred că s-a întors.

— Ştiu că te întristează, dar… încep eu.

— Nu mă întristează, obiectează ea. Tu eşti cel posomorât din cauza asta. Ai purtat cu tine tristeţea asta încă de atunci. N-ar fi trebuit să spun niciodată lucrurile acelea.

— Dar le-ai spus.

La vorbele astea, pune capul în pământ. Părul ei, spre deosebire de al meu, e brunet şi des, plin de viaţă.

— A fost prima noapte în care ţi-am spus că te iubesc, spune ea. Ţi-am zis că voiam să mă mărit cu tine. Ţi-am promis că am să te aştept şi că ne vom căsători imediat după întoarcerea ta.

— Dar nu ai spus numai asta…

— E singurul lucru care contează, spune ea ridicând bărbia. Am fost fericiţi, nu-i aşa? În anii în care am fost împreună?

— Da.

— Şi m-ai iubit?

— Mereu.

— Atunci vreau să auzi ce-ţi spun, Ira, zice ea abia stăpânindu-şi nerăbdarea. Se apleacă spre mine. N-am regretat niciodată că ne-am căsătorit. M-ai făcut fericită şi m-ai făcut să râd şi, dacă aş putea s-o iau de la capăt, n-aş ezita. Uită-te la viaţa noastră, la călătoriile pe care le-am făcut, la aventurile pe care le-am avut. Aşa cum spunea tatăl tău, am fost împreună în cea mai lungă călătorie, pe drumul acesta numit viaţă, iar al meu a fost plin de bucurie datorită ţie. Spre deosebire de alte cupluri, noi nici nu ne-am certat.

— Ne-am certat, protestez eu.

— Nu certuri adevărate, insistă ea. Nu cele care au însemnătate. Da, mă supăram când uitai să duci gunoiul, dar asta nu era o ceartă adevărată. Asta nu-i

nimic. Trece ca o frunză pe la fereastră. Se termină şi se uită uşor.

— Uiţi…

— Îmi amintesc, spune ea, tăindu-mi vorba, ştiind ce vreau să zic. Dar am găsit un mod de a ne vindeca. Împreună. Aşa cum am făcut mereu.

În ciuda vorbelor ei, încă simt părerea de rău, o durere adâncă pe care am dus-o cu mine mereu.

— Îmi pare rău, spun în cele din urmă. Vreau să ştii că întotdeauna mi-a părut rău.

— Nu spune lucrurile astea, zice ea cu vocea tremurândă.

— Nu mă pot abţine. Am vorbit ore întregi în noaptea aceea.

— Da, recunoaşte ea. Am vorbit despre verile petrecute împreună. Am vorbit despre şcoală, despre faptul că într-o zi aveai să preiei magazinul tatălui tău. Mai târziu în seara aceea, când eram acasă, am stat trează în pat şi m-am uitat ore în şir la inel. A doua zi de dimineaţă, i l-am arătat mamei şi ea s-a bucurat pentru mine. Chiar şi tata era mulţumit.

Ştiu că încearcă să-mi distragă atenţia, dar nu reuşeşte. Mă uit mai departe la ea.

— Am vorbit şi despre tine în noaptea aceea. Despre visurile tale.

Când spun asta, Ruth întoarce capul.

— Da, spune ea. Am vorbit despre visurile mele.

— Mi-ai spus că voiai să fii profesoară şi că aveam să ne cumpărăm o casă aproape de părinţii noştri.

— Da.

— Şi ai spus că vom călători. Că vom merge la New York şi la Boston, poate chiar şi la Viena.

— Da, spune din nou.

Închid ochii simţind apăsarea unei dureri străvechi.

— Şi mi-ai spus că voiai copii. Că îţi doreai să fii mamă mai mult decât orice. Voiai două fete şi doi băieţi pentru că mereu ţi-ai dorit un cămin precum cel al verilor tăi, care era mereu aglomerat şi

gălăgios. Îţi plăcea să-i vizitezi pentru că erai mereu fericită acolo. Îţi doreai asta mai mult decât orice.

Când aude vorbele astea, pare că îşi apleacă umerii şi se întoarce spre mine.

— Da, şopteşte, recunosc că voiam lucrurile astea.

Cuvintele ei aproape că îmi frâng inima şi simt cum ceva se năruie înăuntrul meu. Adevărul e deseori un lucru îngrozitor şi îmi doresc iar să fi fost altcineva. Dar acum e prea târziu, prea târziu ca să mai schimb ceva. Sunt bătrân şi mor puţin câte puţin cu fiecare oră care trece. Sunt obosit, mai obosit ca niciodată.

— Ar fi trebuit să te măriţi cu alt bărbat, şoptesc eu.

Ea clatină din cap şi se apropie de mine, într-un gest de bunătate care îmi aminteşte de viaţa noastră împreună. Mă mângâie uşor cu degetul pe obraz şi mă sărută în creştetul capului.

— Nu puteam să mă mărit cu altul, spune ea. Şi nu mai discutăm despre asta. Trebuie să te odihneşti acum. Trebuie să dormi din nou.

— Nu, mormăi eu. Încerc să dau din cap că nu, dar nu pot, e imposibil din cauza durerii. Vreau să stau treaz. Vreau să fiu cu tine.

— Nu-ţi face griji. Voi fi aici când te trezeşti.

— Dar mai devreme ai plecat.

— Nu am plecat. Am fost aici şi voi fi aici mereu.

— Cum de eşti aşa de sigură?

Mă sărută din nou înainte să răspundă.

— Pentru că, spune ea cu voce blândă, sunt cu tine tot timpul, Ira.

6

LUKE

Fusese dureros să coboare din pat mai devreme şi, când se întinse să îi perie lui Horse gâtul şi greabănul, simţi că spatele i se rupe în două de durere. Pastila de ibuprofen îi mai calmase suferinţa, dar tot îi era greu să ridice braţul mai sus de umăr. Când verificase vitele în zori, chiar şi întoarcerea capului dintr-o parte în alta îl făcuse să se strâmbe de durere, bucurându-se că José era prin preajmă să ajute la fermă.

După ce lăsă peria, turnă nişte ovăz într-o copaie pentru Horse şi porni spre casa veche, ştiind că avea să mai dureze o zi sau două până să îşi revină complet. Era normal să resimtă dureri după concursuri şi cu siguranţă avusese şi mai rele. Nu se punea problema *dacă* se rănea un călăreţ, ci *când* şi *cât de rău.* De-a lungul anilor, fără să îl pună la socoteală pe Big Ugly Critter, îşi rupsese coastele de două ori şi făcuse pneumotorax, precum şi ruptură de ligament colateral medial la un genunchi şi ruptură de ligament încrucişat anterior la celălalt. Îşi zdrobise încheietura mâinii stângi în 2005 şi avusese ambii umeri dislocaţi. În urmă cu patru ani călărise în Campionatul Mondial CPT – Călăreţi Profesionişti de Tauri – cu glezna ruptă, folosind o cizmă specială de cowboy ca să îşi ţină oasele rupte la un loc. Şi, desigur, avusese destule contuzii de la aruncări. Însă, în cea mai mare parte din viaţă, nu îşi dorise nimic altceva decât să călărească în continuare.

Cum spusese Sophia, poate că era nebun.

Uitându-se prin fereastra bucătăriei, aflată deasupra chiuvetei, o văzu pe mama lui trecând în viteză. Se întrebă când oare vor reveni la normal lucrurile între ei. În ultimele săptămâni, ca un făcut, ea tocmai îşi termina micul dejun când apărea Luke, evitând în mod evident să stea de vorbă cu el. Se

folosea de prezenţa lui ca să îi arate că era încă supărată; voia ca el să simtă apăsarea tăcerii ei când îşi lua farfuria şi îl lăsa singur la masă. Voia mai ales ca el să se simtă vinovat. Luke se gândi că ar fi putut lua micul dejun la el acasă – construise o căsuţă de partea cealaltă a crângului –, dar ştia din experienţă că, dacă îi răpea aceste ocazii mamei lui, lucrurile s-ar fi înrăutăţit. Ştia că avea să îi treacă. Cel puţin, la un moment dat.

Păşi pe lespezile crăpate de beton şi privi în jur. Acoperişul era bun – îl înlocuise cu nişte ani în urmă –, dar trebuia să zugrăvească. Din păcate, trebuia mai întâi să şlefuiască fiecare scândură, triplând astfel timpul necesar, timp pe care nu îl avea la dispoziţie. Casa de la fermă fusese construită la sfârşitul anilor 1800 şi de-a lungul timpului fusese zugrăvită de aşa de multe ori încât stratul de vopsea era probabil mai gros decât lemnul. Acum se scorojea cam peste tot şi putrezea pe sub jgheaburi. Apropo de jgheaburi, trebuia să îşi facă timp să le repare şi pe acelea.

Intră în vestibulul mic cu perdea împotriva insectelor şi îşi şterse cizmele de preş. Uşa se deschise cu scârţâitul obişnuit şi îl izbi aroma familiară de şuncă proaspăt gătită şi de cartofi prăjiţi. Mama lui era la aragaz, amestecând într-o tigaie cu omletă. Aragazul era nou – îl cumpărase pentru ea cu un an în urmă, de Crăciun –, dar dulapurile erau vechi, ca şi casa, iar blatul se afla acolo de când se ştia el. La fel şi podeaua cu linoleum. Masa de stejar, făcută de bunicul lui, se slăbise cu timpul; în colţul opus, vechea sobă cu lemne emana căldură. Asta îi aduse aminte că trebuia să taie nişte lemne pentru foc. Se apropia frigul şi trebuia să refacă rezerva mai devreme sau mai târziu. Soba încălzea nu numai bucătăria, ci toată casa. Se hotărî să se apuce de treabă după micul dejun, înainte să vină Sophia.

Când îşi puse pălăria în cuier, observă că mama lui părea obosită. Nici nu era de mirare – până să

apuce să îl înşeueze şi să îl călărească pe Horse, femeia muncise din greu, curăţând staulele.

— ’Neaţa, mamă, spuse el trecând la chiuvetă şi păstrând un ton neutru în voce. Începu să se spele pe mâini. Ai nevoie de ajutor?

— E aproape gata, răspunse ea fără să ridice ochii. Dar poţi să pui nişte felii în prăjitorul de pâine. E pe blat în spatele tău.

Luke puse feliile de pâine în aparat, apoi îşi turnă o ceaşcă de cafea. Mama rămase cu spatele, dar el simţi plutind în aer aceleaşi vorbe pe care le tot auzise în ultimele săptămâni. „Simte-te vinovat, fiu rău! Sunt mama ta! Nu-ţi pasă de sentimentele mele?”

„Ba da, sigur că-mi pasă de sentimentele tale, îşi spuse el. De asta fac ceea ce fac.” Dar Luke nu spuse nimic. După aproape un sfert de secol împreună la fermă, deveniseră maeştri în arta conversaţiei tacite.

Luă încă o înghiţitură de cafea, ascultând zgomotul spatulei în tigaie.

— Nicio problemă în dimineaţa asta, spuse el în schimb. Am verificat cusăturile viţeluşei care s-a prins în sârmă ghimpată şi e în regulă.

— Bine. După ce lăsă spatula deoparte, femeia deschise dulapul şi scoase nişte farfurii. Hai să ne servim de pe aragaz, OK?

Luke puse cafeaua pe masă, apoi scoase untul şi gemul din frigider. Până să îşi pună în farfurie, mama lui era deja la masă. Luă pâinea prăjită, îi dădu şi ei două felii, apoi puse şi cafetiera pe masă.

— Săptămâna viitoare trebuie să pregătim dovlecii, îi aminti ea întinzându-se după cafetieră. Nicio privire, nicio îmbrăţişare de dimineaţă… nu că s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Şi trebuie să montăm şi labirintul. Fânul ajunge marţi. Şi trebuie să scobeşti o groază de dovleci.

Jumătate din recolta de dovleci fusese deja vândută Primei Biserici Baptiste din King, dar deschideau ferma în weekend ca să cumpere lumea ce mai rămăsese. Unul dintre punctele de atracţie

îndrăgite de copii – şi care de altfel era şi pe placul adulţilor – era labirintul făcut din baloturi de fân. Tatălui lui îi venise ideea când Luke era mic şi, cu timpul, labirintul devenise tot mai complex. Să treci prin el devenise un fel de tradiţie locală.

— O să mă ocup eu, spuse el. Schema e tot în sertarul biroului?

— Acolo ar trebui să fie, dacă ai pus-o înapoi acolo anul trecut.

Luke îşi unse felia de pâine cu unt şi gem, fără ca vreunul din ei să mai spună ceva.

Apoi, mama lui oftă.

— Ai venit târziu aseară, zise ea. Întinse mâna după unt şi gem când Luke termină cu ele.

— Erai trează? N-am văzut luminile aprinse.

— Dormeam. Dar m-am trezit când am auzit camioneta.

Luke se îndoia că ăsta era adevărul. Ferestrele de la dormitorul ei nu dădeau spre alee, ceea ce însemna că stătuse în camera de zi. Ceea ce însemna şi că îl aşteptase trează, făcându-şi griji pentru el.

— Am întârziat cu nişte prieteni. M-au convins să mai stau.

Ea privi concentrată în farfurie.

— Mi-am dat seama.

— Ai primit mesajul meu?

— L-am primit, spuse ea fără să mai adauge nimic. Nicio întrebare despre cum fusese concursul, despre cum se simţea, nicio grijă pentru durerile pe care ştia că le are. În schimb, aura ei crescu, umplând camera. Supărarea şi furia curgeau din tavan, se prelingeau pe pereţi. Trebuia să recunoască, se pricepea de minune să îl facă să se simtă vinovat.

— Vrei să discutăm despre asta? întrebă el în cele din urmă.

Pentru prima dată, ea îl privi peste masă.

— Nu prea.

Bine, se gândi el. Dar, în ciuda mâniei ei, îi era încă dor să stea de vorbă cu ea.

— Atunci pot să te întreb ceva?

Auzi efectiv motoarele care porniră în timp ce ea se pregătea de luptă. Pregătită să îl lase singur şi să mănânce pe verandă.

— Ce număr porţi la pantofi? întrebă el.

Ea rămase cu furculiţa suspendată în aer.

— Numărul meu la pantofi?

— E posibil să vină cineva mai târziu, zise Luke. Împinse ouăle pe farfurie cu furculiţa. Şi poate va fi nevoie să împrumute nişte cizme. Dacă mergem să călărim.

Pentru prima dată în ultimele săptămâni, ea nu izbuti să îşi ascundă interesul.

— Vorbeşti despre o fată?

El dădu din cap aprobator mestecând mai departe.

— O cheamă Sophia. Am cunoscut-o aseară. Spunea că ar vrea să vadă hambarul.

Mama lui clipi.

— De ce o interesează hambarul?

— Nu ştiu. A fost ideea ei.

— Cine e fata asta? Luke detectă o scânteie de curiozitate în expresia mamei lui.

— E în ultimul an la Wake Forest. E din New Jersey. Şi dacă mergem să călărim, ar putea avea nevoie de cizme. De asta te-am întrebat ce număr porţi.

Nedumerirea ei îi dădu de ştire că, pentru prima oară în viaţă, se gândea la altceva decât la fermă. Sau la călărit de tauri. Sau la lista de treburi pe care voia să le termine până apunea soarele. Dar efectul fu doar temporar şi se concentră din nou asupra farfuriei. În felul ei, era la fel de încăpăţânată ca Luke.

— Port 37. E o pereche veche în dulapul meu pe care o poate folosi. Dacă îi vin.

— Mulţumesc, zise el. Voiam să tai nişte lemne înainte să ajungă ea, dacă nu ai altă treabă cu mine.

— Doar irigarea, spuse ea. A doua păşune are nevoie de nişte apă.

— I-am dat drumul azi-dimineaţă. Dar am s-o opresc înainte să vină ea.

Mama lui împinse o grămăjoară de ouă în farfurie.

— Săptămâna viitoare voi avea nevoie de ajutorul tău cu clienţii.

Felul în care vorbise îl făcu să îşi dea seama că asta plănuise tot timpul, că de asta rămăsese la masă cu el.

— Ştii că n-am să fiu aici sâmbătă, spuse el intenţionat. Am să fiu în Knoxville.

— Ca să călăreşti din nou, zise ea.

— E ultimul concurs al anului.

— Atunci de ce să te duci? Nu e ca şi cum punctele vor conta. Vocea ei începea să capete o notă de amărăciune.

— Nu e vorba despre puncte. Nu vreau să încep sezonul următor simţindu-mă nepregătit. Conversaţia se stinse din nou, lăsând doar zgomotul furculiţelor pe farfurii. Am câştigat aseară, vorbi el.

— Bravo ţie!

— Am să depun cecul în contul tău, luni.

— Păstrează-l, se răsti ea. Nu-l vreau.

— Şi ferma?

Când se uită la el, Luke văzu mai puţină furie decât se aşteptase. Văzu în locul ei resemnare, poate chiar tristeţe, subliniată de o oboseală care o făcea să pară mai bătrână decât era de fapt.

— Nu-mi pasă de fermă, zise ea. Îmi pasă de fiul meu.

După micul dejun, Luke tăie lemne timp de o oră şi jumătate, refăcând movila din coasta casei mamei lui. Femeia începuse iar să îl evite şi, deşi îl deranja lucrul acesta, simpla acţiune de a lovi cu toporul îl făcea să se simtă mai bine, lucrându-i muşchii şi lăsându-i libertatea de a se gândi la Sophia.

Deja se simţea atras de ea – nu îşi mai amintea când se întâmplase asta ultima dată. Nu de la Angie încoace, cel puţin, dar nici atunci nu simţise aşa ceva. Ţinuse la Angie, dar nu îşi amintea să se fi gândit la ea cât se gândea la Sophia. De fapt, până cu o seară înainte, nici nu îşi imaginase că se mai

putea întâmpla. După moartea tatălui lui, avusese nevoie de toată concentrarea de care era capabil ca să poată călări măcar. Când jalea se domolise până într-atât încât să poată trece o zi sau două fără să se gândească la el, se strădui să devină cel mai bun călăreţ. De-a lungul anilor petrecuţi în turneu, numai la asta se gândise şi cu fiecare succes ridicase ştacheta, devenind tot mai îndârjit în preocuparea lui de a câştiga totul.

Acest gen de devotament nu prea lăsa loc relaţiilor amoroase, poate doar celor de scurtă durată şi fără însemnătate. Lucrurile se schimbaseră în ultimul an şi jumătate. Nu mai călătorise, nu mai avea exerciţiu şi, chiar dacă mereu era câte ceva de făcut la fermă, se obişnuise. Cei care reuşeau în asemenea îndeletniciri ştiau să îşi stabilească priorităţile, iar el şi mama lui se descurcau bine la capitolul acesta. Asta îi dăduse mai mult timp de gândire, mai mult timp să cugete la viitor şi, pentru prima dată în viaţă, ajungea uneori la sfârşitul zilei tânjind după cineva cu care să stea de vorbă la cină, altcineva decât mama lui.

Deşi nu îi domina gândurile, nu putea nega dorinţa de a găsi pe cineva. Singura problemă era că nu avea nici cea mai mică idee cum să facă aşa ceva… şi acum, de când călărea din nou, devenise ocupat şi distrat.

Apoi, din senin, când se aştepta mai puţin, o întâlnise pe Sophia. Deşi petrecuse cea mai mare parte a dimineţii gândindu-se la ea şi întrebându-se cum ar fi să îşi treacă degetele prin părul ei, bănuia că nu avea cum să dureze. Nu aveau nimic în comun. Ea era la colegiu – şi studia tocmai istoria artei –, iar după absolvire avea să se mute ca să lucreze într-un muzeu, într-un oraş îndepărtat. Era clar că nu aveau nicio şansă, dar imaginea ei când stătea în spatele camionetei lui, sub stele, îi tot revenea în minte şi se trezi întrebându-se dacă, poate, cine ştie, exista totuşi posibilitatea de a face lucrurile să meargă.

Îşi reaminti că abia se cunoşteau şi că probabil dădea prea multă importanţă. Cu toate astea, trebuia să admită că era emoţionat când se gândea la vizita ei.

După ce tăie lemnele pentru foc, făcu ordine prin casă şi merse cu maşina de teren ca să oprească sistemul de irigaţie, dădu o raită pe la magazin şi umplu frigiderul. Nu era sigur că avea să intre în casă, dar dacă intra, voia să fie pregătit.

Însă chiar şi când intră la duş, descoperi că nu putea să nu se gândească la ea. Ridicând faţa spre jetul de apă, se întrebă ce naiba îl apucase.

La unu fără un sfert, Luke stătea într-un balansoar pe veranda din faţa casei, când auzi o maşină care venea încet pe aleea lungă de pământ, ridicând praful până în vârful copacilor. Dog era la picioarele lui, lângă cizmele de cowboy pe care Luke le găsise în dulapul mamei. Câinele se ridică imediat, cu urechile ciulite, înainte să se uite la Luke.

— Dă-i drumul, îl îndemnă el şi Dog o porni imediat.

Luke luă cizmele şi coborî de pe verandă în iarbă. Făcu semn cu pălăria, apropiindu-se de aleea principală, sperând că Sophia putea să îl vadă printre tufe. Dacă mergea tot înainte, ajungea la casa mare; ca să ajungă la el acasă, trebuia să cotească printr-o deschizătură între copaci şi să o ia pe o cărare veche şi năpădită de iarbă. Era greu de observat dacă nu ştiai unde era şi i-ar fi prins bine un strat de pietriş, dar acesta era încă un punct de pe lista cu lucrurile pe care nu apucase să le facă. Nu i se păruse important atunci, dar acum, când Sophia se apropia şi inima începuse să îi bată nebuneşte, îşi dorea s-o fi făcut.

Din fericire, Dog ştia ce să facă. Fugise înainte şi stătu pe aleea principală ca un paznic până când Sophia opri, apoi lătră autoritar înainte de a fugi înapoi la Luke. Acesta flutură din nou pălăria, atrăgându-i, în sfârşit, atenţia Sophiei, iar ea

întoarse maşina. După o clipă, opri sub un arbust mare de magnolie.

Coborî din maşină, purtând blugi decoloraţi, rupţi în genunchi, arătând la fel de proaspătă ca însăşi vara. Cu ochi ca de pisică şi structură osoasă vag slavă, era şi mai uimitoare în lumina soarelui decât fusese cu o seară înainte, iar Luke nu putea decât să o privească. Avea sentimentul ciudat că în viitor, ori de câte ori avea să se gândească la ea, aceasta avea să fie imaginea care îi apărea în minte. Era prea frumoasă, prea rafinată şi exotică pentru peisajul acesta rural, dar când arătă zâmbetul acela larg şi prietenos, simţi că se luminase ceva înăuntrul lui, ca soarele care ieşea prin perdeaua de ceaţă.

— Iartă-mă că am întârziat, strigă ea închizând portiera, fără să pară câtuşi de puţin la fel de emoţionată pe cât era el.

— E în regulă, răspunse Luke punându-şi pălăria înapoi pe cap şi vârând mâinile în buzunare.

— Am luat un viraj greşit şi a trebuit să mă întorc. Dar am avut ocazia să dau un ocol oraşului King.

Luke bâţâia din picioare.

— Şi?

— Ai avut dreptate. Nu e deloc fiţos, iar oamenii sunt de treabă. Un bătrân care stătea pe o bancă m-a îndreptat în direcţia bună, spuse ea. Ce faci?

— Bine, zise el ridicând în sfârşit ochii spre ea.

Sophia nu dădu niciun semn că ar fi sesizat cât de emoţionat era el.

— Ai terminat tot ce aveai de făcut?

— Am verificat vitele, am tăiat lemne de foc, am făcut nişte cumpărături la magazin.

— Sună interesant, spuse ea.

Îşi puse mâna streaşină la ochi şi se întoarse în cerc, observând priveliştea. Dog venise lângă şi se prezentase, împleticindu-i-se printre picioare.

— Să înţeleg că el e Dog.

— Chiar el.

Sophia se aşeză pe vine şi îl scărpină după urechi. Dog dădu din coadă bucuros.

— Dog, ai un nume groaznic, şopti ea copleşindu-l cu atenţie. Câinele dădu şi mai vârtos din coadă. E frumos aici! E totul al tău?

— Al mamei. Dar da, face parte din fermă.

— Cât de mare e?

— Puţin peste 800 de acri[12], spuse el.

Sophia se încruntă.

— Asta nu înseamnă nimic pentru mine, să ştii. Eu sunt din New Jersey. Fată de oraş? Mai ţii minte?

Lui Luke îi plăcu felul în care spusese asta.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş explica aşa? zise el. Începe de la drumul unde ai cotit tu, se întinde pe 2,5 kilometri în direcţia aceea şi se sfârşeşte la râu. Terenul are oarecum formă de evantai, mai îngust la drum şi lărgit spre râu, unde e mai lat de trei kilometri.

— Da, înţeleg, zise ea.

— Da?

— Nu prea. Asta înseamnă cam câte cvartale dintr-un oraş?

Întrebarea ei îl luă prin surprindere, iar ea râse de expresia lui.

— N-am idee.

— Glumesc, spuse ea ridicându-se în picioare. Dar e impresionant. N-am mai fost la o fermă până acum. Arătă spre casa din spatele ei. Şi asta e casa ta?

El se întoarse, luându-se după privirea ei.

— Am construit-o acum vreo doi ani.

— Şi când spui că ai construit-o…

— Eu am făcut mare parte din ea, cu excepţia instalaţiei de apă şi a celei electrice. Nu am autorizaţie pentru aşa ceva. Dar configuraţia şi scheletul sunt făcute de mine.

— Bineînţeles că de tine, spuse ea. Şi pun pariu că dacă mi se strică maşina, vei şti s-o repari şi pe ea.

Luke miji ochii spre maşina ei.

— Probabil.

— Eşti cam… demodat. Un bărbat adevărat. Mulţi băieţi nu se mai pricep la lucruri de felul ăsta.

Luke nu îşi dădea seama dacă era impresionată sau îl tachina, dar realiză că îi plăcea felul în care îl ţinea uşor în suspans.

— Mă bucur că eşti aici, zise el.

Preţ de o clipă, ea păru că nu prea ştie cum să-i interpreteze comentariul.

— Şi eu mă bucur să fiu aici. Mulţumesc că m-ai invitat.

El îşi drese glasul, gândindu-se la vorbele ei.

— Mă bătea gândul să îţi arăt împrejurimile.

— Călare?

— E un loc frumos lângă râu, zise el fără să îi răspundă direct la întrebare.

— E romantic?

Luke nu era sigur ce să răspundă.

— Îmi place mie, presupun, zise el cu vocea şovăielnică.

— Îmi e de ajuns să ştiu asta, spuse ea râzând. Arătă spre cizmele din mâna lui. Trebuie să port astea?

— Sunt ale mamei. Nu ştiu dacă-ţi vin, dar te vor ajuta la scăriţe. Am pus nişte şosete acolo. Sunt ale mele şi probabil sunt prea mari, dar sunt curate.

— Am încredere în tine, spuse ea. Dacă poţi să repari maşini şi să construieşti case, sunt convinsă că ştii cum funcţionează o maşină de spălat şi un uscător. Pot să le probez?

Luke i le întinse şi încercă să nu se minuneze cât de bine stăteau blugii pe ea când se îndreptă spre verandă. Dog veni după ea, dând din coadă şi cu limba pe-afară, de parcă îşi descoperise un nou prieten bun. De îndată ce Sophia se aşeză, Dog începu să îşi frece botul de mâna ei, iar Luke o luă drept semn bun – Dog nu era de obicei aşa de prietenos. Din umbră, o privi pe Sophia scoţându-şi încălţările fără toc. Se mişca graţios şi fluid, trăgându-şi şosetele şi băgând picioarele în cizme. Se ridică şi făcu nişte paşi, de probă.

— N-am mai purtat până acum cizme de cowboy, zise ea uitându-se la picioare. Cum arăt?

— Arăţi de parcă porţi cizme.

Ea pufni într-un râs uşor, ce i se rostogolea de pe buze, apoi începu să păşească pe verandă, uitându-se din nou la cizmele pe care le avea în picioare.

— Cred că asta fac, spuse ea şi se întoarse spre Luke. Arăt ca o văcăriţă?

— Pentru asta ţi-ar trebui pălărie.

— Lasă-mă s-o încerc pe a ta, zise ea întinzând mâna.

Luke merse spre ea şi îşi scoase pălăria, simţind că era mai puţin stăpân pe sine decât cu o seară înainte când călărise taurii. Îi dădu pălăria şi ea o puse pe cap, aşezând-o mai spre ceafa.

— Cum îmi stă?

Perfect, îşi spuse el, mai bine decât orice altă fată văzuse vreodată. Zâmbi în ciuda uscăciunii subite din gât, gândindu-se că dăduse de belea.

— Acum arăţi ca o văcăriţă.

Ea zâmbi larg, foarte mulţumită de asta.

— Cred că o păstrez eu azi. Dacă nu te deranjează.

— Am destule, spuse el abia auzindu-şi vocea. Târşâi din nou cizmele, încercând să îşi ţină echilibrul. Cum a fost aseară? întrebă. M-am gândit dacă ai mai avut probleme.

Ea coborî de pe verandă.

— A fost bine. Marcia era exact acolo unde o lăsasem.

— Te-a mai deranjat Brian?

— Nu, răspunse ea. Cred că se temea că mai erai prin preajmă. Şi, oricum, n-am mai stat mult. Doar vreo jumătate de oră. Eram obosită. Deja ajunsese aproape de el. Îmi plac cizmele şi pălăria. Sunt comode. Probabil ar trebui să-i mulţumesc mamei tale. E aici?

— Nu, e în casa mare. Pot să-i spun eu mai târziu.

— Ce e? Nu vrei s-o cunosc?

— Nu e asta. E cam supărată pe mine în dimineaţa asta.

— De ce?

— E o poveste lungă.

Sophia ridică puţin capul spre el.

— Ai spus asta şi aseară când te-am întrebat de ce călăreşti tauri, remarcă ea. Cred că spui că „E o poveste lungă” când de fapt vrei să spui „Nu vreau să discut despre asta”. Am dreptate?

— Nu vreau să discut despre asta.

Ea râse, îmbujorându-se de plăcere.

— Şi ce urmează?

— Cred că putem merge la hambar, spuse el. Ai spus că vrei să-l vezi.

Ea ridică o sprânceană.

— Ştii că, de fapt, n-am venit aici ca să văd hambarul, da?

7

SOPHIA

„Bine, îşi spuse ea de îndată ce îi ieşiră vorbele din gură. Poate am fost cam îndrăzneaţă.”

Dădea vina pe Marcia. Numai de nu ar fi bătut-o Marcia la cap cu întrebări despre ce se întâmplase seara trecută şi despre faptul că azi mergea la fermă; numai de nu s-ar fi împotrivit primelor două ţinute pe care le preferase Sophia, repetând întruna: „Nu-mi vine să cred că te duci să călăreşti cu tipul ăla trăsnet!”, atunci Sophia nu ar fi fost atât de emoţionată. Un tip apetisant. Fierbinte. Trăsnet. Marcia insista să folosească vorbele acestea în loc de numele lui. De exemplu, „Deci Domnul Apetisant a apărut şi te-a salvat, aşa-i?” sau „Ce aţi discutat tu şi tipul ăla trăsnet?” sau, pur şi simplu, „E aşa de fierbinte!” Nici nu era de mirare că ratase ieşirea de pe autostradă; până să intre pe alee, simţea deja o picătură de sudoare scurgându-i-se pe piept. Nu era neapărat emoţionată, dar era cu siguranţă neliniştită şi, de câte ori se întâmpla asta, vorbea mult şi se trezea că se lua după oameni ca Marcia sau Mary-Kate. Pe urmă însă, personalitatea ei ieşea la suprafaţă şi îi scăpau lucruri care ar fi rămas mai bine nespuse. Ca azi. Şi ca seara trecută, când spusese că i-ar plăcea să călărească.

Iar Luke nu ajuta cu nimic. Venise spre maşina ei îmbrăcat în blugi şi în cămaşa aceea din batist moale, iar cârlionţii castanii îi ieşeau de sub pălărie. Abia îşi ridicase ochii albaştri cu gene lungi, luând-o prin surprindere cu sfiala lor, iar ea simţise un gol în stomac. Îi plăcea de el… îi plăcea *foarte mult.* Dar, mai mult decât atât, dintr-un motiv necunoscut, avea încredere în el. Avea impresia că lumea lui era condusă de un simţ al binelui şi al răului, simţea că avea integritate. Nu era preocupat să pară ceva ce nu era, iar faţa lui era o carte deschisă. Când îl lua pe nepregătite, ea observa imediat; când îl tachina,

râdea cu uşurinţă de el însuşi. Până când făcuse el, în sfârşit, semn spre hambar… ei bine, ea nu se putuse abţine.

Deşi Sophiei i se păruse că observă ceva ce semăna cu o îmbujorare, el aplecă uşor capul şi intră în casă să ia altă pălărie. Când se întoarse, porniră unul lângă celălalt, urmând un ritm lent. Dog alergă în faţă, apoi veni în viteză înapoi spre ei, ţâşnind pe urmă în altă direcţie, ca un ghem mişcător de energie. Puţin câte puţin, ea simţi că îi dispare neliniştea. Ocoliră crângul care înconjura casa lui, luând-o apoi spre aleea principală. Când priveliştea se deschise în faţa ei, privi casa mare, cu veranda acoperită şi jaluzelele închise la culoare, străjuită în spate de un desiş de copaci înalţi. Dincolo de ea se afla hambarul vechi şi păşunile bogate cuibărite între dealuri. În depărtare, pe malurile unui lac mic se aflau vitele, iar munţii cu vârfurile albastre-cenuşii din apropierea liniei orizontului îngrădeau peisajul ca imaginea de pe o carte poştală. Pe partea opusă a aleii se afla un desiş de brazi de Crăciun, plantaţi într-un şir drept şi ordonat. Prin crâng trecea o briză, scoţând un sunet uşor, ca de flaut.

— Nu-mi vine să cred că aici ai crescut tu, oftă ea admirând priveliştea. Arătă spre casă. Acolo stă mama ta?

— De fapt, acolo m-am născut, în casa aceea.

— Poftim? Nu erau cai suficient de rapizi ca să ajungă la spital?

El râse părând mai relaxat decât atunci când plecaseră de acasă.

— O femeie de la ferma vecină era moaşă. E prietenă bună cu mama şi mai făcea un ban în felul ăsta. Aşa e ea… mama, adică. E cam strânsă când vine vorba de cheltuieli.

— Chiar şi pentru o naştere?

— Nu sunt sigur că o tulbura naşterea. Fiindcă trăia la fermă, văzuse destule naşteri. Şi-apoi, şi ea s-a născut în casa aceea, aşa că probabil se gândea „Ce mare lucru?”

Sophia simţi scrâşnetul pietrişului de sub cizmele ei.

— De cât timp are familia ta ferma asta? întrebă ea.

— De mult timp. Străbunicul meu a cumpărat cea mai mare parte din ea în anii ’20 şi, când a venit Marea Criză, a reuşit să o extindă. Era un om de afaceri destul de bun. Apoi a fost a bunicului, apoi a mamei. Ea a preluat-o când avea douăzeci şi doi de ani.

În timp ce Luke vorbea, Sophia privea în jur, uimită de cât de retrasă părea în ciuda apropierii de autostradă. Trecură de casă şi într-o parte mai îndepărtată erau nişte construcţii de lemn bătute de vreme, împrejmuite cu un gard. Când vântul schimbă direcţia, Sophia simţi miros de stejar şi de conifere. Totul la ferma aceea era o schimbare bine-venită faţă de campusul în care îşi petrecea majoritatea timpului. La fel ca Luke, se gândi ea, dar încercă să nu insiste pe observaţia asta.

— Ce sunt clădirile acelea? întrebă ea arătând cu degetul.

— Cea mai apropiată e coteţul unde ţinem găinile. Şi în spatele lui e locul unde sunt porcii. Nu sunt mulţi, doar trei sau patru odată. Cum îţi spuneam aseară, aici creştem mai mult vite.

— Câte aveţi?

— Peste două sute de perechi, spuse el. Avem şi nouă tauri.

Ea îşi încreţi fruntea.

— Perechi?

— O vacă adultă şi viţelul ei.

— Şi de ce nu spui că sunt patru sute?

— Probabil fiindcă aşa se numără. Ca să ştii mărimea cirezii pe care o poţi scoate la vânzare în anul acela. Nu vindem şi viţeii. Alţii îi vând – pentru carne –, dar noi suntem recunoscuţi pentru carnea de vită organică, de la vite hrănite cu iarbă. Clienţii noştri sunt mai ales restaurante sofisticate.

Merseră de-a lungul gardului, apropiindu-se de un stejar veşnic verde, cu crengi bogate care se

împrăştiau în toate direcţiile ca o pânză de păianjen. Când trecură pe sub coroana lui, îi întâmpină un amestec strident de ţipete de păsări, care sunau ca nişte ameninţări. Sophia ridică privirea către hambar când ajunseră lângă el, dându-şi seama că Luke nu glumise. Părea abandonat; întreaga structură se înclina într-o parte şi era susţinută de câteva scânduri putrezite. Iedera şi iarba asiatică năpădeau în lateral, iar o porţiune a acoperişului nu mai avea ţiglă.

El dădu din cap spre hambar.

— Cum ţi se pare?

— Mă întreb dacă te gândeşti vreodată să-l culci la pământ, măcar din milă?

— E mai solid decât pare. Îl păstrăm aşa pentru impresie.

— Posibil, spuse ea cu o expresie sceptică. Ori asta, ori n-ai apucat să-l repari.

— Ce tot spui? Ar fi trebuit să-l vezi înainte să-l repar.

Ea zâmbi. Luke avea impresia că era tare amuzant.

— Aici ţineţi caii?

— Glumeşti? Nu i-aş pune în capcana aia.

De data asta, ea râse fără să vrea.

— Atunci la ce folosiţi hambarul?

— Pentru depozitare mai mult. Acolo e şi taurul mecanic şi acolo exersez, dar în afară de asta e plin cu tot felul de chestii stricate. Vreo două camionete, un tractor din anii ’50, pompe de fântâni uzate, pompe termice sparte, motoare dezasamblate. Majoritatea sunt gunoaie, dar, după cum spuneam, mama are o ciudăţenie cu cheltuielile. Uneori găsesc câte ceva de care am nevoie pentru unele reparaţii.

— Asta se întâmplă des? Să găseşti ceva?

— Nu prea. Dar nu pot să comand o piesă până nu verific. E una dintre regulile mamei.

Dincolo de hambar era un grajd mic, deschis într-o parte spre un ţarc de mărime mijlocie. Trei cai cu pieptul mare îi observau în timp ce se apropiau. Sophia îl privi pe Luke deschizând uşa grajdului şi

scoţând trei mere dintr-un sac pe care îl avea în mână.

— Horse! Treci încoace! strigă el şi, la comanda lui, un cal castaniu se îndreptă spre el. Ceilalţi doi, mai închişi la culoare, îl urmară. Horse e al meu, explică el. Ceilalţi sunt Friendly[13] şi Demon[14].

Sophia rămase în spate, ridicând din sprâncene îngrijorată.

— Cred că ar fi bine să-l călăresc pe Friendly, nu? spuse ea.

— Eu n-aş face-o, zise el. Muşcă şi va încerca să te arunce. E îngrozitor cu toată lumea, în afară de mama. Demon, pe de altă parte, e o dulceaţă.

Ea clătină din cap.

— Ce-i cu voi şi numele pentru animale? Până să se întoarcă din nou spre păşune, Horse venise aproape de ea, făcând-o să pară mică de tot. Se dădu înapoi repede, deşi Horse, concentrat pe Luke şi pe mere, nu părea să o observe.

— Pot să-l mângâi?

— Desigur, spuse el ţinând mărul în mână. Îi place să-i freci nasul. Şi să-l scarpini între urechi.

Sophia nu era chiar pregătită să-i atingă nasul, dar îi mângâia încet urechile, privind cum se înclinau de plăcere, deşi calul continua să mestece mărul.

Luke îl duse pe Horse în grajd, iar Sophia privi cum îl pregătea pentru călărit: frâul, şaua şi protecţia, iar fiecare mişcare era exersată, negândită. În timp ce lucra, iar blugii i se întindeau când se apleca, Sophia simţea că i se înroşesc obrajii. Luke era cel mai sexy bărbat pe care îl văzuse vreodată. Se întoarse repede cu spatele, prefăcându-se că studiază grinzile, când Luke termină şi reveni să pună şaua pe Demon.

— Bine, zise el ajustând lungimea scăriţelor. Eşti gata?

— Nu chiar, recunoscu ea. Dar am să-ncerc. Eşti sigur că e o dulceaţă?

— E ca un bebeluş, o asigură Luke. Doar pune mâna pe corn şi piciorul stâng în scăriţă. Pe urmă dă piciorul peste cal.

Sophia făcu aşa cum o instruise, urcându-se pe cal şi simţind că inima începuse s-o ia la goană. Încercând să se aşeze comod, îi dădu prin gând că animalul de sub ea era ca un muşchi imens gata să se încordeze.

— Ăăă… e mai sus decât credeam că va fi.

— Va fi bine, spuse el dându-i Sophiei frâiele. Înainte să apuce ea să protesteze, el se urcase deja pe Horse, foarte degajat.

— Lui Demon nu-i trebuie mult, zise el. Doar atinge frâiele de la gâtul lui şi are să se întoarcă el spre tine, aşa. Şi ca să-l faci să plece, dă-i uşor cu călcâiele în lateral. Ca să se oprească, trage înapoi. Îi arătă de câteva ori, asigurându-se că înţelesese.

— Mai ştii că e prima dată pentru mine, nu? întrebă ea.

— Mi-ai spus.

— Şi ca să ştii, nu am chef să fac vreo nebunie. Nu vreau să cad. Una dintre fetele din suroritate şi-a rupt mâna pe un asemenea animal şi nu vreau să port ghips în timp ce trebuie să scriu lucrări.

El se scărpină pe obraz, aşteptând.

— Ai terminat? întrebă.

— Doar stabilesc regulile.

El oftă dând din cap amuzat.

— Fetele de la oraş, spuse el şi, după o mişcare din încheietură, Horse se întoarse şi începu să se îndepărteze. O clipă mai târziu, Luke se aplecă şi trase zăvorul porţii, lăsând-o să se deschidă. Ieşi prin ea, iar grajdul îi blocă Sophiei priveliştea. Trebuie să vii după mine, strigă el.

Cu inima bătând repede şi gura uscată ca rumeguşul, Sophia respiră adânc. Nu avea niciun motiv să nu poată face asta. Putea să meargă pe bicicletă, iar asta nu era o chestie tocmai diferită, nu? Oamenii mergeau pe cal tot timpul. *Şi copiii mici* mergeau pe cal, deci cât de greu putea să fie? Şi ce dacă era greu? Putea să se descurce. Literatura engleză cu profesorul Aldair era grea. Să muncească sâmbăta paisprezece ore într-o alimentară când toţi prietenii ei plecau în oraş era greu. Să îl lase pe

Brian s-o chinuiască… asta chiar fusese greu. Îmbărbătându-se, trase de hăţuri şi îl lovi uşor pe Demon cu călcâiele.

Nimic.

Lovi din nou.

Calul ciuli urechea, dar rămase nemişcat ca o statuie.

„Bine, nu e aşa de uşor”, se gândi ea. Era clar că Demon voia să stea acasă.

Luke şi Horse îşi făcură din nou apariţia. Luke ridică borul pălăriei.

— Vii? întrebă el.

— Nu vrea să se mişte, explică ea.

— Dă-i cu călcâiele şi spune-i ce vrei să facă. Foloseşte hăţurile. Trebuie să simtă că ştii ce vrei să faci.

„Slabe şanse, se gândi ea. N-am idee ce fac.” Îl îmboldi din nou şi tot nimic.

Luke arătă spre cal ca un profesor de şcoală care certa un copil.

— Nu te mai juca, Demon, se răsti el în cele din urmă. O sperii. Treci încoace.

Ca prin minune, cuvintele lui fură de-ajuns pentru ca Demon să se pună în mişcare fără ca Sophia să facă ceva. Dar fiindcă o luase pe nepregătite, se înclină pe spate în şa şi, încercând să îşi ţină echilibrul, se aplecă din instinct.

Urechea lui Demon zvâcni din nou, ca şi cum se întreba dacă toată povestea nu era cumva un fel de glumă.

Sophia ţinea frâiele cu ambele mâini, gata să-l întoarcă, dar Demon nu avea nevoie de ea. Calul ieşi pe poartă, pufnind spre Horse când trecu pe lângă el, apoi se opri în timp ce Luke închise poarta în spate şi se întoarse lângă ea.

Îl ţinea pe Horse la pas, iar Demon era mulţumit să meargă lângă el fără ca Sophia să depună vreun efort. Traversară aleea şi cotiră pe o cărare care ocolea ultimul şir de brazi de Crăciun.

Mirosul de conifere era mai puternic aici, amintindu-i de sărbători. Pe măsură ce se obişnuia

cu ritmul de mers al calului, simţea cum i se ridica o greutate de pe umeri şi respiraţia îi revenea la normal.

Capătul îndepărtat al crângului făcea loc unei fâşii de pădure late cât un teren de fotbal. Caii păşeau prin iarba crescută pe cărare de parcă erau pe pilot automat, la deal şi la vale, şerpuind tot mai adânc în lumea neîmblânzită. În urma lor, ferma dispărea încet din vedere, făcându-i să se simtă treptat ca şi cum erau într-un ţinut îndepărtat.

Luke se mulţumea să o lase singură cu gândurile ei, în timp ce înaintau tot mai mult printre copaci. Dog alerga în faţă, cu botul în pământ, dispărând şi reapărând în timp ce o lua când într-o parte, când în alta. Sophia se aplecă pe sub o creangă joasă şi privi cu colţul ochiului cum Luke se apleca şi el să evite alta, iar pământul devenea tot mai pietros şi mai acoperit cu un strat gros. Tufe de mure şi de ilice se iţeau în pâlcuri, învăluind trunchiurile acoperite de muşchi ale stejarilor. Veveriţele ţâşneau printre crengile de nuc, chiţăind a avertizare, în timp ce raze de lumină pătrundeau prin frunziş, dând împrejurimilor un aer de poveste.

— E frumos aici, spuse Sophia, iar vocea îi sună ciudat în urechi.

Luke se întoarse în şa.

— Am sperat c-are să-ţi placă.

— E şi ăsta pământul tău?

— O parte din el. Îl împărţim cu o fermă învecinată. Funcţionează ca paravânt şi graniţă.

— Vii des aici?

— Veneam. Dar în ultima vreme vin doar când se strică un gard. Uneori, vitele se rătăcesc pe aici.

— Şi eu care credeam că asta faci cu toate fetele.

Luke clătină din cap.

— N-am adus niciodată o fată aici.

— De ce nu?

— Cred că, pur şi simplu, nu mi-a trecut prin minte.

Luke părea la fel de surprins de acest gând ca şi ea. Dog veni spre ei, verifică dacă erau în regulă,

apoi plecă iar.

— Povesteşte-mi despre fosta ta iubită. Angie, aşa o chema?

El se foi uşor, surprins, fără îndoială, că ea îşi amintise.

— Nu sunt aşa de multe de spus. Ţi-am zis, a fost o iubire de liceu.

— De ce s-a terminat?

El păru că se gândeşte la întrebare înainte să răspundă.

— Am plecat în turneu la o săptămână după ce am absolvit liceul, spuse el. Pe atunci nu aveam bani să merg cu avionul la concursuri, aşa că eram pe drumuri foarte mult. Plecam joia şi ajungeam acasă abia lunea sau marţea. În unele săptămâni nu ajungeam acasă deloc şi nu o învinovăţesc că şi-a dorit altceva. Mai ales că situaţia nu părea să se schimbe prea curând.

Sophia medită la vorbele lui.

— Şi cum funcţionează? întrebă ea mişcându-se în şa. Dacă vrei să călăreşti tauri, adică? Ce trebuie să faci ca să te ocupi cu asta?

— De fapt, nu e mare lucru, răspunse el. Îţi cumperi permisul de la CPT…

— CPT? întrebă ea tăindu-i vorba.

— Călăreţii Profesionişti de Tauri, spuse el. Ei organizează concursurile. Pur şi simplu, te înscrii şi plăteşti taxa. Când ajungi la concurs, tragi un taur la sorţi şi te lasă să-l călăreşti.

— Vrei să spui că poate s-o facă oricine? De exemplu, dacă aş avea un frate şi s-ar decide că vrea să înceapă să călărească de mâine, ar putea?

— Cam aşa ceva.

— E ridicol! Şi dacă cineva n-are niciun pic de experienţă?

— Atunci probabil că s-ar răni.

— Crezi?

El zâmbi larg şi se scărpină sub borul pălăriei.

— Aşa a fost întotdeauna. La rodeo, cei mai mulţi bani pentru premii vin chiar de la concurenţi. Ceea ce înseamnă că oamenilor care se pricep le place

când sunt călăreţi care nu sunt aşa de buni. Înseamnă că au şanse mai mari să plece de la concurs cu bani în buzunar.

— Pare o treabă cam fără inimă.

— Dar cum altfel să faci? Poţi să exersezi cât vrei, dar există un singur fel să-ţi dai seama dacă poţi să călăreşti, adică să încerci la propriu.

Amintindu-şi concursul, Sophia se întrebă câţi dintre călăreţii din seara precedentă fuseseră debutanţi.

— Bine, cineva se înscrie în concurs şi să zicem că e ca tine şi câştigă. Ce se întâmplă pe urmă?

Luke ridică din umeri.

— Călăritul de tauri e un pic diferit de rodeoul tradiţional. Călăreţii au turneele lor acum, dar, de fapt, sunt două turnee. E cel mare, care e mereu la televizor, şi cel mic, ca un fel de ligă inferioară. Dacă primeşti destule puncte în liga inferioară, eşti promovat în liga superioară. În sportul ăsta, acolo sunt banii adevăraţi.

— Şi aseară?

— Aseară a fost un concurs din turneul mic.

— Ai călărit vreodată în turneul mare?

El se aplecă şi mângâie gâtul lui Horse.

— Am călărit acolo timp de cinci ani.

— Erai bun?

— M-am descurcat binişor.

Ea îi evaluă răspunsul, amintindu-şi că spusese acelaşi lucru cu o seară înainte – când câştigase.

— De ce am senzaţia că eşti mai bun decât laşi să se înţeleagă?

— Nu ştiu.

Sophia îl privi cu atenţie.

— Ai putea să-mi zici cât de bun eşti. Aş putea să te caut pe Google, să ştii.

Luke se îndreptă în şa.

— Am ajuns în Campionatul Mondial CPT patru ani la rând. Ca să faci asta, trebuie să fii printre primii treizeci şi cinci.

— Cu alte cuvinte, eşti printre cei mai buni.

— Eram. Acum nu prea mai sunt. E ca şi cum aş lua-o de la început.

Ajunseseră deja într-un luminiş micuţ de lângă râu, aşa că opriră caii pe malul înalt. Râul nu era lat, dar Sophia avea impresia că apa încet curgătoare era mai adâncă decât părea. Pe deasupra apei pluteau libelule, deranjându-i liniştea şi iscând unde minuscule care se lărgeau spre mal. Dog se întinse pe jos, gâfâind din pricina efortului, cu limba scoasă într-o parte. În spatele lui, la umbra unui stejar butucănos, Sophia observă ceva ce părea să fie rămăşiţa unei tabere vechi, cu o masă de picnic şubredă şi o groapă pentru foc.

— Ce e locul ăsta? întrebă ea aşezându-şi pălăria.

— Eu şi tata veneam aici să pescuim. Undeva mai încolo se află un copac scufundat şi e un loc grozav să prinzi bibani. Stăteam aici toată ziua. Era cumva locul nostru, doar pentru noi doi. Mama urăşte mirosul de peşte, aşa că îi prindeam, îi curăţăm şi îi găteam aici, înainte să-i ducem acasă. Alteori, tata mă aducea aici după antrenament şi nu făceam nimic altceva decât să ne uităm la stele. El n-a terminat liceul, dar putea să numească fiecare constelaţie de pe cer. Aici am trăit unele dintre cele mai fericite momente din viaţă.

Sophia mângâie coama lui Demon.

— Îţi e dor de el!

— Tot timpul, spuse Luke. Când vin aici mă ajută să mi-l amintesc aşa cum era de fapt. Aşa cum ar trebui să-mi rămână în amintire.

Sophia simţea tristeţea din vocea lui şi îşi dădea seama că era încordat.

— Cum a murit? întrebă ea cu vocea blândă.

— Veneam acasă de la un concurs în Greenville, Carolina de Sud. Era târziu şi el era obosit; o căprioară a încercat deodată să traverseze autostrada. Nici n-a avut timp să tragă de volan, iar căprioara a trecut prin parbriz. Camioneta s-a rostogolit de trei ori, dar chiar şi înainte de asta era prea târziu. Impactul îi rupsese gâtul.

— Erai cu el?

— Eu l-am scos dintre fiare, spuse el. Îmi amintesc că l-am ţinut în braţe, încercând disperat să-l trezesc până au venit paramedicii.

Sophia păli.

— Nici nu pot să-mi imaginez aşa ceva.

— Nici eu nu puteam, zise el. Acum o clipă vorbeam despre cursele mele şi în următoarea murise. Nici nu părea adevărat. Nici acum nu pare. Pentru că nu era doar tatăl meu. Era antrenorul meu, prietenul şi partenerul meu. Şi… Vocea i se stinse, iar Luke căzu pe gânduri, apoi scutură încet din cap. Şi nu ştiu de ce-ţi spun ţie toate astea.

— E în regulă, răspunse ea cu o voce blândă. Mă bucur că mi-ai spus.

Luke dădu recunoscător din cap auzind cuvintele ei.

— Cum sunt părinţii tăi? întrebă el.

— Sunt… pătimaşi, răspunse ea într-un târziu. Cu *orice.*

— Cum adică?

— Ar trebui să trăieşti cu ei ca să înţelegi. Pot fi nebuni unul după altul într-o clipă şi să se ia la harţă în următorul moment; au păreri clare despre orice, de la politică la mediul înconjurător şi cât de multe prăjituri să mâncăm după cină, chiar şi despre ce limbă să vorbească în ziua aia…

— Limbă? o întrerupse el.

— Părinţii mei au vrut să fim toţi bilingvi, aşa că lunea vorbeam franceză, marţea slovacă, miercurea cehă. Eu şi surorile mele înnebuneam, mai ales când veneau prietenii noştri, pentru că nu înţelegeau nimic din ce se vorbea. Şi erau perfecţionişti când venea vorba de note. Trebuia să învăţăm în bucătărie, iar mama ne punea întrebări înainte de orice test. Şi dă-mi voie să-ţi spun că dacă veneam acasă cu o notă care nu era maximă, mama şi tata se purtau de parcă era sfârşitul lumii. Mama îşi frângea mâinile, iar tata îmi spunea cât era de dezamăgit, iar eu mă simţeam aşa de vinovată încât învăţam din nou pentru un test pe care îl dădusem deja. Ştiu că făceau asta fiindcă nu voiau să mă zbat la fel ca ei,

dar uneori devenea destul de chinuitor. În plus, toţi trebuia să muncim în alimentară, adică eram mai mereu împreună… hai să zicem că la vremea când am început colegiul, abia aşteptam să iau decizii de una singură.

Luke ridică o sprânceană.

— Şi l-ai ales pe Brian.

— Acum vorbeşti ca părinţii mei, spuse ea. Nu l-au plăcut pe Brian de la început. Aşa nebuni cum sunt când vine vorba despre anumite lucruri, de fapt sunt destul de isteţi. Ar fi trebuit să-i ascult.

— Toţi facem greşeli, zise Luke. Câte limbi vorbeşti?

— Patru, răspunse ea dându-şi pălăria pe spate cum făcea el. Cu tot cu engleza.

— Eu vorbesc una, cu tot cu engleza.

Ea zâmbi, fiindcă îi plăcea comentariul lui, îi plăcea de el.

— Nu ştiu ce mare folos o să-mi aducă. Poate doar dacă ajung să lucrez la un muzeu în Europa.

— Vrei să faci asta?

— Poate. Nu ştiu. Deocamdată aş vrea să muncesc oriunde.

El rămase tăcut când termină ea, gândindu-se la ce îi spusese.

— Când te ascult vorbind, îmi doresc să fi fost mai serios în legătură cu şcoala. Nu am fost un elev slab, dar nu eram nici strălucit. Nu m-am străduit prea mult. Dar acum nu pot să nu mă gândesc că ar fi trebuit să merg la colegiu.

— Cred că ai fi mai în siguranţă decât să călăreşti tauri.

Deşi intenţionase să facă o glumă, Luke nu zâmbi.

— Ai absolută dreptate.

După ce plecară din luminişul de lângă râu, Luke o duse într-o plimbare pe îndelete prin restul fermei, vorbind despre tot felul de lucruri, iar Dog tot alerga prin apropiere. Trecură călare printre brazii de Crăciun şi ocoliră stupii de albine, iar el o conduse

prin păşunile folosite pentru vite. Vorbiră despre orice, despre ce muzică le plăcea şi filmele preferate, dar şi despre impresiile Sophiei despre Carolina de Nord. Ea îi povesti despre surorile ei şi cum era să creşti la oraş, dar şi despre viaţa retrasă din campus. Deşi lumile lor erau complet diferite, Sophia era surprinsă că lumea ei i se părea lui la fel de fascinantă pe cât i se părea ei lumea lui.

Mai târziu, după ce câştigase ceva mai multă încredere în şa, îl puse pe Demon la trap, apoi la galop. Luke merse lângă ea tot timpul, pregătit să o prindă dacă era pe cale să cadă şi spunându-i când se apleca prea mult în faţă sau se lăsa prea mult pe spate, amintindu-i să ţină bine frâiele. Sophiei nu îi plăcea mersul la trap, dar când calul porni în galop, îi veni mai uşor să se adapteze ritmului cadenţat, curgător. Călăriră de la un gard la celălalt de patru sau cinci ori, mişcându-se tot mai repede cu fiecare tură. Simţindu-se ceva mai sigură pe ea, Sophia îi dădu pinteni lui Demon şi îl îndemnă să meargă mai repede. Luke fu luat prin surprindere şi avu nevoie de câteva secunde ca să o ajungă; în timp ce mergeau unul lângă altul, Sophia se bucura de vântul care îi sufla în faţă, iar experienţa era pe cât de înspăimântătoare, pe atât de încântătoare. Pe drumul înapoi, îl îndemnă pe Demon să alerge şi mai repede şi după câteva minute, când opriră caii, începu să râdă, iar adrenalina şi teama îi curgeau prin vine.

După ce trecură valurile ameţitoare de râs, se întoarseră agale spre grajduri. Caii respirau încă încet şi transpirau, iar după ce Luke le scoase şeile, Sophia îl ajută să îi perie. Îi dădu lui Demon un măr, simţind deja durerea din picioare, dar fără să îi pese vreun pic. Călărise pe un cal – chiar călărise! – şi, cuprinsă de mândrie şi satisfacţie, îl luă pe Luke de braţ în timp ce se îndreptau spre casă.

Mergeau încet, fără să simtă nevoia să vorbească. Sophia reluă în gând întâmplările zilei, bucuroasă că venise. Din câte îşi dădea seama, şi Luke avea aceeaşi senzaţie de pace şi de mulţumire.

Când se apropiară de casă, Dog ţâşni înainte spre vasul cu apă de pe verandă; lipăi printre gâfâieli, apoi se prăbuşi pe burtă.

— E obosit, spuse ea speriată de sunetul propriei voci.

— Va fi bine. În fiecare dimineaţă vine după mine când călăresc. Îşi scoase pălăria şi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Vrei ceva de băut? o întrebă. Nu ştiu ce vrei tu, dar mie mi-ar prinde bine o bere.

— Sună grozav.

— Mă întorc într-o clipă, promise el şi intră în casă.

Când se îndepărtă, Sophia îl studie, încercând să înţeleagă atracţia de netăgăduit faţă de el. Încă se străduia să priceapă când el ieşi din casă cu două sticle reci ca gheaţa.

Scoase capacul şi îi dădu Sophiei sticla, iar degetele li se atinseră uşor. Arătă cu mâna spre balansoare.

Sophia se aşeză şi se lăsă pe spate cu un oftat, cu pălăria pe frunte. Aproape uitase că o purta. O scoase şi o aşeză în poală, apoi luă o gură de bere. Era rece şi revigorantă.

— Ai călărit foarte bine, spuse el.

— Adică am călărit foarte bine pentru o începătoare. Încă nu sunt gata pentru rodeo, dar m-am distrat.

— Ai un echilibru bun, natural, observă el.

Dar Sophia nu îl asculta. Se uita în schimb dincolo de el la văcuţa care apăruse de după colţul casei lui. Părea să fie foarte interesată de ei.

— Cred că una dintre vacile tale a scăpat. Arătă cu degetul. Una mică.

Luke se uită în aceeaşi direcţie, iar expresia i se schimbă într-una de recunoaştere afectuoasă.

— Aceea e Mudbath[15]. Nu ştiu cum reuşeşte, dar ajunge aici de câteva ori pe săptămână. Trebuie să fie o gaură undeva în gard, dar încă n-am găsit-o.

— Îi place de tine.

— Mă *adoră,* spuse el. În martie trecut, am avut o perioadă rece şi ploioasă şi s-a prins în noroi. Am

stat ore întregi şi m-am chinuit s-o scot, a fost nevoie s-o hrănesc cu biberonul câteva zile. De atunci vine aici tot timpul.

— Ce drăguţ, zise ea încercând să nu se uite insistent la el, deşi îi era greu să se abţină. Ai o viaţă interesantă aici.

Luke îşi scoase pălăria şi îşi trecu degetele prin păr înainte de a mai bea din sticlă. Când vorbi, vocea lui îşi pierduse puţin din reţinerea cu care se obişnuise Sophia.

— Pot să-ţi spun ceva? Trecură câteva clipe până continuă. Şi nu vreau să mă înţelegi greşit.

— Ce e?

— O faci să pară mult mai interesantă decât e în realitate.

— Despre ce vorbeşti?

Luke începu să jumulească eticheta de pe sticlă, dând hârtia deoparte cu degetul mare, iar Sophia avu impresia că el nu căuta neapărat un răspuns, ci mai degrabă aştepta să vină răspunsul la el; apoi se întoarse spre ea.

— Cred că eşti cea mai interesantă fată pe care am cunoscut-o vreodată.

Sophia vru să spună ceva, orice, dar simţi că se îneacă în ochii aceia albaştri, rămasă fără cuvinte. În schimb, privi cum se apleacă spre ea, ezitând preţ de-o clipă. Luke înclină uşor capul şi se trezi deodată că şi ea înclină capul încet, iar feţele lor se apropiară.

Nu dură mult, nu fu înfierbântat, dar de îndată ce buzele lor se uniră, Sophia ştiu cu o siguranţă subită că nimic nu fusese vreodată aşa de uşor şi de firesc, sfârşitul perfect al unei neaşteptate după-amieze perfecte.

8

IRA

Unde sunt?

Mă întreb doar o clipă înainte de a mă mişca pe scaun, iar durerea îmi dă răspunsul. E o cascadă de durere turbată, ca şi cum braţul şi umărul meu sunt pe punctul de a exploda. Am senzaţia de fragmente de sticlă în cap, iar pieptul a început să-mi zvâcnească ca şi cum mi s-a ridicat o greutate de pe el.

Peste noapte, maşina a devenit un iglu. Zăpada de pe parbriz a început să strălucească, ceea ce înseamnă că a venit răsăritul. E sâmbătă dimineaţa, pe 6 februarie 2011 şi, potrivit ceasului la care trebuie să mă chinui să mă uit, e ora 7.20. Soarele a apus aseară la 17.50, iar eu conduceam pe întuneric de o oră când am ieşit de pe autostradă. Sunt aici de peste douăsprezece ore şi, deşi sunt încă în viaţă, e o clipă în care nu simt decât spaimă.

Am mai simţit o asemenea teamă. Străinii nu şi-ar da seama de asta doar uitându-se la mine. Când lucram la magazin, clienţii erau deseori surprinşi să afle că fusesem în război. Nu vorbeam niciodată despre asta şi doar o dată am discutat cu Ruth despre ce se întâmplase cu mine. Apoi n-am mai vorbit niciodată despre asta. Pe atunci, Greensboro nu era oraşul care avea să devină mai târziu – în multe privinţe, era încă o localitate mică şi mulţi oameni pe care îi cunoşteam din copilărie ştiau că fusesem rănit când luptasem în Europa. Totuşi, ca şi mine, nici ei nu voiau să discute despre război după finalul lui. Pentru unii, amintirile erau de nesuportat; pentru alţii, viitorul era doar mai interesant decât trecutul.

Dar dacă ar fi întrebat cineva, aş fi spus că povestea mea nu merita timpul petrecut ascultând-o. Dacă totuşi mi s-ar fi cerut insistent detalii, le-aş fi spus că mă înrolasem în Forţele Aeriene ale Armatei

Statelor Unite în iunie 1942 şi după depunerea jurământului am urcat într-un tren împreună cu alţi cadeţi spre Centrul de Recepţie al Forţelor Aeriene din Santa Ana, California. A fost prima mea călătorie în vest. Am petrecut următoarea lună învăţând cum să urmez ordinele, să curăţ toaletele şi să mărşăluiesc cum trebuie. Apoi m-au trimis la Şcoala Primară de Aviaţie de la Academia de Aviaţie Mira Loma în Oxnard, unde am învăţat lucruri esenţiale despre meteorologie, navigaţie, aerodinamică şi mecanică. În perioada aceea, am lucrat şi cu un instructor şi m-a învăţat treptat să pilotez. Acolo am zburat prima dată singur şi în trei luni acumulasem destule ore de zbor ca să trec la etapa următoare de antrenament de la Gardner Field în Taft. De acolo, am plecat la Roswell, New Mexico, pentru alte antrenamente de zbor, apoi m-am întors la Santa Ana, unde am început în mod oficial antrenamentul ca pilot. Dar chiar şi după ce am finalizat etapa aceea, tot nu ştiam destul. M-au trimis la Mather Field lângă Sacramento, unde am mers la Şcoala de Pilotaj pentru Avansaţi, ca să învăţ să pilotez după stele, după estimări seci, folosind repere vizuale de la sol. Abia atunci am primit brevetul.

După alte două luni am ajuns în teatrul de război european. Echipa a fost trimisă mai întâi în Texas, unde am fost repartizaţi la un B-17, şi apoi în Anglia. Până să pilotez în prima misiune de luptă în octombrie 1943, făcusem antrenamente în SUA timp de aproape un an şi jumătate, cât de departe de acţiune posibil.

Nu asta ar fi vrut oamenii să audă, dar aceasta a fost experienţa mea de război. Antrenamente şi transferuri şi apoi alte antrenamente. Se dădeau permisii de weekend şi am făcut prima vizită pe o plajă din California, unde am văzut pentru prima dată Oceanul Pacific. Am avut ocazia să admir uriaşii copaci sequoia în nordul Californiei, aşa de mari încât nu îi puteai cuprinde cu mintea. A fost senzaţia care m-a copleşit când am zburat deasupra

deşertului în zori de zi. Şi a fost, desigur, şi Joe Torrey, cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

Aveam puţine lucruri în comun. Era un catolic din Chicago, jucător de baseball cu strungăreaţă. Abia reuşea să rostească o propoziţie fără să înjure, dar râdea mult, chiar şi de el însuşi, şi toată lumea trăgea de el când se împărţeau permisiile. Voiau să joace poker cu ei şi să-i însoţească în oraş, mai ales fiindcă şi femeile păreau să-l găsească irezistibil. A fost mereu un mister de ce voia să stea cu mine şi nu m-am integrat decât datorită lui. Cu Joe am băut prima bere în timp ce stăteam pe Cheiul Santa Monica şi tot cu el am fumat prima şi singura ţigară din viaţa mea. Cu Joe vorbeam în zilele în care îmi era cel mai dor de Ruth, iar el mă asculta într-un fel care mă făcea să mă simt mai bine. Şi el avea o logodnică acasă – o fată frumoasă pe nume Marla – şi recunoştea că nu îi păsa neapărat de ce se întâmpla în război atât timp cât putea să se întoarcă la ea.

Eu şi Joe am ajuns în acelaşi B-17. Şef era colonelul Bud Ramsey, un erou veritabil şi un pilot genial. Deja zburase într-o rundă de misiuni de luptă şi i se încredinţase încă una. Era calm şi stăpân pe el chiar şi în cele mai tulburătoare împrejurări, iar noi ştiam că eram norocoşi să-l avem drept comandant.

Experienţele mele efective de război au început pe 2 octombrie, când am făcut un raid pe deasupra bazei de submarine de la Emden. Două zile mai târziu, făceam parte dintr-un escadron de trei sute de bombardiere adunate la Frankfurt. Pe 10 octombrie am bombardat un nod de cale ferată la Münster, iar pe 14 octombrie, ziua care a devenit cunoscută drept Joia Neagră, războiul s-a terminat pentru mine.

Ţinta era o fabrică de rulmenţi din Schweinfurt. Fusese bombardată cu câteva luni în urmă, dar nemţii progresau cu reparaţiile. Din cauza distanţei faţă de bază, formaţiunea noastră de bombardiere nu avea sprijinul avioanelor de luptă şi de data asta raidul fusese anticipat. Avioanele nemţeşti au apărut

pe linia de coastă, ferindu-se tot drumul de diverse escadroane şi, până am ajuns noi în poziţia de tragere, focurile artileriei antiaeriene formaseră deja o ceaţă densă deasupra întregului oraş. Rachetele nemţeşti explodau în jurul nostru la mare altitudine, iar undele de şoc zdruncinau avionul. Tocmai aruncasem încărcătura când nişte avioane inamice s-au apropiat deodată. Au venit din toate direcţiile, ne-au înconjurat şi bombardierele au început să cadă din cer, învăluite în flăcări în timp ce cădeau în spirală spre pământ. După câteva minute, toată formaţiunea era făcută bucăţi. Mitraliorul nostru era blocat în frunte şi a căzut înapoi în avion. Din instinct, m-am urcat pe scaunul lui şi am început să trag, eliberând vreo cinci sute de focuri fără să cauzez daune prea mari inamicului. În clipa aceea, nu am crezut că aveam să supravieţuiesc, dar eram prea înspăimântat ca să încetez focul.

Eram bombardaţi de inamici şi dintr-o parte, şi din cealaltă. Din poziţia în care mă aflam, vedeam găuri uriaşe în aripă. Când am pierdut un motor din cauza focului inamic, avionul a început să balanseze, iar huruitul era mai tare decât auzisem vreodată, în timp ce Bud se străduia să preia controlul. Aripa a coborât deodată, iar aparatul a început să piardă din altitudine, lăsând fum în urmă. Avioanele de luptă s-au apropiat ca să ne termine şi alte focuri de artilerie au străpuns fuzelajul. Am coborât trei sute de metri, apoi încă două sute. O mie cinci sute. Două mii cinci sute. Cumva am reuşit totuşi să îndreptăm aripile şi, ca o creatură mitologică, botul avionului a început să se ridice. Ca prin minune, aparatul se afla în continuare în aer, dar eram despărţiţi de formaţie, singuri pe teritoriu inamic – şi totuşi artileria ne urmărea.

Bud ne întorsese spre casă, într-o manevră disperată de a ne salva, când artileria a spart parbrizul. Joe a fost lovit şi, din instinct, s-a întors spre mine. L-am văzut făcând ochii mari de uimire şi spunându-mi numele. Am sărit spre el, vrând să fac ceva – orice –, când am căzut deodată, rămas

complet fără vlagă. Nu înţelegeam ce se întâmplase. Nu ştiam în clipa aceea că fusesem rănit, aşa că am încercat şi am eşuat din nou să mă ridic în picioare şi să-l ajut pe Joe, apoi am simţit nişte arsuri ascuţite. Am privit în jos şi am văzut nişte pete mari şi roşii lăţindu-se în partea de jos a corpului. Lumea a început să se învârtă cu mine şi am leşinat.

Nu ştiu cum am ajuns înapoi la bază, pot doar să-mi imaginez că Bud Ramsey a făcut un miracol. Mai târziu, la spital, mi s-a spus că oamenii au făcut poze cu avionul după aterizare, minunându-se că reuşise să rămână în aer. Dar eu nu m-am uitat la poze, deşi eram din nou în putere.

Mi s-a spus că ar fi trebuit să mor. Până să ajungem în Anglia, pierdusem peste jumătate din sângele din corp şi eram alb ca varul. Pulsul era aşa de scăzut încât nu puteau să-l găsească la încheietură, dar m-au băgat în operaţie. Nu se aşteptau să supravieţuiesc peste noapte sau după a doua noapte. Părinţilor mei li s-a trimis o telegramă, explicându-le că fusesem rănit şi că urma să primească alte informaţii. „Alte informaţii" însemna altceva în limbajul militar, adică aveau să fie înştiinţaţi prin altă telegramă de moartea mea.

Dar a doua telegramă n-a mai fost trimisă, pentru că, dintr-un motiv oarecare, nu am murit. Nu a fost alegerea conştientă a unui erou; nu am fost un erou şi am rămas inconştient. Mai târziu nu mi-am amintit niciun vis sau dacă am avut măcar vreun vis. Dar cumva, în a cincea zi după operaţie, m-am trezit lac de sudoare. După spusele asistentelor, deliram şi strigam în agonie. Se declanşase peritonita şi am fost băgat în operaţie încă o dată. Nici asta nu-mi amintesc, nici vreuna dintre zilele următoare. Febra a ţinut treisprezece zile şi în fiecare dintre ele, când era întrebat de prognoza mea, doctorul clătina din cap. Deşi nu am ştiut asta, m-au vizitat Bud Ramsey şi alţi membri ai echipei care supravieţuiseră, înainte să fie trimişi pe un avion nou. Între timp, a fost trimisă o telegramă acasă la părinţii lui Joe Torrey, prin care erau anunţaţi de moartea lui.

RAF[16] a bombardat oraşul Kassel şi războiul a continuat.

Febra a scăzut, în sfârşit, când am intrat în noiembrie. Când am deschis ochii, nu ştiam unde eram. Nu îmi aminteam ce se întâmplase şi nu reuşeam să mă mişc. Mă simţeam de parcă fusesem îngropat de viu şi, cu toată puterea mea, am reuşit să pronunţ o singură silabă.

Ruth.

Soarele e tot mai strălucitor, iar vânturile s-au asprit, dar tot nu vine nimeni. Spaima pe care am simţit-o mai devreme a trecut, iar gândurile încep să-mi rătăcească. Observ că nu e ceva unic pentru mine să fiu îngropat de viu în maşină sub zăpadă. Nu de mult, pe Canalul Meteo, am văzut o filmare cu un bărbat din Suedia care, la fel ca mine, a rămas blocat în maşină în timp ce zăpada îl îngropa treptat de viu. Asta se întâmpla lângă un oraş numit Umeå, în apropiere de Cercul Polar arctic, unde temperaturile erau mult sub zero. Cu toate astea, conform spuselor crainicului, maşina a devenit un fel de iglu. Deşi bărbatul nu ar fi supravieţuit mult timp expus la asemenea condiţii, temperatura din maşină putea fi tolerată perioade lungi, mai ales că bărbatul era îmbrăcat corespunzător şi avea cu el şi un sac de dormit. Dar nu asta era partea uimitoare; ceea ce era surprinzător a fost cât de mult a supravieţuit bărbatul. Deşi nu avea mâncare sau apă şi a mâncat doar câte o mână de zăpadă, doctorii au spus că trupul lui a intrat într-un fel de stare de hibernare. Funcţiile corpului au încetinit suficient ca el să fie salvat după şaizeci şi patru de zile.

Doamne, Dumnezeule, îmi amintesc că mă gândeam eu. *Şaizeci şi patru de zile.* Când am văzut reportajul, abia mi-am putut imagina aşa ceva, dar acum a căpătat, evident, un nou sens. Pentru mine, două luni ar însemna că ar trebui să fiu găsit la începutul lui aprilie. Azaleele ar înflori, zăpada ar fi trecută de mult, iar zilele ar începe deja să pară de vară. Dacă voi fi salvat în aprilie, probabil mă vor

găsi nişte tineri cu pantaloni scurţi de drumeţie şi unşi cu loţiune de protecţie solară.

Cineva mă va găsi până atunci, sunt sigur de asta. Dar chiar dacă ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, nu e aşa. Nu mă consolează nici faptul că temperatura nu e nici pe departe la fel de scăzută sau că am două sendvişuri în maşină, pentru că eu nu sunt suedez. El avea patruzeci şi patru de ani şi nu era rănit; eu am braţul şi clavicula rupte, am pierdut mult sânge şi am nouăzeci şi unu de ani. Mă tem că orice mişcare mă poate face să leşin şi, sincer să fiu, trupul meu e în stare de hibernare de vreo zece ani. Dacă funcţiile mele vitale se încetinesc mai mult de atât, voi fi permanent la orizontală.

Dacă e şi o parte bună în toate astea e faptul că încă nu mi-e foame. E ceva obişnuit pentru oamenii de vârsta mea. Nu prea am avut poftă de mâncare în ultimii ani şi mă chinui să beau o ceaşcă de cafea sau să mănânc o felie de pâine prăjită dimineaţa. Dar îmi e sete. Îmi simt gâtul ca şi cum ar fi zgâriat de cuie, dar nu ştiu ce să fac. Deşi este o sticlă cu apă în maşină, mi-e frică de tortura pe care am s-o simt dacă încerc să o găsesc.

Şi îmi e frig, tare frig. N-am mai tremurat aşa de tare de când am stat în spital în urmă cu aproape un veac. După operaţii, după ce a trecut febra şi am crezut că trupul începe să mi se vindece, s-a instalat o durere de cap cumplită şi glandele de la gât au început să se umfle. Febra a revenit şi simţeam o durere care palpita în zona în care niciun bărbat nu vrea să simtă aşa ceva. La început, doctorii au sperat că a doua febră avea legătură cu prima. Dar nu era aşa. Bărbatul de lângă mine avea aceleaşi simptome şi în câteva zile s-au mai îmbolnăvit trei persoane din salonul nostru. Era oreion, o boală de copii, dar la adulţi era mult mai gravă. Dintre toţi bărbaţii, pe mine m-a lovit cel mai tare. Eram cel mai slăbit şi virusul şi-a făcut de cap în trupul meu aproape trei săptămâni. Până să îşi urmeze cursul, aveam 52

kilograme şi eram aşa de vlăguit încât nu puteam sta în picioare fără ajutor.

Abia după o lună mi s-a dat drumul din spital, dar nu aveam voie să zbor. Eram slăbănog în continuare şi nu aveam nici echipă. Am aflat că avionul lui Bud Ramsey fusese doborât în Germania şi nu existaseră supravieţuitori. La început, forţele aeriene nu ştiau ce să facă în privinţa mea, dar în cele din urmă au hotărât să mă trimită înapoi la Santa Ana. Am devenit instructor pentru noii recruţi, am lucrat cu ei până s-a terminat războiul. Am fost lăsat la vatră în ianuarie 1946 şi, după ce am luat trenul spre Chicago ca să-mi prezint respectele familiei lui Joe Torrey, m-am întors în Carolina de Nord.

La fel ca veteranii de pretutindeni, voiam să las războiul în urmă. Dar nu puteam. Eram furios şi înverşunat şi uram ceea ce devenisem. În afară de noaptea de la Schweinfurt, aveam puţine amintiri din luptă, însă aveam războiul în mine. Pentru tot restul vieţii, am purtat răni pe care nu le vedea nimeni, dar care erau imposibil de lăsat în urmă. Joe Torrey şi Bud Ramsey erau cei mai buni oameni, însă ei muriseră şi eu supravieţuisem, iar vina aceea nu m-a părăsit niciodată. Gloanţele care mi-au străpuns trupul m-au făcut să am dificultăţi la mers în dimineţile reci de iarnă, iar stomacul meu n-a mai fost niciodată la fel. Nu pot să beau lapte sau să consum mâncăruri condimentate şi n-am mai reuşit să mai recapăt greutatea pierdută atunci. N-am mai urcat într-un avion din 1945 şi mi-a fost imposibil să mai văd filme despre război. Nu îmi plac spitalele. La urma urmei, pentru mine, războiul şi timpul petrecut în spital au schimbat totul.

— Plângi, îmi spune Ruth.

În alt loc şi în alt moment, mi-aş şterge lacrimile de pe obraz cu dosul palmei. Dar aici şi acum, sarcina pare imposibilă.

— Nu mi-am dat seama, spun eu.

— Plângeai deseori în somn, îmi spune Ruth. La începutul căsniciei noastre. Te auzeam noaptea, iar

sunetul acela îmi frângea inima. Te masam pe spate şi te linişteam şi uneori te întorceai pe cealaltă parte şi tăceai. Dar alteori, continuai aşa toată noaptea, iar dimineaţa îmi spuneai că nu îţi aminteai din ce cauză se întâmplase.

— Uneori nu-mi aminteam.

Ea se uită la mine.

— Dar uneori da, îmi termină Ruth vorba.

Mijesc ochii, gândindu-mă că silueta ei e aproape lichidă, ca şi cum mă uit la ea printre valurile strălucitoare de căldură care se ridică vara din asfalt. Poartă o rochie bleumarin şi o coroniţă albă, iar vocea îi pare mai matură.

Îmi ia o clipă, dar realizez că are douăzeci şi trei de ani, vârsta pe care o avea când am revenit din război.

— Mă gândeam la Joe Torrey, am spus.

— Prietenul tău, dă ea din cap aprobator, cel care a mâncat cinci hotdogi la San Francisco. Cel care ţi-a cumpărat prima bere.

Nu i-am spus niciodată despre ţigări pentru că ştiu că n-ar fi fost de acord. Ruth a urât întotdeauna mirosul lor. E o minciună prin omisiune, dar m-am convins de mult că aşa a fost cel mai bine.

— Da, îi zic.

Lumina dimineţii o înconjoară pe Ruth ca o aură.

— Mi-aş fi dorit să-l cunosc, spune ea.

— Ţi-ar fi plăcut de el.

Ruth îşi drege glasul, meditând la asta, apoi se întoarce invers. Se uită pe geamul acoperit de zăpadă, gândindu-se la ale ei. Maşina asta, cred eu, mi-a devenit mormânt.

— Te gândeai şi la spital, murmură ea.

Când aprob din cap, îi scapă un oftat greu.

— Nu auzeai ce-ţi spuneam? zice ea întorcându-se din nou spre mine. Că pentru mine nu conta? Nu te-aş minţi în privinţa asta.

— Nu intenţionat, răspund eu. Dar cred că uneori poate te minţeai singură.

Cuvintele mele o iau prin surprindere, mai ales fiindcă n-am vorbit niciodată deschis despre

problema asta. Dar ştiu că am dreptate.

— De asta ai încetat să-mi mai scrii, observă ea. După ce te-au trimis înapoi în California, scrisorile tale au devenit tot mai rare, până când au încetat să mai vină. N-am mai auzit de tine timp de şase luni.

— N-am mai scris fiindcă îmi aminteam ce mi-ai spus.

— Pentru că voiai să terminăm relaţia. Are o vibraţie nervoasă în glas şi nu mă pot uita în ochii ei.

— Voiam să fii fericită.

— Nu eram fericită, se răsteşte ea. Eram tulburată şi cu inima frântă şi nu înţelegeam ce se întâmplase. Şi mă rugam pentru tine în fiecare zi, sperând c-o să mă laşi să te ajut. În schimb, mergeam la cutia poştală şi o găseam goală, oricât de multe scrisori trimiteam.

— Iartă-mă. Am greşit făcând asta.

— Măcar ai citit scrisorile mele?

— Pe toate. Le citeam iar şi iar, de mai multe ori am încercat să-ţi scriu să-ţi povestesc ce se întâmplase. Dar nu găseam cuvintele potrivite.

Ruth clatină din cap.

— Nici măcar nu mi-ai spus când urma să vii acasă. Mi-a spus mama ta şi m-am gândit să te aştept la gară, aşa cum făceai tu când veneam eu acasă.

— Dar n-ai venit.

— Voiam să văd dacă aveai să vii tu la mine. Dar au trecut câteva zile, apoi o săptămână şi, când nu te-am văzut la sinagogă, am înţeles că încercai să mă eviţi. Aşa că, în cele din urmă, am mers direct la magazin şi ţi-am spus că trebuie să vorbesc cu tine. Şi îţi aminteşti ce mi-ai spus?

Dintre toate lucrurile pe care le-am spus în viaţă, acestea sunt cele pe care le regret cel mai mult. Dar Ruth aşteaptă cu o expresie tensionată fixată asupra mea. Există o provocare dură în felul în care aşteaptă.

— Ţi-am spus că rup logodna şi că totul se terminase între noi.

Ea ridică o sprânceană.

— Da, zice, asta mi-ai spus.

— Nu puteam să vorbesc atunci cu tine. Eram…

Când mi se stinge vocea, îmi termină ea vorba.

— Furios. Apoi dă aprobator din cap. Vedeam asta în ochii tăi, dar chiar şi atunci ştiam că încă erai îndrăgostit de mine.

— Da, recunosc eu. Eram.

— Dar cuvintele tale tot au fost dureroase, zice ea. M-am dus acasă şi am plâns cum nu mai plânsesem din copilărie. Şi, în cele din urmă, a venit mama şi m-a luat în braţe, niciuna dintre noi nu ştia ce să facă. Pierdusem aşa de multe deja, încât nu mai suportam să te pierd şi pe tine.

Se referă la familia ei, familia care a rămas în Viena. La vremea aceea nu-mi dădeam seama cât de egoistă era fapta mea sau cum o percepea Ruth. Şi amintirea asta a rămas cu mine, iar acum, în maşină, resimt o ruşine veche de când lumea.

Ruth, visul meu, ştie ce simt. Când vorbeşte, o face cu o blândeţe dulce.

— Dar dacă terminasem cu adevărat, voiam să înţeleg motivul, aşa că a doua zi am mers la drogheria de vizavi de magazinul vostru şi am comandat un suc cu ciocolată. M-am aşezat lângă fereastră şi te-am privit muncind. Ştiu că m-ai văzut, dar n-ai venit la mine. Aşa că m-am întors a doua zi şi a treia zi şi abia atunci ai venit, în sfârşit, peste stradă ca să mă vezi.

— Mama m-a obligat, recunosc eu. Mi-a spus că meritai o explicaţie.

— Asta ai zis mereu. Dar eu cred că ai şi vrut să vii fiindcă îţi era dor de mine. Şi fiindcă ştiai că numai eu te puteam ajuta să te vindeci.

La auzul cuvintelor ei, închid ochii. Are dreptate, desigur, în toate privinţele. Ruth m-a cunoscut mereu mai bine decât mă cunoşteam eu însumi.

— M-am aşezat în faţa ta, îi spun. Apoi, după o clipă, am primit un suc cu aromă de ciocolată.

— Erai aşa de slab. M-am gândit că aveai nevoie de ajutorul meu să te îngraşi din nou. Să fii cum erai

când ne-am cunoscut.

— N-am fost gras niciodată, protestez eu. Abia aveam greutatea minimă când m-am înrolat.

— Da, dar când te-ai întors erai piele şi os. Costumul îţi atârna pe tine de parcă era cu două numere mai mare. Aveam senzaţia că are să te ia vântul şi mă întrebam dacă aveai să mai fii din nou ca înainte. Nu eram sigură că mai puteai fi bărbatul pe care-l iubisem odată.

— Şi totuşi mi-ai dat o şansă.

Ruth ridică din umeri.

— N-aveam încotro, spune ea cu o strălucire în ochi. David Epstein era căsătorit deja.

Râd fără să vreau şi trupul îmi zvâcneşte, cu neuronii arzând şi valuri de greaţă trecând peste mine. Respir printre dinţii strânşi şi simt treptat că valul se retrage. Ruth aşteaptă să mi se calmeze respiraţia înainte să continue.

— Recunosc că eram speriată de asta. Voiam ca lucrurile între noi să fie aşa cum fuseseră înainte, aşa că m-am prefăcut că nimic nu se schimbase. Am pălăvrăgit despre colegiu şi prieteni, despre cât de mult studiasem şi despre cum mă luaseră părinţii mei prin surprindere când au apărut la absolvire. Am vorbit despre slujba mea de profesor suplinitor la şcoala de lângă sinagogă, dar am menţionat şi că dădeam interviu pentru un post cu normă întreagă în toamna aceea la o şcoală primară de la ţară, undeva la marginea oraşului. Ţi-am spus şi că tata urma să se întâlnească pentru mine cu decanul Departamentului de istoria artei la Duke pentru a treia oară şi că era posibil ca părinţii mei să se mute la Durham. Apoi m-am întrebat cu glas tare dacă trebuia să renunţ la slujbă şi să mă mut şi eu la Durham.

— Şi deodată am ştiut că nu voiam să pleci.

— De asta am spus-o. Ruth zâmbeşte. Am vrut să-ţi văd expresia şi, pentru o clipă, vechiul Ira a apărut din nou. Şi atunci nu m-am mai temut că ai dispărut pentru totdeauna.

— Dar nu m-ai rugat să te conduc acasă.

— Nu erai pregătit. Încă mai era multă mânie în tine. De asta am propus să ne întâlnim o dată pe săptămână la un suc cu ciocolată, aşa cum făceam pe vremuri. Aveai nevoie de timp, iar eu eram dispusă să aştept.

— Pentru o vreme. Nu pentru totdeauna.

— Nu, nu pentru totdeauna. La sfârşitul lui februarie începusem să mă întreb dacă aveai de gând să mă mai săruţi din nou.

— Voiam, îi spun. De fiecare dată când te vedeam voiam să te sărut.

— Ştiam şi din cauza asta eram aşa de nedumerită. Nu înţelegeam ce nu era în regulă. Nu pricepeam ce te reţinea, de ce nu aveai încredere în mine. Ar fi trebuit să ştii că te-aş fi iubit indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Ştiam, îi spun. Şi de asta nu puteam să-ţi spun.

Sigur că până la urmă i-am spus, într-o seară friguroasă la începutul lui martie. O sunasem acasă, rugând-o să ne întâlnim în parc, unde ne plimbaserăm împreună de-o sută de ori. Nu voiam să îi spun atunci. Însă m-am autoconvins că aveam nevoie doar de un prieten cu care să vorbesc, pentru că atmosfera acasă devenise chinuitoare.

Tata se descurcase bine financiar pe timpul războiului şi, imediat după ce s-a terminat, şi-a reluat afacerea ca negustor de mărunţişuri. Maşinile de cusut dispăruseră; în locul lor erau acum cuiere cu costume şi pentru cei care treceau pe lângă magazin era probabil la fel ca înainte de război. Dar înăuntru era diferit. Tata era diferit. În loc să mai întâmpine clienţii la uşă ca înainte, îşi petrecea după-amiezele în camera din spate, ascultând ştirile la radio şi încercând să înţeleagă nebunia care cauzase moartea atâtor oameni nevinovaţi. Numai despre asta voia să vorbească; Holocaustul devenise subiectul fiecărei discuţii la masă şi al fiecărui moment liber. Prin contrast, cu cât vorbea mai mult, cu atât mama se concentra mai mult pe cusut, pentru că nu suporta să se gândească la asta. La urma

urmei, pentru tata era o oroare abstractă; pentru mama – care, la fel ca Ruth, îşi pierduse prietenii şi familia – era o chestiune profund personală. Şi prin reacţiile diferite faţă de asemenea evenimente devastatoare, părinţii mei au început să trăiască vieţile mai mult separate pe care aveau să le ducă din acel moment.

Fiind fiul lor, am încercat să nu ţin partea nimănui. Pe tata îl ascultam, iar cu mama nu vorbeam nimic, dar când eram toţi trei împreună, rămâneam uimit uneori când realizam că uitasem ce însemna să fim o familie. Nu ne ajuta nici faptul că tata ne însoţea acum pe mine şi pe mama la sinagogă; discuţiile mele intime cu mama deveniseră un obicei din trecut. Când tata m-a anunţat că voia să mă facă partener în afacere – ceea ce însemna că noi trei trebuia să fim împreună tot timpul –, m-a cuprins disperarea, fiind sigur că nu aveam cum să scap de întristarea care ne pângărise vieţile.

— Te gândeşti la părinţii tăi, îmi spune Ruth.

— Mereu ai fost bună cu ei, îi zic.

— Pe mama ta am iubit-o foarte mult, spune Ruth. În ciuda diferenţei de vârstă dintre noi, ea a fost prima mea prietenă adevărată în ţara asta.

— Şi tata?

— Şi pe el l-am iubit. Cum puteam să n-o fac? Era parte din familie.

Zâmbesc, amintindu-mi că în ultimii ani fusese mai răbdătoare cu el decât mine.

— Pot să te întreb ceva?

— Poţi să mă întrebi orice.

— De ce m-ai aşteptat? Chiar şi după ce nu ţi-am mai scris? Ştiu că spui că mă iubeai, dar…

— Iar vorbim despre asta? Te întrebi de ce te iubeam?

— Ai fi putut avea pe oricine.

Ea se apleacă spre mine, cu vocea blândă.

— Asta a fost mereu problema ta, Ira, spune ea. Tu nu vezi la tine însuţi ce văd alţii. Crezi că nu eşti destul de arătos, dar erai foarte arătos când erai

tânăr. Ţi se pare că nu eşti suficient de interesant sau de deştept, dar ai şi calităţile astea şi faptul că nu eşti conştient de ele face parte din farmecul tău. Tu vezi mereu aşa de multe lucruri la alţii – aşa cum ai făcut şi cu mine. M-ai făcut să mă simt specială.

— Dar tu eşti specială, insist eu.

Ea ridică mâinile încântată.

— Despre asta vorbesc, spune ea râzând. Eşti un om cu sentimente profunde, căruia i-a păsat mereu de ceilalţi şi nu sunt singura care ştie asta. Şi prietenul tău a simţit asta, Joe Torrey. Sunt convinsă că de asta îşi petrecea cu tine timpul liber. Şi mama şi-a dat seama, de asta m-a ţinut în braţe când am crezut că te-am pierdut. Pentru că ştiam amândouă că bărbaţii ca tine erau o raritate.

— Îmi pare bine că ai venit în noaptea aceea, îi spun. Aveam nevoie de tine.

— Şi ştiai, de îndată ce am păşit în parcul acela, că erai, în sfârşit, pregătit să-mi spui adevărul. Tot adevărul.

Încuviinţez din cap. Într-una dintre ultimele mele scrisori, îi spusesem pe scurt despre bombardamentul de la Schweinfurt şi despre Joe Torrey. Am vorbit despre rănile mele şi despre infecţia care le-a urmat, dar nu îi spusesem tot. Însă în noaptea aceea am luat-o de la început. I-am povestit fiecare detaliu, fără să ascund nimic. Stând pe bancă, ea a ascultat tot şuvoiul meu de cuvinte fără să vorbească.

După aceea, m-a cuprins cu braţele, iar eu m-am aplecat deasupra ei. Emoţiile veneau peste mine în valuri, iar cuvintele ei de alint, abia şoptite, dezlănţuiau amintiri pe care încercasem mult timp să le îngrop.

Nu ştiu cât timp a durat ca furtuna din sufletul meu să se potolească, dar deja eram epuizat în momentul acela. Mai era însă un lucru pe care nu i-l spusesem, ceva ce nu ştiau nici părinţii mei.

Ruth stă tăcută în maşină. Ştiu că îşi aminteşte ce i-am spus în noaptea aceea.

— Ţi-am spus că am făcut oreion când eram în spital – cel mai grav caz pe care îl văzuse doctorul. Şi ţi-am spus şi ce mi-a zis doctorul.

Ruth rămâne tăcută, dar ochii încep să i se umezească.

— Mi-a spus că oreionul poate provoca sterilitate, îi zic. De asta am încercat să rup relaţia cu tine. Pentru că ştiam că, dacă te măritai cu mine, erau şanse să nu putem avea copii.

9

SOPHIA

— Şi pe urmă? întrebă Marcia. Stătea în faţa oglinzii şi îşi aplica al doilea strat de rimel, în timp ce Sophia îi povestea despre ziua ei la fermă. Să nu-mi spui că te-ai culcat cu el. În timp ce vorbea, îşi studia prietena în oglindă.

— Sigur că nu! spuse Sophia. Îşi încrucişă picioarele sub ea. Nu a fost aşa. Doar ne-am sărutat şi apoi am mai vorbit puţin şi când am plecat m-a sărutat din nou lângă maşină. A fost… drăguţ.

— O, spuse Marcia oprindu-se din rimelat.

— Nu-ţi ascunde dezamăgirea! Pe bune!

— Ce-i? anunţă ea. Figura pe care ai făcut-o acum mă face să cred că ţi-ai dorit.

— Abia îl cunosc!

— Asta nu-i adevărat. Cât timp ai stat cu el? Peste o oră şi jumătate aseară şi vreo şase, şapte ore azi? E mult timp petrecut împreună. Aţi vorbit *mult.* Aţi călărit, aţi băut nişte bere… dacă eram în locul tău, l-aş fi apucat de mână şi l-aş fi tras în casă după mine.

— Marcia!

— Zic şi eu! Este foarte chipeş. Ai observat, nu?

Sophia chiar nu voia să înceapă iar discuţia despre cât de

„chipeş” era Luke.

— E băiat de treabă, spuse ea încercând să o preîntâmpine.

— Şi mai bine, spuse Marcia făcându-i cu ochiul. Îşi aplică un strat gros şi lucios de ruj pe buze, apoi se întoarse după o agrafa de păr. Dar bine, înţeleg. Tu eşti altfel decât mine. Şi respect asta, serios. Mă bucur că ai terminat cu Brian.

— Am terminat de când m-am despărţit de el.

— Mi-am dat seama, spuse ea adunându-şi părul castaniu şi bogat într-o coadă elegantă şi prinzând-o cu o agrafa strălucitoare. Ştii că am vorbit cu el, da?

— Când?

— La rodeo, când tu erai plecată cu Domnul Apetisant.

Sophia se încruntă.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ce era de spus? Încercam doar să îi distrag atenţia. Băieţilor de la Duke nu le-a plăcut de el, apropo. Îşi aşeză artistic câteva şuviţe care se desprinseseră din coadă, apoi întâlni privirea Sophiei în oglindă. Trebuie să recunoşti, sunt cea mai bună colegă de cameră din lume, nu-i aşa? Pentru că te-am convins să ieşi cu noi? Dacă nu eram eu, stăteai toată ziua botoasă aici. Toate astea mă fac să mă întreb când o să am ocazia să-l cunosc şi eu pe armăsarul ăsta al tău.

— N-am vorbit despre altă întâlnire.

Marciei nu îi venea să creadă.

— Cum de n-aţi vorbit despre asta?

Pentru că suntem diferiţi, se gândi Sophia. Şi pentru că… nu ştia de fapt de ce, ştia doar felul ameţitor în care sărutul acela o făcuse să uite orice gând raţional.

— Ştiu doar că weekendul viitor e plecat din oraş. Concurează la Knoxville.

— Atunci sună-l. Invită-l acasă înainte să plece.

Sophia scuturǎ din cap.

— Nu îl sun.

— Şi dacă nici el nu te sună?

— A zis c-are să sune.

— De multe ori, băieţii spun asta doar aşa, apoi nu mai auzi de ei niciodată.

— El nu e aşa, spuse ea şi, ca şi când îi demonstra ideea, telefonul începu să sune. Recunoscând numărul lui Luke, Sophia apucă telefonul şi sări din pat.

— Să nu spui că e el.

— A zis că are să sune să vadă dacă am ajuns bine acasă.

Sophia ţopăia deja spre uşă, abia remarcând uimirea colegei ei sau cuvintele pe care aceasta le murmura în barbă în timp ce Sophia ieşea pe hol.

— Trebuie neapărat să îl cunosc şi eu pe tipul ăsta.

Joi seara, cam la o oră după apusul soarelui, Sophia îşi termina de aranjat părul când Marcia se întoarse spre ea. Stătuse la fereastră, aşteptând să apară camioneta lui Luke şi făcând-o pe Sophia şi mai emoţionată decât era deja. Respinsese trei dintre ţinutele Sophiei, îi împrumutase o pereche de cercei lungi, de aur şi un colier asortat şi acum, zburdând spre Sophia, nu se străduia să îşi ascundă încântarea.

— E aici. Mă duc jos să-l întâmpin la uşă.

Sophia oftă prelung.

— Bine, sunt gata. Să mergem.

— Nu, tu stai în cameră câteva minute. Trebuie să-ţi faci intrarea. Trebuie să te vadă coborând scările. Ultimul lucru pe care vrei să-l creadă e că eşti disperată.

— De ce faci totul aşa de complicat? protestă Sophia.

— Ai încredere în mine, spuse Marcia. Ştiu ce fac. Coboară în trei minute. Numără până la o sută sau altceva. Trebuie să cobor.

Marcia ieşi, lăsând-o pe Sophia singură cu emoţii şi cu noduri în stomac. Ceea ce era ciudat, pentru că vorbiseră la telefon câte o oră în ultimele trei seri, reluând conversaţia exact de acolo de unde o lăsaseră. Luke suna de obicei pe înserat, iar ea vorbea de pe verandă, încercând să îşi imagineze cum arăta el în clipa aceea şi revăzând cu ochii minţii, la nesfârşit, ziua petrecută împreună.

Una era să petreacă timp cu el la fermă. Asta era uşor. Dar să îl vadă pe Luke aici? La casa surorităţii? Ar fi putut la fel de bine să vină pe Marte. În trei ani de când trăia aici, singurii băieţi care veniseră vreodată în casă – în afară de fraţi, părinţi sau iubiţi de acasă – erau ori băieţi din fraternităţi, ori cei care tocmai absolviseră sau care veneau de la alte colegii.

Încercase să îl avertizeze cu blândeţe, dar nu era sigură cum să îi spună că fetele din casă aveau

probabil să îl vadă ca pe un specimen exotic şi să îl transforme în subiectul pălăvrăgelilor nesfârşite de îndată ce pleca. Îi sugerase să se întâlnească în afara campusului, dar Luke spusese că nu fusese niciodată în Wake şi voia să se plimbe. Sophia se lupta cu dorinţa de a alerga şi de a-l scoate cât mai repede pe uşă afară.

Amintindu-şi sfatul insistent al Marciei, Sophia respiră adânc şi se mai uită o dată în oglindă. Blugi, bluză, pantofi: cam aceeaşi ţinută pe care o îmbrăcase ultima dată când fuseseră împreună, dar îmbunătăţită. Se întoarse pe o parte şi pe alta, gândindu-se: „Asta-i tot ce pot să fac”. Apoi zâmbi sfios şi recunoscu: „Dar nu-i rău deloc”.

Se uită la ceas şi lăsă să mai treacă un minut înainte de a ieşi din cameră. În timpul săptămânii, bărbaţii aveau voie să intre doar în hol sau în salon. Salonul, în care se aflau canapele şi un televizor imens cu ecran plat, era locul în care multe dintre colegele ei pierdeau vremea. Când se apropie de treptele din capătul holului, o auzi pe Marcia râzând într-o cameră ce părea goală. Merse puţin mai repede, rugându-se ca ea şi Luke să poate scăpa fără să fie văzuţi.

Îl remarcă imediat, stând în mijlocul camerei lângă Marcia, cu pălăria în mână. Ca de obicei, purta cizme şi blugi, completând ţinuta cu o curea cu o cataramă mare şi lucioasă de argint. Inima Sophiei se opri când îşi dădu seama că el şi Marcia nu erau singuri în salon. De fapt, era mai aglomerat ca de obicei, dar ciudat de linişte. Trei băieţi dintr-o asociaţie, îmbrăcaţi cu bermude kaki, tricouri polo şi pantofi Top-Sider, căscau gura la Luke la fel cum o făcea şi Mary-Kate de pe canapeaua din colţul opus. La fel şi Jenny, Drew şi Brittany. Alte patru sau cinci fete se adunaseră tăcute într-un colţ îndepărtat, încercând toate să îşi dea seama ce era cu străinul acesta neaşteptat în faţa lor.

Dar din câte vedea, privirile lor nu aveau niciun efect asupra lui. Părea degajat, ascultând pălăvrăgeala Marciei, care gesticula emfatic. Când

Sophia ajunse la intrarea în salon, el ridică ochii şi o văzu. Cu zâmbetul lărgindu-i-se pe faţă şi cu gropiţele apărute în obraji, dădea senzaţia că Marcia dispăruse şi că doar el şi Sophia mai erau în cameră.

Sophia trase adânc aer în piept şi intră în salon simţind că atenţia tuturor se îndrepta acum spre ea. Ca la un semnal, Jenny se aplecă spre Drew şi Brittany şi le şopti ceva. Deşi auziseră, firește, despre despărţirea ei de Brian, era evident că niciuna dintre ele nu auzise despre Luke şi se întrebă cât de repede avea să afle Brian că venise un cowboy să o ia în oraş. Pe aleea Greek Row, veştile circulau repede. Îşi imagina deja cum puneau toţi mâna pe telefon înainte ca ea şi Luke să ajungă măcar la maşină.

Ceea ce însemna că Brian urma să afle. Nu avea să dureze mult până să realizeze că era acelaşi cowboy care îl umilise weekendul trecut. Nu puteau să fie prea încântaţi de asta nici el, nici colegii lui. Şi în funcţie de cât beau – de obicei toţi începeau devreme joia –, le putea veni ideea să se răzbune. Simţindu-se ameţită dintr-odată, Sophia se întrebă de ce nu se gândise la asta mai devreme.

— Salut, spuse ea făcând tot posibilul să îşi ascundă neliniştea.

Zâmbetul lui se lărgi şi mai mult.

— Arăţi minunat!

— Mulţumesc, murmură Sophia,

— Îmi place de el, ciripi Marcia.

Luke o privi surprins înainte să se întoarcă spre Sophia.

— E clar că am făcut cunoştinţă cu prietena şi colega ta de cameră.

— Încercam să aflu dacă are vreun prieten singur, recunoscu Marcia.

— Şi?

— A spus că va încerca să afle.

Sophia îi făcu semn din cap lui Luke.

— Eşti gata să mergem? îl întrebă.

Marcia scutura deja din cap.

— Nu, nu încă. Abia a venit.

Sophia se încruntă spre Marcia, sperând că pricepe mesajul.

— Nu putem să mai stăm.

— Haide, insistă Marcia. Hai să bem ceva înainte. E joi seara, mai ştii? Vreau să aud despre cum e să călăreşti pe tauri.

Într-o parte, faţa lui Mary-Kate căzu când puse totul cap la cap. Fără îndoială că Brian revenise sâmbăta trecută la masă, povestind tuturor cum fusese încolţit de o bandă de cowboy. Brian şi Mary-Kate erau prieteni dintotdeauna şi, când Mary-Kate îşi luă telefonul, se ridică de pe canapea şi ieşi din salon, Sophia presupuse ce era mai rău şi nu mai ezită.

— Nu putem rămâne. Avem rezervări, spuse ea hotărâtă.

— Poftim? clipi Marcia. Nu mi-ai spus. Unde?

Sophia nu mai ştiu ce să zică, nu îi veni nicio idee. Simţi privirea lui Luke înainte să îşi dreagă vocea.

— La Fabian, anunţă el deodată.

Marcia se uită de la unul la altul.

— Sigur nu se supără dacă întârziaţi câteva minute.

— Din păcate, deja suntem în întârziere, spuse Luke. Apoi îi zise Sophiei: Ai tot ce-ţi trebuie?

Sophia simţi un val de uşurare şi îşi aşeză bareta poşetei pe umăr.

— Sunt gata, zise.

Luke o prinse uşor de braţ şi o conduse spre uşă.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Marcia.

— Şi mie, spuse ea uimită.

Deschizând uşa, se opri să îşi pună pălăria pe cap. În timp ce o aranja, avea pe faţă o expresie amuzată, ca şi cum înţelegea nedumerirea celor din casă. Zâmbind larg, ieşi cu Sophia la braţ.

Când uşa se închise în urma lor, Sophia auzi cum se porniseră toţi pe trăncănit. Dacă Luke auzea şi el, nu părea să dădea atenţie. O conduse în schimb la maşină şi îi deschise portiera, apoi ocoli prin faţă spre locul lui. Între timp, Sophia observă un şir de

feţe entuziasmate, inclusiv a Marciei, la ferestrele salonului. Tocmai se gândea dacă să le facă semn cu mâna sau să le ignore când Luke urcă în maşină, trântind portiera.

— Presupun că le-ai făcut curioase, zise el.

Sophia scutură din cap.

— Nu la mine se gândesc acum.

— Ah, înţeleg, spuse el. E din cauză că-s slăbănog, aşa-i?

Sophia râse şi îşi dădu seama că nu îi mai păsa ce credeau ceilalţi, ce făceau sau ce spuneau despre ei.

— Mersi că m-ai ajutat acolo.

— Ce se întâmplă?

Sophia îi povesti ce griji îşi făcea în legătură cu Brian şi ce bănuieli avea despre Mary-Kate.

— M-am întrebat şi eu despre asta, spuse el. Ai spus că te-a urmărit. O parte din mine se aştepta să dea buzna pe uşă în orice clipă.

— Şi totuşi ai venit?

— Trebuia. Ridică din umeri. Tu m-ai invitat.

Sophia îşi sprijini capul de tetieră, încântată de sunetul vocii lui.

— Îmi pare rău că nu pot să-ţi arăt campusul în seara asta.

— Nu-i nicio scofală.

— Putem s-o facem altă dată, promise ea. Adică atunci când nu ştie că eşti aici. Am să-ţi arăt toate locurile faine.

— Aşa facem, spuse el.

De aproape, ochii lui erau de un albastru curat, limpede, uimitor de pur. Ea îşi luă o scamă imaginară de pe haine.

— Ce vrei să facem?

El se gândi puţin.

— Ţi-e foame?

— Puţin, recunoscu ea.

— Vrei să mergem la Fabian? Nu sunt sigur că putem intra, dacă nu avem rezervare. Dar putem încerca.

Ea se gândi un pic, apoi scutură din cap.

— Nu, nu în seara asta. Vreau să mergem undeva mai retras. Ce zici de sushi?

El nu răspunse imediat.

— OK, spuse.

Ea îl privi.

— Ai mai mâncat sushi până acum?

— E adevărat că trăiesc la fermă, dar am mai şi ieşit în lume câteodată.

„Şi?" se gândi ea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

El se jucă puţin cu cheile înainte să o bage pe cea potrivită în contact.

— Nu, recunoscu, n-am mai mâncat sushi.

Sophia nu putu să nu râdă.

Urmând instrucţiunile Sophiei, merseră la restaurantul japonez Sakura. Înăuntru, cele mai multe mese erau ocupate, la fel şi barul. În timp ce aşteptau gazda, Sophia privi în jur, rugându-se să nu dea peste vreun cunoscut. Nu era genul de local frecventat de obicei de studenţi – mâncarea preferată a studenţilor de pretutindeni erau burgerii şi pizza –, dar nici Sakura nu era tocmai necunoscut. Mai venise aici câteodată cu Marcia şi, deşi nu recunoştea pe nimeni, ceru totuşi locuri pe terasa în aer liber.

În colţurile terasei străluceau lămpi termice, împrăştiind un val de căldură care mai domolea răcoarea serii. Nu era ocupată decât o singură masă, la care stătea un cuplu ce îşi termina cina, aşa că era linişte şi plăcut. Priveliştea nu era cine ştie ce, dar strălucirea galbenă şi delicată a lămpii japoneze de deasupra mesei dădea un aer romantic.

După ce îşi ocupară locurile, Sophia se aplecă spre Luke.

— Ce părere ai despre Marcia?

— Colega ta de cameră? Părea destul de drăguţă. Cam lipicioasă, însă.

Ea lăsă capul într-o parte.

— Adică molipsitoare?

— Nu, adică punea întruna mâna pe braţul meu când vorbea.

Sophia dădu din mână a nepăsare.

— Aşa e ea. Aşa e cu toţi băieţii. E cea mai mare cochetă din lume.

— Ştii care a fost primul lucru pe care mi l-a spus? Înainte măcar să intru în casă?

— Mi-e frică să întreb.

— A spus: *Aud că ai sărutat-o pe prietena mea cea mai bună.*

„Nici nu mă mir”, se gândi Sophia.

— Da, aşa e Marcia. Spune cam orice îi dă prin minte. Nu are filtru.

— Dar îţi place de ea.

— Da, admise Sophia. Îmi place. M-a cam luat sub aripa ei când am avut nevoie de ajutor. Crede că-s puţin cam… naivă.

— Are dreptate?

— În unele privinţe, recunoscu Sophia.

Întinse mâna după beţişoare şi le separă.

— Înainte să vin la Wake nu am avut niciodată un iubit. În liceu eram cam tocilară şi din cauza serviciului nu prea aveam timp să merg la petreceri sau alte distracţii. Nu eram pustnică şi ştiam ce fac oamenii în weekend. Ştiam că erau droguri la şcoală şi sex şi alte lucruri, dar erau mai mult zvonuri sau şoapte pe care le auzeam fără să vreau. Dar nu am văzut nimic de fapt. În primul semestru în campus, am fost cam şocată de cât de deschis era totul. Auzeam fetele din cămin vorbind despre cum se cuplaseră cu băieţi pe care tocmai îi cunoscuseră şi nu eram sigură ce însemna asta. Uneori, nici acum nu sunt sigură pentru că se pare că fiecare înţelege altceva. Pentru unii înseamnă că s-au sărutat, dar pentru alţii înseamnă că s-au culcat cu cineva, iar alţii cred că e ceva pe la mijloc, dacă înţelegi ce vreau să spun. Am petrecut o mare parte din primul an încercând să descifrez codul.

El zâmbi şi Sophia vorbi mai departe.

— Apoi, viaţa în sistem grecesc nu e chiar aşa cum m-am aşteptat. Sunt petreceri tot timpul şi

pentru mulţi oameni asta înseamnă băutură, droguri sau alte chestii. Şi recunosc că de vreo două ori am băut şi eu prea mult şi am ajuns să mi se facă rău şi să adorm în baie acasă. Nu sunt mândră, dar sunt oameni în campus care fac asta în fiecare weekend, tot weekendul. Şi nu spun că e din cauza vieţii pe sistem grecesc. E în cămine, în apartamentele din afara campusului, peste tot. Dar pe mine nu mă interesează, şi pentru mulţi oameni, inclusiv Marcia, asta înseamnă că sunt naivă. În plus, nu sunt adepta „lipelilor" şi mulţi au impresia că sunt vreo mironosiţă. Chiar şi Marcia crede asta, puţin. N-a înţeles niciodată de ce ar vrea cineva un iubit adevărat în timpul colegiului. Mereu îmi spune că ultimul lucru pe care şi-l doreşte e o relaţie serioasă.

Luke întinse mâna după beţişoare, imitând-o.

— Cred că ştiu câţiva băieţi pe care i-ar interesa o fată ca ea.

— Nu, n-o face… pentru că, deşi spune lucrurile astea, nu sunt sigură că e adevărat. Cred că vrea ceva autentic, dar nu ştie cum să găsească un tip care să simtă acelaşi lucru. La colegiu nu sunt mulţi băieţi din ăştia, şi de ce ar fi? Când fetele le oferă totul pe gratis? Vreau să spun că înţeleg de ce te-ai culca cu cineva dacă îl iubeşti pe omul acela, dar dacă abia îi cunoşti? Ce rost are? Rezultă un lucru ieftin.

Sophia tăcu realizând că era primul om faţă de care recunoscuse toate lucrurile astea. Ceea ce era ciudat. Nu?

Luke se juca în continuare cu beţişoarele, netezind marginile dure acolo unde se separaseră şi gândindu-se la vorbele ei. Apoi, aplecându-se spre lumina felinarului, spuse:

— Sună destul de matur, dacă vrei părerea mea.

Ea ridică meniul, puţin jenată.

— Ca să ştii, nu eşti obligat să comanzi sushi dacă nu vrei. Au şi pui şi vită teriyaki.

Luke studie meniul lui.

— Tu ce vrei să mănânci?

— Sushi, răspunse ea.

— Unde ai învăţat să-ţi placă sushi?

— În liceu, spuse ea. Una dintre cele mai bune prietene era japoneză şi îmi tot spunea că era un loc minunat în Edgewater unde mergea când îi era dor de mâncare japoneză bună. De la alimentară nu poţi să mănânci la nesfârşit fără să nu pofteşti ceva nou, aşa că într-o zi am mers cu ea şi mi-a plăcut foarte mult. Uneori, când învăţam, luam maşina şi mergeam până la Edgewater, un loc greu de descris. Dar am devenit clienţi fideli. Şi de atunci mi se face poftă din când în când. Ca în seara asta.

— Înţeleg, fu Luke de acord. Când eram în liceu şi concuram pentru 4-H[17] mergeam la bâlci şi mâncam mereu un Twinkie[18] prăjit.

Sophia se uită la el.

— Compari sushi cu Twinkie prăjit?

— Ai mâncat vreodată unul?

— Sună dezgustător.

— Da, dar până nu încerci unul, n-ai voie să comentezi. Este bun. Dacă mănânci prea mult, probabil că faci atac de cord, dar câteodată nu e nimic mai bun. Mult mai bun decât biscuiţi Oreo prăjiţi?

— *Biscuiţi Oreo* prăjiţi?

— Dacă încerci să găseşti idei pentru magazinul familiei tale, aş merge pe Twinkie prăjit, aşa cum spuneam.

La început, Sophia nu reuşi să formuleze vreun răspuns. Apoi, pe un ton serios:

— Nu cred că în nord-vest există amatori de aşa ceva.

— Ai rămâne surprinsă, spuse el. Ar putea fi următoarea mare găselniţă acolo – oamenii ar sta la coadă toată ziua.

Clătinând uşor din cap, Sophia se întoarse înapoi la meniu.

— Deci 4-H, aşa-i?

— Am început când eram copil. Cu porci.

— Ce este mai exact? Adică, am auzit de organizaţia asta, dar nu ştiu ce e.

— E vorba de spirit civic şi responsabilitate şi alte lucruri asemenea. Dacă te gândeşti la competiţie, e vorba mai mult despre cum să alegi un purcel când e mic. Dacă poţi, îi verifici părinţii sau vezi poze cu ei, apoi încerci să alegi unul despre care crezi că poate fi bun de expoziţie. Trebuie să fie unul zdravăn, cu mulţi muşchi şi fără prea multă grăsime sau defecte. Apoi, pur şi simplu, îl creşti timp de un an. Îl hrăneşti şi ai grijă de el; într-un fel, devin un soi de animale de companie.

— Lasă-mă să ghicesc. Le-ai pus tuturor numele Pig.

— Nu chiar. Pe primul îl chema Edith, pe al doilea Fred, pe al treilea Maggie. Pot să-ţi înşir toată lista dacă vrei.

— Câţi au fost? De-a lungul anilor?

Luke bătea cu degetele în masă.

— Cred că nouă. Am început când eram în clasa a treia şi am făcut asta până în al doilea an de liceu.

— Apoi, când se fac mari, unde concurează?

— La bâlci. Juriul îi examinează şi apoi afli dacă ai câştigat.

— Şi dacă ai câştigat?

— Primeşti o decoraţie. Dar indiferent dacă pierzi sau câştigi, tot reuşeşti să vinzi porcul, spuse el.

— Ce se întâmplă cu el?

— Acelaşi lucru care se întâmplă mereu cu porcii, răspunse el. Sunt trimişi la abator.

Sophia clipi.

— Vrei să spui că îl creşti de când e mic, îl îngrijeşti timp de un an, apoi îl vinzi ca să fie omorât?

El o privi cu o expresie curioasă.

— Ce altceva să faci cu un porc?

Sophia era ca trăsnită, nereuşind să răspundă. În cele din urmă, clătină din cap.

— Vreau să ştii că n-am întâlnit niciodată un om ca tine.

— Cred că aş putea să spun acelaşi lucru despre tine, răspunse el.

10

LUKE

Chiar şi după ce studie meniul, tot nu era sigur ce să comande. Ştia că putea lua ceva sigur – ca puiul sau vita teriyaki aşa cum spusese ea –, dar nu voia să facă asta. Auzise că oamenii erau înnebuniţi după sushi şi ştia că avea să încerce şi el. În viaţă era vorba de experienţe, nu?

Problema era că nu avea nici cea mai mică idee ce să aleagă. În mintea lui, peştele crud era peşte crud, iar pozele nu îl ajutau cu nimic. Din câte îşi putea da seama, trebuia să îl comande ori pe cel roşiatic, ori pe cel rozaliu, dar niciunul nu lăsa de înţeles ce gust putea să aibă.

Trase cu ochiul la Sophia pe deasupra meniului. Îşi dăduse cu mai mult rimel şi mai mult ruj decât în ziua în care venise la fermă, ceea ce îi amintea de prima seară în care o văzuse. I se părea imposibil că trecuse mai puţin de o săptămână. Deşi în general îi plăcea frumuseţea naturală, trebuia să admită că machiajul dădea o notă de sofisticare trăsăturilor ei. În drum spre masă, mai mulţi bărbaţi se întorseseră să o privească.

— Care e diferenţa dintre nigiri-sushi şi maki-sushi? întrebă el.

Sophia încă mai răsfoia meniul. Când venise ospătăriţa, comandase două Sapporo, bere japoneză, câte una pentru fiecare. Luke nu avea idee ce gust avea nici asta.

— Nigiri înseamnă că peştele e servit pe pat de orez, spuse ea. Maki înseamnă că e rulat în alge.

— Alge?

Ea îi făcu amuzată cu ochiul.

— E bun. Are să-ţi placă.

El strânse din buze, incapabil să îşi ascundă gândurile. De partea cealaltă a ferestrelor, erau oameni la mesele din interior, bucurându-se de orice comandaseră, toţi descurcându-se foarte bine cu

beţişoarele. Cel puţin la asta se descurca, abilitate pe care o căpătase consumând mâncare chinezească din cutiile de carton subţire când era plecat la drum.

— Ce-ar fi să comanzi tu pentru mine, spuse el punând meniul deoparte. Am încredere în tine.

— Bine, fu ea de acord.

— Ce am să degust?

— Mai multe lucruri, spuse ea. Încercăm anago, ahi, aji, hamachi… poate şi altele.

Luke ridică sticla, pregătindu-se să ia o gură.

— Îţi dai seama că mie îmi sună a păsărească.

— Anago este ţipar, explică ea.

Luke încremeni cu sticla la mijlocul drumului.

— Ţipar?

— Are să-ţi placă, îl asigură ea fără să încerce să îşi mascheze amuzamentul.

Când veni ospătăriţa, Sophia îi spuse comanda ca un expert; apoi începură o conversaţie degajată, întreruptă doar de sosirea mâncării. El îi povesti pe scurt despre copilăria lui, care fusese destul de obişnuită cu excepţia muncilor la fermă. În anii de liceu făcuse lupte timp de trei ani, mersese la toate cele patru seri dansante, la ambele baluri şi la câteva petreceri memorabile. Îi povesti că pe timpul verii mergea călare cu părinţii lui în munţii de lângă Boone pentru câteva zile, unde se plimbau în natură în singurele vacanţe de familie pe care le făceau. Vorbi puţin de antrenamentele pe taurul mecanic din hambar şi despre cum tatăl lui cârpăcise maşinăria ca să facă mişcări mai violente. Antrenamentele începuseră când era încă în clasele primare, iar tatăl lui îi critica fiecare mişcare. Îi povesti despre câteva dintre rănile suferite de-a lungul anilor şi îi descrise emoţiile avute la Campionatul Mondial de CPT – odată, fusese în frunte până la ultima cursă, doar ca să termine pe locul al treilea –, iar Sophia asculta fascinată vorbele lui, întrerupându-l din când în când cu întrebări.

Luke simţea atenţia Sophiei concentrată asupra lui, asimilând fiecare detaliu şi până să se întoarcă ospătăriţa şi să debaraseze, totul la ea, de la râsul

degajat până la accentul sudic vag, i se părea fermecător şi atrăgător. Mai mult decât atât, simţea că, în ciuda diferenţelor dintre ei, putea să fie el însuşi. Când era cu ea, i se părea uşor să uite de stresul pe care îl simţea de câte ori se gândea la fermă. Sau la mama lui. Sau la ce urma să se întâmple dacă nu i se îndeplineau planurile…

Era aşa de adâncit în gânduri, încât abia după o clipă îşi dădu seama că Sophia se uita la el.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

— De ce?

— Păreai aproape… pierdut pentru un moment.

— La nimic.

— Eşti sigur? Sper că nu a fost de la anago.

— Nu. Mă gândeam doar la ce trebuie să fac înainte să plec în weekend.

Ea îşi încreţi fruntea, privindu-l.

— Bine, spuse în cele din urmă. Când pleci?

— Mâine după-amiază, spuse el recunoscător că ea trecuse peste momentul dinainte. Merg cu maşina până la Knoxville după ce termin treaba şi dorm acolo. Sâmbătă seara vin înapoi. O să ajung târziu, dar e primul weekend în care vindem dovleci. Azi am aranjat majoritatea lucrurilor pentru Halloween – eu şi José am construit un labirint mare din baloturi de fân, printre altele –, dar întotdeauna vin mulţi oameni. Chiar dacă ajutăm amândoi, mama tot are nevoie şi de alte mâini.

— De asta era supărată pe tine? Pentru că ai să fii plecat din oraş?

— În parte, spuse el împingând în farfurie o felie roz de ghimbir. E supărată din pricina călăritului, atât.

— Nu s-a obişnuit până acum? Sau e din cauză că te-ai rănit călărindu-l pe Big Ugly Critter?

— Mama, spuse el alegându-şi cuvintele cu grijă, e îngrijorată că am să păţesc ceva.

— Dar ai mai fost rănit înainte. De multe ori.

— Da.

— E ceva ce nu vrei să-mi spui?

Luke nu răspunse imediat.

— Ce zici de asta? spuse el lăsând beţişoarele pe masă. Când va fi momentul potrivit, am să-ţi povestesc tot.

— Aş putea s-o întreb pe mama ta, să ştii.

— Ai putea. Dar mai întâi ar trebui s-o cunoşti.

— Ei bine, poate am să mă duc sâmbătă acolo şi să încerc.

— N-ai decât! Dar dacă o faci, fii pregătită să te pună la treabă! Ai să cari dovleci toată ziua.

— Am muşchi.

— Ai cărat vreodată dovleci o zi întreagă?

Ea se aplecă peste masă.

— Dar tu ai descărcat vreodată un camion plin de carne şi cârnaţi? Când el nu răspunse, expresia Sophiei fu victorioasă. Vezi, avem ceva în comun. Amândoi muncim din greu.

— Şi amândoi putem să călărim.

Ea zâmbi.

— Şi asta. Ţi-a plăcut sushi?

— A fost bun, zise el.

— Am senzaţia că ţi-ar fi plăcut mai mult un cotlet de porc.

— Pot să mănânc cotlet de porc oricând. E una dintre specialităţile mele.

— Găteşti?

— Pe grătar, zise el. M-a învăţat tata.

— Cred că mi-ar plăcea să faci odată grătar pentru mine.

— Îţi fac orice vrei tu. Atâta timp cât e vorba de burgeri, fripturi sau cotlete de porc.

Ea se aplecă mai în faţă.

— Şi ce urmează? Vrei să ne încercăm norocul şi să mergem la o petrecere a vreunei fraternităţi? Sunt sigură că la ora asta încep.

— Şi Brian?

— Mergem la o petrecere în altă casă. Una la care el nu merge niciodată. Şi nu trebuie să stăm mult. Deşi ar trebui să renunţi la pălărie.

— Dacă vrei, sunt de acord.

— Eu pot să merg oricând. Eu întrebam dacă vrei tu.

— Cum sunt petrecerile astea? întrebă el. Muzică, nişte studenţi care se îmbată, genul ăsta de petrecere?

— Cam aşa ceva.

El se gândi o clipă, apoi scutură din cap.

— Nu e genul meu de distracţie, recunoscu el.

— Aşa credeam şi eu. Dacă vrei, putem să ne plimbăm prin campus.

— Cred că am să păstrez asta pentru altă ocazie. Ca să fii nevoită să mai ieşi cu mine şi altă dată.

Ea îşi trecu degetele pe marginea paharului cu apă.

— Atunci ce vrei să facem?

El nu răspunse imediat şi, pentru prima dată, se întrebă cât de diferit ar fi stat lucrurile dacă nu s-ar fi decis să călărească din nou. Mama lui nu era fericită şi, sincer, nici el nu era sigur că era o idee aşa de bună, dar cumva totul îl adusese aici, la o întâlnire cu o fată pe care ştia deja că nu avea să o uite vreodată.

— Vrei să facem o plimbare cu maşina? Ştiu un loc unde promit că nu găseşti niciun cunoscut. E liniştit, dar e foarte frumos noaptea.

Înapoi la fermă, luna acoperea lumea într-un văl argintiu când cei doi coborâră din maşină. Din întunericul neclar, Dog veni alergând de sub verandă, oprindu-se lângă Sophia, de parcă îi aştepta să apară.

— Sper că e în regulă, spuse el. Nu eram sigur unde să mergem în altă parte.

— Ştiam că o să mă aduci aici, zise Sophia întinzând mâna să îl mângâie pe Dog. Dacă mă deranja, aş fi spus ceva.

El arătă cu mâna spre casă.

— Putem sta pe verandă sau într-un loc grozav lângă lac.

— Nu lângă râu?

— La râu ai fost deja.

Ea privi împrejurimile, apoi se întoarse din nou spre el.

— Stăm din nou pe scaune în spatele maşinii?

— Sigur, spuse el. Crede-mă, n-ai vrea să stai pe pământ. E păşune.

Luke se uită la Dog, care se învârtea printre picioarele Sophiei.

— Putem să-l luăm şi pe Dog? spuse ea.

— Dog vine după noi indiferent dacă vreau să-l iau sau nu.

— Atunci hai să mergem la lac, zise ea.

— Stai să iau nişte lucruri din casă, spuse Luke.

O lăsă singură, apoi se întoarse cu o ladă frigorifică mică şi câteva pături sub braţ, pe care le puse în spatele maşinii. Se urcară, apoi motorul se trezi la viaţă cu un huruit.

— Camioneta ta sună ca un tanc, strigă ea încercând să acopere zgomotul. Nu ştiu dacă realizezi lucrul ăsta.

— Îţi place? A trebuit să-i modific instalaţia de exhaustare ca să sune aşa. A trebuit să-i adaug şi un amortizor.

— Ba n-ai făcut asta. Nimeni nu face aşa ceva.

— Ba da, răspunse el. Mulţi oameni fac asta.

— Poate cei care locuiesc la fermă.

— Nu doar noi. Şi cei care vânează sau pescuiesc.

— Cu alte cuvinte, oricine are o armă sau o pasiune pentru viaţa în aer liber.

— Vrei să spui că mai sunt şi altfel de oameni în lume?

Ea zâmbi în timp ce Luke dădu maşina în spate, apoi ieşi pe alee, trecând pe lângă casa mare. În camera de zi era lumină şi Luke se întrebă ce făcea mama lui. Apoi se gândi la ce îi spusese Sophiei şi la ce nu îi spusese.

Încercând să îşi limpezească puţin gândurile, lăsă geamul în jos sprijinindu-şi cotul pe muchie. Camioneta se zdruncina pe drum, iar Luke vedea cu colţul ochiului părul ei de culoarea grâului răsfirat de briză. Ea privea pe geam în timp ce treceau pe lângă hambar într-o linişte confortabilă.

Ajunşi la păşune, Luke sări din maşină şi deschise poarta înainte de a trece dincolo cu camioneta, apoi o închise în spatele lui. Aprinzând farurile la faza maximă, conduse încet ca să nu strice iarba. Lângă lac, opri şi întoarse camioneta, la fel cum făcuse la rodeo, apoi opri motorul.

— Ai grijă pe unde calci, o avertiză el. Cum spuneam, locul ăsta face parte din păşune.

Deschise geamul şi dădu drumul la radio, apoi merse în spatele maşinii. O ajută pe Sophia să urce şi aranjă scaunele. Apoi, la fel cum făcuseră în urmă cu mai puţin de o săptămână, stătură în spatele maşinii, de data asta cu o pătură aşezată pe picioarele Sophiei. Luke se întinse spre lada frigorifică şi scoase două sticle de bere. Le deschise pe amândouă, dându-i una Sophiei şi uitându-se la ea cum bea.

Dincolo de ei, lacul era ca o oglindă, reflectând semiluna şi stelele de deasupra. În depărtare, de cealaltă parte a lacului, vitele adunate lângă mal se strângeau una în alta, iar piepturile lor albe se vedeau în întuneric. Din când în când, mugea câte una, iar sunetul plutea peste apă, amestecându-se cu zgomotul broaştelor şi al greierilor. Mirosea a pământ şi a iarbă, un miros aproape primordial.

— E frumos aici, şopti Sophia.

Luke simţea că acelaşi cuvânt putea să o descrie pe ea, dar îşi ţinu gândul pentru el.

— E ca luminişul de la râu, adăugă ea. Doar că e mai deschis.

— Într-un fel, spuse el. Dar cum îţi spuneam, înclin să merg acolo când vreau să mă gândesc la tata. Aici vin când vreau să mă gândesc la alte lucruri.

— De exemplu?

Apa din apropiere era calmă şi reflecta cerul ca o oglindă.

— Multe lucruri, spuse el. La viaţă. La muncă. La relaţii.

Ea îl privi pieziş.

— Credeam că nu ai avut multe relaţii.

— De asta trebuie să mă gândesc la ele.

Ea pufni în râs.

— Relaţiile sunt complicate. Desigur, eu sunt tânără şi naivă, aşa că ce ştiu eu?

— Deci dacă ar fi să-ţi cer sfatul…

— Aş spune că sunt oameni mai pricepuţi de la care să-l ceri. De exemplu, de la mama ta.

— Posibil, spuse el. Ea s-a înţeles destul de bine cu tata. Mai ales după ce el a părăsit circuitul de rodeo şi avea timp să ajute la fermă. Dacă ar fi continuat, nu ştiu dacă ar fi reuşit. Era prea mult pentru ea ca să se descurce singură, mai ales că avea grijă şi de mine. Sunt aproape sigur că exact asta i-a spus. Aşa că el s-a oprit. Şi când creşteam, de câte ori îl întrebam despre asta, spunea doar că era mai importantă căsnicia cu mama decât călăritul cailor.

— Se pare că eşti mândru de ea.

— Sunt, spuse el. Deşi amândoi munceau din greu, ea e cea care a pus afacerea pe picioare. Când a moştenit-o de la bunicul, ferma avea greutăţi. Piaţa de vite tinde să fluctueze şi în unii ani nu câştigi mare lucru. A fost ideea ei să se concentreze pe creşterea organică a vitelor. Ea era cea care se urca în maşină şi mergea prin tot statul lăsând broşuri şi discutând cu proprietarii de restaurante. Fără ea, n-ar exista Collins Beef. E posibil ca pentru tine să nu însemne mare lucru, dar pentru consumatorii exclusivişti de carne de vită înseamnă ceva.

Sophia se gândi la asta în timp ce privea casa mare de la distanţă.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc.

— Te-aş duce acum, dar probabil că a adormit deja. Merge la culcare foarte devreme. Dar am să fiu aici duminică, dacă vrei să vii.

— Cred că, de fapt, vrei să te ajut să cari dovleci.

— De fapt, mă gândeam că ai putea veni la cină. Cum spuneam, e destul de mult de muncă în timpul zilei.

— Mi-ar face plăcere, dacă tu crezi că şi mama ta ar fi de acord.

— Are să fie.

— La ce oră?

— Pe la şase?

— Grozav, spuse ea. Apropo, unde e labirintul acela de care vorbeai?

— E lângă grădina de dovleci.

Sophia se încruntă.

— Am ajuns acolo zilele trecute?

— Nu, spuse el. E mai aproape de strada principală, lângă brazii de Crăciun.

— Cum de n-am observat-o când am venit cu maşina?

— Nu ştiu. Poate fiindcă era întuneric?

— E un labirint înspăimântător? Cu sperietori de ciori şi păianjeni şi alte lucruri de felul ăsta?

— Sigur, dar nu e chiar aşa înspăimântător. E mai mult pentru copii. Odată, tata a întrecut puţin măsura şi câţiva copii au început să plângă. De atunci încercăm să nu exagerăm. Dar sunt o groază de ornamente acolo. Păianjeni, stafii, sperietori de ciori. Unele prietenoase.

— Putem să mergem?

— Sigur. Îţi arăt cu plăcere. Dar nu uita că nu e acelaşi lucru pentru adulţi, pentru că poţi să vezi pe deasupra baloturilor. Dădu cu mâna la o parte nişte ţânţari. Apropo, nu mi-ai răspuns la întrebarea de mai devreme.

— Care întrebare?

— Cea despre relaţii, spuse el.

Ea îşi aşeză pătura la loc.

— Credeam că înţeleg esenţialul. Adică, mama şi tata sunt căsătoriţi de mult timp şi credeam că ştiu ce fac. Dar presupun că n-am înţeles partea cea mai importantă.

— Care anume?

— Cum să faci alegerea bună de la început.

— Şi cum ştii dacă faci alegerea bună?

— Ei bine… începu ea ambiguu. Aici începe să fie dificil. Dar dacă ar fi să ghicesc, cred că începe de la a avea lucruri în comun. Cum sunt valorile în care crezi. De exemplu, mie mi s-a părut important

ca Brian să fie fidel. E clar că el se ghida după alt sistem de valori.

— Măcar poţi să glumeşti pe tema asta.

— E uşor să glumeşti când nu-ţi mai pasă. Nu spun că nu m-a rănit, pentru că asta a făcut. Primăvara trecută, după ce am aflat că s-a cuplat cu altă fată, n-am putut să mănânc câteva săptămâni. Cred că am slăbit vreo şapte kilograme.

— Tu n-ai de unde să slăbeşti şapte kilograme.

— Ştiu, dar ce puteam să fac? Unii oameni mănâncă atunci când sunt stresaţi. Eu sunt invers. Şi când am ajuns acasă vara trecută, mama şi tata s-au panicat. Mă implorau tot timpul să mănânc. Încă nu am revenit la greutatea de dinainte. Desigur, n-a fost uşor să mănânc după ce a început din nou şcoala.

— Atunci mă bucur că ai mâncat cu mine.

— Tu nu mă stresezi.

— Chiar dacă nu avem multe în comun?

De îndată ce îi ieşiră vorbele din gură, se temu că Sophia avea să audă nuanţa de îngrijorare, dar nu părea că îşi dăduse seama.

— Avem mai multe lucruri în comun decât crezi. În unele privinţe, părinţii noştri se aseamănă. Au fost căsătoriţi mult timp, au muncit ca să menţină afacerea familiei şi au cerut ca şi copiii lor să contribuie. Părinţii mei au vrut să mă descurc bine la şcoală, tatăl tău a vrut să fii un călăreţ campion şi amândoi ne-am achitat de lucrurile astea. Amândoi suntem produsul educaţiei noastre şi nu sunt sigură că asta se va schimba vreodată.

Surprinzându-se pe el însuşi, Luke simţi un val de uşurare la auzul răspunsului ei.

— Eşti gata să vedem labirintul?

— Hai să terminăm berile mai întâi. E prea frumos aici ca să plecăm încă.

În timp ce goleau încet sticlele, vorbiră despre diverse lucruri şi priviră lumina lunii care lăsa o dâră pe suprafaţa apei. Deşi simţea nevoia să o sărute din nou, Luke se abţinu. Se gândi în schimb la ce spusese ea mai devreme despre asemănările

dintre ei, considerând că avea dreptate şi sperând că era suficient ca ea să se întoarcă la fermă.

După o vreme, conversaţia cedă locul unei pauze liniştite, iar el realiză că habar nu avea la ce se gândea ea. Întinse instinctiv mâna spre pătură. Ea păru că înţelege ce făcea el şi îl luă de mână fără să spună nimic.

Aerul nopţii se răcea, dând stelelor o sclipire de cristal. Luke privi spre ele, apoi spre ea şi, când degetul ei mare începu să mângâie conturul mâinii lui, ştiu cu siguranţă că deja se îndrăgostea de ea şi că nu putea face nimic să se oprească.

Luke o ţinu mai departe de mână în timp ce mergeau spre grădina de dovleci, în drum spre labirint. Gestul acesta simplu părea să fie mai semnificativ decât sărutările dinainte, cumva permanent. Luke îşi putea imagina că avea să o ţină de mână mulţi ani de atunci, ori de câte ori s-ar fi plimbat împreună, iar ideea asta îl speria.

— La ce te gândeşti?

El mai făcu vreo doi paşi înainte să răspundă.

— La multe lucruri, spuse în sfârşit.

— Ţi-a mai spus careva vreodată că ai tendinţa să fii vag?

— Te deranjează? răspunse el.

— Încă nu m-am decis, spuse ea strângându-l de mână. Am să te anunţ.

— Labirintul e chiar acolo. Arătă cu degetul. Dar mai întâi voiam să-ţi arăt grădina de dovleci.

— Pot să culeg unul?

— Sigur.

— Ai să mă ajuţi să-l scobesc pentru Halloween?

— Putem s-o facem după cină. Şi ca să ştii, sunt un fel de expert.

— A, da?

— Deja am scobit vreo cincisprezece sau douăzeci săptămâna asta. Unii înfricoşători, alţii fericiţi, de toate felurile.

Ea îi aruncă o privire admirativă.

— Eşti un bărbat foarte talentat!

El ştia că îl tachinează, dar îi plăcea asta.

— Mersi.

— Abia aştept s-o cunosc pe mama ta.

— Îţi va plăcea de ea.

— Ce fel de om e?

— Hai să zicem doar că nu trebuie să te aştepţi la o doamnă cu rochii înflorate şi perle. Gândeşte-te mai bine la… blugi, şi cizme, şi paie în păr.

Sophia zâmbi.

— Am înţeles. Ce altceva ar mai trebui să ştiu?

— Mama era bună de pionier. Când trebuie făcut ceva, ea face pur şi simplu şi se aşteaptă la acelaşi lucru şi de la mine. Nu poţi s-o iei cu prostii. Şi e dură.

— Aşa credeam şi eu. Aici nu e viaţă uşoară.

— Vreau să spun că e foarte dură. Ignoră durerea, nu se plânge niciodată, nu se căinează şi nu boceşte. Acum trei ani, şi-a rupt încheietura mâinii când a căzut de pe cal. Şi ce-a făcut? N-a spus nimic, a muncit tot restul zilei, a pregătit cina şi pe urmă s-a dus singură cu maşina la spital. N-am ştiut nimic până nu i-am văzut ghipsul a doua zi.

Sophia păşi peste nişte lujeri rătăciţi, atentă să nu lovească vreun dovleac.

— Adu-mi aminte să mă port cât mai frumos.

— Va fi bine. Are să-i placă de tine. Semănaţi mai mult decât crezi.

Când Sophia se uită la el, Luke vorbi mai departe.

— E deşteaptă, spuse el. Îţi vine să crezi sau nu, a fost şefă de promoţie la liceu şi mai citeşte şi acum, ţine toate registrele şi se ocupă de afacere. E încăpăţânată, dar aşteaptă mai mult de la ea decât de la ceilalţi. Dacă are o slăbiciune, aceea e pentru bărbaţii cu pălării de cowboy.

Sophia râse.

— Aşa sunt şi eu? Am o slăbiciune pentru cowboy?

— Nu ştiu. Ai?

Ea nu răspunse.

— Se pare că mama ta e grozavă.

— Este, spuse el. Şi cine ştie, dacă e în toane bune, poate îţi va spune şi o poveste. Mamei îi plac poveştile.

— Poveşti despre ce anume?

— Despre orice, de fapt. Dar mereu mă pun pe gânduri.

— Spune-mi una, zise ea.

El se opri şi se aşeză pe vine lângă un dovleac uriaş.

— Bine, spuse el şi mişcă dovleacul dintr-o parte în alta. După ce am câştigat Campionatul Naţional de Rodeo pentru Licee…

— Stai, spuse ea tăindu-i vorba. Înainte să spui mai departe… aici au rodeo şi la liceu?

— Da, peste tot. De ce?

— Nu şi în New Jersey.

— Sigur că au. Concurenţii vin din fiecare stat. Doar că trebuie să fii la liceu.

— Şi ai câştigat?

— Da, dar nu asta era ideea, spuse el ridicându-se şi luând-o din nou de mână. Încercam să-ţi spun că după ce am câştigat – *prima* dată, nu *a doua* –, o tachină el, sporovăiam despre ţelurile mele şi ce voiam să fac şi, desigur, tata îmi sorbea cuvintele. Dar mama a început să strângă masa şi, după o vreme, mi-a întrerupt fantezia şi mi-a spus o poveste… şi am ţinut-o minte toată viaţa.

— Ce a spus?

— Un tânăr trăieşte într-o căsuţă mică şi dărăpănată pe o plajă şi merge la pescuit cu barca pe ocean în fiecare zi, nu doar fiindcă îi place să mănânce, ci pentru că se simte liniştit pe apă. Dar mai mult decât atât, vrea să îmbunătăţească viaţa lui şi pe cea a familiei, aşa că munceşte din greu să prindă tot mai mult peşte. Din câştigurile lui, îşi cumpără într-un târziu o barcă mai mare, ca să aibă o afacere mai profitabilă. Aşa ajunge la a treia barcă, apoi la a patra şi, pe măsură ce trec anii şi afacerea continuă să înflorească, acumulează o flotă întreagă de bărci. Deja e bogat şi are succes, are o casă mare şi o afacere prosperă, dar stresul şi

presiunea de a conduce compania încep să-şi spună cuvântul. Îşi dă seama că, atunci când se va retrage, ceea ce îşi doreşte cel mai mult e să trăiască într-o căsuţă mică pe plajă, unde poate să pescuiască toată ziua într-o barcă cu vâsle… pentru că vrea să aibă acelaşi sentiment de pace şi de satisfacţie pe care îl avea când era tânăr.

Sophia înclină capul într-o parte.

— Mama ta e o femeie înţeleaptă. E mult adevăr în povestea asta.

— Crezi?

— Cred, spuse ea. Ideea e că oamenii rareori înţeleg că nimic nu e vreodată aşa cum crezi tu că va fi.

Ajunseseră deja la intrarea în labirint. Luke o conduse prin el, arătându-i deschizăturile care se terminau fără ieşire după câteva cotituri, apoi altele care duceau ceva mai departe. Labirintul se întindea pe aproape patru mii de metri pătraţi, ceea ce îl făcea foarte distractiv pentru copii.

Când ajunseră la ieşire, o luară spre locul unde se aflau dovlecii culeşi. Deşi mulţi dintre ei fuseseră aşezaţi în faţă, unii erau puşi în lăzi, iar alţii adunaţi în grămezi dezordonate. Sute de dovleci rămăseseră pe câmpul din apropiere.

— Asta e, spuse el.

— E mare. Cât timp ţi-a luat să-l aranjezi?

— Trei zile. Dar am avut şi altele de făcut.

— Sigur că ai avut.

Sophia căută printre dovleci, alegând în sfârşit unul mijlociu şi dându-i-l lui Luke înainte să se întoarcă la maşină, unde el îl puse în spate.

Când se întoarse, Sophia stătea în faţa lui, iar părul ei blond şi bogat părea aproape alb în lumina stelelor. Luke o luă instinctiv de o mână, apoi de cealaltă, iar cuvintele îi scăpară înainte să le poată opri.

— Simt că vreau să ştiu totul despre tine, murmură el.

— Mă cunoşti mai bine decât crezi, spuse ea. Ţi-am povestit despre familia şi copilăria mea, despre

colegiu şi despre ce vreau să fac în viaţă. Nu prea mai sunt multe de ştiut.

Dar erau. Mai erau aşa de multe, iar el voia să le ştie pe toate.

— De ce eşti aici? şopti el.

Sophia nu era sigură ce voia să spună.

— Pentru că m-ai adus tu aici?

— Vreau să spun, de ce eşti cu mine?

— Pentru că vreau să fiu aici.

— Mă bucur, spuse el.

— Da? De ce?

— Pentru că eşti deşteaptă. Şi interesantă.

Sophia ţinea capul ridicat spre el, cu o expresie care îl invita.

— Ultima oară când mi-ai spus că sunt interesantă, ai sfârşit prin a mă săruta.

El nu răspunse. Însă, aplecându-se spre ea, observă cum închide ochii încet, iar când buzele li se apropiară, avu sentimentul descoperirii, ca un explorator care ajungea, în sfârşit, pe ţărmurile îndepărtate de care doar auzise sau pe care şi le imaginase numai. O sărută iar şi iar şi, când se retrase, îşi sprijini fruntea de a ei. Trase aer adânc în piept, străduindu-se să-şi controleze emoţiile, ştiind că nu o iubea doar aici şi acum, ci că avea să o iubească pentru totdeauna.

11

IRA

E duminică după-amiază şi, după ce cade întunericul, voi fi fost aici de peste douăzeci şi patru de ore. Durerea e când intensă, când slabă, dar picioarele şi labele picioarelor mi-au amorţit de frig. A început să mă doară faţa acolo unde se sprijină de volan; simt că apare o vânătaie acolo. Dar cel mai mare chin a devenit acum setea. Gândul la apă e îngrozitor, iar gâtul mă înţeapă cu fiecare respiraţie. Am buzele la fel de uscate şi crăpate ca un câmp pe timp de secetă.

Apă, mă gândesc din nou. Fără ea, am să mor. Am nevoie de apă şi o aud cum mă strigă.

Apă.

Apă.

Apă.

Gândul nu-mi dă pace, ţinând orice altceva la distanţă. Niciodată în viaţă n-am mai tânjit aşa după un lucru atât de simplu. Şi nici nu am nevoie de multă. Doar puţin. Chiar şi un căpăcel ar fi minunat. Şi o singură picătură ar fi minunată.

Dar rămân nemişcat. Nu ştiu unde e sticla cu apă, dar nu sunt sigur că aş putea să o deschid chiar dacă aş găsi-o. Mă tem că, dacă desfac centura, e posibil să mă rostogolesc în faţă, prea vlăguit ca să nu mă lovesc cu clavicula de volan. Aş putea ajunge ghemuit pe podeaua maşinii, blocat într-o poziţie din care să nu pot scăpa. Nici nu pot să mă gândesc să ridic capul de pe volan, darămite să scotocesc prin maşină.

Şi totuşi, simt o nevoie imperioasă să beau apă. Chemarea ei e constantă şi insistentă şi mă apucă disperarea. Am să mor de sete, mă gândesc în sinea mea. Şi nici nu am cum să ajung pe bancheta din spate. Paramedicii nu mă vor scoate ca pe un baton de peşte.

— Ai un umor morbid, spune Ruth întrerupându-mi gândurile şi îmi reamintesc că nu e decât un vis.

— Cred că se potriveşte situaţiei, nu ţi se pare?

— Eşti încă în viaţă.

— Da, dar pentru cât timp?

— Recordul e de şaizeci şi patru de zile. Un bărbat din Suedia. Am văzut pe Canalul Meteo.

— Nu. Eu am văzut pe Canalul Meteo.

Ruth ridică din umeri.

— E acelaşi lucru, nu-i aşa?

Cred că are dreptate.

— Am nevoie de apă.

— Nu, spune ea. Acum trebuie să vorbim. Are să te împiedice să te fixezi pe ideea asta.

— Ca o iluzie.

— Eu nu sunt o iluzie, spune ea. Sunt soţia ta. Şi vreau să mă asculţi.

Mă supun. Uitându-mă la ea, îmi dau voie să alunec din nou. Ochii mi se închid şi mă simt de parcă plutesc în josul unui râu. Imaginile vin şi pleacă una după alta de parcă m-ar purta curentul.

Alunec.

Alunec.

Şi apoi se transformă în ceva real.

Sunt în maşină, deschid ochii şi clipesc, observând că Ruth s-a schimbat de la ultima închipuire pe care am avut-o cu ea. Dar amintirea asta, spre deosebire de celelalte, e mai precisă şi mai clară. E aşa cum arăta în iunie 1946. Sunt sigur de asta fiindcă a fost singura dată când am văzut-o purtând o rochie degajată de stradă. Şi ea se schimba, la fel ca toată lumea după război. Hainele se schimbă. Mai târziu în acel an, au apărut bikinii, inventaţi de Luis Réeard, un inginer francez şi, în timp ce mă uit la Ruth, observ frumuseţea sinuoasă a muşchilor braţelor ei. Pielea are o nuanţă blândă, castanie, căpătată după săptămânile petrecute la plajă cu părinţii ei. Tatăl ei le dusese la Outer Banks ca să sărbătorească angajarea oficială la Duke. Fusese la interviu în mai multe locuri, inclusiv la un colegiu mic care experimenta în predarea artei,

undeva la munte, dar se simţise mai confortabil printre clădirile gotice de la Duke. În acea toamnă avea să predea din nou, un aspect luminos într-un an care fusese de altfel unul de jale.

Lucrurile se schimbaseră între mine şi Ruth din seara aceea în parc. Ruth vorbise puţin despre mărturisirea mea, dar, când am condus-o acasă, n-am încercat să o sărut de noapte bună. Ştiam că era năucită şi chiar şi ea avea să recunoască mai târziu că în următoarele săptămâni nu a fost ea însăşi. Următoarea dată când am văzut-o nu mai purta inelul de logodnă, dar nu o condamnam pentru asta. Era în stare de şoc, dar era şi furioasă, pe bună dreptate, că nu îi încredinţasem asemenea ştiri până în acea seară. Având în vedere că tocmai îşi pierduse familia la Viena, era pentru ea o lovitură teribilă, fără îndoială. Pentru că una e să îţi declari dragostea faţă de cineva şi cu totul altceva să accepţi că pentru a iubi pe cineva trebuie să îţi sacrifici propriile visuri. Şi să aibă copii – cu alte cuvinte, să îşi facă o familie – căpătase pentru ea o cu totul altă însemnătate, având în vedere pierderile din familia ei.

Am înţeles asta intuitiv şi, în următoarele luni, niciunul nu a făcut presiuni asupra altuia. Nu am vorbit despre logodnă, dar am continuat să ne vedem când şi când, poate de două sau trei ori pe săptămână. Uneori o duceam la un spectacol sau la cină, alteori ne plimbam prin centrul oraşului. Era o galerie de artă care îi plăcea foarte mult şi pe care o vizitam regulat. Cele mai multe lucrări de artă nu erau deosebite, nici prin subiect, nici prin execuţie, dar din când în când Ruth vedea ceva special într-o pictură, ceva ce eu nu vedeam. La fel ca tatăl ei, era pasionată cel mai mult de arta modernă, o mişcare care adusese în prim-plan pictorii precum Van Gogh, Cézanne şi Gauguin şi reuşea să observe repede influenţa acestora chiar şi în cea mai jalnică lucrare pe care o examina.

Aceste vizite la galerie, precum şi cunoştinţele ei profunde în general, au deschis o lume complet

străină pentru mine. Cu toate astea, uneori mă întrebam dacă discuţiile noastre despre artă deveniseră un mod de a evita discuţia despre viitor. Discuţiile astea adânceau distanţa dintre noi, dar eram mulţumit să le continui, tânjind chiar şi în acele momente atât după iertare pentru lucruri din trecut, cât şi după acceptarea unui soi de viitor pentru noi, oricare ar fi fost acesta.

Însă Ruth nu părea să fie mai pregătită să ia o decizie decât fusese în seara aceea cumplită din parc. Nu era rece cu mine, dar nici nu lăsa loc de prea multă intimitate şi de aceea am rămas uimit când părinţii ei m-au invitat să petrec cu ei o parte din vacanţă la plajă.

Două săptămâni de plimbări tăcute pe malul oceanului ar fi fost exact ce aveam nevoie, dar din nefericire nu aveam cum să stau plecat atât timp. Cu tata lipit de radio în camera din spate, devenisem deja gazda magazinului şi aveam mai mulţi clienţi ca oricând. Veteranii care căutau serviciu veneau să cumpere costume pe care abia şi le permiteau, sperând să îşi găsească o slujbă. Dar companiile nu făceau angajări şi, când intrau oamenii ăştia disperaţi în magazin, mă gândeam la Joe Torrey şi la Bud Ramsey şi făceam tot ce puteam pentru ei. L-am convins pe tata să aducă la vânzare costume ieftine cu adaosuri mici, iar mama făcea modificările pe gratis. Se răspândise zvonul despre preţurile noastre rezonabile şi, deşi nu mai ţineam deschis sâmbăta, vânzările creşteau în fiecare lună.

Cu toate astea, am reuşit să îi conving pe părinţi să îmi împrumute maşina ca să vizitez familia lui Ruth spre sfârşitul vacanţei lor şi deja eram pe drum joi dimineaţa. Era drum lung, iar în ultima oră am condus numai pe nisip. Outer Banks avea o frumuseţe sălbatică, nesupusă în anii de după război. Separat în mare parte de restul statului, era locuit de familii care trăiau acolo de generaţii întregi, câştigându-şi traiul din ocean. Iarba apărea pestriţ pe dunele bătute de vânt, iar copacii arătau ca plăsmuirile din lut ale unui copil. Ici şi colo vedeam

cai sălbatici care ridicau capul uneori când treceam, dând din coadă ca să îndepărteze muştele. Oceanul mugea într-o parte, dunele suflate de vânt erau pe cealaltă parte, iar eu am coborât geamurile, umplându-mi sufletul cu priveliştea aceea şi întrebându-mă ce aveam să găsesc când ajungeam la destinaţie.

Când am sosit pe aleea de pietriş nisipos, se apropia apusul. Am fost surprins să o văd pe Ruth aşteptându-mă pe veranda din faţa casei, desculţă şi purtând aceeaşi rochie pe care o poartă acum. Am coborât din maşină şi, uitându-mă la ea, nu mă puteam gândi decât la cât de radioasă părea. Părul îi cădea neglijent pe umeri şi zâmbetul ei părea să păstreze un secret menit doar pentru noi doi. Când mi-a făcut cu mâna, mi s-a tăiat răsuflarea la vederea micului diamant care reflecta razele soarelui la apus: inelul meu de logodnă, absent de atâtea luni.

Am rămas încremenit pentru o clipă, dar ea a sărit peste trepte, călcând nisipul de parcă nu avea nicio grijă. Când mi-a sărit în braţe, am simţit că mirosea a sare, a apă de mare şi a vânt chiar, un miros pe care l-am asociat cu ea întotdeauna şi mai ales în acel weekend. Am tras-o aproape, savurând senzaţia corpului ei care se atingea de al meu, gândindu-mă cât de dor îmi fusese să o strâng în braţe în ultimii trei ani.

— Mă bucur că eşti aici, mi-a şoptit ea la ureche şi, după o îmbrăţişare lungă şi încântătoare, am sărutat-o în timp ce valurile oceanului păreau să-şi strige încuviinţarea. Când m-a sărutat şi ea, am ştiut imediat că luase o hotărâre în privinţa mea, iar lumea a căpătat din nou sens.

Nu era primul nostru sărut, dar în multe feluri a devenit preferatul meu, măcar şi pentru simplul fapt că a venit atunci când aveam mai multă nevoie de el, marcând începutul uneia dintre cele două cele mai frumoase perioade care mi-au schimbat viaţa.

Ruth îmi zâmbeşte în maşină, frumoasă şi liniştită în rochia aceea de vară. Are vârful nasului puţin roşu, părul îi e suflat de vânt şi miroase a briza mării.

— Îmi place amintirea asta, îmi spune ea.

— Şi mie la fel, zic eu.

— Da, pentru că eram tânără pe atunci. Aveam părul des, nu aveam riduri, nu îmi atârna nimic.

— Nu te-ai schimbat deloc.

— *Unsinn*[19], spune ea dând din mână cu indiferenţă. M-am schimbat. Am îmbătrânit şi nu e distractiv să fii bătrân. Lucrurile care erau cândva simple au devenit dificile.

— Vorbeşti ca mine, observ eu, iar ea ridică din umeri, netulburată de revelaţia că nu e decât o plăsmuire a imaginaţiei mele. Se întoarce în schimb la amintirea vizitei de odinioară.

— Am fost aşa de fericită că ai venit cu noi în vacanţă.

— Îmi pare rău că a fost o vizită atât de scurtă.

Are nevoie de o clipă înainte să răspundă.

— Cred, spune ea, că mi-a prins bine să am două săptămâni liniştite de gândire. Părea că şi părinţii mei simţeau asta. Nu prea aveam ce face decât să stăm pe verandă, să ne plimbăm pe nisip şi să bem un pahar cu vin când apunea soarele. Am avut mult timp să mă gândesc. La mine. La noi.

— De aceea ai sărit pe mine când am apărut, o tachinez eu.

— Nu am sărit pe tine, spune ea indignată. Memoria îţi joacă feste. Am coborât treptele şi te-am îmbrăţişat. Am fost crescută ca o doamnă. Pur şi simplu, te-am întâmpinat, înfloritura asta e rodul imaginaţiei tale.

Poate că da. Poate că nu. Cine mai ştie după atâta timp? Dar cred că nici nu mai contează.

— Mai ţii minte ce am făcut după aceea? vrea să ştie Ruth.

O parte din mine se întreabă dacă nu cumva mă pune la încercare.

— Sigur, îi răspund. Am intrat în casă şi i-am salutat pe părinţii tăi. Mama ta tăia roşii în bucătărie, iar tatăl tău făcea ton pe grătar pe veranda din spate. Mi-a spus că îl cumpărase de la un pescar în după-amiaza aceea, lângă dig. Era foarte mândru de asta. Părea diferit când stătea lângă grătar în seara aceea… relaxat.

— A fost o vară bună pentru el, e de acord Ruth. La vremea aceea era directorul fabricii, aşa că avea zile mai uşoare şi era pentru prima dată după mulţi ani când am avut destui bani ca să mergem în vacanţă. Dar mai ales era extaziat la gândul că avea să predea din nou.

— Şi mama ta era fericită.

— Dispoziţia tatei era contagioasă. Ruth se opreşte o clipă. Şi, la fel ca şi mie… începuse să îi placă aici. Greensboro nu avea să fie vreodată ca Viena, dar învăţase limba şi îşi făcuse prieteni. Ajunsese şi să aprecieze căldura şi generozitatea oamenilor de aici. Într-un fel, cred că începuse, în sfârşit, să considere Carolina de Nord drept casa ei.

În afara maşinii, vântul dă jos de pe crengi grămezi de zăpadă. Niciuna dintre ele nu nimereşte maşina, dar e cumva de ajuns ca să îmi amintesc exact unde mă aflu. Dar nu contează, nu în clipa asta.

— Îţi aminteşti cât de senin era cerul când am luat cina? zic eu. Erau aşa de multe stele!

— Pentru că era foarte întuneric. Nu se vedeau luminile oraşului. Şi tata a observat acelaşi lucru.

— Întotdeauna mi-a plăcut la Outer Banks. Ar fi trebuit să mergem în fiecare an, îi spun.

— Cred că şi-ar fi pierdut magia dacă mergeam în fiecare an, răspunde ea. O dată la câţiva ani e perfect – aşa cum am şi făcut. Pentru că de fiecare dată când ne întorceam, părea din nou totul proaspăt, nou şi sălbatic. Şi-apoi, când era să mergem? Călătoream mereu pe timp de vară. New York, Boston, Philadelphia, Chicago, chiar şi în California. Şi întotdeauna mergeam la Black Mountain. Am avut ocazia să vedem ţara asta aşa

cum puţini oameni au avut şi ce-ar fi putut fi mai bun de atât?

Nimic, mă gândesc eu, ştiind în inima mea că are dreptate. Casa mea e plină de suvenire aduse din călătoriile acelea. Ciudat însă, în afară de scoica pe care am găsit-o în următoarea dimineaţă, nu aveam nimic care să-mi amintească de locul ăsta, dar amintirea nu s-a estompat niciodată.

— Întotdeauna mi-a plăcut să iau cina cu părinţii tăi. Tatăl tău părea să ştie câte ceva despre orice.

— Ştia, spune ea. Tatăl lui fusese profesor, fratele lui era profesor. Unchii lui erau profesori. Tata venea dintr-o familie de învăţaţi. Dar şi tu erai interesant pentru tata – era fascinat de munca ta ca pilot în timpul războiului, în ciuda faptului că nu voiai să vorbeşti despre asta. Cred că i-a sporit respectul pentru tine.

— Dar mama ta avea altă impresie.

Ruth face o pauză şi ştiu că încearcă să îşi aleagă cu atenţie cuvintele. Învârte pe degete un fir de păr suflat de vânt, examinându-l înainte să continue.

— Pe atunci încă îşi mai făcea griji pentru mine. Ea nu ştia decât că mi-ai frânt inima cu doar câteva luni mai devreme şi că, deşi ne întâlneam din nou, ceva tot mă mai punea pe gânduri.

Ruth vorbea despre consecinţele oreionului meu şi despre ce putea să însemne asta pentru viitorul nostru. Era un lucru pe care nu i l-a spus mamei ei decât ani mai târziu, când nedumerirea ei s-a transformat în tristeţe şi nelinişte din cauză că nu devenise bunică. Ruth i-a dezvăluit cu blândeţe că nu puteam avea copii, fiind atentă să nu dea vina numai pe mine, ceea ce ar fi putut face cu uşurinţă. O altfel de dovadă de bunătate din partea ei, pentru care am fost mereu recunoscător.

— Nu a vorbit prea mult la cină, dar după aceea am fost uşurat când mi-a zâmbit.

— A apreciat faptul că te-ai oferit să speli vasele.

— Măcar atât puteam să fac. Până în ziua de azi, aceea a fost cea mai bună masă din viaţa mea.

— A fost bună, nu-i aşa? îşi aminteşte Ruth. Mama găsise mai devreme o tarabă cu legume proaspete şi copsese pâine. Tata s-a dovedit talentat la grătar.

— Şi după ce am spălat vasele, am făcut o plimbare.

— Da, spune ea. Ai fost foarte îndrăzneţ în noaptea aceea.

— Nu mă purtam cu îndrăzneală. Doar am cerut o sticlă cu vin şi două pahare.

— Da, dar era ceva nou pentru tine. Mama nu văzuse niciodată latura asta a ta. O neliniştea.

— Dar eram adulţi.

— Asta era problema. Erai bărbat şi ştia că bărbaţii au dorinţe.

— Şi femeile nu au?

— Ba da, cu siguranţă. Dar, spre deosebire de bărbaţi, femeile nu se lasă controlate de dorinţele lor. Ele sunt civilizate.

— Aşa ţi-a spus mama ta? Am vocea sceptică.

— Nu era nevoie să-mi spună mama. Era evident pentru mine ce voiai tu. Aveai ochii plini de dorinţă.

— Dacă îmi amintesc bine, spun eu cu bună-cuviinţă fermă, am fost un adevărat gentleman în seara aceea.

— Da, dar pentru mine tot era emoţionant să te privesc cum încercai să-ţi controlezi impulsurile. Mai ales când ai întins haina şi ne-am aşezat pe nisip să bem vin. Oceanul părea să absoarbă lumina lunii şi simţeam că mă doreai, deşi încercai să nu laşi să se vadă. M-ai luat pe după umeri şi am vorbit şi ne-am sărutat, apoi am mai vorbit puţin şi eram niţel cam ameţită…

— Şi a fost perfect, spun eu în cele din urmă.

— Da, e de acord ea. A fost perfect. Are o expresie nostalgică şi e puţin tristă. Ştiam că vreau să mă căsătoresc cu tine şi ştiam sigur că urma să fim fericiţi împreună pentru totdeauna.

Mă opresc, conştient pe deplin de ceea ce gândea ea, chiar şi atunci.

— Totuşi, sperai că doctorul se înşelase.

— Cred că am spus că orice avea să se întâmple era la mila Domnului.

— E cam acelaşi lucru, nu?

— Posibil, răspunde ea, apoi scutură din cap. Ceea ce ştiu eu e că în seara aceea, când stăteam cu tine, am simţit că Dumnezeu îmi spunea că fac ceea ce trebuie.

— Şi pe urmă am văzut steaua căzătoare.

— A strălucit dintr-un capăt în celălalt al cerului, spune ea. Chiar şi acum, vocea ei e plină de uimire. Era prima dată când vedeam ceva asemănător.

— Ţi-am spus să îţi pui o dorinţă, îi zic.

— Aşa am făcut, spune ea uitându-se în ochii mei. Şi dorinţa mea s-a îndeplinit câteva ore mai târziu.

Deşi era târziu când eu şi Ruth ne-am întors acasă, mama ei era tot trează. Stătea la fereastră, citea şi de îndată ce am intrat pe uşă, am simţit că ne urmărea cu privirea, căutând o cămaşă scoasă din pantaloni sau încheiată aiurea, ori nisip în păr. Era vizibil uşurată când s-a ridicat să ne întâmpine, deşi s-a străduit să o ascundă.

A stat de vorbă cu Ruth în timp ce eu am mers la maşină să-mi iau valiza. Ca multe căsuţe de-a lungul plajei, cabana avea două etaje. Ruth şi părinţii ei aveau camere la parter, iar camera pe care mi-a arătat-o mama ei era chiar lângă bucătărie, la celălalt etaj. Am stat toţi trei o vreme în bucătărie, apoi Ruth a început să caşte. Mama a început şi ea să caşte, dând semnalul că seara se terminase. Ruth nu m-a sărutat de faţă cu mama ei – încă nu făcusem aşa ceva la vremea aceea – şi după ce ea a ieşit, a urmat-o şi mama ei în curând.

Am stins luminile şi m-am retras pe veranda din spatele casei, mângâiat de apa luminată de lună şi de briza care îmi sufla în păr. Am stat mult timp afară în timp ce temperatura scădea, iar gândurile îmi rătăceau către mine şi Ruth, către Joe Torrey şi părinţii mei.

Am încercat să mi-i imaginez pe mama şi tata într-un loc ca acela, dar nu am putut. Nu mersesem niciodată într-o vacanţă – magazinul ne ţinuse mereu pe loc –, dar chiar dacă ar fi fost posibil, nu ar fi fost o vacanţă ca aceea. Nu mi-l puteam imagina pe tata la grătar, cu un pahar de vin în mână, aşa cum nu mi-l puteam imagina în vârful Everestului, iar gândul mă întrista oarecum. Mi-am dat seama că tata nu ştia cum să se relaxeze; părea să-şi ducă zilele preocupat de muncă şi de griji. Pe de altă parte, părinţii lui Ruth păreau să se bucure de fiecare clipă aşa cum era ea. Eram uimit de cât de diferit reacţionau Ruth şi părinţii ei faţă de război. În timp ce mama şi tata păreau să se retragă în trecut – deşi fiecare în felul lui părinţii ei acceptau viitorul, ca şi cum se agăţau de şansa lor la viaţă. Au ales să profite cât mai mult de soarta lor norocoasă şi nu au pierdut niciodată din vedere recunoştinţa lor faţă de ceea ce aveau.

Casa era tăcută când am intrat în sfârşit. Ispitit de gândul la Ruth, am coborât în vârful picioarelor, la parter. Era câte o cameră de fiecare parte a holului, dar, fiindcă uşile erau închise, nu ştiam care din ele era a lui Ruth. Am rămas acolo, aşteptând, uitându-mă de la una la alta, apoi m-am întors de unde venisem.

Odată ajuns în cameră, m-am dezbrăcat şi m-am întins în pat. Lumina lunii pătrundea prin ferestre, făcând camera să pară argintie. Auzeam valurile care se rostogoleau, liniştitoare în monotonia lor, şi după câteva minute am simţit că adorm.

Ceva mai târziu, deşi m-am gândit mai întâi că mi se părea, am auzit uşa deschizându-se. Nu dormeam niciodată adânc – mai ales de când fusesem în război – şi cu toate că la început nu am văzut decât umbre, ştiam că era Ruth. Dezorientat, m-am ridicat în pat când a intrat în cameră, închizând încet uşa în urma ei. Purta un halat şi, apropiindu-se de pat, i-a desfăcut nodul într-o singură mişcare fluidă, iar halatul a căzut pe podea.

După o clipă, era în pat. Când s-a apropiat de mine, pielea ei părea că radiază de electricitate. Gurile noastre s-au unit şi i-am simţit limba împingând-o pe a mea, în timp ce mi-am trecut degetele prin părul ei, apoi am mângâiat-o pe spate. Ştiam că nu trebuia să scoatem niciun sunet, iar liniştea făcea totul să pară şi mai emoţionant, apoi am întins-o pe spate. Am sărutat-o pe obraz, apoi am înşirat sărutări pe gâtul ei şi din nou pe gură, pierdut în frumuseţea ei şi în clipa aceea.

Am făcut dragoste, apoi, după o oră, am făcut dragoste din nou. Între acestea, am lipit-o cu spatele de mine, şoptindu-i la ureche cât de mult o iubeam şi că nu avea să mai existe altă femeie pentru mine. Ruth a vorbit puţin atunci, dar am simţit ecoul vorbelor mele în ochii şi în atingerea ei. Chiar înainte de răsărit, m-a sărutat tandru şi s-a îmbrăcat din nou cu halatul. Când a deschis uşa, s-a întors cu faţa la mine.

— Şi eu te iubesc, Ira, a şoptit ea. Şi pe urmă a plecat.

Am stat treaz în pat până când a început să se lumineze cerul, retrăind orele petrecute împreună. Mă întrebam dacă Ruth dormea sau dacă şi ea stătea trează. M-am întrebat dacă se gândea şi ea la mine. Am urmărit prin fereastră răsăritul soarelui, care părea că naşte din ocean şi, în toată viaţa mea, n-am mai văzut un răsărit atât de spectaculos. Nu am ieşit din cameră decât când am auzit voci şoptite la parter, părinţii ei încercând să nu mă trezească. În cele din urmă, am auzit-o pe Ruth în bucătărie, dar tot am aşteptat puţin înainte să mă îmbrac şi să deschid uşa.

Mama ei stătea lângă blat, turnând o ceaşcă de cafea, iar Ruth şi tatăl ei erau la masă. Mama lui Ruth s-a întors spre mine, zâmbind.

— Ai dormit bine?

M-am străduit să nu mă uit la Ruth, dar, cu coada ochiului, am văzut un zâmbet minuscul pe buzele ei.

— Ca într-un vis, am răspuns eu.

12

LUKE

La arena din Knoxvile, unde Luke călărise ultima dată în urmă cu şase ani, tribunele erau deja aproape pline. Luke era pe interval, simţind năvala familiară de adrenalină, când lumea părea dintr-odată comprimată. Auzi doar vag crainicul, care povestea despre punctele tari şi slabe ale carierei lui, chiar şi atunci când mulţimea tăcea.

Luke nu se simţea pregătit. Mâinile îi tremuraseră mai devreme şi simţea cum apare teama, fiindu-i greu să se concentreze. Sub el, un taur pe nume Crosshairs, se zbătu şi dădu din copite, forţându-l să se concentreze pe momentul prezent. Funia de sub taur era ţinută zdravăn de ceilalţi cowboy, iar Luke îşi ajustă frânghia de care se ţinea. Era aceeaşi frânghie distrugătoare pe care o folosise de când călărea, cea pe care o avusese şi cu Big Ugly Critter. Când termină ajustările, Crosshairs îşi prinse piciorul între gratii, aplecându-se cu forţă. Cowboy-ii care îl ajutaseră să strângă funia împinseră taurul. Crosshairs se mişcă şi Luke îşi aşeză repede piciorul în poziţia corectă. Se orientă şi, imediat după ce se simţi pregătit, spuse simplu: „Să-i dăm drumul”.

Poarta boxei se dădu la o parte şi taurul o zbughi înainte cu o smucitură sălbatică, cu capul în pământ şi picioarele din spate ridicate spre cer. Luke se străduia să rămână pe mijloc, cu braţul în lături în timp ce Crosshairs începu să se învârtă spre stânga. Luke se mişcă odată cu el, anticipând mişcarea, iar taurul se smuci din nou înainte de a schimba subit direcţia. Luke nu mai anticipase şi mişcarea asta şi îşi schimbă poziţia de pe mijloc, pierzându-şi uşor echilibrul, dar rămase pe taur chiar şi atunci. Avea antebraţele încordate, încercând să se îndrepte, ţinându-se cu toată puterea. Crosshairs se smuci încă o dată şi începu iar să se învârtă exact când se auzi soneria. Luke întinse mâna după frânghie,

eliberându-se în aceeaşi clipă în care sări de pe taur. Ateriză în patru labe şi se ridică repede în picioare, îndreptându-se spre gardul arenei fără să se întoarcă. Când ajunse în vârf, Crosshairs ieşea deja din arenă. Luke se aşeză în tribune, aşteptând să audă scorul în timp ce adrenalina i se scurgea încet din trup. Mulţimea aclamă când se anunţă că primise 81 de puncte – insuficient pentru primele patru locuri, dar destul cât să rămână în competiţie.

Dar şi după ce îşi revenise, fu nesigur câteva minute dacă mai putea călări; teama i se întorsese în forţă. Următorul taur îi simţi încordarea şi, în a doua tură, fu aruncat la jumătatea cursei. Zburând prin aer, simţi un atac de panică. Ateriză într-un genunchi şi simţi că se răsucise ceva în el când se rostogoli. O clipă simţi că ameţeşte, dar acţionă din instinct şi scăpă din nou fără răni.

Ultimul lui scor fusese la limită ca să îl menţină în primii cincisprezece şi în runda *short go,* cea finală, călări din nou, terminând pe locul al nouălea.

După aceea, nu mai rămase să aştepte. După ce îi trimise mesaj mamei lui, porni camioneta şi ieşi din parcare, ajungând înapoi la fermă puţin după ora patru dimineaţa. Văzând lumina aprinsă în casa mare, presupuse că mama lui ori se trezise devreme, ori, mai sigur, nici nu se culcase.

Îi trimise din nou mesaj, după ce opri motorul, fără să aştepte răspuns.

Ca de obicei, nu primi niciunul.

Dimineaţă, după două ore de somn iepuresc, Luke intră împiedicat în casa mare tocmai când mama lui termina treaba la aragaz. Ouă moi, cârnaţi şi clătite umpleau bucătăria cu aroma lor plăcută.

— Bună, mamă, spuse el întinzând mâna după o ceaşcă, îşi ascunse şchiopătatul cât de bine putu când se îndreptă spre cafetieră, gândindu-se că urma să aibă nevoie de mai mult de o ceaşcă sau două ca să dea pe gât ibuprofenul pe care îl strângea în palmă.

Mama îl observa în timp ce îşi turna cafeaua.

— Eşti rănit, spuse ea părând mai puţin supărată decât se aşteptase. Mai mult îngrijorată.

— Nu e prea grav, zise el aplecându-se pe blat, încercând să nu facă o grimasă. Mi s-a umflat genunchiul pe drumul spre casă, asta-i tot. Trebuie doar să-şi dea drumul puţin.

Ea îşi strânse buzele, evident întrebându-se dacă putea să îl creadă, apoi dădu din cap.

— Bine, spuse ea şi, după ce mută tigaia pe un ochi rece de aragaz, îl luă în braţe, prima dată după multe săptămâni.

Îmbrăţişarea dură mai mult decât de obicei, ca şi cum încerca să recupereze timpul pierdut. Când ea se retrase, Luke îi observă pungile de sub ochi şi îşi dădu seama că dormise la fel de puţin ca şi el. Îl bătu cu mâna pe piept.

— Du-te şi ia loc, spuse ea. Îţi aduc eu micul dejun.

El se mişcă încet, având grijă să nu verse cafeaua. Până să îşi aşeze piciorul sub masă, încercând să stea cât mai confortabil, mama lui îi adusese deja farfuria. Puse cafetiera pe masă, apoi se aşeză lângă el. Pe farfuria ei era jumătate din câtă mâncare pusese pe a lui.

— Ştiam că ajungi târziu, aşa că am hrănit eu animalele şi am verificat vitele de dimineaţă.

Nu îl lua prin surprindere că nu recunoscuse că rămăsese trează să-l aştepte, nici faptul că nu se căina de asta.

— Mersi, spuse el. Câţi oameni au venit ieri?

— Cam două sute, dar a plouat puţin după-amiază, aşa că probabil vor veni mai mulţi azi.

— Trebuie să refac stocul?

Ea dădu aprobator din cap.

— José a terminat o parte înainte să plece acasă, dar cred că mai avem nevoie de nişte dovleci.

Luke luă câteva înghiţituri în tăcere.

— M-a aruncat, spuse el. Aşa m-am lovit la genunchi. Am aterizat greşit.

Ea bătu cu furculiţa în farfurie.

— Ştiu, spuse ea.

— De unde ştii?

— M-a sunat fata aceea de la biroul arenei. Mi-a povestit despre cursele tale. Noi două ne ştim de mult, mai ţii minte?

Luke nu se aşteptase la asta şi, la început, nu prea ştiu ce să spună. În schimb, înfipse furculiţa într-un cârnăcior şi mestecă, nerăbdător să schimbe subiectul.

— Înainte să plec ţi-am spus că vine Sophia, nu-i aşa?

— La cină, spuse ea. M-am gândit să fac plăcintă cu afine la desert.

— Nu trebuie să faci asta.

— Am făcut-o deja, zise ea arătând cu furculiţa spre blat. În colţ, sub dulapuri, Luke observă vasul ei preferat de ceramică, cu firişoare de suc de afine pe margini.

— Când ai făcut-o?

— Aseară, spuse ea. Am avut puţin timp după ce am terminat cu clienţii. Vrei să fac o tocană?

— Nu, e în regulă, zise el. Mă gândeam să fac nişte fripturi la grătar.

— Deci piure de cartofi, adăugă ea făcând deja planuri. Şi fasole verde. Am să fac şi salată.

— Nu trebuie să faci toate astea.

— Sigur că trebuie. E musafir. Şi-apoi, am gustat piureul tău şi, dacă vrei să mai vină şi altă dată, e mai bine să-l fac eu.

El zâmbi. Abia atunci îşi dădu seama că, pe lângă faptul că făcuse plăcintă, făcuse şi ordine în bucătărie. Probabil şi în casă.

— Mersi, spuse el. Dar să nu fii prea dură cu ea.

— Nu sunt dură cu nimeni. Şi stai drept când vorbeşti cu mine.

El râse.

— Să înţeleg că m-ai iertat până la urmă?

— Absolut deloc, spuse ea. Încă sunt furioasă că ai participat la concursurile alea, dar acum n-am ce face. Şi-apoi, sezonul s-a terminat. Mă gândesc că poate îţi vine mintea la cap până în ianuarie. Uneori te porţi prosteşte, dar îmi place să cred că te-am

educat suficient de bine încât să nu te porţi prosteşte tot timpul.

El nu spuse nimic, nedorind să înceapă o ceartă.

— O să-ţi placă de Sophia, spuse el schimbând subiectul.

— Aşa cred şi eu. Pentru că e prima fată pe care ai invitat-o la noi.

— Şi Angie venea aici.

— Ea e măritată cu altcineva acum. În afară de asta, erai un copil. Nu se pune la socoteală.

— Nu eram un copil. Eram în ultimul an de liceu.

— Acelaşi lucru.

Luke îşi tăie încă o bucată de clătită şi o răsuci în sirop.

— Chiar dacă sunt de părere că te înşeli, mă bucur că vorbim din nou.

Ea înfipse furculiţa într-un ou.

— Şi eu.

Pentru Luke, ziua trecu într-o atmosferă ciudată. De obicei se apuca de treabă imediat după micul dejun, făcând tot posibilul să taie totul de pe lista cu lucruri de făcut şi stabilindu-şi mereu priorităţile. Unele treburi erau urgente – de exemplu, pregătirea dovlecilor înainte să apară clienţii sau verificarea vreunui animal rănit.

De obicei, timpul trecea repede. Trecea de la o treabă la alta şi, înainte să îşi dea seama, venea ora prânzului. Acelaşi lucru se întâmpla după-amiaza. În majoritatea zilelor, simţindu-se puţin frustrat că nu terminase o anumită sarcină, se trezea că intră în casa mare tocmai când se servea cina, întrebându-se unde zburaseră orele.

Şi azi părea să fie la fel şi, după predicţia mamei lui, era şi mai aglomerat decât fusese sâmbătă. Maşinile, camionetele şi dubele se aliniau pe ambele părţi ale aleii, aproape până spre drumul principal, iar copiii erau peste tot. În ciuda durerii constante din genunchi, cără dovlecii, îi ajută pe părinţi să îşi descopere copiii în labirint şi umplu sute de baloane cu heliu. Baloanele erau o noutate anul acesta, la fel

şi standul cu hotdog şi suc ţinut de mama lui. Dar, în timp ce se muta de la o treabă la alta, se trezea că se gândeşte la Sophia. Din când în când se uita la ceas, convins că trecuseră ore întregi, doar ca să observe că nu trecuseră decât douăzeci de minute.

Voia să o vadă din nou. Vorbise la telefon cu ea vineri şi sâmbătă şi, de fiecare dată când o sunase, observa că era emoţionat înainte să răspundă. Ştia ce simţea pentru ea; problema era că nu ştia dacă ea simţea acelaşi lucru. Înainte de a forma numărul, îi venea uşor să îşi imagineze că avea să răspundă doar cu un entuziasm moderat. Deşi Sophia era şi veselă, şi vorbăreaţă, după ce închidea telefonul relua în gând conversaţia, bântuit de îndoieli legate de sentimentele ei reale.

Era cel mai ciudat lucru pe care îl trăise vreodată. Doar nu era un adolescent obsedat şi zăpăcit. Niciodată nu fusese aşa şi, pentru prima dată în viaţa lui, nu era sigur ce să facă. Nu ştia sigur decât că voia să petreacă timpul cu ea şi că nu mai avea răbdare până la cină.

13

SOPHIA

— Ştii ce înseamnă asta, nu? Cina cu mama lui? spuse Marcia. În timp ce vorbea, ronţăia stafide dintr-o cutie, iar Sophia ştia că acela era micul ei dejun, prânzul şi cina pentru ziua aceea. La fel ca multe alte fete din casă, Marcia ori îşi păstra caloriile pentru cocktailurile de mai târziu, ori recupera pentru caloriile din cocktailurile din seara trecută.

Sophia îşi prindea o agrafă în păr, aproape gata de plecare.

— Cred că înseamnă că vom lua masa.

— Iar te fereşti, observă Marcia. Nici nu mi-ai spus ce aţi făcut joi seara.

— Ţi-am spus că ne-am răzgândit şi am mers la un restaurant japonez. Apoi am mers la fermă.

— Uau, spuse ea. Pot deja să îmi imaginez toată seara în cel mai mic detaliu.

— Ce vrei să-ţi spun? zise Sophia exasperată.

— Vreau detalii. Specifice. Şi fiindcă e clar că încerci să nu-mi spui, am să presupun că aţi trecut la lucruri fierbinţi.

Sophia termină cu agrafa.

— Nu am făcut asta. Ceea ce mă face să mă întreb de ce eşti aşa de interesată…

— Păi, nu ştiu. Poate din cauza felului în care te fâţâi prin cameră? Pentru că am fost la petrecere vineri seară şi nu te-ai speriat când l-ai văzut pe Brian? Şi în timpul meciului de fotbal, când te-a sunat cowboy-ul, ai plecat să vorbeşti cu el, deşi echipa noastră era cât pe ce să înscrie. Dacă mă întrebi pe mine, se pare că lucrurile devin serioase.

— Ne-am cunoscut weekendul trecut. Nu e nimic serios deocamdată.

Marcia scutură din cap.

— Nu. Nu te cred. Cred că-ţi place tipul ăsta mai mult decât spui. Dar probabil ar trebui să te

avertizez că nu e o idee bună.

Când Sophia se întoarse spre ea, Marcia turnă în palmă ultimele stafide şi stâlci cutia. O aruncă la coşul de gunoi şi nu nimeri, ca de obicei.

— Tocmai ai ieşit dintr-o relaţie. Încă te refaci. Şi relaţiile astea de tranziţie nu funcţionează niciodată, spuse ea foarte sigură.

— Nu mă refac. M-am despărţit de mult de Brian.

— Nu a trecut chiar aşa de mult timp. Şi ca să ştii şi tu, el încă nu te-a uitat. Chiar şi după ce s-a întâmplat weekendul trecut, tot te mai vrea înapoi.

— Şi?

— Încerc doar să-ţi amintesc că Luke e primul tip cu care ai ieşit de atunci. Ceea ce înseamnă că n-ai avut timp să te lămureşti ce vrei de la un bărbat. Încă nu ţi-ai găsit echilibrul. Nu-ţi aminteşti cum te purtai weekendul trecut? Te-ai speriat când a apărut Brian. Şi acum, când eşti în starea asta emotivă, ai găsit pe altcineva. Asta înseamnă să compensezi, iar relaţiile de tranziţie nu funcţionează fiindcă nu eşti în starea mentală potrivită. Luke nu e ca Brian. Înţeleg asta. Nu încerc să spun decât că, în câteva luni, s-ar putea să vrei ceva mai mult decât *El nu e ca Brian.* Şi până atunci, dacă nu ai grijă, ai să suferi. Sau va suferi el.

— Mă duc, pur şi simplu, la cină, protestă Sophia. Nu e mare scofală.

Marcia băgă în gură şi ultima stafidă.

— Dacă zici tu.

Uneori, Sophia o ura pe colega ei de cameră. Ca acum, în timp ce conducea spre fermă. Avusese o dispoziţie bună în ultimele trei zile, chiar se distrase la petrecere şi la meciul de vineri. Mai devreme apucase să termine o mare parte din lucrarea pentru cursul de artă renascentistă, care nu trebuia predată decât marţi. Per total, fusese un weekend excelent şi pe urmă, tocmai când se pregătea să îl termine aşa cum trebuia, Marcia deschisese gura şi îi băgase gânduri nebuneşti în cap. Pentru că un lucru pe care îl ştia sigur era că nu era în *tranziţie.*

Nu?

Ştia că nu doar trecuse peste povestea cu Brian, se şi bucura că se terminase. Din primăvara trecută, relaţia asta o făcuse să se simtă ca Jacob Marley, fantoma din *Colind de Crăciun,* care trebuia să poarte pentru toată viaţa lanţurile făcute în timpul vieţii. După ce Brian o înşelase a doua oară, o parte din ea se distanţase emoţional, deşi nu pusese capăt relaţiei imediat. Încă îl mai iubea atunci, dar nu în acelaşi fel inocent, orb, mistuitor. O parte din ea ştia că el nu avea să se schimbe vreodată, iar sentimentele acelea crescuseră în intensitate peste vară, pentru ca mai apoi instinctele să îi demonstreze că avusese dreptate. Până să se despartă de el, simţea deja că se terminase de mult timp.

Da, recunoştea că fusese tristă după aceea. Cine n-ar fi fost? Fuseseră împreună aproape doi ani; ar fi fost ciudat dacă nu ar fi fost tristă. Dar mai tare o supăraseră celelalte lucruri pe care le făcuse el: telefoanele, mesajele, faptul că o urmărea prin campus. De ce nu înţelegea Marcia lucrurile astea?

Mulţumită că îşi clarificase totul în minte, Sophia se apropia de ieşirea care ducea spre fermă, simţindu-se ceva mai bine. Marcia nu ştia despre ce vorbeşte. Era bine din punct de vedere emoţional şi nu era în tranziţie. Luke era un tip de treabă şi abia începeau să se cunoască. Nu era ca şi cum avea să se îndrăgostească de el. Nu era ca şi cum măcar îi trecuse asta prin minte.

Nu?

Când Sophia intră pe alee, încă mai încerca să amuţească vocea enervantă a colegei ei, neştiind sigur dacă să parcheze maşina la Luke sau să meargă direct la casa mare. Se întuneca deja şi se instalase un văl de ceaţă. Deşi avea farurile pornite, trebuia să se aplece pe volan ca să vadă pe unde mergea. Conducea încet, întrebându-se în treacăt dacă Dog avea să apară ca să o conducă. Exact atunci îl văzu pe drum în dreptul cotiturii.

Dog alergă spre maşină, uitându-se din când în când peste umăr până când ajunse la căsuţa lui Luke. Opri maşina şi parcă în acelaşi loc ca şi înainte. Lumina era aprinsă înăuntru şi îl văzu pe Luke la fereastră, stând acolo unde îşi imagina că era bucătăria. Până să oprească motorul şi să iasă din maşină, Luke coborî de pe verandă şi veni spre ea. Purta blugi şi cizme şi o cămaşă albă cu mânecile suflecate până la cot, dar fără pălărie. Sophia respiră adânc, încercând să se stăpânească, dorindu-şi din nou să nu fi vorbit cu Marcia. În ciuda întunericului, observă că el zâmbea.

— Salut, strigă el. Când se apropie, se aplecă să o sărute, iar Sophia simţi miros de şampon şi săpun. Fu un sărut scurt, de bun venit, dar era sigură că el îi simţise ezitarea.

— Te supără ceva, spuse Luke.

— Sunt bine, se feri ea. Îi zâmbi scurt şi descoperi că îi era greu să îl privească.

El nu spuse nimic, apoi adăugă:

— Bine. Mă bucur că eşti aici.

Deşi Luke nu îşi ferea privirea, Sophia îşi dădu seama că nu era sigură la ce se gândea.

— Şi eu.

Luke făcu un pas mic în spate şi băgă mâna în buzunar.

— Ţi-ai scris lucrarea?

Distanţa îi oferi şansa să gândească.

— Nu pe toată, răspunse ea. Dar am un început bun. Aici cum a fost?

— Bine, spuse el. Am vândut aproape toţi dovlecii. Cei care au rămas sunt mai buni pentru plăcinte, oricum.

Sophia remarcă pentru prima dată umezeala din părul lui.

— Şi ce faceţi cu aceia?

— Mama are să-i conserve. Apoi, pentru tot restul anului, va face cele mai gustoase plăcinte şi pâini cu dovleac din lume.

— Pare că ar putea fi o nouă afacere.

— Nicio şansă. Nu pentru că n-ar putea, ci pentru că nu-i place să stea în bucătărie toată ziua. Îi place să fie în aer liber.

— Cred că e normal.

Pentru o clipă, niciunul dintre ei nu mai spuse nimic şi, pentru prima dată de când îl cunoştea, liniştea îi părea stânjenitoare.

— Eşti gata? o întrebă el arătând spre casa mare. Am pus cărbunii acum câteva minute.

— Sunt gata, zise ea.

În timp ce mergeau spre casă, Sophia se întrebă dacă avea să o ia de mână, dar el nu o făcu. În schimb, o lăsă singură cu gândurile ei în timp ce înconjurară crângul. Ceaţa continua să se îndesească, mai ales în depărtare, iar păşunile nu se mai vedeau deloc. Hambarul era doar o umbră, iar casa mare, cu luminile aprinse la ferestre, părea o lanternă strălucitoare.

Sophia auzea pietrişul scrâşnind sub tălpile ei.

— Tocmai mi-am dat seama că nu mi-ai spus cum o cheamă pe mama ta. Să-i spun doamna Collins?

Întrebarea păru că îl pune în dificultate.

— Nu ştiu, eu îi spun doar mama.

— Care e prenumele ei?

— Linda.

Sophia le încercă în gând.

— Cred că doamna Collins, spuse ea. Pentru că e prima dată când o întâlnesc. Vreau să mă placă.

El se întoarse şi, spre surprinderea ei, simţi că o ia de mână.

— Are să te placă.

Până să apuce să închidă uşa de la bucătărie, Linda Collins opri mixerul şi îl privi întâi pe Luke, apoi pe Sophia şi iar se uită spre Luke. Puse mixerul pe blat cu lamelele acoperite de piure de cartofi, apoi se şterse pe mâini cu şorţul. Aşa cum prevăzuse Luke, era îmbrăcată în blugi şi o cămaşă cu mâneci scurte, deşi înlocuise cizmele cu pantofi. Părul ei puţin cărunt era prins într-o coadă lejeră.

— Deci aceasta e domnişoara pe care o ţineai ascunsă, aşa-i?

Deschise braţele şi o îmbrăţişă scurt pe Sophia.

— Îmi pare bine să te cunosc. Spune-mi Linda.

Pe faţa ei se vedea efectul anilor petrecuţi muncind în soare, deşi tenul îi era mai puţin îmbătrânit de vreme decât se aşteptase Sophia. Era o tărie molcomă în îmbrăţişarea ei, genul de tonus muscular care venea din munca grea.

— Şi mie îmi pare bine. Eu sunt Sophia.

Linda zâmbi.

— Mă bucur că Luke s-a hotărât, în sfârşit, să te aducă să ne cunoaştem. O vreme am crezut că îi e ruşine cu bătrâna lui mamă.

— Ştii că nu-i adevărat, spuse Luke, iar mama lui îi făcu cu ochiul înainte să îl îmbrăţişeze şi pe el.

— Ce-ar fi să dai drumul la friptură? E pusă la marinat în frigider, iar eu şi Sophia vom avea ocazia să ne cunoaştem mai bine.

— Bine. Dar ţine minte că ai promis s-o iei uşor.

Linda nu îşi putea ascunde bucuria de pe faţă.

— Chiar nu ştiu de ce spune aşa ceva. Sunt o persoană drăguţă. Doreşti ceva de băut? După-amiază am făcut ceai la soare.

— Ar fi grozav, spuse Sophia. Mersi.

Luke îi aruncă o privire care spunea *multă baftă* înainte să iasă pe verandă, iar Linda turnă ceai într-un pahar şi i-l dădu Sophiei. Paharul ei era pe blat şi se întoarse la aragaz, unde desfăcu un borcan cu fasole verde, despre care Sophia era sigură că fusese culeasă din grădină.

Linda puse fasolea în tigaie cu sare şi piper, împreună cu untul.

— Luke spunea că studiezi la Wake Forest.

— Sunt în ultimul an.

— De unde eşti? întrebă ea dând focul aragazului la mic. Înţeleg că nu eşti de pe la noi.

Întrebase în acelaşi fel în care o făcuse şi Luke în noaptea în care se cunoscuseră – curioasă, dar fără să o judece. Sophia îi răspunse în linii mari, explicându-i cum, ce, unde şi când se întâmplau

toate în viaţa ei. Linda îi oferi la rândul ei câteva detalii despre viaţa la fermă, iar conversaţia curgea cu uşurinţă, la fel ca atunci când vorbea cu Luke. Din descrierile Lindei, era clar că ea şi Luke îşi schimbau sarcinile între ei – amândoi le puteau face pe toate, deşi Linda se ocupa mai ales de registrele contabile şi de gătit, iar Luke făcea mai mult treaba pe afară şi reparaţiile mecanice, dar asta fiindcă aşa preferau ei.

Când termină de gătit, Linda îi făcu semn spre masă tocmai când se întorcea şi Luke. Îşi turnă un pahar cu ceai şi ieşi din nou afară ca să termine fripturile.

— Am avut momente când mi-am dorit să fi mers la colegiu, continuă Linda. Sau, dacă nu acolo, măcar să fi urmat câteva cursuri.

— Ce ai fi studiat?

— Contabilitate. Poate câteva cursuri de agricultură sau despre creşterea animalelor. A trebuit să învăţ singură şi am făcut multe greşeli.

— Se pare că te descurci foarte bine, observă Sophia.

Linda nu spuse nimic, întinse doar mâna după pahar şi luă încă o înghiţitură.

— Spuneai că ai surori mai mici?

— Trei, spuse Sophia.

— Câţi ani au?

— Nouăsprezece şi şaptesprezece.

— Gemene?

— Mama spune că era mulţumită cu două, dar tata voia neapărat un băiat, aşa că a mai încercat o dată. Se jură că aproape a făcut atac de cord în cabinetul doctorului când a auzit vestea.

Linda luă ceaiul.

— Pariez că a fost distractiv să creşti cu aşa de mulţi oameni în casă.

— De fapt, era un apartament. Încă mai este. Dar a fost distractiv, deşi uneori era cam înghesuit. Mi-e dor să mai împart camera cu sora mea, Alexandra. Am dormit în aceeaşi cameră până am plecat eu la colegiu.

— Deci sunteţi apropiate.

— Aşa e, recunoscu Sophia.

Linda o privi în felul acela concentrat în care o făcea şi Luke deseori.

— Dar?

— Dar… acum e altfel. Sunt încă familia mea şi vom fi mereu apropiaţi, dar lucrurile s-au schimbat când am părăsit statul ca să vin la Wake. Deşi studiază la Ruthers, Alexandra încă mai ajunge acasă cam o dată la două weekenduri, alteori mai des, iar Branca şi Dalena locuiesc acasă şi merg la liceu, apoi muncesc la magazin. Eu sunt aici opt luni pe an. În timpul verii, exact când începe să pară că lucrurile se întorc la normal, vine iar vremea să plec. Sophia dădu cu unghia peste masa de lemn. Chestia e că nu ştiu ce să fac să mă integrez din nou. În câteva luni termin colegiul şi, dacă nu cumva obţin o slujbă la New York sau New Jersey, nu ştiu cât de des am să ajung acasă. Şi-atunci ce are să se întâmple?

Sophia simţi privirea Lindei asupra ei şi îşi dădu seama că era prima dată când spusese lucrurile astea cu voce tare. Nu era sigură de ce. Poate fiindcă discuţia cu Marcia o făcuse să îşi piardă puţin echilibrul sau poate fiindcă Linda părea genul de persoană în care putea avea încredere. Însă în timp ce rostea cuvintele, realiză deodată că voia de mult timp să le spună cuiva care să le înţeleagă.

Linda se aplecă în faţă şi o mângâie pe mână.

— E greu, dar nu uita că aşa se întâmplă cu aproape orice familie. Copiii se mută departe de părinţi, fraţii şi surorile se înstrăinează, fiindcă aşa e viaţa. Însă deseori, după o vreme, se apropie din nou. La fel a fost şi cu Drake şi fratele lui…

— Drake?

— Răposatul meu soţ, spuse ea, tatăl lui Luke. El şi fratele lui erau apropiaţi, apoi Drake a ieşit pe circuit şi abia dacă au mai vorbit ani întregi. Mai târziu însă, după ce Drake s-a retras, au început din nou să se apropie. Asta e diferenţa între familie şi prieteni. Familia e întotdeauna acolo, indiferent ce o

fi, chiar dacă nu e la doi paşi. Ceea ce înseamnă că vei găsi un mod de a păstra legătura vie. Mai ales dacă îţi dai seama cât de importantă e.

— Îmi dau seama, spuse Sophia.

Linda oftă.

— Mereu mi-am dorit fraţi şi surori, mărturisi. Am crezut întotdeauna că ar fi amuzant. Să ai pe cineva cu care să te joci, cineva cu care să vorbeşti. O întrebam pe mama despre asta tot timpul şi spunea: Mai vedem. Ceea ce nu am aflat decât târziu, când crescusem deja, era că mama avusese o serie de sarcini pierdute şi… Vocea îi ezită înainte să continue. Pur şi simplu, n-a mai putut avea alţi copii. Uneori, lucrurile nu merg aşa cum vrei tu.

Când spuse asta, Sophia avu impresia clară că era posibil ca şi Linda să fi avut câteva sarcini pierdute. Însă de îndată ce se gândi la asta, Linda îşi mută scaunul înapoi, închizând discuţia.

— Am să tai câteva roşii pentru salată, anunţă ea. Fripturile ar trebui să fie gata imediat.

— Ai nevoie de ajutor?

— Poţi să mă ajuţi să pun masa, încuviinţă ea. Farfuriile sunt acolo, iar tacâmurile în sertarul de colo, zise ea arătând cu degetul.

Sophia scoase totul şi termină de aşezat masa. Linda tăie roşiile şi castraveţii şi rupse salata, apoi aruncă totul la un loc într-un bol viu colorat exact când Luke se întoarse cu fripturile.

— Trebuie să lăsăm astea să stea câteva minute, spuse el punând platoul pe masă.

— Ai venit la ţanc, zise mama lui. Stai să pun fasolea şi cartofii în vase şi cina va fi gata.

Luke se aşeză.

— Şi despre ce vorbeaţi voi aici? De afară, mi s-a părut că v-aţi adâncit într-o discuţie serioasă.

— Vorbeam despre tine, spuse mama lui întorcându-se cu câte un bol în fiecare mână.

— Sper că nu, zise el. Nu sunt chiar aşa de fascinant.

— Speranţa moare ultima, glumi Linda făcând-o pe Sophia să râdă.

Cina trecu uşor, presărată cu poveşti şi râsete. Sophia le povesti poznele din casa surorităţii – inclusiv faptul că instalaţia sanitară trebuie schimbată pentru că prea multe fete erau bulimice şi asta corodase ţevile –, iar Luke le povesti despre unele concursuri mai amuzante din turneu, mai ales despre un prieten – al cărui nume nu fu pomenit – şi despre o femeie pe care o agăţase într-un bar şi care se dovedise a fi… nu tocmai ce se aşteptase. Linda îi spuse Sophiei poveşti din copilăria lui Luke, precum şi unele trăsnăi din liceu, dar niciuna nu era prea scandaloasă. Ca mulţi alţi copii pe care îi cunoscuse la liceu, dăduse şi el de belele, dar Sophia află şi că Luke câştigase campionatul de stat la lupte – pe lângă rodeo – atât în anul al doilea, cât şi în ultimul an. Nici nu era de mirare că nu se lăsase intimidat de Brian.

Toată seara, Sophia privi şi ascultă, iar avertismentele Marciei se tot îndepărtară cu fiecare minut. Era uşor să ia cina cu Linda şi cu Luke. Ascultau şi vorbeau în acelaşi fel degajat şi însufleţit în care o făcea familia ei, cu totul diferit de interacţiunile sociale stângace de la Wake.

Când terminară masa, Linda le servi plăcinta pregătită de ea şi care se dovedi a fi cea mai bună plăcintă pe care Sophia o gustase vreodată. După aceea, făcură toţi ordine în bucătărie; Luke spălă vasele, Sophia le şterse şi Linda strânse resturile de mâncare şi le puse deoparte.

Lucrurile se desfăşurau după acelaşi tipar confortabil de acasă, făcând-o pe Sophia să se gândească la familia ei şi pentru prima dată se întrebă ce părere ar fi avut părinţii ei despre Luke.

Când să plece, Sophia o îmbrăţişă pe Linda, la fel şi Luke, iar Sophia observă din nou muşchii tonifiaţi ai mâinilor ei în timp ce îşi strângea fiul în braţe. Când se dădu înapoi, Linda îi zâmbi prietenos.

— Ştiu că voi veţi mai sta de vorbă, dar nu uita că Sophia merge la şcoală mâine. Nu o ţine trează până târziu. Şi tu trebuie să te trezeşti devreme.

— Întotdeauna trebuie să mă trezesc devreme.

— Azi-dimineaţă te-ai trezit târziu, mai ştii? Apoi se întoarse spre Sophia: Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Sophia. Mai vino pe aici cât de curând, da?

— Aşa voi face, promise Sophia.

Când Luke şi Sophia ieşiră în aerul rece al nopţii, ceaţa, şi mai deasă acum, dăduse peisajului un aer de basm. Răsuflarea Sophiei se vedea ca un norişor, iar fata îl luă pe Luke de braţ când se îndreptară spre casa lui.

— Îmi place de mama ta, spuse ea. Şi nu a fost deloc aşa cum mi-am imaginat, dat fiind felul în care ai descris-o.

— Ce ţi-ai imaginat?

— Am crezut c-am să mă tem de ea. Sau că nu are să arate nicio emoţie. Nu întâlnesc prea mulţi oameni care să ignore o zi întreagă o încheietură fracturată.

— S-a purtat cât a putut de frumos, explică Luke. Crede-mă! Nu e mereu aşa.

— Ca atunci când e supărată pe tine.

— Ca atunci când e supărată pe mine, încuviinţă el. Şi cu alte ocazii. Dacă o vezi cum vorbeşte cu furnizorii sau cum e când pleacă vitele la piaţă sau altceva, poate să fie destul de nemiloasă.

— Aşa spui tu. Cred că e dulce, deşteaptă şi amuzantă.

— Mă bucur. Şi ei i-a plăcut de tine. Mi-am dat seama.

— Da? Cum?

— Pentru că nu te-a făcut să plângi.

Sophia îl îmbrânci.

— Poartă-te frumos cu mama ta, altfel mă întorc şi îi povestesc ce spui despre ea.

— Dar mă port frumos cu mama.

— Nu tot timpul, spuse ea, pe jumătate tachinându-l, pe jumătate sondând terenul. Altfel n-ar fi fost supărată pe tine.

Când ajunseră la el acasă, Luke o invită înăuntru pentru prima dată. Întâi merse la şemineul din

camera de zi, unde erau deja aşezate lemne şi uscături. După ce luă o cutie de chibrituri de pe poliţă, se aplecă şi le aprinse.

În timp ce Luke încerca să facă focul, privirea Sophiei rătăci din camera de zi spre bucătărie, observând atmosfera eclectică. Canapelele joase de piele cafenie, cu linii moderne, se aflau lângă o măsuţă de cafea rustică, pe un covor din piele de viţel. Pe măsuţe de toate felurile stăteau veioze de fier forjat. Deasupra şemineului, un cap de cerb cu coarne era ţintuit de perete. Camera era funcţională şi fără pretenţii, nu avea trofee, premii şi articole laminate. Deşi văzu câteva fotografii cu Luke călărind tauri, acestea erau strecurate printre alte poze mai tradiţionale: una cu părinţii lui, probabil la o aniversare; alta cu Luke când era mai tânăr şi cu tatăl lui, ţinând un peşte prins de ei; o poză cu mama şi unul dintre cai, iar ea zâmbea spre cameră.

Undeva în lateral, bucătăria era mai greu de descifrat. La fel ca la mama lui, avea o masă în centrul camerei, dar dulapurile şi blaturile din lemn de arţar nu păreau prea folosite. În direcţia opusă, holul mic dădea din camera de zi spre baie şi ceea ce credea că trebuie să fie dormitoare.

Când focul se porni, Luke se ridică şi se şterse de blugi.

— Cum e?

Sophia veni lângă şemineu.

— Parcă s-a mai încălzit.

Stăteau în faţa focului, lăsându-l să îi încălzească, apoi se mutară în sfârşit pe canapea. Stând lângă Luke, Sophia simţea că e privită.

— Pot să te întreb ceva? spuse Luke.

— Desigur.

El ezită.

— Eşti în regulă?

— De ce nu aş fi?

— Nu ştiu. Mai devreme, când ai venit, mi se părea că te supără ceva.

Sophia nu spuse nimic o clipă, nesigură dacă să răspundă ceva. Apoi se decise: *de ce nu?* şi se

întinse spre el, ridicându-i încheietura mâinii. Dându-şi seama ce voia ea, Luke o luă pe după umeri, lăsând-o să se sprijine de el.

— E vorba de ceva ce a spus Marcia.

— Despre mine?

— Nu chiar. Mai degrabă despre mine. Crede că ne mişcăm prea repede şi încă nu sunt pregătită emoţional. E convinsă că încă îmi mai revin.

Luke se trase înapoi, uitându-se la ea.

— E adevărat?

— Habar n-am, recunoscu ea. Toate astea sunt lucruri noi pentru mine.

El râse, apoi deveni mai serios. O trase mai aproape şi o sărută pe păr.

— Ei bine, dacă te face să te simţi mai bine, şi pentru mine e totul nou.

Seara trecea, iar ei stăteau în faţa focului, vorbind încet în felul acela familiar, la fel cum făcuseră de când se cunoşteau. Din când în când, focul trosnea aruncând scântei dinspre şemineu şi dând camerei o strălucire intimă, plăcută.

Sophia se gândi că timpul petrecut lângă Luke nu era doar plăcut, dar i se părea aşa cum trebuia să fie. Lângă el, putea să fie ea însăşi; simţea că ar fi putut să îi spună orice şi că el ar fi înţeles intuitiv. Stând cuibăriţi unul lângă altul, Sophia se minună cât de bine şi de firesc se potriveau.

Cu Brian nu fusese aşa. Cu el, se îngrijorase mereu că nu era suficient de bună; mai rău chiar, se îndoia câteodată dacă îl cunoştea cu adevărat. I se păruse mereu că el afişa un fel de mască, una dincolo de care ea nu reuşise niciodată să treacă. Crezuse că ea era cea care făcea ceva greşit, creând bariere între ei fără să vrea. Dar cu Luke nu era aşa. Simţea deja că îl ştia de-o viaţă, iar dezinvoltura lui o făcea să îşi dea seama ce pierduse până atunci.

În timp ce lemnele ardeau încet, cuvintele Marciei continuară să îi dispară din gând, până când nu le mai auzi deloc. Indiferent dacă lucrurile se mişcau prea repede sau nu, îi plăcea de Luke şi se

bucura de fiecare minut petrecut lângă el. Nu era îndrăgostită de el, dar, simţindu-i pieptul ridicându-se şi coborând încet cu fiecare răsuflare, i se păru uşor să îşi imagineze că sentimentele ei aveau să se schimbe în curând.

Mai târziu, când merseră în bucătărie să pregătească dovleacul ei, Sophia simţi împunsătura regretului că seara era deja pe sfârşite. Stătea lângă Luke, privind cu atenţie cum *jack-o'-lantern*[20] prindea viaţă încet, dar sigur, iar modelul era mult mai complicat decât îi reuşea ei în copilărie. Pe blat se aflau cuţite de toate mărimile, fiecare având o întrebuinţare anume, iar Sophia privi cum Luke desenează un rânjet, cioplind doar în exterior, dând apoi formă dinţilor şi buzelor. Din când în când se dădea în spate, evaluându-şi opera. Pe urmă făcu ochii; ciopli din nou în coajă, sculptând pupile detaliate înainte să taie restul. Se strâmbă şi băgă mâna în dovleac să scoată resturile.

— Întotdeauna am urât senzaţia asta cleioasă, spuse el făcând-o pe Sophia să chicotească.

În cele din urmă, îi dădu ei cuţitul, întrebând-o dacă voia să facă ea mai departe. Luke îi arătă unde să taie, explicându-i ce voia să facă, dar mâinile Sophiei tremurau din pricina căldurii trupului lui lipit de al ei. Cumva, nasul dovleacului ieşi bine, dar una dintre sprâncene rămase strâmbă, făcând expresia de pe faţa dovleacului să pară şi mai nebună.

Când terminară de cioplit, Luke introduse o lumânare mică, apoi duse dovleacul pe verandă. Se aşezară în balansoare, vorbind din nou încet în timp ce dovleacul luminat rânjea aprobator. Când Luke îşi trase scaunul mai aproape, Sophia îşi imagină cu uşurinţă că ar putea sta aici împreună încă o mie de nopţi la fel ca aceea. Mai târziu, când o conduse la maşină, avu senzaţia că şi el se gândise la acelaşi lucru. După ce aşeză dovleacul pe scaunul pasagerului, Luke o luă de mână şi o trase încet mai aproape. Sophia remarcă dorinţa de pe faţa lui; simţi în îmbrăţişarea lui cât de mult voia ca ea să rămână;

şi când buzele li se uniră, ştiu că şi ea voia să mai stea. Dar nu avea să facă asta. Nu în seara aceea. Încă nu era pregătită, dar simţi în sărutările acelea nesăţioase promisiunea unui viitor care abia aştepta să înceapă.

14

IRA

Soarele după-amiezii târzii începe să se ascundă după linia orizontului şi ar trebui să îmi fac griji că se apropie noaptea. Dar un gând nu îmi dă pace.

Apa, în orice formă. Gheaţă. Lacuri. Râuri. Cascade. Curgând la robinet. Orice ca să-mi îndepărteze cheagul care mi s-a pus în gât. Nu un nod, ci un cheag care a ajuns până acolo din altă parte, ceva ce nu trebuie să fie acolo. Pare să crească de câte ori respir.

Îmi dau seama că am visat. Nu accidentul de maşină. Accidentul e real şi ştiu asta. Acesta e singurul lucru real. Închid ochii şi mă concentrez, chinuindu-mă să îmi amintesc detaliile. Dar în starea mea însetată, mi-e greu să pun cap la cap ce s-a întâmplat. Voisem să evit autostrada interstatală – oamenii conduceau prea repede – şi subliniasem drumul plin de autostrăzi cu o singură bandă pe o hartă găsită în sertarul din bucătărie. Îmi amintesc că am ieşit de pe şosea ca să pun benzină, apoi că o clipă am fost nesigur de direcţia în care trebuia să merg. Îmi amintesc vag că am trecut pe lângă un oraş numit Clemmons. Mai târziu, după ce mi-am dat seama că o luasem greşit, am intrat pe un drum de pietriş, ieşind pe altă autostradă numită 421. Am văzut indicatoare spre oraşul Yadkinville. Vremea începuse să se strice, dar deja îmi era prea teamă ca să opresc. Nu mi se părea nimic cunoscut, dar am tot urmat curbele autostrăzii până când m-am trezit pe o cu totul altă autostradă, una care ducea direct în munţi. Nu ştiam numărul ei şi oricum nu mai conta, pentru că deja ningea tare. Şi era întuneric, aşa de întuneric încât n-am văzut curba. Am trecut prin parapet şi am auzit cum s-a îndoit metalul înainte ca maşina să se încline pe taluz.

Şi acum: sunt singur şi nu m-a găsit nimeni. Am visat la soţia mea aproape o zi, stând blocat în

maşină. Ruth nu mai e. A murit în dormitorul nostru în urmă cu mult timp şi nu e pe scaun lângă mine. Mi-e dor de ea! I-am dus lipsa timp de nouă ani şi mi-am petrecut vremea dorindu-mi să fi murit eu înaintea ei. I-ar fi fost mai bine să trăiască singură, ar fi putut trece mai departe. A fost mereu mai puternică, mai deşteaptă şi mai bună la toate şi cred că, dintre noi doi, eu am făcut alegerea mai bună acum mult timp. Nu ştiu nici acum de ce m-a ales pe mine. Ea era excepţională, iar eu eram mediocru, un bărbat a cărui singură mare realizare în viaţă fusese aceea de a o iubi fără rezerve, iar asta nu se va schimba niciodată. Dar sunt obosit şi mi-e sete şi simt că mă părăsesc puterile. A venit momentul să nu mă mai străduiesc. A venit vremea să mă alătur ei şi închid ochii, gândindu-mă că, dacă adorm, voi fi cu ea pentru totdeauna…

— Nu mori, îmi întrerupe Ruth deodată gândurile. Vocea ei e insistentă şi tensionată. Ira! Încă nu a venit clipa. Voiai să mergi la Black Mountain, mai ştii? Încă mai ai ceva ce trebuie să faci.

— Îmi amintesc, spun eu, dar e o provocare şi să şoptesc cuvintele. Limba pare prea mare în gură, iar blocajul din gât a devenit şi mai de nesuportat. Îmi e greu să respir. Am nevoie de apă, de umezeală, orice care să mă ajute să înghit şi trebuie să înghit acum. E aproape imposibil să respir, încerc să trag aer, dar nu intră suficient şi inima începe să-mi bubuie în piept.

Ameţeala începe să distorsioneze imaginile şi sunetele din jurul meu. Mă duc, mă gândesc eu. Am ochii închişi şi sunt pregătit…

— Ira! Ruth ţipă aplecându-se spre mine. Mă apucă de braţ. Ira! Vorbesc cu tine! Întoarce-te la mine! îmi ordonă ea.

Chiar şi de la distanţă îi aud teama, deşi încearcă să o ascundă. Simt vag cum îmi scutură braţul, dar acesta rămâne locului, încă un semn că toate astea nu sunt reale.

— Apă, murmur eu.

— Vom aduce apă, spune ea. Deocamdată trebuie să respiri şi ca să faci asta trebuie să înghiţi. Ai un cheag de sânge în gât din cauza accidentului. Îţi blochează căile respiratorii. Te înăbuşă.

Vocea ei pare subţire şi distantă şi nu îi răspund. Mă simt beat, ca şi cum sunt gata să leşin de beat. Mintea îmi pluteşte, sprijin capul pe volan şi nu vreau decât să dorm. Să dispar…

Ruth mă scutură din nou de braţ.

— Nu trebuie să te gândeşti că eşti blocat în maşina asta! strigă ea.

— Dar sunt, bolborosesc eu. Chiar şi cu ameţeala asta, ştiu că braţul meu nu s-a mişcat deloc şi că vorbele ei sunt doar în imaginaţia mea.

— Eşti la plajă! îi simt răsuflarea în ureche, seducătoare dintr-odată, pe altă direcţie. Faţa ei e aşa de aproape încât îmi imaginez că îi simt genele lungi şi căldura respiraţiei. Suntem în 1946. Îţi aminteşti asta? E dimineaţa de după ce am tăcut dragoste prima oară, spune ea. Dacă înghiţi, ai să fii din nou acolo. O să fii cu mine pe plajă. Îţi aminteşti când ai ieşit din cameră? Ţi-am turnat un pahar cu suc de portocale şi ţi l-am dat. Ţi-l dau chiar acum…

— Nu eşti aici.

— Sunt aici şi îţi dau paharul! insistă ea. Când deschid ochii, o văd cu paharul în mână. Trebuie să bei chiar acum.

Întinde paharul spre mine şi îl înclină spre buzele mele.

— Înghite! ordonă ea. Nu contează dacă verşi puţin în maşină!

E o nebunie, dar ultima frază – despre vărsatul în maşină – mă atinge cel mai mult. Mai mult decât orice, îmi aminteşte de Ruth şi de tonul poruncitor pe care îl folosea de câte ori trebuia să fac ceva important. Încerc să înghit, având la început senzaţia de glaspapir şi apoi… altceva, ceva care îmi taie respiraţia cu totul.

Şi preţ de o clipă nu simt decât panica.

Instinctul de supravieţuire e puternic şi nu pot controla ce se întâmplă mai departe, aşa cum nu-mi pot controla bătăile inimii. În acel moment înghit automat şi continui să înghit, iar durerea lasă loc unui gust acid, ca de cupru şi înghit mai departe, chiar şi după ce gustul trece în sfârşit în stomac.

În timpul acesta, rămân cu capul sprijinit de volan şi gâfâi în continuare ca un câine înfierbântat până când respiraţia îmi revine la normal. Între timp, îmi revin şi amintirile.

Eu şi Ruth am luat micul dejun cu părinţii ei, apoi am petrecut restul dimineţii pe plajă, în timp ce părinţii ei citeau pe verandă. Începuseră să apară nori la orizont, iar vântul se înteţise din ziua precedentă. După-amiază, părinţii ei au venit după noi să vadă dacă voiam să mergem cu ei într-o expediţie la Kitty Hawk, acolo unde Orville şi Wilbur Wright au făcut istorie zburând cu primul avion. Fusesem acolo când eram copil şi, deşi voiam să mai merg o dată, Ruth a scuturat capul dezaprobator. Le-a spus că prefera să se relaxeze în ultima zi.

După o oră, plecaseră. Cerul era deja cenuşiu, iar eu şi Ruth ne-am întors spre casă. În bucătărie, am luat-o în braţe şi am rămas amândoi privind pe fereastră. Apoi, fără un cuvânt, am luat-o de mână şi am condus-o în camera mea.

Deşi văd în ceaţă, pot să disting silueta lui Ruth, care stă lângă mine. Poate doar îmi doresc să fie acolo, dar aş putea să jur că poartă capotul pe care îl avea în noaptea în care am făcut dragoste prima oară.

— Mulţumesc, îi spun. Pentru că m-ai ajutat să respir.

— Ştiai ce trebuie să faci, zice ea. Eu sunt aici doar ca să-ţi amintesc.

— N-aş fi reuşit fără tine.

— Ai fi reuşit, spune ea hotărâtă. Apoi, jucându-se cu reverul capotului, spune aproape seducător: Ai fost foarte îndrăzneţ cu mine în ziua aceea pe plajă.

Înainte să ne căsătorim. Când părinţii mei au mers la Kitty Hawk.

— Da, recunosc. Ştiam că avem câteva ore numai pentru noi.

— Ei bine… a fost o surpriză.

— N-ar fi trebuit să fie, îi spun. Eram singuri, iar tu erai frumoasă.

Ruth trage de capot.

— Ar fi trebuit s-o iau drept un avertisment.

— Avertisment?

— Despre cum aveau să fie lucrurile, spune ea. Până în weekendul acela, nu eram sigură că eşti… pasional. Dar după acel weekend, îmi doream uneori să fii vechiul Ira. Cel timid, cel care era mereu reţinut. Mai ales când voiam să dorm până târziu.

— Eram aşa de rău?

— Nu, spune ea înclinând capul într-o parte şi privindu-mă pe sub pleoapele grele. Dimpotrivă.

Am petrecut după-amiaza printre cearşafuri, făcând dragoste cu o pasiune şi mai mare decât în noapte precedentă. În cameră era cald, iar trupurile noastre transpirate luceau şi părul ei era ud la rădăcină. După aceea, în timp ce Ruth făcea duş, a început ploaia, iar eu stăteam în bucătărie, ascultând zgomotul ploii pe acoperiş, mai fericit decât fusesem vreodată.

Părinţii ei s-au întors puţin după aceea, uzi până la piele. Eu şi Ruth eram deja în bucătărie, pregăteam cina. A fost ceva simplu – spaghete cu sos de carne – şi am stat toţi patru la masă, iar tatăl ei ne-a povestit despre cum îşi petrecuseră ziua, conversaţia curgând cumva, aşa cum se întâmpla adeseori, spre o discuţie despre artă. El vorbea despre fauvism, cubism, expresionism şi futurism – cuvinte pe care nu le mai auzisem înainte – şi eram uimit nu doar de distincţiile subtile pe care le făcea, dar şi de nesaţul cu care Ruth îi savura fiecare cuvânt. Adevărul e că mă depăşeau cele mai multe lucruri, cunoştinţele îmi scăpau, dar nici Ruth şi nici tatăl ei nu păreau să observe.

După cină, după ce trecuse ploaia şi se lăsase seara, eu şi Ruth am mers la o plimbare pe plajă. Aerul era lipicios, iar nisipul ni se aduna sub tălpi, în timp ce eu desenam cu degetul în palma ei. Am privit spre apă. Rândunicile de mare ţâşneau dintre valuri şi chiar dincolo de talazuri, un banc de delfini înota şi sărea în formaţie. Eu şi Ruth i-am privit până au dispărut în ceaţă. Abia atunci m-am întors cu faţa la ea.

— Părinţii tăi se mută în august, am spus într-un târziu.

Ea m-a strâns de mână.

— Săptămâna viitoare se duc la Durham să caute o casă.

— Şi tu începi să predai în septembrie?

— Asta dacă nu plec cu ei, a spus ea. Atunci va trebui să găsesc de lucru acolo.

Dincolo de umărul ei, am văzut luminile aprinzându-se în casă.

— Atunci presupun că nu prea avem încotro, i-am spus. Am dat încet cu piciorul în nisip, adunându-mi curajul de care aveam nevoie ca s-o privesc în ochi. Trebuie să ne căsătorim în august.

Zâmbesc la amintirea asta, dar vocea lui Ruth îmi destramă reveria, iar dezamăgirea ei e clară.

— Ai fi putut fi mai romantic, îmi spune ea bosumflată.

Preţ de o clipă sunt nedumerit.

— Te referi la… cererea mea?

— La ce altceva să mă refer? Ridică mâinile în aer. Te-ai fi putut aşeza într-un genunchi sau să fi spus ceva despre dragostea nemuritoare. Ai fi putut să faci o cerere în căsătorie clasică.

— Făcusem deja toate astea, i-am spus. Prima dată când te-am cerut.

— Dar apoi ai pus punct relaţiei. Ar fi trebuit s-o iei de la zero. Vreau să-mi amintesc de acel fel de cerere despre care citeşti în cărţi.

— Ţi-ar plăcea să fac asta acum?

— E prea târziu, spune ea respingând ideea. Ai ratat ocazia.

Dar o spune pe un ton aşa de cochet, încât abia aştept să mă întorc în trecut.

Am semnat *ketubah*[21], curând după ce ne-am întors acasă de la plajă şi m-am însurat cu Ruth în august 1946. Ceremonia a avut loc sub *chuppah*[22], aşa cum se obişnuieşte la nunţile evreieşti, dar nu au fost mulţi oaspeţi. Aceştia erau mai mulţi dintre prietenii mamei pe care îi cunoşteam de la sinagogă, dar aşa ne-am dorit eu şi Ruth. Era mult prea practică pentru o nuntă extravagantă şi, deşi magazinul mergea bine – ceea ce însemna că şi eu o duceam bine –, amândoi am vrut să economisim pentru un avans la casa pe care voiam să o cumpărăm în viitor. Când am spart sticla cu piciorul şi am văzut cum mamele noastre aplaudau şi strigau, am ştiut că lucrul cel mai important din viaţa mea era căsătoria cu Ruth.

Am plecat în Vest pentru luna de miere. Ruth nu mai fusese în partea aceea a statului şi ne-am cazat la staţiunea Grove Park Inn în Asheville. A fost – şi încă este – una dintre cele mai terasate staţiuni din Sud, iar din camera noastră se vedeau munţii Blue Ridge. În staţiune erau şi poteci pentru plimbări pe munte, şi terenuri de tenis, dar şi o piscină care apăruse în nenumărate reviste.

Dar pe Ruth nu părea să o intereseze nimic din toate astea. În schimb, la scurt timp după ce am ajuns, a insistat să mergem în oraş. Îndrăgostit lulea, nu-mi păsa ce făceam atât timp cât eram împreună. La fel ca ea, nu mai fusesem în acea parte a statului, dar ştiam că Asheville fusese mereu un loc important de întâlnire pentru cei bogaţi în lunile de vară. Aerul era proaspăt şi temperaturile joase, motiv pentru care pe vremea lui *Gilded Age*[23] George Vanderbilt comandase construcţia de la Biltmore Estate, care era la vremea aceea cea mai mare casă privată din lume. S-au luat după el şi alţi

americani cu bani şi, în timp, Asheville a devenit cunoscut drept o destinaţie artistică şi culinară în tot Sudul. Restaurantele angajau bucătari din Europa, iar galeriile de artă se înşirau pe strada principală a oraşului.

În a doua după-amiază petrecută în oraş, Ruth a intrat în vorbă cu proprietarul uneia dintre galerii şi atunci am aflat prima dată despre Black Mountain, un orăşel nu prea dezvoltat la mică distanţă pe autostradă de locul unde ne petreceam luna de miere.

Mai exact, am aflat despre Colegiul Black Mountain.

Deşi trăisem toată viaţa în acest stat, nu auzisem niciodată de colegiu; pentru majoritatea oamenilor care trăiseră restul secolului în Carolina de Nord, o vorbă aruncată despre colegiu nu provoca decât nişte priviri inexpresive. Acum, la aproape cinzeci de ani de când s-a închis, puţini oameni îşi mai amintesc că a existat vreodată Colegiul Black Mountain. Dar în 1946 instituţia intra într-o perioadă magnifică – poate cea mai frumoasă perioadă a oricărui colegiu de oriunde, *dintotdeauna* – şi când am ieşit din galerie mi-am dat seama după expresia lui Ruth că numele ei îi era deja cunoscut. Când am întrebat-o la cină în seara aceea, mi-a spus că tatăl ei mersese acolo la un interviu în primăvară şi că fusese încântat. M-a surprins şi mai mult că apropierea de el era unul dintre motivele pentru care Ruth voise să mergem acolo în luna de miere.

Avea pe faţă o expresie animată la cină, în timp ce îmi povestea că acest colegiu era o şcoală de arte liberale, fondată în 1933, a cărei catedră era formată de unele dintre cele mai cunoscute nume din arta modernă. În fiecare vară erau ateliere de artă – supravegheate de artişti care vizitau colegiul şi ale căror nume nu le recunoşteam – şi, în timp ce îmi zornăia în ureche numele profesorilor, Ruth devenea din ce în ce mai încântată de gândul de a vizita colegiul cât eram încă prin zonă.

Cum puteam să o refuz?

În dimineaţa următoare, sub un cer albastru senin, am mers cu maşina la Black Mountain şi am urmat indicatoarele către colegiu. Printr-o întorsătură a sorţii – şi întotdeauna am crezut că a fost soarta, pentru că Ruth a jurat mereu că nu ştiuse nimic dinainte –, o expoziţie de obiecte de artă avea loc în clădirea principală, ieşind şi pe peluza din spate. Deşi era deschisă pentru public, erau destul de puţini oameni şi, de îndată ce am intrat pe uşă, Ruth, pur şi simplu, a încremenit de uimire. Mi-a strâns mâna, iar ochii ei devorau scena din jur. I-am privit curios reacţia, încercând să înţeleg ce anume o captivase aşa de mult. Pentru mine, unul care nu ştia nimic despre artă, nu părea să fie mare diferenţă între lucrările expuse acolo şi cele din nenumăratele galerii pe care le vizitaserăm de-a lungul anilor.

— Dar era o diferenţă, exclamă Ruth şi am senzaţia că încă se mai întreabă cât de obtuz puteam să fiu. Aici în maşină, poartă aceeaşi rochie cu guler pe care o purta în ziua în care am vizitat Black Mountain. Vocea îi răsună cu aceeaşi uimire pe care o observasem atunci. Pictura… era altfel decât orice văzusem până atunci. Era… nouă. Revoluţionară. Un salt uriaş de imaginaţie, de viziune. Şi când te gândeşti că era totul acolo, la un colegiu micuţ în mijlocul pustietăţii! Era ca şi cum găsisem…

Se întrerupe, incapabilă să nimerească un cuvânt potrivit.

— Era ca şi cum descoperisem o comoară în cel mai neaşteptat dintre locuri. Dar tu nu înţelegeai încă.

— La vremea aceea, mai toate lucrările mi s-au părut o colecţie de culori şi linii şerpuite întâmplătoare.

— Era expresionism abstract.

— Acelaşi lucru, o tachinez, dar Ruth e pierdută în amintirea acelei zile.

— Cred că am stat acolo trei ore, plimbându-ne de la o lucrare la alta.

— Mai degrabă vreo cinci ore.

— Şi totuşi voiai să plecăm, îmi spune ea cu reproş.

— Îmi era foame, răspund eu. Nu luasem prânzul.

— Cum puteai să te gândeşti la mâncare când vedeam asemenea lucruri? întreabă ea. Când aveam ocazia să vorbim cu nişte artişti extraordinari?

— Nu înţelegeam nimic din ce le spuneai. Tu şi artiştii vorbeaţi o limbă străină. Vorbeaţi despre intensitate şi negare de sine, aruncând vorbe ca futurism, bauhaus şi cubism sintetic. Pentru un om care vindea costume ca să-şi câştige pâinea, toate astea erau vorbire păsărească.

— Chiar şi după ce ţi-a explicat tata?

Ruth pare exasperată.

— Tatăl tău a *încercat* să-mi explice. E o diferenţă.

Ruth zâmbeşte.

— Şi de ce nu m-ai forţat să plecăm? De ce nu m-ai luat de braţ să mă conduci la maşină?

E o întrebare care a urmărit-o şi înainte şi al cărei răspuns nu l-a înţeles niciodată pe deplin.

— Pentru că, îi răspund eu ca întotdeauna, ştiam că era important pentru tine să rămânem.

Nemulţumită, vorbeşte mai departe.

— Îţi aminteşti cu cine ne-am întâlnit în prima zi? întreabă ea.

— Cu Elaine, spun eu automat. Poate nu înţelegeam arta, dar oamenii şi feţele le reţineam. Şi, desigur, l-am cunoscut pe soţul ei, deşi nu ştiam că mai târziu avea să predea la colegiu. Şi apoi, mai spre după-amiază, i-am cunoscut pe Ken, pe Ray şi pe Robert. Erau studenţi – sau, în cazul lui Robert, urmau să fie –, dar ai petrecut mult timp şi cu ei.

După expresia ei, îmi dau seama că e mulţumită.

— M-au învăţat multe lucruri în ziua aceea. Am reuşit să înţeleg mai bine influenţele lor de bază după ce am vorbit cu ei şi acest lucru m-a ajutat să înţeleg mai bine direcţia în care avea să se îndrepte arta în viitor.

— Dar ţi-a plăcut de ei şi ca oameni.

— Desigur. Erau fascinanţi. Şi fiecare dintre ei era un geniu în felul său.

— Şi de aceea ne-am întors, zi după zi, până când s-a închis expoziţia.

— Nu puteam să ratez o asemenea ocazie. Mă simţeam norocoasă să fiu în prezenţa lor.

Privind în urmă, îmi dau seama că avea dreptate, dar pe atunci tot ceea ce conta pentru mine era ca luna ei de miere să fie memorabilă şi satisfăcătoare, atât cât îmi stătea în putinţă.

— Şi tu erai foarte îndrăgită de ei, remarc eu. Lui Elaine şi soţului ei le-a plăcut să ia cina cu noi. Şi în ultima seară a expoziţiei ne-au invitat la o petrecere privată pe lac.

Reluând aceste amintiri preţioase, Ruth nu spune nimic o clipă. Când mă priveşte în sfârşit, are o privire serioasă.

— A fost cea mai frumoasă săptămână din viaţa mea, spune ea.

— Din pricina artiştilor?

— Nu, răspunde ea scuturând uşor din cap. Din pricina ta.

În a cincea şi ultima zi a expoziţiei, eu şi Ruth am petrecut puţin timp împreună. Nu fiindcă ar fi fost tensiune între noi, ci pentru că Ruth era nerăbdătoare să se întâlnească cu alţi membri din catedră, iar eu mă mulţumeam să rătăcesc printre lucrări şi să stau de vorbă cu artiştii pe care avusesem deja ocazia să îi cunoaştem.

Apoi s-a terminat. După închiderea expoziţiei, am petrecut următoarele zile făcând lucruri tipice pentru nişte tineri căsătoriţi. Dimineaţa mergeam la plimbare în natură, iar după-amiaza citeam lângă piscină şi înotam. Mâncam în alt restaurant în fiecare seară şi în ultima zi, după ce am dat un telefon şi am pus valizele în portbagaj, eu şi Ruth ne-am urcat în maşină, simţindu-ne amândoi mai relaxaţi decât fuseserăm în ani de zile.

Drumul de întoarcere avea să ne aducă din nou pe lângă Black Mountain şi, pe măsură ce ne apropiam

de ieşirea de pe autostradă, am privit-o pe Ruth. Simţeam că îşi dorea să se întoarcă. Am urmat ieşirea intenţionat, luând-o spre colegiu. Ruth s-a uitat la mine, ridicând din sprâncene şi întrebându-se ce făceam.

— Doar o oprire scurtă, i-am spus. Vreau să-ţi arăt ceva.

Am condus prin oraş şi am apucat din nou pe un drum pe care îl recunoştea. Şi, la fel cum făcuse şi atunci, Ruth începe să zâmbească.

— Mă duceai din nou la lacul de lângă clădirea principală, spune ea. Unde am mers la petrecerea din ultima seară a expoziţiei. Lacul Eden.

— Priveliştea era aşa de frumoasă. Voiam să o mai vedem o dată.

— Da. Ruth aprobă din cap. Asta mi-ai spus atunci şi eu te-am crezut. Dar nu spuneai adevărul.

— Nu ţi-a plăcut priveliştea? întreb eu inocent.

— Nu mergeam acolo pentru privelişte, spune ea. Mergeam acolo din cauza a ceea ce făcuseşi pentru mine.

Acum e rândul meu să zâmbesc.

Când am ajuns la colegiu, i-am spus lui Ruth să închidă ochii. A acceptat fără tragere de inimă, dar am luat-o de mână încet şi am condus-o pe aleea de pietriş care ducea spre observator. Dimineaţa era înnorată şi răcoroasă, dar nu conta prea mult. După ce am aşezat-o pe Ruth în locul potrivit, i-am spus să deschidă ochii.

Erau acolo, pe suporturi, şase picturi ale acelor artişti pe care îi admirase Ruth cel mai mult. Erau şi artiştii alături de care petrecuse cel mai mult timp – lucrările lui Ken, Ray, Elaine, Robert şi două ale soţului lui Elaine.

— Preţ de o clipă, îmi spune ea, n-am înţeles. Nu ştiam de ce le-ai aranjat aşa pentru mine.

— Pentru că, spun eu, voiam să vezi picturile în lumina naturală a zilei.

— Te referi la cele pe care le-ai cumpărat.

Desigur, asta făceam în timp ce Ruth discuta cu ceilalţi; telefonul din dimineaţa aceea fusese ca să

mă asigur că picturile aveau să fie aranjate lângă lac.

— Da, spun eu. Cele pe care le cumpărasem.

— Ştii ce ai făcut, da?

Îmi aleg cuvintele cu grijă.

— Te-am făcut fericită? o întreb.

— Da, spune ea. Dar ştii despre ce vorbesc.

— Nu de asta am cumpărat picturile. Am făcut-o pentru că erai pasionată de ele.

— Şi totuşi… spune ea încercând să mă facă s-o spun.

— Şi totuşi, nu m-a costat prea mult, zic eu ferm. Pe atunci nu erau ce au devenit mai târziu. Erau doar nişte artişti tineri.

Se apleacă spre mine, provocându-mă să continui.

— Şi…

Cedez cu un oftat, ştiind ce vrea să audă.

— Le-am cumpărat, spun eu, pentru că sunt egoist.

Nu mint în legătura cu asta. Deşi le-am cumpărat pentru Ruth pentru că o iubeam, deşi le luasem fiindcă îi plăcuseră picturile, le-am cumpărat şi pentru mine.

Pur şi simplu, expoziţia o schimbase pe Ruth în săptămâna aceea. Fusesem cu Ruth la nenumărate galerii, dar în zilele de la Colegiul Black Mountain ceva s-a trezit la viaţă în ea. Într-un fel ciudat, amplifica aspectul senzual al personalităţii ei, sporindu-i charisma naturală. Când studia o pânză, privirea îi devenea intensă şi pielea i se înfierbânta, în tot trupul ei se vedea o postură de concentrare şi implicare intensă, încât ceilalţi nu puteau s-o ignore. În ceea ce o privea, habar nu avea de felul în care se transforma în momentele acelea. Eram convins că de aceea reacţionau artiştii aşa de puternic vizavi de ea. La fel ca mine, erau, pur şi simplu, atraşi de ea şi tot de aceea acceptaseră să se despartă de lucrările pe care le cumpărasem.

Aura aceea electrică, intens senzuală rămânea cu ea mult timp după ce plecam de la expoziţie şi

ajungeam înapoi la hotel. În timp ce luam cina, privirea ei părea să strălucească din ce în ce mai tare, iar în mişcările ei descopeream o graţie pe care nu o văzusem înainte. Abia aşteptam să o duc înapoi în cameră, unde se dovedea a fi deosebit de pasională şi aventuroasă. Îmi amintesc că mă gândeam că, orice ar fi fost lucrul care o stimulase în acest fel, voiam să nu se mai termine.

Altfel spus, exact aşa cum tocmai i-am spus, eram egoist.

— Nu eşti egoist, îmi spune ea. Eşti cel mai puţin egoist om pe care l-am cunoscut.

Pentru mine, arată la fel de uimitor ca în ultima dimineaţă a lunii noastre de miere, când stăteam lângă lac.

— E bine că nu ţi-am permis să cunoşti alt bărbat, poate gândeai altfel acum.

Ruth râde.

— Da, poţi să glumeşti. Mereu ţi-a plăcut să te prosteşti. Dar îţi spun eu, nu arta m-a schimbat atunci.

— Nu ştii asta. Tu nu puteai să te vezi.

Ea râde din nou, apoi tace. Brusc serioasă, mă face să fiu atent la cuvintele ei.

— Asta cred eu. Da, îmi plăceau lucrările. Dar mai mult decât atât, îmi plăcea că erai dispus să petreci atâta timp făcând ceva ce îmi plăcea mie. Poţi înţelege de ce însemna asta aşa de mult pentru mine? Să ştiu că mă măritasem cu un bărbat care făcea astfel de lucruri? Tu crezi că nu e nimic, dar uite ce-ţi spun: Nu sunt mulţi oameni care să stea cinci sau şase ore în luna de miere vorbind cu străini şi admirând opere de artă, mai ales când nu ştiu nimic despre asta.

— Şi ce vrei să spui?

— Încerc să-ţi spun că nu era vorba de artă. Era vorba de felul în care *tu* te uitai la *mine* în timp ce mă uitam la arta care m-a schimbat. Cu alte cuvinte, tu eşti cel care s-a schimbat.

Am purtat deseori discuţia asta de-a lungul anilor şi e clar că avem păreri diferite. Eu nu pot să o schimb pe a ei, nici ea nu poate s-o schimbe pe a mea, dar presupun că nu are nicio importanţă. Oricum, luna de miere a pus bazele unei tradiţii de vară pe care aveam s-o păstrăm aproape toată viaţa. Iar la urma urmei, după ce a apărut acel articol decisiv în *New Yorker,* colecţia aceea ne-a definit, în multe feluri, ca pereche.

Acele şase picturi – pe care le-am rulat nonşalant şi le-am pus pe bancheta din spate a maşinii pentru drumul spre casă – au fost primele dintre zeci, apoi sute, apoi peste o mie de picturi pe care le-am colecţionat în timp. Deşi toată lumea a auzit de Van Gogh, Rembrandt şi Leonardo da Vinci, eu şi Ruth ne-am concentrat pe arta modernă americană a secolului al XX-lea şi mulţi artişti pe care i-am cunoscut de-a lungul anilor au creat opere pe care muzeele şi alţi colecţionari le-au dorit mai târziu. Artişti precum Andy Warhol, Jasper Johns şi Jackson Pollock au devenit în cele din urmă nume de referinţă, dar alţii, pe atunci mai puţin cunoscuţi, precum Rauschenberg, de Kooning şi Rothko, au creat şi ei opere care aveau să se vândă la Sothebys şi Christie's pentru zeci de milioane de dolari, alteori pentru mai mult de atât. *Woman III,* de Willem de Kooning, s-a vândut, în 2006, pentru 137 de milioane de dolari, dar nenumărate altele, inclusiv opere de Ken Noland şi Ray Johnson, au avut şi ele preţuri de vânzare care ajungeau la milioane.

Desigur, nu toţi artiştii moderni au devenit celebri şi nu fiecare pictură pe care am cumpărat-o a devenit deosebit de valoroasă, dar acesta nu era un factor important pentru noi, dacă să cumpărăm sau nu o lucrare. Astăzi, pictura pe care o iubesc cel mai mult nu are nicio valoare. A fost pictată de un fost elev al lui Ruth şi e aşezată deasupra şemineului nostru, o lucrare de amator care e specială doar pentru mine. Ziarista de la *New Yorker* a ignorat-o complet, iar eu nu m-am deranjat să îi spun de ce o

preţuiam pentru că ştiam că nu putea să înţeleagă. La urma urmei, nu a înţeles ce voiam să spun când i-am explicat că valoarea financiară a artei nu însemna nimic pentru mine. În schimb, părea că vrea să ştie doar cum reuşisem să alegem lucrările, dar, chiar şi după ce i-am explicat, tot nu părea mulţumită.

— De ce nu a înţeles? mă întreabă deodată Ruth.

— Nu ştiu.

— I-ai zis ce spuneam noi mereu?

— Da.

— Atunci ce e aşa de dificil? Eu vorbeam despre felurile în care lucrarea mă afecta…

— Iar eu, pur şi simplu, te studiam în timp ce vorbeai, termin eu fraza pentru ea, şi ştiam dacă să o cumpăr sau nu.

Nu era ceva ştiinţific, dar pentru noi funcţiona, chiar dacă ziarista era frustrată din cauza acestei explicaţii. Iar în luna de miere a funcţionat fără cusur, deşi niciunul dintre noi nu avea să înţeleagă consecinţele decât după vreo încă cincizeci de ani.

La urma urmei, nu orice cuplu cumpără în luna de miere picturi de Ken Noland şi Ray Johnson. Sau picturi ale prietenei lui Ruth, Elaine, ale cărei opere se află acum în cele mai mari muzee, inclusiv în Muzeul Metropolitan de Artă. Şi, desigur, e aproape imposibil de conceput că eu şi Ruth am reuşit să luăm nu doar o pictură spectaculoasă de Robert Rauschenberg, ci două ale soţului lui Elaine, Willem de Kooning.

15

LUKE

Deşi se gândise neîncetat la Sophia încă din seara în care se cunoscuseră, nimic nu se compara cu obsesia pe care o simţea a doua zi. În timp ce lucra la un gard pe păşunea cea mai îndepărtată, înlocuind stâlpii care începuseră să putrezească, se trezea zâmbind atunci când imaginea ei îi apărea în minte. Nici măcar ploaia, o răpăială rece de toamnă care îl udă până la piele, nu reuşi să îi strice dispoziţia. Mai târziu, când luă cina cu mama lui, ea nici nu încercă măcar să ascundă rânjetul care îi dădea de veste că ştia exact ce efect avea Sophia asupra lui.

După cină, îi dădu telefon şi vorbiră o oră; acelaşi lucru se întâmplă în următoarele trei zile. Joi seară merse cu maşina la Wake Forest, unde reuşiră să se plimbe prin campus. Sophia îi arătă Capela Wait şi Reynolds Hall, ţinându-se de mână în timp ce se plimbau prin pieţele Hearn şi Manchester. Era linişte în campus, clasele fiind de mult goale de studenţi. Frunzele începeau deja să cadă, acoperind pământul de sub copaci. Luminile străluceau în cămine, iar Luke auzea sunetele îndepărtate ale muzicii, în timp ce studenţii se pregăteau de un nou weekend.

Sâmbătă, Sophia se întoarse la fermă. Făcură o scurtă plimbare călare, apoi merse cu el în timp ce Luke muncea, dându-i o mână de ajutor când putea. Mâncară din nou la mama lui, apoi se întoarseră la el acasă, iar focul strălucitor era la fel de primitor ca în săptămâna dinainte. Aşa cum se obişnuise, Sophia se întoarse acasă după ce focul începuse să se stingă – încă nu era pregătită să petreacă noaptea cu el –, dar în ziua următoare, Luke o duse cu maşina la Pilot Mountain State Park. Petrecură după-amiaza mergând către Big Pinnacle, unde făcură un picnic şi admirară priveliştea. Rataseră cu o săptămână spectacolul culorilor de toamnă, dar,

sub cerul senin, orizontul se întindea tocmai până spre Virginia.

În săptămâna de după Halloween, Sophia îl invită din nou pe Luke în casa surorităţii. Sâmbătă seară dădeau o petrecere. Noutatea ocupaţiei lui şi faptul că se întâlnea cu Sophia se estompase de când venise prima dată în casă, pentru că nimeni nu îi dădu prea multă atenţie după primele salutări. Se uită cu precauţie după Brian, dar tânărul nu se vedea pe nicăieri. Când ieşiră, Luke îi atrase Sophiei atenţia asupra acestui detaliu.

— S-a dus la meciul de fotbal de la Clemson, îi spuse Sophia. Ceea ce înseamnă că seara asta a fost ideală pentru vizită.

În dimineaţa următoare, Luke reveni ca să o ia pe Sophia şi merseră împreună prin Old Salem, admirând priveliştile, apoi se întoarseră la fermă, vizitând-o pe mama lui pentru al treilea weekend la rând. Mai târziu, în timp ce îşi luau la revedere la maşină, Luke o întrebă dacă era liberă în weekendul următor – voia să o ducă în locul unde mergea în vacanţă în copilărie, unde puteau să se plimbe în natură şi unde se aflau nişte peisaje minunate.

Sophia îl sărută şi spuse:

— Sună perfect.

Până să ajungă Sophia la fermă, Luke urcase deja caii în remorcă şi pusese bagajele în camionetă. După câteva minute, mergeau spre vest pe autostradă, iar Sophia se juca la radio. Se opri la un post de hip-hop, dând volumul la maximum până când Luke nu mai rezistă şi schimbă pe country-western.

— Mă întrebam cât ai să rezişti, spuse ea zâmbind larg.

— Cred doar că se potriveşte mai bine cu atmosfera, că tot avem caii cu noi.

— Iar eu cred că nu ai învăţat să apreciezi şi alte genuri de muzică.

— Ascult şi altfel de muzică.

— A, da? De exemplu?

— Hip-hop. În ultimele treizeci de minute. Dar e bine că am schimbat. Simţeam deja că se apropie mişcările mele de dans şi n-aş vrea să pierd controlul asupra camionetei.

Sophia râse.

— Sunt sigură. Ia ghiceşte! Ieri mi-am cumpărat o pereche de cizme. Propria mea pereche. Vezi? Ridică picioarele, mândrindu-se în timp ce el le admira.

— Am observat când îţi puneam valiza în maşină.

— Şi?

— Începi să fii de la ţară. Până să-ţi dai seama, o să prinzi vitele cu lasoul ca o profesionistă.

— Mă îndoiesc, spuse ea. Nu sunt prea multe vaci care să rătăcească prin muzee, din câte ştiu. Dar poate weekendul ăsta îmi arăţi cum se face?

— Nu am adus frânghie. Dar mi-am amintit să aduc o pălărie în plus. E una dintre cele frumoase pe care le am. Am purtat-o la Campionatul Mondial de CPT.

Sophia se uită la el.

— De ce am câteodată senzaţia că încerci să mă schimbi?

— Îţi ofer doar… o îmbunătăţire.

— Ar fi bine să ai grijă, altfel îi spun mamei tale ce mi-ai zis. Acum am făcut-o să creadă că eşti de treabă şi ai să vrei să îi rămâi în graţii.

Luke râse.

— Am să ţin minte.

— Spune-mi unde mergem. Ziceai că mergeai acolo în copilărie?

— Mama a descoperit locul. Era prin zonă ca să adune clienţi şi a dat peste el. Pe vremuri era o tabără de vară care se zbătea să supravieţuiască, dar noii proprietari s-au gândit că, dacă o deschid pentru călăreţi, puteau umple camerele tot anul. Au renovat cabanele şi au adăugat grajduri pentru cai în spatele fiecăreia, iar mama s-a îndrăgostit de locul acesta. Ai să vezi când ajungem acolo.

— Abia aştept. Dar cum de a fost de acord să te lase să pleci tot weekendul?

— Am făcut cam toată treaba înainte să plec şi i-am oferit lui José nişte bani în plus ca să vină să ajute cât sunt plecat. Are să fie în formă maximă.

— Parcă spuneai că mereu e ceva de făcut.

— Aşa e. Dar mama se poate descurca. Nu e nicio urgenţă care să nu poată să aştepte.

— Ea pleacă vreodată de la fermă?

— Tot timpul. Încearcă să viziteze clienţii măcar o dată pe an, iar aceştia sunt împrăştiaţi în tot statul.

— Se duce vreodată în vacanţă?

— Nu prea îi plac vacanţele.

— Toată lumea are nevoie de câte o pauză din când în când.

— Ştiu. Şi am încercat să-i spun asta. Odată i-am cumpărat şi bilete pentru o croazieră.

— Şi a mers?

— A returnat biletele şi a luat banii înapoi. În săptămâna în care trebuia să plece s-a dus cu maşina în Georgia ca să verifice taurul care era de vânzare şi până la urmă l-a cumpărat.

— Ca să fie călărit?

— Nu. De prăsilă. Taurul e tot acolo, apropo. Afurisită pacoste. Dar face treabă.

Sophia se gândi la vorbele lui.

— Are prieteni?

— Câţiva. Şi îi mai vizitează câteodată. O vreme a făcut parte dintr-un club de bridge cu câteva femei din oraş. Dar în ultima vreme a încercat să-şi dea seama cum să mărească cireada. Vrea să mai adauge vreo două sute de perechi, dar nu ne ajunge păşunea, aşa că încearcă să găsească un loc unde să le ţinem.

— De ce? Nu consideră că e suficient de ocupată?

Luke schimbă poziţia mâinilor pe volan, apoi oftă.

— În momentul de faţă, spuse el, nu prea avem încotro.

Simţea privirea întrebătoare a Sophiei, dar nu voia să discute despre asta, aşa că schimbă subiectul.

— Te duci acasă de Ziua Recunoştinţei?

— Da, spuse ea. Presupunând că maşina mea supravieţuieşte. Când pornesc motorul se aude un sunet ca un scheunat. Motorul parcă ţipă.

— Probabil s-a slăbit o curea.

— Da, probabil va costa mult s-o repar şi am un buget fix.

— Dacă vrei, cred că pot să mă ocup eu.

Sophia se întoarse spre el.

— De ce nu mă îndoiesc de treaba asta?

Ajunseră în tabără după vreo două ore, iar cerul se acoperea încet de norii împrăştiaţi peste piscurile albastre ale munţilor ce se vedeau la linia orizontului. Autostrada începea să urce treptat, aerul devenea rarefiat şi rece; se opriră în cele din urmă la un magazin să cumpere provizii. Puseră totul în lăzile frigorifice din spatele camionetei.

După ce plecară din oraş, Luke ieşi de pe autostradă, luând-o pe un drum cu multe curbe care părea săpat în munte. Pe partea Sophiei apăreau prăpăstii şi se vedeau pe geam vârfurile copacilor. Din fericire, traficul nu era aglomerat, dar, ori de câte ori trecea o maşină din direcţia opusă, Luke trebuia să strângă volanul cu ambele mâini, iar roţile remorcii treceau exact pe marginea asfaltului.

Nu mai venise de ani de zile aici, aşa că încetini, căutând ieşirea şi, tocmai când credea că mersese prea departe, o observă după curbă. Era un drum de pietriş, pe alocuri ceva mai abrupt decât îşi amintea şi suprasolicită maşina mergând încet printre copacii care se aplecau deasupra lor.

Când ajunse în tabără, prima dată se gândi că nu se schimbase prea mult; erau douăsprezece cabane aşezate în semicerc dinspre magazinul general, care servea şi de birou. În spatele prăvăliei era lacul, strălucind de un albastru cristalin care se găsea numai în munţi.

După ce se cazară, Luke descărcă lăzile frigorifice şi umplu copăile cu apă pentru cai, în timp ce Sophia se plimba prin defileu. Privea uimită

valea adâncă de peste 300 de metri; când Luke termină treaba, veni lângă ea, rătăcind cu privirea de la un vârf muntos la altul. În vale se aflau câteva case şi drumuri de pietriş străjuite de stejari şi arţari şi totul părea să fie în miniatură, ca modelele dintr-o dioramă.

Uitându-se la ea, Luke observă pe faţa ei aceeaşi uimire pe care o simţise şi el de câte ori venea aici în copilărie.

— N-am văzut niciodată aşa ceva, murmură ea uluită, îmi taie răsuflarea.

Luke o privi, întrebându-se cum ajunsese ca într-un timp aşa de scurt să însemne atât de mult pentru el. Îi studie profilul graţios, convins că nu mai văzuse o fată atât de frumoasă ca ea.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

16

SOPHIA

Rămaseră înăuntru doar atât cât să pună Sophia câteva lucruri în frigider şi să observe cada cu picioare din baie, însă prima ei impresie era aceea a unui cămin uzat, dar plăcut, un loc confortabil în care să evadezi pentru o noapte. Între timp, Luke pregăti nişte sendvişuri care să se potrivească de minune cu chipsurile, fructele şi sticlele cu apă pe care le cumpărase de la magazin.

Luke împachetă prânzul în desagi înainte de a porni pe una dintre zecile de poteci care întreţăiau proprietatea. Ca de obicei, el călărea pe Horse, iar Sophia pe Demon, despre care credea că începe încet, dar sigur să se înveţe cu ea. Îi băgase botul în palmă şi nechezase mulţumit în timp ce Luke punea şaua pe el şi, deşi era probabil din cauză că se afla într-un loc necunoscut, era nevoie de mişcări aproape imperceptibile din hăţuri ca să îl îndrume.

Poteca urca în faţa lor, unduindu-se printre copacii aşa de deşi în unele locuri încât Sophia se îndoia că mai reuşise cineva înaintea lor să treacă pe acolo. În alte locuri, poteca se deschidea spre o privelişte vastă, aşa cum ea nu mai văzuse decât pe cărţile poştale. Merseră prin pajişti înverzite cu iarbă înaltă, iar Sophia încercă să şi le imagineze pline de flori sălbatice şi fluturi în fiecare vară. Era bucuroasă că avea geacă şi pălărie de cowboy, fiindcă poteca era umbrită de copaci, iar aerul devenea tot mai rece pe măsură ce urcau.

Acolo unde poteca era prea îngustă să meargă unul lângă altul, Luke îi făcea semn să o ia înainte, rămânând uneori în urmă. În acele clipe, Sophia îşi imagina că era o colonistă care se îndrepta treptat spre Vest, singură într-un peisaj vast, neatins.

Călăriră vreo două ore înainte de a se opri pentru prânz într-un luminiş aproape de vârful muntelui. Se aşezară pe buşteni în locul de unde puteau vedea

toată zona, privind o pereche de şoimi care zbura jos în vale. După prânz, merseră călare pe potecă timp de alte trei ore, uneori apucând pe cărări din marginea prăpăstiilor adânci, iar pericolul îi ascuţea Sophiei simţurile.

Ajunseră înapoi la cabană înainte de apusul soarelui şi periară caii, apoi îi hrăniră cu nişte mere, pe lângă mâncarea lor obişnuită. Până să termine, luna începuse să se ridice pe cer, plină şi albă ca laptele, iar stelele apăreau în urma ei.

— Cred că am chef să fac o baie înainte să mâncăm, spuse ea.

— Te superi dacă fac eu duş primul?

— Doar dacă promiţi că nu foloseşti toată apa caldă.

— Am să mă grăbesc. Promit.

Lăsându-l pe Luke în baie, Sophia intră în bucătărie şi deschise frigiderul. Văzu înăuntru o sticlă de Chardonnay, dar şi un bax de şase beri Sierra Nevada Pale Ale pe care îl cumpăraseră mai devreme, iar Sophia se întrebă de care voia să bea înainte să caute tirbuşonul prin sertare.

În dulap nu erau pahare de vin, dar găsi un borcan de gem. Erau siliţi să se mulţumească doar cu el. Deschise sticla de vin cu o mişcare exersată şi turnă puţin vin în borcan.

Învârtind vinul în borcan, Sophia se simţea ca un copil care se juca de-a oamenii mari. Dacă se gândea puţin, se simţea deseori aşa, deşi era pe cale să termine colegiul. De exemplu, nu apucase să îşi închirieze un apartament. Nu muncise pentru nimeni în afară de familia ei. Nu trebuise niciodată să plătească factura la electricitate şi, deşi se mutase de acasă, la Wake nu era viaţa adevărată. Colegiul nu era o viaţă adevărată. Ştia că era o lume fantastică, complet diferită de lumea pe care avea să o înfrunte în doar câteva luni. Spre deosebire de muncă, cursurile ei începeau dimineaţa la zece şi se terminau pe la două după-amiază. Deocamdată, nopţile şi weekendurile erau aproape doar pentru distracţie, pentru socializare şi pentru sfidarea

limitelor. Nu avea nimic în comun cu viaţa pe care o duceau părinţii ei, cel puţin din câte îşi dădea ea seama.

Oricât de distractiv ar fi fost la colegiu, uneori simţea că viaţa ei stătuse pe loc în ultimii ani. Abia când îl întâlnise pe Luke realizase cât de puţin învăţase, de fapt, la şcoală.

Spre deosebire de ea, Luke părea un adult. Nu fusese la colegiu, dar înţelegea viaţa reală: oamenii, relaţiile şi munca. Fusese cel mai bun din lume la ceva – la rodeo – şi nu avea nicio îndoială că avea să o facă din nou. Putea să repare orice şi îşi construise o casă. Oricum ai fi luat-o, făcuse deja multe lucruri în viaţă şi acum Sophiei i se părea de neconceput că ar fi putut să pretindă şi ea acelaşi lucru – deşi în domenii total diferite – în următorii trei ani. Cine ştie dacă putea măcar să obţină o slujbă în domeniul ales, una pentru care să fie şi plătită…

Nu ştia decât că era aici cu Luke şi că în timpul petrecut cu el simţea, în sfârşit, că mergea cu adevărat înainte. Pentru că orice se întâmpla între ei avea baza în lumea reală, nu în himera fantastică a vieţii de colegiu. Luke era mai real decât orice alt om pe care îl cunoştea.

Auzi un zgomot surd în ţevi, semn că se oprise apa, întrerupându-i şirul gândurilor. Luând cu ea borcanul cu vin, trecu prin camerele cabanei. Bucătăria era mică şi practică, mobilată cu dulapuri ieftine. Deşi blatul se cojea şi în chiuvetă se vedeau cercuri de rugină, mirosea a Lysol[24] şi a clor. Podelele fuseseră măturate de curând şi nu se vedea praf pe nicăieri.

Camera micuţă de zi avea podele roase din lemn de pin şi lambriuri din lemn de cedru; era suficient spaţiu pentru canapeaua zdrenţuită cu tapiţerie cadrilată şi două balansoare. Draperii albastre încadrau fereastra, iar într-un colţ se afla o singură veioză. Sophia traversă camera ca să aprindă veioza, doar ca să descopere că lumina la fel de puţin ca becul din bucătărie. Ceea ce explica, fără îndoială,

lumânările şi chibriturile de pe măsuţa de cafea. Pe un raft în partea opusă a ferestrei se aflau câteva cărţi pe care bănuia că le lăsaseră în urmă alţi vizitatori, câteva momeli de vânătoare – raţe – şi o veveriţă împăiată. Un televizor micuţ cu antene ca urechile de iepure se afla în centru pe raft şi, deşi nu se deranjă să îl pornească, Sophia se îndoia că prindea mai mult de un canal sau două.

Auzi apa pornind din nou şi, când uşa de la baie scârţâi, Luke ieşi arătând curat şi proaspăt în blugi şi o cămaşă albă cu nasturi şi cu mânecile suflecate. Era desculţ şi arăta de parcă îşi trecuse degetele prin părul ud, fără să îl pieptene. Din capătul celălalt al camerei, Sophia remarcă o mică cicatrice albă pe obrazul lui, una pe care nu o mai observase până atunci.

— E liber, spuse el. Am dat deja drumul la apă pentru tine.

— Mulţumesc, zise ea. Îl sărută scurt şi trecu pe lângă el. Am să stau vreo treizeci-patruzeci de minute.

— Nu te grăbi. Trebuie să pregătesc cina oricum.

— Altă specialitate? strigă ea din dormitor, de unde îşi luă geanta.

— Mie îmi place.

— Îi mai place şi altcuiva?

— Bună întrebare. Cred că vom afla în curând, nu-i aşa?

Aşa cum promisese el, apa umplea deja cada. Era mai fierbinte decât se aşteptase şi porni şi celălalt robinet, încercând să o răcorească puţin, dorindu-şi să fi avut spumă de baie sau un ulei parfumat pentru copii.

Se dezbrăcă, simţind febra musculară din picioare şi din spate. Spera că a doua zi să nu fie prea înţepenită ca să poată merge. Întinzând mâna după vin, se băgă în apă, simţindu-se înconjurată de lux în ciuda locului modest.

Baia avea un duş separat, iar Luke atârnase prosopul folosit pe bară. Faptul că fusese aici cu

câteva minute mai devreme, dezbrăcat, făcea să îi tresalte stomacul.

Ştiuse ce se putea întâmpla în weekendul ăsta. Pentru prima dată nu aveau să îşi la revedere lângă maşină; în seara asta, nu avea să se întoarcă în casa surorităţii. Dar i se părea firesc să fie cu Luke. Părea să fie bine, deşi recunoştea faţă de ea însăşi că nu avea prea multă experienţă cu astfel de lucruri. Brian fusese primul şi singurul bărbat cu care se culcase. Se întâmplase la balul de Crăciun, când se întâlneau deja de două luni. Nu ştiuse că urma să fie în seara aceea, dar, la fel ca toată lumea, se distra şi probabil băuse prea mult şi când el o duse în camera lui, ajunseră să se sărute pe patul lui. Brian era insistent, camera se învârtea cu ea şi lucrurile se întâmplară firesc. Dimineaţă, nu era foarte sigură ce să creadă. Nici Brian nu era acolo să o ajute – îşi amintea vag că el vorbise cu nişte prieteni să bea cocktailuri Bloody Mary într-una dintre camere în dimineaţa următoare. Se împleticise până la duş cu o durere de cap cât statul Wisconsin şi, în timp ce apa curgea peste ea, îi treceau prin minte un milion de gânduri. Era uşurată că o făcuse în sfârşit – ca toţi ceilalţi –, se întrebase cum avea să fie – şi era bucuroasă că se întâmplase cu Brian, într-un pat şi nu pe bancheta din spate a vreunei maşini sau alt loc la fel de stânjenitor. Dar, dintr-un motiv oarecare, se simţea şi puţin tristă. Îşi putea imagina ce ar crede mama ei – sau, Doamne fereşte, tatăl ei – şi, sincer, şi ea crezuse că ar fi putut fi mai… *altfel.* Semnificativ. Romantic. Memorabil. De fapt, ceea ce îşi dorea cel mai mult atunci era să se întoarcă în campus.

După aceea, Brian se purtase la fel ca majoritatea băieţilor, credea ea. Ori de câte ori erau singuri, el voia ceva fizic şi, pentru o vreme, credea că şi ea îşi dorea acelaşi lucru. Apoi începuse să fie ca şi cum el numai asta voia, lucru care o deranja, chiar şi înainte să o înşele.

Şi acum se afla aici, singură peste noapte cu un băiat, pentru prima dată după Brian. Se întrebă de ce

nu se simţea neliniştită, dar nu era aşa. În schimb, săpuni buretele şi şi-l trecu peste piele, imaginându-şi ce făcea Luke în bucătărie. Se întrebă dacă se gândea la ea în timp ce se scălda în cadă, probabil imaginându-şi cum arăta fără haine şi simţi din nou o tresăltare în stomac.

Îşi dădu seama că îşi dorea asta. Voia să se îndrăgostească de un om în care putea avea încredere. Şi avea încredere în Luke. Niciodată nu insistase să facă ceva ce ea nu voia; niciodată nu se purtase altfel decât un gentleman. Cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât devenea mai convinsă că era cel mai sexy bărbat pe care îl văzuse. Pe cine altcineva mai cunoştea ea care să lucreze cu mâinile aşa cum făcea el? Care o putea face să râdă? Care era deştept şi fermecător, sigur pe el şi blând? Şi cine altcineva o ducea să călărească într-unul dintre cele mai frumoase locuri de pe pământ?

Stând în cadă şi bând vin, Sophia se simţi pentru prima dată mai în vârstă decât era. Îşi termină vinul, încălzită şi relaxată şi, când apa începu să se răcească, ieşi din cadă şi se şterse cu prosopul. Căută în geantă, intenţionând să îmbrace o pereche de blugi, apoi îşi dădu seama că numai aşa se îmbrăca atunci când erau împreună. Se răzgândi şi îşi puse o fustă şi o bluză strâmtă, mulată pe corp. Îşi aranjă părul, bucuroasă că ţinuse minte să îşi aducă ondulatorul şi uscătorul de păr. Apoi veni rândul machiajului; îşi dădu cu puţin mai mult rimel şi fard decât făcea de obicei, ştergând oglinda veche de mai multe ori de abur. Îşi completă ţinuta cu o pereche de cercei de aur rotunzi pe care i-i cumpărase mama ei de Crăciun cu un an înainte. Când termină, se privi încă o dată în oglindă, apoi trase aer adânc în piept, luă borcanul gol şi ieşi pe hol. Luke era în bucătărie, cu spatele la ea şi amesteca într-o oală pe aragaz. Pe blat lângă el erau o bere şi o cutie de biscuiţi, iar Sophia îl privi cum apucă sticla şi ia o înghiţitură.

Nu o auzise ieşind din baie, aşa că ea îl privi tăcută o vreme, admirând felul în care stăteau blugii

pe el şi mişcările line, molcome pe care le făcea când gătea. Merse încet spre masă şi se aplecă să aprindă lumânările. Se dădu un pas înapoi să observe scena, apoi merse să stingă veioza. Camera deveni mai întunecoasă şi mai intimă, în timp ce flăcările lumânării mici pâlpâiau vesel.

Observând schimbarea luminii, Luke privi peste umăr.

— Hei, spuse el când Sophia se apropie. Nu mi-am dat seama că ai terminat…

Se opri când ea ieşi din penumbră şi apăru în lumina gălbuie din bucătărie. Preţ de câteva secunde, Luke îi admiră înfăţişarea, recunoscând speranţa şi dorinţa din ochii care îl priveau.

— Sophia, şopti el, iar sunetul ieşi aşa de încet încât abia putea fi auzit.

Dar ea auzea în numele ei tot ce el nu putuse spune şi ştiu în acel moment că era cu adevărat îndrăgostit de ea. Şi poate că era o iluzie, dar ea simţea în clipa aceea că aşa avea să fie mereu, indiferent ce s-ar fi întâmplat, cu tot ceea ce putea să îi dăruiască.

— Scuză-mă că mă uit insistent, spuse Luke. Dar eşti aşa de frumoasă…

Sophia zâmbi şi se apropie de el şi, când el se aplecă să o sărute, ştiu că dacă până atunci nu era îndrăgostită, acum cu siguranţă era.

După acel sărut, se simţi neliniştită şi îşi dădu seama că la fel se simţea şi Luke. El se întoarse, scăzând focul la aragaz şi întinse mâna după bere, dându-şi seama că o terminase. O aşeză lângă chiuvetă şi se duse la frigider să mai scoată una, apoi văzu borcanul pe care îl ţinea ea în mână.

— Mai vrei puţin vin? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap, nesigură că poate vorbi şi îi întinse paharul. Degetele lor se atinseră, trimiţând un zvâcnet plăcut în mâna ei. Luke scoase dopul şi turnă puţin vin în borcan.

— Putem mânca acum dacă vrei, spuse el dându-i borcanul şi punând dopul înapoi la sticlă. Dar are să

aibă gust mai bun dacă o lăsăm să mai stea vreo jumătate de oră. Dacă ţi-e foame, am tăiat câteva felii din brânza pe care am cumpărat-o mai devreme.

— Sună bine, spuse ea. Dar hai să stăm pe canapea.

Luke puse vinul în frigider şi scoase altă bere pentru el, apoi luă farfuria cu brânză. Adăugase struguri pe farfurie şi luă şi cutia cu biscuiţi de pe blat, venind apoi după ea pe canapea.

Puse mâncarea pe capătul mesei, dar rămase cu berea în mână în timp ce se aşezară unul lângă altul. Luke întinse un braţ, iar ea se sprijini de el, cu spatele lipit de pieptul lui. Îi simţi braţul în jurul ei, chiar sub sâni şi îşi sprijini braţul peste al lui. Îi simţea pieptul ridicându-se şi coborând, răsuflarea calmă, iar lumina lumânărilor devenea mai slabă.

— E aşa linişte aici, observă ea când Luke puse berea pe masă şi o cuprinse şi cu cealaltă mână. Nu aud nimic de afară.

— Probabil ai să auzi caii mai târziu, spuse el. Nu sunt cele mai tăcute animale şi sunt chiar dincolo de dormitor. Şi uneori vin ratonii pe verandă şi dau peste tot felul de lucruri.

— De ce ai încetat să mai vii aici? întrebă ea. Din cauza tatălui tău?

Când vorbi, vocea lui Luke era calmă.

— După ce a murit tata, s-au schimbat multe lucruri. Mama era singură, iar eu eram în circuit. Când ajungeam acasă, părea mereu că suntem cu mult în urmă… dar cred că era mai mult o scuză. Pentru mama, locul ăsta era al lor. Eu stăteam aşa de mult afară, călărind, înotând şi jucându-mă încât mă prăbuşeam în pat imediat după cină. Mama şi tata aveau tot spaţiul pentru ei. Mai târziu, când eram în liceu, mai veneau aici câteodată fără mine… dar acum nu mai vrea să vină. Am întrebat-o, dar scutură pur şi simplu din cap. Cred că vrea să-şi amintească locul ăsta aşa cum era. Când el mai era cu noi.

Sophia mai luă o gură de vin.

— Mă gândeam mai devreme prin câte ai trecut. În unele privinţe, e ca şi cum ai trăit deja o viaţă plină.

— Sper că nu, zise el. Nu mi-ar plăcea să crezi că mi-a trecut vremea.

Sophia zâmbi, atentă la contactul dintre corpul ei şi al lui, încercând să nu se gândească la ce avea să se întâmple mai târziu.

— Îţi aminteşti de seara în care ne-am cunoscut? Când am stat de vorbă şi m-ai dus să văd taurii?

— Sigur că da.

— Te-ai fi gândit vreodată că vom ajunge aici?

Luke se întinse după bere şi bău o gură, apoi o sprijini pe canapea lângă ea. Sophia simţea pe coapsă răceala sticlei.

— Atunci eram surprins că măcar stăteai de vorbă cu mine.

— De ce să fii surprins?

El o sărută pe păr.

— Chiar trebuie să întrebi? Eşti perfectă.

— Nu sunt perfectă, protestă ea. Sunt departe de asta. Învârti vinul în pahar. Întreabă-l pe Brian.

— Ce s-a întâmplat cu el nu are legătură cu tine.

— Poate că nu, zise ea. Dar…

Luke nu spuse nimic, dându-i timp să se gândească la ce voia să spună.

Sophia se întoarse, uitându-se la el.

— Ţi-am povestit că primăvara trecută eram un dezastru, nu? Şi că am pierdut în greutate fiindcă nu puteam să mănânc.

— Mi-ai spus.

— Toate astea sunt adevărate. Dar nu ţi-am spus că o vreme m-am gândit şi la sinucidere. Nu e ca şi cum am fost cât pe ce să o fac; era mai mult o *idee,* ceva de care m-am agăţat ca să mă simt mai bine. Mă trezeam şi nu îmi păsa de nimic, nu puteam să mănânc, apoi mă gândeam că era o cale sigură de a opri durerea şi aceea era să termin cu toate. Chiar şi atunci ştiam că era o nebunie şi, aşa cum am spus, nu m-am gândit niciodată că aveam s-o fac. Dar faptul că ştiam că opţiunea era acolo mă făcea să

simt că mai aveam o fărâmă de control. Şi la vremea aceea de asta aveam cea mai mare nevoie. Să cred că deţineam controlul. Apoi, puţin câte puţin, am reuşit să mă adun. De aceea, următoarea dată când Brian m-a înşelat, am putut să mă despart de el. Sophia închise ochii, iar amintirea acelor zile trecu asemenea unei umbre peste faţa ei. Probabil te gândeşti acum că ai făcut o mare greşeală.

— Absolut deloc, spuse el.

— Chiar dacă sunt nebună?

— Nu eşti nebună. Chiar tu ai spus că nu te-ai gândit niciodată să mergi până la capăt.

— Dar de ce să mă agăţ de ideea aceea? De ce să mă gândesc măcar la aşa ceva?

— Te mai gândeşti la asta?

— Niciodată, spuse ea. Nu m-am mai gândit din primăvara trecută.

— Atunci nu mi-aş face atâtea griji. Nu eşti prima persoană din lume care s-a *gândit* la asta. E un pas mare de la a te gândi până la a intenţiona şi un pas şi mai mare până la a încerca.

Ea chibzui la comentariul lui, înţelegându-i punctul de vedere.

— Te gândeşti prea logic la toate astea.

— Probabil din cauză că habar n-am despre ce vorbesc.

Ea îl strânse de braţ.

— Apropo, nimeni nu ştie despre asta. Nici mama, nici tata, nici măcar Marcia.

— Nu voi spune nimănui, zise el. Dar dacă se întâmplă din nou, ar fi bine să vorbeşti cu cineva mult mai deştept decât mine. Cineva care să ştie ce să-ţi spună, care să te ajute să treci peste asta.

— Asta am de gând. Dar să sperăm că nu se va mai întâmpla.

Stătură tăcuţi, iar trupul lui cald îl sprijinea pe al ei.

— Eu tot cred că eşti perfectă, spuse el făcând-o să râdă.

— Te pricepi la vorbe, îl tachină ea. Sophia ridică puţin capul, sărutându-l pe gât. Dar pot să te întreb

ceva?

— Orice, răspunse el.

— Ai spus că mama ta vrea să dubleze mărimea cirezii şi, când te-am întrebat de ce, ai spus că nu are de ales. Ce înseamnă asta?

Luke îşi trecu degetul peste mâna ei.

— E o poveste lungă.

— Iar spui asta? Atunci răspunde-mi la altă întrebare: are de-a face cu Big Ugly Critter?

Sophia simţi cum Luke se încordează fără să vrea, deşi doar pentru o clipă.

— De ce spui asta?

— Să spunem că e o bănuială, spuse ea. Nu ai terminat nici povestea aceea, aşa că am presupus că au legătură. Sophia ezită. Am dreptate, nu-i aşa?

Simţi că Luke respiră adânc, apoi răsuflă încet.

— Credeam că îi ştiu pornirile, începu Luke, şi le ştiam – la început. La jumătatea cursei am făcut o greşeală. M-am aplecat prea mult în faţă tocmai când Big Ugly Critter a dat capul pe spate şi m-a lăsat fără cunoştinţă. Când m-am rostogolit, ticălosul m-a târât prin toată arena. Mi-a dislocat umărul, dar nu asta a fost cel mai rău. Luke se scărpină în barba puţin crescută, apoi continuă cu vocea calmă, aproape distantă. În timp ce stăteam întins pe pământ, taurul s-a întors după mine. A fost destul de grav. Am ajuns la terapie intensivă o vreme… dar doctorii au făcut o treabă minunată şi am avut noroc. După ce m-am trezit, mi-am revenit mult mai repede decât se aşteptau ei. Dar tot am fost nevoit să stau multă vreme în spital, apoi au urmat luni de recuperare. Iar mama…

Se întrerupse şi, deşi spunea povestea fără emoţie, Sophia simţi că şi inima ei o lua la goană încercând să îşi imagineze rănile lui.

— Mama… a făcut ce fac mai toate mamele, nu? A făcut tot posibilul să se asigure că primeam cea mai bună îngrijire posibilă. Dar eu nu aveam asigurare medicală – călăreţii de tauri nu pot primi aşa ceva, pentru că e prea periculoasă meseria asta. Sau, cel puţin, nu primeam pe atunci. Turneul

acordă o acoperire minimă, dar nu era nici pe departe de ajuns ca să acopere costurile şederii în spital. Aşa că mama a ipotecat ferma. Se opri, arătând dintr-odată mai bătrân decât era. Condiţiile nu au fost grozave, iar ratele se vor redefini vara viitoare. Iar ferma nu are un venit suficient ca să acopere plăţile. Acum abia reuşim să le plătim. În ultimul an am făcut tot posibilul ca să vedem cum putem să scoatem mai mulţi bani din fermă, dar nu merge. Nu suntem nici măcar pe aproape.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că va trebui s-o vindem. Sau, în cele din urmă, o va lua banca. Şi asta e singura viaţă pe care o cunoaşte mama. A ridicat afacerea şi a trăit la fermă toată viaţa ei… Răsuflă lung înainte de a continua. Are cinzeci şi cinci de ani. Unde să se ducă? Ce să facă? Eu sunt tânăr. Pot să merg oriunde. Dar ca ea să piardă totul? Din cauza mea? Pur şi simplu, nu pot să-i fac una ca asta. N-o voi face.

— De asta ai început să călăreşti din nou, spuse Sophia.

— Da, recunoscu el. Vom putea acoperi ratele şi, dacă avem câţiva ani buni, pot să acopăr o parte din ce datorăm, ca să rămânem cu o sumă pe care să o putem gestiona.

Sophia îşi ridică genunchii la piept.

— Atunci de ce nu vrea să călăreşti?

Luke părea că îşi alege cu grijă cuvintele.

— Nu vrea să mă rănesc din nou. Dar ce altă opţiune am? Nici măcar nu vreau să mai călăresc… nu mai e la fel pentru mine. Dar nu ştiu ce altceva să fac. Din câte îmi dau seama, rezistăm până în iunie, poate până în iulie. Şi pe urmă…

Vinovăţia şi neliniştea de pe faţa lui o făcură pe Sophia să simtă o gheară în piept.

— Poate veţi găsi cealaltă păşune de care aveţi nevoie.

— Poate, spuse el, părând prea puţin sigur. Oricum, asta se întâmplă la fermă. Nu e totul aşa de frumos. Ăsta e unul dintre motivele pentru care am

vrut să te aduc aici. Pentru că dacă sunt aici cu tine înseamnă că nu trebuie să mă gândesc la toate astea. Nu trebuie să-mi fac griji. De când am ajuns aici n-am făcut decât să mă gândesc la tine şi la cât de mult mă bucur că eşti cu mine.

Aşa cum prevăzuse Luke, unul dintre caii de afară scoase un nechezat lung. Camera începea să se răcorească, iar aerul rece de munte pătrundea prin pereţi şi ferestre.

— Probabil ar trebui să verific cina, zise el. Să mă asigur că nu se arde.

Sophia se ridică fără tragere de inimă, lăsându-l pe Luke să se strecoare pe lângă ea. Vina pe care o simţea el din pricina rolului pe care îl jucase punând ferma în pericol era aşa de autentică, aşa de evidentă, încât se trezi că se ridică de pe canapea şi îl urmează. Avea nevoie ca Luke să ştie că era acolo să îl consoleze, nu fiindcă avea el nevoie ca ea să facă asta, ci pentru că asta îşi dorea ea. Dragostea pe care o simţea pentru el schimba totul şi voia ca el să o simtă.

Luke amesteca sosul de ardei când Sophia veni în spatele lui şi îl cuprinse de mijloc cu braţele. El se îndreptă de spate, iar ea îl strânse uşor înainte să-i dea drumul. Luke se întoarse şi o trase aproape. Trupurile lor se uniră, iar ea se sprijini de el. O vreme, se ţinură, pur şi simplu, în braţe.

Se simţea bine în braţele lui. Îi auzea inima bătând în piept, îi auzea ritmul blând al răsuflării. Îşi lipi faţa de gâtul lui, inspirându-i mirosul şi, făcând asta, simţi dorinţa care îi inunda trupul într-un fel pe care nu îl mai simţise până atunci. Îi sărută încet gâtul, ascultându-i respiraţia rapidă.

— Te iubesc, Sophia, şopti el.

— Şi eu te iubesc, Luke, şopti şi ea când faţa lui se apropie de a ei. Singurul ei gând când începură să se sărute era că aşa trebuia să fie mereu, pentru totdeauna. Ezitant la început, sărutul deveni mai pasional şi când ridică ochii, ştiu că dorinţa ei era evidentă. Îl dorea cu totul, mai mult decât dorise pe cineva vreodată şi, după ce îl mai sărută o dată,

întinse mâna în spatele lui, închizând aragazul. Fără să îşi mute privirea de la a lui, îl luă de mână şi îl conduse încet spre dormitor.

17

IRA

S-a lăsat iar seara, iar eu sunt tot aici. Înconjurat de liniște, îngropat de albul tare şi îngheţat al iernii, incapabil să mă mişc.

Am rezistat deja mai mult de o zi. La vârsta mea şi având în vedere situaţia în care sunt, acesta ar putea fi motiv de sărbătoare. Dar încep să mă vlăguiesc. Doar setea şi durerea mai par reale. Trupul îmi slăbeşte şi abia mai reuşesc să ţin ochii deschişi. Cu timpul se vor închide din nou şi o parte din mine se întreabă dacă se vor mai deschide iar. Mă uit la Ruth, întrebându-mă de ce nu spune nimic. Nu se uită la mine. Îi văd în schimb profilul. De câte ori clipesc pare să se schimbe. E tânără, apoi bătrână, pe urmă e din nou tânără, iar eu mă întreb la ce se gândeşte cu fiecare transformare.

Deşi o iubesc foarte mult, recunosc că a rămas mereu un fel de enigmă pentru mine. Dimineaţa, când stăteam amândoi la masă la micul dejun, o surprindeam privind pe fereastră. În momentele acelea, arăta la fel ca acum, iar ochii mei îi urmăreau privirea. Stăteam tăcuţi, uitându-ne la păsări cum zburau de pe o creangă pe alta sau priveam norii care căpătau formă. Uneori o studiam, încercând să-i ghicesc gândurile, dar ea îmi oferea doar un zâmbet neglijent, absolut mulţumită să mă lase nedumerit.

Îmi plăcea asta la ea. Îmi plăcea misterul pe care îl aducea în viaţa mea. Îmi plăcea tăcerea ocazională dintre noi pentru că era o tăcere confortabilă. Era o tăcere pasională, una care îşi avea rădăcina în confort şi dorinţă. M-am întrebat de multe ori dacă asta ne făcea unici sau era ceva ce trăiau toate cuplurile. M-ar fi întristat să cred că noi eram excepţia, dar am trăit suficient ca să realizez că eu şi Ruth am avut parte de o binecuvântare neobişnuită.

Iar Ruth tace mai departe. Poate că şi ea retrăieşte zilele de odinioară.

După ce ne-am întors din luna de miere, am început să creăm o viaţă împreună. Părinţii ei se mutaseră deja la Durham, iar eu şi Ruth am stat cu părinţii mei cât am căutat o casă de cumpărat. Deşi apăreau tot mai multe cartiere în Greensboro, eu şi Ruth voiam o casă cu personalitate. Ne petreceam majoritatea timpului plimbându-ne printre casele din centrul istoric şi acolo am găsit o casă în stil Queen Anne, construită în 1886, cu fronton, cu un turn rotund şi verande în faţă şi în spate. Prima dată m-am gândit că e prea mare pentru noi, cu prea mult spaţiu decât ne trebuia nouă. Mai avea şi nevoie disperată de renovare. Dar Ruth iubea mulura şi meşteşugul, iar eu o iubeam pe ea, aşa că, atunci când a spus că mă lasă pe mine să decid, am făcut o ofertă în după-amiaza următoare.

În timp ce actele cu împrumutul bancar se finalizau – urma să ne mutăm după o lună –, m-am întors la lucru, iar Ruth s-a dedicat noului serviciu. Recunosc că îmi făceam griji pentru ea. Şcoala de ţară unde se angajase avea în mare parte elevi crescuţi la ferme. Peste jumătate din ei trăiau în case fără instalaţii sanitare şi mulţi purtau aceleaşi haine mai multe zile la rând. Doi dintre ei au venit la şcoală în prima zi fără încălţări. Doar câţiva păreau interesaţi să înveţe şi ceva mai mulţi ştiau o brumă de carte. Era genul de sărăcie pe care ea nu-l mai întâlnise, mai puţin legat de bani şi mai mult de faptul că era o sărăcie a visurilor. În primele luni de predat, o vedeam pe Ruth mai istovită ca niciodată, aşa cum nu aveam s-o mai văd de atunci. Un profesor are nevoie atât de timp, cât şi de experienţă ca să dea o formă planurilor de lecţie şi să se simtă în largul lui chiar şi în cele mai bune şcoli şi o vedeam deseori pe Ruth lucrând până seara târziu la măsuţa din bucătărie, gândindu-se la noi moduri de a-şi atrage elevii.

Dar, aşa chinuită cum a fost în primul semestru, a devenit evident că instruirea acelor elevi, mai mult chiar decât operele de artă pe care le-am colecţionat în timp, era nu doar vocaţia, ci şi adevărata ei pasiune. A abordat slujba cu o intensitate hotărâtă care m-a luat prin surprindere. Voia ca elevii ei să înveţe, voia ca ei să-şi preţuiască educaţia la fel cum o preţuia ea. Provocarea pe care o reprezentau asemenea elevi dezavantajaţi nu făcea decât să-i sporească entuziasmul. Îmi povestea la cină despre elevii ei şi îmi relata „micile lor victorii" care o făceau să zâmbească zile la rând. Şi aşa îi descria. „Ira, îmi spunea, unul dintre elevii mei a obţinut o mică victorie azi la oră", apoi îmi povestea exact ce se întâmplase. Îmi spunea când un copil împărţea pe neaşteptate creionul cu un coleg sau cât de bine ajunseseră să scrie sau despre mândria unei eleve care reuşise să citească prima ei carte. Pe lângă asta, ţinea la ei. Observa când unul dintre ei era supărat şi îi vorbea aşa cum ar fi făcut-o o mamă; când a aflat că unii elevi erau prea săraci să vină cu pachetul de prânz la şcoală, a început să facă sendvişuri în plus dimineaţa. Şi încet, dar sigur, elevii au reacţionat la metodele ei educative, aşa cum reacţionează plantele la apă şi la soare.

Îşi făcuse griji dacă elevii aveau să o accepte. Pentru că era evreică într-o şcoală unde aproape toţi elevii erau creştini, pentru că era din Viena şi avea accent german, nu era sigură dacă aveau să o considere o străină. Nu îmi spusese asta direct, dar am ştiut-o cu siguranţă în decembrie, când am găsit-o plângând în bucătărie la sfârşitul zilei. Avea ochii umflaţi şi roşii şi m-am speriat. Mi-am imaginat că se întâmplase ceva îngrozitor cu părinţii ei sau că avusese vreun accident. Apoi am observat că pe masă se aflau nişte obiecte lucrate de mână. Mi-a explicat că elevii ei – fiecare dintre ei – îi aduseseră cadouri de Hanuka[25]. Nu avea să fie niciodată sigură cum se întâmplase asta; nu le spusese despre sărbătoare, nici nu era clar dacă vreunul dintre elevi înţelegea semnificaţia ei. Mai târziu avea să-mi

spună că îl auzise pe unul dintre copii explicându-i altuia că „Hanuka e felul în care evreii sărbătoresc naşterea lui Iisus”, dar adevărul era mai puţin important decât înţelesul gestului pe care îl făcuseră elevii pentru ea. Cadourile erau simple – pietre pictate, felicitări făcute de mână, o brăţară din scoici –, dar în fiecare dar era iubire şi mai târziu am ajuns să cred că în acel moment Ruth a acceptat în sfârşit că Greensboro, Carolina de Nord, era casa ei.

În ciuda volumului de muncă al lui Ruth, am reuşit, încetul cu încetul, să ne mobilăm casa. Am petrecut multe weekenduri în anul acela cumpărând antichităţi. Aşa cum se pricepea la artă, avea talent şi să aleagă acel gen de mobilă care avea să facă din locuinţa noastră un loc nu doar unic şi frumos, ci şi primitor.

În vara următoare am început renovările. Casa avea nevoie de un acoperiş nou, iar bucătăria şi băile, deşi funcţionau, nu erau pe placul lui Ruth. Podelele aveau nevoie de şlefuire şi multe ferestre trebuiau înlocuite. Când cumpăraserăm casa, hotărâserăm să aşteptăm până în vara următoare ca să începem reparaţiile, atunci când Ruth avea timp să supravegheze muncitorii.

Eram uşurat că era dispusă să-şi asume o asemenea responsabilitate. Mama şi tata îşi scurtaseră şi mai mult timpul petrecut la magazin, deşi era şi mai aglomerat în anul în care Ruth începuse să predea. Aşa cum făcuse tata în timpul războiului, am preluat din nou spaţiul de lângă al nostru. Am extins magazinul şi am angajat alţi trei oameni. Chiar şi aşa, mă zbăteam să ţin pasul. La fel ca Ruth, lucram şi eu până seara târziu.

Renovările la casă durau şi costau mai mult decât ne aşteptaserăm, aşa că era de la sine înţeles că avea să fie o operaţiune mult mai incomodă decât ne imaginaserăm noi. Era sfârşitul lui iulie, în 1947, când ultimul muncitor şi-a dus cutia de scule la maşină, dar schimbările – unele subtile, altele evidente – au făcut casa să pară, în sfârşit, a noastră,

iar eu trăiesc acolo de peste şaizeci şi cinci de ani. Spre deosebire de mine, casa se ţine încă destul de bine. Apa curge uşor prin ţevi, dulapurile se deschid cu uşurinţă, iar podelele sunt la fel de netede ca o masă de biliard, în timp ce eu nu mă mai pot muta dintr-o cameră în alta fără să mă folosesc de cadrul de mers. Dacă e să mă plâng de ceva e că în casă e curent, dar îmi e frig de aşa de mult timp încât am uitat cum este când ţi-e cald. Pentru mine, locuinţa asta e încă plină de dragoste şi nu aş putea cere mai mult.

— E plină, într-adevăr, pufneşte Ruth. Casa, vreau să spun.

Observ o nuanţă de dezaprobare în vocea lui Ruth şi mă uit la ea.

— Îmi place aşa cum e.

— E periculoasă.

— Nu e periculoasă.

— Nu? Şi dacă ar fi vreun incendiu? Cum ai ieşi de acolo?

— Dacă ar fi un incendiu, mi-ar fi greu să ies chiar dacă ar fi casa goală.

— Îţi cauţi scuze.

— Sunt bătrân. Poate sunt senil.

— Nu eşti senil. Eşti încăpăţânat.

— Îmi place să-mi amintesc. E o diferenţă.

— Nu e bine pentru tine. Uneori amintirile te întristează.

— Posibil, îi spun uitându-mă fix la ea. Însă amintirile sunt tot ce mai am.

Ruth are dreptate în privinţa amintirilor, desigur. Dar are dreptate şi în privinţa casei. E plină, nu de mizerii, ci de lucrările de artă pe care le-am colecţionat. Ani în şir am ţinut tablourile în depozite climatizate pentru care plăteam chirie lunar. Aşa prefera Ruth – mereu se temea de incendii –, dar după moartea ei am angajat doi muncitori care au adus totul acasă. Acum, fiecare perete e un caleidoscop de picturi, iar tablourile acoperă patru dintre cele cinci dormitoare. Camera de zi şi

sufrageria nu au mai fost utilizabile de ani de zile pentru că sunt tablouri adunate pe fiecare centimetru pătrat. Deşi sute dintre ele sunt înrămate, cele mai multe nu sunt. Stau în schimb separate cu hârtie fără acid şi depozitate în cutii plate de stejar, etichetate în funcţie de anul în care au fost făcute de tâmplarul din oraş. Recunosc că există o extravaganţă dezorganizată în casă pe care unii ar considera-o claustrofobă – ziarista care a venit la noi s-a plimbat din cameră în cameră cu gura căscată –, dar casa mea e curată. Serviciul de curăţenie trimite o femeie la mine de două ori pe săptămână ca să deretice în camerele pe care încă le mai folosesc şi deşi puţine dintre aceste menajere la care am recurs de-a lungul anilor, dacă o fi fost măcar una, vorbeau engleza, ştiu că lui Ruth i-ar fi plăcut să le angajeze. Ruth a urât întotdeauna praful sau mizeria de orice fel.

Dezordinea nu mă deranjează. Însă îmi aminteşte de cele mai frumoase zile ale căsniciei mele şi, mai ales, de excursiile noastre la Colegiul Black Mountain. După finalizarea renovărilor, când aveam amândoi nevoie de o vacanţă, ne-am petrecut prima aniversare la Grove Park Inn, locul unde fuseserăm în luna de miere. Am vizitat din nou colegiul, dar de data asta ne-au întâmpinat prietenii. Elaine şi Willem nu erau acolo, dar erau Robert şi Ken, care ne-au făcut cunoştinţă cu Susan Weil şi Pat Passlof, două artiste extraordinare ale căror lucrări sunt expuse în numeroase muzee. În anul acela ne-am întors acasă cu alte paisprezece tablouri.

Dar chiar şi atunci, niciunul dintre noi nu se gândea să devenim colecţionari. La urma urmei, nu eram bogaţi, iar achiziţionarea tablourilor fusese un efort, mai ales după renovarea casei. Nici nu le-am pus pe perete imediat. În schimb, Ruth le muta din cameră în cameră prin rotaţie, în funcţie de dispoziţia în care era şi s-a întâmplat deseori să revin într-o casă care părea în acelaşi timp neschimbată şi totuşi diferită. În 1948 şi 1949 am mers din nou la Asheville şi Colegiul Black Mountain. Am cumpărat şi mai multe tablouri şi,

când ne-am întors acasă, tatăl lui Ruth ne-a sugerat să facem un lucru serios din pasiunea asta. La fel ca Ruth, el vedea calitatea lucrărilor pe care le cumpăram şi ne-a băgat în cap ideea de a alcătui o colecţie adevărată, una care într-o zi ar fi meritat să fie expusă într-un muzeu. Îmi dădeam seama că pe Ruth o intriga ideea. Deşi nu am luat nicio decizie oficială în vreun sens, am început să economisim aproape tot salariul lui Ruth, iar ea petrecea mai tot timpul trimiţând scrisori artiştilor pe care îi cunoşteam, cerându-le părerea despre alţi artişti despre care credeam că le-ar fi plăcut. În 1950, după un drum la Outer Banks, am mers pentru prima dată la New York. Am petrecut trei săptămâni vizitând fiecare galerie de artă din oraş, întâlnindu-ne cu proprietarii şi cu artiştii pe care îi cunoscuserăm prin intermediul prietenilor noştri. În vara aceea, am pus bazele unei reţele care avea să continue să se dezvolte timp de patru decenii. La sfârşitul verii, ne-am întors acolo unde începuse totul, ca şi cum nu aveam de ales.

Nu ştiu sigur când am început să auzim zvonuri despre închiderea Colegiului Black Mountain – prin 1952 sau 1953, cred –, dar, asemenea artiştilor şi profesorilor pe care ajunsesem să îi considerăm prieteni, voiam să le ignorăm. Dar în 1956 temerile noastre s-au adeverit şi când Ruth a auzit vestea a plâns ştiind că pentru noi era apusul unei epoci. În vara aceea, am călătorit din nou prin nord-est şi, deşi ştiam că nu avea să fie acelaşi lucru, ne-am terminat călătoria întorcându-ne la Asheville pentru aniversarea noastră. Ca de obicei, am mers cu maşina la colegiu, dar, în timp ce stăteam lângă apele lacului Eden şi priveam clădirile acum părăsite ale colegiului, nu puteam să nu mă întreb dacă povestea noastră în acel loc nu fusese decât un vis.

În cele din urmă, am ajuns în locul unde fuseseră expuse primele şase lucrări. Am stat lângă apa albastră şi molcomă, iar eu m-am gândit la cât de potrivit era numele lacului. La urma urmei, pentru

noi, locul acela fusese mereu un fel de paradis. Ştiam că indiferent unde ne-ar fi dus viaţa, nu aveam să uităm niciodată locul acela. Luând-o pe Ruth pe nepregătite, i-am dat o scrisoare pe care o compusesem pentru ea când eram în război şi, după ce a citit-o, Ruth m-a luat în braţe. În clipa aceea am ştiut ce trebuia să fac ca să păstrez locul acela viu în inimile noastre. În anul următor, cu ocazia celei de-a unsprezecea aniversări, i-am scris altă scrisoare, pe care a citit-o sub aceiaşi copaci de pe malurile lacului Eden. Şi astfel a început o nouă tradiţie în mariajul nostru.

Ruth a primit de la mine patruzeci şi cinci de scrisori şi le-a păstrat pe toate. Sunt într-o cutie pe care o ţinea pe comodă. Uneori, o surprindeam citindu-le şi îmi dădeam seama după zâmbetul ei că retrăia ceva de mult uitat. Scrisorile acestea deveniseră un fel de jurnal pentru ea şi, pe măsură ce înainta în vârstă, începea să le scoată tot mai des, iar câteodată le citea pe toate într-o singură după-amiază.

Păreau să-i ofere linişte şi cred că de aceea, mult mai târziu, s-a decis să-mi scrie. Nu am găsit scrisoarea aceea decât după ce a murit, dar, în multe feluri, mi-a salvat viaţa. Ştia că voi avea nevoie de aşa ceva pentru că mă cunoştea mai bine decât mă cunoşteam eu.

Dar Ruth nu a citit toate scrisorile pe care le-am scris pentru ea. Nu a putut. Deşi le scriam pentru ea, le scriam şi pentru mine şi, după moartea ei, am pus încă o cutie lângă prima. În cutia aceea sunt scrisori scrise cu o mână tremurândă, scrisori pătate doar de lacrimile mele, nu de ale ei. Sunt scrisori scrise atunci când ar fi trebuit să fie o nouă aniversare. Uneori mă gândesc să le citesc, aşa cum făcea ea, dar mă doare când mă gândesc că ea nu a mai apucat s-o facă. Aşa că le ţin, pur şi simplu, în mână şi, când durerea devine prea mare, rătăcesc prin casă şi privesc tablourile. Uneori, când fac asta, îmi place să-mi imaginez că a venit Ruth să mă viziteze, la fel

cum a venit la mine în maşină, pentru că ştie, chiar şi acum, că nu pot să trăiesc fără ea.

— Poţi să trăieşti fără mine, îmi spune Ruth.

Dincolo de maşină, vânturile s-au potolit, iar întunericul pare mai puţin opac. Asta e lumina lunii, îmi spun în sinea mea, dându-mi seama că se înseninează în sfârşit. Până mâine-seară, dacă rezist atât, vremea se va îmbunătăţi, iar până marţi se va topi zăpada. Lucrul ăsta îmi dă speranţă preţ de o clipă, dar pe cât de repede vine, pe atât de repede dispare senzaţia. Nu voi rezista atât.

Sunt slăbit, aşa de slăbit încât îmi e greu să mă mai concentrez la Ruth. Interiorul maşinii se învârteşte cu mine şi vreau s-o iau de mână ca să mă echilibrez, dar ştiu că e imposibil. Aşa că încerc să-mi amintesc atingerea ei, dar senzaţia îmi scapă.

— Mă asculţi? întreabă ea.

Închid ochii, încercând să opresc ameţeala, dar aceasta sporeşte şi în fundul ochilor apar spirale colorate.

— Da, şoptesc în cele din urmă, cu o răguşeală uscată de cenuşă vulcanică. Setea mă chinuie îngrozitor. Mai rău ca înainte. Mult mai rău. A trecut mai mult de o zi de când nu am mai băut nimic şi nevoia de apă mă mistuie, devenind tot mai puternică de câte ori respir.

— Sticla cu apă e aici, îmi spune Ruth deodată. Cred că e pe jos, la picioarele mele. Vocea ei e blândă şi cadenţată, ca o melodie şi încerc să mă agăţ de sunet ca să nu mă gândesc la ceea ce e evident.

— De unde ştii?

— Nu ştiu sigur. Dar unde altundeva să fie? Pe scaun nu e.

Are dreptate, mă gândesc eu. Probabil e pe jos, dar nu am cum să ajung la ea.

— Nu are importanţă, spun în sfârşit, disperat.

— Bineînţeles că are. Trebuie să găseşti o cale să ajungi la sticlă.

— Nu pot, îi spun. Nu am destulă vlagă.

Ea pare să se gândească la asta, apoi rămâne tăcută. Stând în maşină, mi se pare că o aud respirând înainte să-mi dau seama că eu sunt cel care a început să gâfâie. Cheagul din gât a început să se formeze din nou.

— Îţi aminteşti tornada? mă întreabă ea deodată. Ceva în vocea ei mă imploră să mă concentrez şi încerc să-mi dau seama despre ce vorbeşte. Tornada. La început nu are niciun sens, apoi, treptat, amintirea începe să prindă formă şi semnificaţie.

Venisem acasă de la magazin de o oră când cerul a prins deodată o culoare ameninţătoare, un verde cenuşiu. Ruth a ieşit afară să vadă ce se întâmplă şi îmi amintesc că am luat-o de mână să o duc în baia din mijlocul casei. Era prima tornadă pe care o vedea şi, deşi casa noastră a scăpat nevătămată, căzuse un copac de pe stradă, strivind maşina vecinului.

— Era în 1957, spun eu. În aprilie.

— Da, zice ea. Atunci s-a întâmplat. Nu mă mir că ţii minte. Tu mereu îţi aminteşti despre vreme, chiar şi după atâta timp.

— Îmi amintesc fiindcă îmi era frică.

— Dar şi acum îţi aminteşti vremea.

— Mă uit la Canalul Meteo.

— Asta e bine. Sunt multe emisiuni bune acolo. Uneori ai multe de învăţat.

— De ce vorbim despre asta?

— Pentru că, îmi spune ea cu insistenţă în glas, trebuie să-ţi aminteşti un lucru. Mai e ceva.

Nu înţeleg ce înseamnă asta şi, epuizat cum sunt, îmi dau seama că dintr-odată nu-mi mai pasă. Gâfâiala se înteţeşte şi închid ochii, începând să plutesc pe o mare de valuri întunecate, unduioase. Către un orizont îndepărtat, departe de aici. Departe de ea.

— În ultima vreme ai văzut ceva interesant! strigă ea.

Dar eu plutesc mai departe. Dincolo de maşină. Acum zbor. Sub lună şi sub stele. Noaptea se înseninează, iar vântul s-a potolit şi sunt aşa de

obosit încât ştiu că voi dormi veşnic. Simt că membrele mi se relaxează şi pulsul îmi încetineşte.

— Ira! strigă ea cu o panică mărită în glas. Trebuie să-ţi aminteşti ceva! A fost pe Canalul Meteo!

Vocea ei pare îndepărtată, aproape ca un ecou.

— Un bărbat din Suedia! ţipă ea. Nu avea mâncare sau apă!

Deşi abia o mai aud, înţeleg cuvintele ei. Da, mă gândesc eu, iar amintirea, la fel ca tornada, începe să prindă formă. *Umeå. Cercul Polar. Şaizeci şi patru de zile.*

— A supravieţuit! strigă ea. Se întinde spre mine, atingându-mă cu mâna pe picior.

Şi în clipa aceea încetez să plutesc. Când deschid ochii, sunt din nou în maşină.

Îngropat în maşină, sub zăpadă. Fără mâncare şi apă.

Fără apă…

Fără apă…

Ruth se apleacă spre mine aşa de aproape încât simt tonurile de trandafir ale parfumului ei.

— Da, Ira, spune ea cu o expresie serioasă. Nu avea apă. Deci cum a reuşit să supravieţuiască? Trebuie să-ţi aminteşti!

Clipesc şi ochii îmi par solzoşi, ca ai unei reptile.

— Zăpadă, spun eu. A mâncat zăpadă.

Ea mă priveşte şi ştiu că mă provoacă să mă uit în altă direcţie.

— Şi aici e zăpadă, spune ea. E zăpadă chiar în exteriorul ferestrei.

Auzind vorbele ei, simt o forţă înăuntrul meu în ciuda slăbiciunii şi, deşi mă tem să mă mişc, ridic totuşi mâna stângă încet. O mişc uşor pe coapsă, apoi o ridic, mutând-o pe rezemător. Efortul pare gigantic şi stau o clipă să-mi trag sufletul. Dar Ruth are dreptate. Există apă aproape şi întind degetul după buton. Mă tem că n-are să se deschidă geamul, dar totuşi întind degetul. Un instinct primar mă face să continui. *Sper că mai funcţionează bateria.* Mai devreme funcţiona, îmi spun din nou. *Funcţiona*

înainte de accident. În cele din urmă ajung cu degetul la buton şi îl apăs. Ca prin minune, frigul aprig pătrunde deodată înăuntru. Răceala e cumplită şi puţină zăpadă aterizează pe mâna mea. Sunt aşa de aproape acum, dar stau cu faţa în direcţia greşită. Trebuie să ridic capul. Sarcina pare imposibilă, dar apa mă cheamă şi nu pot s-o ignor.

Ridic capul, iar braţul, umărul şi clavicula explodează. Nu văd nimic decât alb, apoi doar negru, dar insist. Faţa pare umflată şi, preţ de o clipă, nu cred că am să reuşesc. Vreau să las capul jos. Vreau să se termine durerea, dar mâna mea stângă se mişcă spre mine. Zăpada se topeşte deja şi simt cum se scurge apa şi cum mâna se mişcă mai departe.

Şi atunci, exact când sunt pe punctul de a abandona, mâna ajunge la gură. Zăpada e minunată, iar gura mea pare să prindă viaţă. Simt umezeala pe limbă. E rece, tăioasă şi divină şi simt fiecare picătură cum îşi croieşte drum pe gât în jos. Miracolul îmi dă îndrăzneală şi întind mâna după mai multă zăpadă. Mai înghit puţină şi acele dispar. Gâtul meu e tânăr deodată, ca Ruth, şi cu toate că e frig în maşină, eu nu îl simt. Mai iau o mână de zăpadă, iar epuizarea pe care o simţeam acum un minut a dispărut. Sunt obosit şi slăbit, dar acum totul pare mult mai suportabil. Când mă uit la Ruth, o văd clar. Are vreo treizeci de ani, vârsta la care a fost cea mai frumoasă, şi străluceşte.

— Mulţumesc, îi spun într-un târziu.

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti. Ridică din umeri. Dar ar trebui să ridici geamul acum. Înainte să ţi se facă prea frig.

Fac aşa cum îmi spune, ţinând ochii aţintiţi asupra ei.

— Te iubesc, Ruth, murmur eu.

— Ştiu, spune ea cu o expresie blândă. De aceea am venit.

Apa m-a refăcut aşa cum nu credeam că e posibil cu câteva ore în urmă. Mă refer la mintea mea.

Trupul e în continuare un dezastru şi îmi e frică să mă mişc, dar Ruth pare mulţumită că mi-am revenit. Stă tăcută, ascultând pălăvrăgeala gândurilor mele. Mă preocupă mai ales întrebarea dacă mă va găsi cineva vreodată…

La urma urmei, în lumea asta am devenit oarecum invizibil. Chiar şi când făceam plinul la maşină – după care am ajuns să mă rătăcesc, cred –, femeia de la tejghea se uita dincolo de mine, spre un tânăr în blugi. Am devenit ceea ce tinerii se tem să ajungă, doar un alt bătrân fără nume, un bătrân amărât care nu mai are nimic de oferit lumii.

Zilele mele sunt nesemnificative, alcătuite din clipe simple şi plăceri şi mai simple. Mănânc, dorm şi mă gândesc la Ruth; mă plimb prin casă şi mă uit la tablouri, iar dimineaţa hrănesc porumbeii care se adună în curtea din spate. Vecinul meu se plânge din cauza asta. Crede că păsările sunt o pacoste aducătoare de boli. E posibil să aibă dreptate, dar tot el a tăiat un arţar magnific care se întindea pe ambele proprietăţi doar pentru că se săturase să adune frunzele, aşa că nu am încredere totală în judecata lui. Oricum, mie îmi plac păsările. Îmi place gânguritul lor blând şi îmi place să le văd capetele mişcându-se în sus şi în jos, în timp ce caută seminţele pe care le împrăştii pentru ele.

Ştiu că mulţi oameni cred că sunt singuratic. Aşa m-a descris ziarista. Deşi dispreţuiesc cuvântul ăsta şi ce implică el, ceea ce a scris ea despre mine conţine şi puţin adevăr. Sunt văduv de ani în şir, un bărbat fără copii şi, din câte ştiu, nu am nicio rudă în viaţă. Prietenii, în afară de avocatul meu, Howie Sanders, au murit de mult şi de când cu zarva în presă – cea iscată de articolul din *New Yorker* – ies rareori din casă. E mai uşor aşa, dar mă întreb deseori dacă ar fi trebuit totuşi să discut cu ziarista aceea sau nu. Probabil că nu, dar când Janet sau Janice sau cum o fi chemat-o a apărut neanunţată la uşă, cu părul brunet şi ochi inteligenţi care îmi aminteau de Ruth, m-am trezit că e în camera de zi. A rămas aproape şase ore. Nici acum nu ştiu cum a

aflat despre colecţie. Probabil de la vreun vânzător din Nord – ăştia bârfesc mai mult decât şcolăriţele –, dar chiar şi aşa, n-am învinovăţit-o pe ea pentru ce a urmat. Ea îşi făcea meseria, iar eu aş fi putut să-i spun să plece, dar i-am răspuns la întrebări şi i-am dat voie să facă fotografii. După ce a plecat, am dat-o imediat uitării. Apoi, câteva luni mai târziu, un tânăr cu vocea piţigăiată, care a spus că verifica informaţii pentru revistă, a sunat să confirme unele lucruri pe care le spusesem. Din naivitate, i-am oferit răspunsurile pe care le voia şi după câteva săptămâni am primit prin poştă un pachet mic. Ziarista fusese suficient de drăguţă să-mi trimită o copie după revista în care a apărut articolul. E de prisos să spun că articolul m-a înfuriat. Am aruncat revista după ce am citit ce scrisese ziarista, dar după ce m-am calmat puţin, am luat-o de la gunoi şi am mai citit o dată. Privind în urmă, mi-am dat seama că nu era vina ei că nu pricepuse ce încercasem eu să-i spun. La urma urmei, în mintea ei, colecţia era singurul aspect al articolului.

Asta s-a întâmplat acum şase ani şi mi-a dat viaţa peste cap. Am pus gratii la ferestre şi am împrejmuit proprietatea cu un gard. Am instalat şi un sistem de securitate, iar poliţia a început să treacă pe lângă casa mea de două ori pe zi. Am fost copleşit de telefoane. De reporteri. De producători. De un scenarist care s-a oferit să transpună povestea pe marele ecran. De vreo trei sau patru avocaţi. De două persoane care pretindeau că-mi sunt rude, veri îndepărtaţi din partea lui Ruth. De străini fără noroc care cereau de pomană. În cele din urmă, am scos, pur şi simplu, telefonul din priză, pentru că toţi – inclusiv ziarista – se gândeau la artă din perspectiva banilor.

Ceea ce absolut niciunul dintre ei nu a reuşit să înţeleagă era că nu avea nicio legătură cu banii; era vorba de amintirile adunate acolo. Dacă Ruth avea scrisorile pe care i le scrisesem, eu aveam tablourile şi amintirile. Când văd lucrările lui Rauschenberg, ale lui de Kooning sau ale lui Warhol, îmi amintesc

de felul în care mă ţinea Ruth în braţe când stăteam lângă lac; când văd lucrarea lui Jackson Pollock, retrăiesc prima excursie la New York din 1950. Eram pe la jumătatea călătoriei şi am plecat dintr-un capriciu la Springs, un cătun de lângă East Hampton, în Long Island. Era o zi fabuloasă de vară şi Ruth purta o rochie galbenă. Avea douăzeci şi opt de ani pe atunci şi devenea tot mai frumoasă cu fiecare zi, ceva ce observase şi Pollock. Sunt convins că din pricina comportării ei elegante a primit el doi străini în atelierul lui. Ceea ce explică şi de ce a lăsat-o pe Ruth să cumpere un tablou pe care abia îl terminase, ceva ce făcea rar, dacă mai făcuse vreodată. Mai târziu în după-amiaza aceea, pe drumul înapoi spre oraş, eu şi Ruth ne-am oprit la o cafenea micuţă în Water Mill. Era un loc fermecător, cu podele de lemn zgâriate şi ferestre luminate, iar proprietarul ne-a condus afară la o masă cam şubredă. În ziua aceea, Ruth a comandat vin alb, ceva uşor şi dulce, şi am băut amândoi din pahare în timp ce priveam către Sound. Briza adia uşor, iar ziua era călduroasă şi când vedeam câte o barcă trecând la distanţă ne întrebam încotro mergea.

Lângă tabloul acela se află o lucrare de Jasper Johns. Am cumpărat-o în 1952, în vara în care Ruth îşi lăsase părul să crească cel mai mult. Începuseră să i se formeze primele cute mici la colţul ochilor, adăugând feţei un aspect feminin. În dimineaţa aceea stăteam cu ea în vârful clădirii Empire State şi mai târziu, în camera noastră liniştită de hotel, eu şi Ruth am făcut dragoste ore întregi înainte să adoarmă în braţele mele. Nu puteam dormi în ziua aceea. Aşa că m-am uitat la ea, privind cum pieptul ei se ridica şi cobora încet, privind părul ei răsfirat pe pernă şi m-am trezit întrebându-mă dacă mai fusese vreun bărbat aşa de norocos ca mine.

De asta mă plimb prin casa noastră noaptea târziu; de asta rămâne colecţia intactă. De asta n-am vândut niciodată nici măcar un tablou. Cum aş fi putut? În uleiuri şi pigmenţi păstrez amintirile mele

despre Ruth; în fiecare pictură revăd un capitol din viaţa noastră împreună. Nu există nimic mai preţios pentru mine. Tablourile sunt tot ce mi-a mai rămas de la soţia mea, pe care am iubit-o mai mult decât propria mea viaţă şi voi continua să o privesc şi să-mi amintesc atât cât voi mai putea.

Înainte de a muri, Ruth mi se alătura uneori în plimbările astea târzii, pentru că şi ei îi plăcea să fie transportată în trecut. Şi ei îi plăcea să spună poveştile noastre, deşi nu îşi dădea niciodată seama că ea era eroina tuturor. Mă ţinea de mână în timp ce străbăteam fiecare cameră, minunându-ne amândoi în timp ce trecutul prindea viaţă.

Căsnicia mi-a adus multă fericire, dar în ultima vreme am avut parte doar de tristeţe. Înţeleg că dragostea şi tragedia merg mână în mână pentru că nu poate fi una fără alta, dar mă tot gândesc dacă e cinstit aşa. Cred că un om ar trebui să moară după cum a trăit; în ultimele clipe, ar trebui să fie înconjurat şi alinat de cei pe care i-a iubit întotdeauna.

Dar eu ştiu deja că în ultimele clipe voi fi singur.

18

SOPHIA

Următoarele săptămâni constituiseră una dintre acele perioade rare şi minunate în care aproape totul o făcea pe Sophia să creadă că nimic nu putea fi mai bun.

Cursurile erau interesante, notele ei erau excelente şi, cu toate că nu primise nicio veste de la Muzeul de Artă din Denver, îndrumătorul ei o recomandase pentru un stagiu la Muzeul de Artă Modernă din New York. Urma să aibă interviul în timpul vacanţei de Crăciun. Nu era un post plătit şi probabil avea să fie nevoită să facă naveta dacă îl obţinea, dar era MoMA. Nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale ei nu se gândise la o asemenea posibilitate.

În perioada scurtă petrecută în casa surorităţii, observase că Marcia începuse să meargă niţel mai ţanţoş – aşa cum făcea când se concentra asupra cuiva special. Era într-o stare de bună dispoziţie perpetuă, deşi nega faptul că avea vreo legătură cu un bărbat. În acelaşi timp, Mary-Kate îi limitase semnificativ responsabilităţile în casă – în afară de şedinţele obligatorii, Sophia era în cea mai mare parte scutită de sarcini. Adevărat, probabil că era rezultatul propriei ei atitudini indiferente, dar, la naiba, tot funcţiona. Cel mai bun aspect era că nu se întâlnise cu Brian prin campus – nu primise mesaje sau telefoane de la el – şi astfel îi era uşor să uite că fuseseră vreodată un cuplu.

Şi apoi, desigur, mai era şi Luke.

Pentru prima dată credea că înţelege cum e să fii îndrăgostit. De la weekendul lor la cabană – în afară de Ziua Recunoştinţei, când mersese în vizită acasă –, petrecuseră fiecare sâmbătă noaptea împreună la fermă, în mare parte unul în braţele celuilalt. Printre sărutări, atingerea pielii lui de a ei era încărcată de electricitate, iar Sophia se bucura de sunetul vocii

lui care îi spunea iar şi iar cât de mult o adora şi cât ajunsese să însemne pentru el. Înconjuraţi de întuneric, Sophia îi mângâia cicatricele, găsind uneori una nouă pe care nu o observase înainte; vorbeau până în primele ore ale dimineţii, oprindu-se doar pentru a face dragoste din nou. Pasiunea pe care o aveau unul pentru altul era îmbătătoare, ceva complet diferit de ce simţise cu Brian. Era o legătură care trecea dincolo de actul fizic. Ajunsese să aprecieze felul tăcut în care Luke se strecura jos din pat duminica dimineaţa ca să hrănească animalele şi să verifice vitele, făcând tot posibilul să n-o trezească. De obicei, adormea la loc, doar ca să se trezească mai târziu în prezenţa lui şi a unei ceşti de cafea fierbinte. Uneori pierdeau vremea o oră şi ceva pe verandă, alteori pregăteau micul dejun împreună. Aproape de fiecare dată scoteau caii la plimbare, câteodată pentru o întreagă după-amiază. Aerul rece de iarnă îi înroşea obrajii şi făcea să îi îngheţe mâinile, dar în acele momente se simţea legată de Luke şi de fermă într-un fel care o făcea să se întrebe de ce durase aşa de mult până să îl găsească.

Pe măsură ce se apropiau sărbătorile, petreceau o mare parte din weekend în crângul de brazi pentru Crăciun. În timp ce Luke tăia, căra şi lega brazii, Sophia stătea la casa de marcat. În timpul pauzelor, putea să înveţe pentru examenele finale.

Luke începuse să exerseze cu seriozitate pe taurul mecanic. Uneori îl privea stând pe capota unui tractor ruginit din hambarul şubrezit. Taurul se afla în mijlocul unui ring improvizat, acoperit cu burete ca să reducă impactul căderilor. De obicei începea încet, călărind suficient de tare cât să îşi încălzească muşchii, apoi folosea viteza maximă. Taurul se învârtea şi se apleca, schimbând brusc direcţia, dar Luke rămânea cumva pe mijloc, ţinând mâna liberă în sus şi departe de corp. Călărea de trei sau patru ori, apoi stătea lângă Sophia în timp ce îşi trăgea sufletul. Apoi urca din nou în ring, iar antrenamentul dura câteodată două ore. Deşi nu se

plângea niciodată, Sophia recunoştea febra lui musculară după felul în care se strâmba în timp ce îşi schimba poziţia sau îşi modifica mersul. Duminica seara îl găsea deseori în dormitor, înconjurat de lumânări, în timp ce Sophia îi masa muşchii, încercând să îl scape de dureri.

Deşi petreceau puţin timp în campus, mergeau uneori la cină sau la un film şi o dată au mers chiar la un bar country, unde au ascultat aceeaşi formaţie care cântase şi în seara în care se cunoscuseră, iar Luke a învăţat-o în sfârşit să danseze cadril. Luke făcea ca lumea să pară cumva mai vie, mai reală şi, atunci când nu erau împreună, Sophia descoperea că se gândeşte tot la el.

A doua săptămână din decembrie aduse cu ea un front de aer rece, o furtună grea care venea dinspre Canada. Era prima ninsoare a anotimpului şi, deşi mai toată se topise până în după-amiaza următoare, Sophia şi Luke îşi petrecură o parte a dimineţii admirând ferma acoperită de un strat alb înainte de a merge spre crângul cu brazi de Crăciun în ziua în care se dovedi a fi cea mai aglomerată de până atunci.

Mai târziu, după obicei, merseră la mama lui. În timp ce Luke înlocuia plăcuţele de frână la camionetă, Linda o învăţă pe Sophia să coacă. Luke nu minţise când spusese cât de bune erau plăcintele ei şi petrecură amândouă o după-amiază plăcută în bucătărie, pălăvrăgind şi râzând, cu şorţurile acoperite de făină.

Timpul petrecut cu Linda îi amintea Sophiei de părinţii ei şi de sacrificiile pe care le făcuseră pentru ea. Felul în care ea şi Luke glumeau şi se tachinau unul pe altul o determinau să se întrebe dacă va putea să aibă şi ea într-o zi acelaşi fel de relaţie cu părinţii ei. Fetiţa pe care şi-o aminteau ei nu mai era; în locul ei urma să fie nu doar fiica lor, ci poate şi prietena lor. Se simţea mai matură ştiind că face parte din viaţa lui Luke. Mai avea doar un semestru de şcoală, dar nu se mai întreba care fusese rostul colegiului. Îşi dădea seama că suişurile şi

coborâşurile, visurile şi străduinţele, toate făcuseră parte dintr-o călătorie – una care o adusese la o fermă de vite de lângă un oraş numit King, unde se îndrăgostise de un cowboy pe nume Luke.

— Din nou? se căină Marcia. Îşi încrucişă picioarele pe pat, trăgându-şi peste coapse puloverul larg. Ce? Douăsprezece weekenduri la rând la fermă nu ţi-au ajuns?

— Exagerezi! Sophia dădu ochii peste cap, adăugând ultimul strat de luciu de buze. Alături de ea, geanta micuţă era deja pregătită.

— Sigur că da. Dar e ultimul nostru weekend înainte de vacanţa de Crăciun. Miercuri plecăm şi abia dacă am petrecut puţin timp cu tine semestrul ăsta.

— Suntem împreună tot timpul, protestă Sophia.

— Nu, zise Marcia. *Eram* împreună tot timpul. Acum eşti cu el la fermă aproape în fiecare weekend. Nici măcar n-ai fost la balul de iarnă de săptămâna trecută. Balul *nostru* de iarnă.

— Ştii că nu mă interesează genul ăsta de evenimente.

— Nu cumva vrei să spui că pe *el* nu-l interesează?

Sophia îşi împreună buzele, încercând să nu pară defensivă, dar simţind o umbră de enervare în vocea Marciei.

— Niciunul dintre noi nu a vrut să meargă, bine? El muncea şi avea nevoie să-l ajut.

Marcia îşi trecu degetele prin păr, vizibil exasperată.

— Nu ştiu cum să spun asta fără să te superi pe mine.

— Să spui ce?

— Că faci o greşeală.

— Despre ce vorbeşti?

Sophia puse jos tubul de luciu de buze şi se întoarse cu faţa spre prietena ei.

Marcia îşi aruncă braţele în sus.

— Gândeşte-te în ce fel arată chestia asta – imaginează-ţi ce ai spune tu dacă am schimba rolurile. Să zicem că am avut o relaţie de doi ani…

— Puţin probabil, interveni Sophia.

— Bine, ştiu că e greu, dar prefă-te măcar. Fac asta pentru tine. Să zicem că am trecut printr-o despărţire foarte grea şi că m-am ascuns în camera mea săptămâni în şir, apoi, ca din senin, întâlnesc un tip. Şi vorbesc cu el şi îl vizitez a doua zi, apoi vorbesc cu el la telefon şi îl vizitez în weekendul următor. În scurt timp, mă comport de parcă el e centrul universului şi petrec cu el fiecare minut liber. Tu ce-ai zice? Că, pur şi simplu, s-a nimerit să îl cunosc pe Domnul Perfecţiune în timp ce mă refăceam după despărţirea aceea oribilă? Zi şi tu, care ar fi şansele?

Sophia simţi că sângele îi curge tot mai repede prin vene.

— Nu ştiu ce încerci să spui.

— Spun că e posibil să faci o greşeală. Şi că, dacă nu eşti atentă, ai putea să suferi din nou.

— Nu fac o greşeală, se răsti Sophia închizând geanta. Şi nu am să sufăr. *Îmi place* să îmi petrec timpul cu Luke.

— Ştiu. Marcia se calmă, făcând semn cu mâna pe pat, lângă ea. Stai jos lângă mine, se rugă ea. Te rog?

Sophia se gândi puţin înainte să traverseze camera şi să ia loc pe pat. Marcia se întoarse spre ea.

— Înţeleg că-ţi place de el, spuse ea. Chiar înţeleg. Şi mă bucur că eşti fericită din nou. Dar unde crezi că se îndreaptă lucrurile? Dacă eram în locul tău, aş fi bucuroasă să pierd vremea cu el şi să mă distrez, doar ca să văd unde ajungem şi să trăiesc clipa. Dar nu mi-aş da voie nici măcar un minut să mă gândesc că el e cel cu care am să-mi petrec tot restul vieţii.

— Nici eu nu mă gândesc la asta, interveni Sophia.

Marcia trăgea de puloverul ei.

— Eşti sigură? Pentru că eu am altă impresie. Făcu o pauză, cu o expresie aproape tristă pe faţă. N-ar fi trebuit să te îndrăgosteşti de el. Şi de câte ori eşti cu el nu faci decât să-ţi înrăutăţeşti situaţia.

Sophia se înroşi la faţă.

— De ce faci asta?

— Pentru că tu nu gândeşti limpede, răspunse Marcia. Dacă o făceai, te-ai fi gândit la faptul că eşti în ultimul an la colegiu – o studentă la Istoria artei din New Jersey, pentru numele lui Dumnezeu – în timp ce Luke călăreşte tauri şi trăieşte la o fermă undeva la ţară în Carolina de Nord. Te-ai fi întrebat ce are să se întâmple peste şase luni, după absolvire? Marcia se opri, forţând-o pe Sophia să se concentreze la ceea ce spunea de fapt. Te vezi trăind la fermă în următorii cinzeci de ani? Călărind cai, supraveghind vaci şi curăţând grajduri pentru tot restul vieţii?

Sophia scutură capul.

— Nu…

— Ah, spuse Marcia tăindu-i vorba. Atunci poate că îl vezi pe Luke trăind în New York în timp ce tu lucrezi la un muzeu? Poate îţi imaginezi cum vă petreceţi duminica dimineaţa în cele mai în vogă locuri unde poţi lua o gustare, bând cappucino şi citind *New York Times?* Aşa vezi tu viitorul vostru?

Când Sophia nu răspunse, Marcia o luă de mână şi o strânse.

— Ştiu cât de mult ţii la el, continuă ea. Dar vieţile voastre nu sunt doar pe făgaşe diferite, sunt pe continente diferite. Asta înseamnă că de acum înainte trebuie să ai grijă de inima ta, pentru că dacă nu o faci, are să sfârşească frântă într-o mie de bucăţi.

— Ai fost tăcută în seara asta, spuse Luke printre gurile de cacao caldă. Sophia ţinea mâinile în jurul ceştii ei, uitându-se pierdută de pe locul lor pe canapea la fuioarele de ninsoare de dincolo de fereastră, a doua zăpadă din acel anotimp, deşi nu

părea să se aşeze. Ca de obicei, Luke făcuse focul, dar ea nu putea să scape de fiorul de gheaţă.

— Îmi pare rău, spuse Sophia. Sunt doar obosită.

Simţea că era atent la ea, ceea ce în seara aceea, dintr-un motiv oarecare, o făcea să se simtă tulburată.

— Ştii ce cred eu? întrebă el. Cred că ţi-a spus Marcia ceva şi te-a supărat.

Sophia nu răspunse imediat.

— De ce spui asta? întrebă ea cu vocea mai slăbită decât se aşteptase.

El ridică din umeri.

— Când te-am sunat să-ţi spun că vin spre tine, abia mai puteai închide telefonul. Până să ajung la tine, ai devenit tăcută. Şi am văzut cum tu şi Marcia vă tot uitaţi una la alta. Era ca şi cum tocmai vă făcuserăţi un fel de mărturisire şi niciuna nu era prea bucuroasă din cauza asta.

Căldura ceştii pătrundea în mâinile ei.

— Eşti foarte receptiv pentru un tip care poate să stea o zi întreagă fără să vorbească, spuse ea privindu-l.

— De aceea sunt receptiv.

Răspunsul ei îi aminti de motivele pentru care deveniseră apropiaţi aşa de repede. Dar nu îi mai era la fel de clar dacă asta era o idee bună.

— Iar te gândeşti, o dojeni el. Şi începe să mă neliniştească.

În ciuda încordării, Sophia râse.

— Încotro crezi că se îndreaptă chestia asta? îl întrebă deodată, reluând întrebarea Marciei de mai devreme.

— Te referi la noi doi?

— Termin şcoala la primăvară. Mai sunt doar câteva luni. Ce se va întâmpla atunci? Ce se va întâmpla când am să mă mut înapoi acasă? Sau când am să mă angajez undeva?

El se aplecă în faţă, punând ceaşca pe măsuţa de cafea, apoi se întoarse din nou spre ea.

— Nu ştiu, spuse.

Avea pe faţă o expresie impenetrabilă.

— Nu pot să ghicesc viitorul, aşa cum nu poţi nici tu.

— Asta sună ca o scuză.

— Nu caut scuze, zise el. Încerc doar să fiu sincer.

— Dar nu spui nimic! strigă ea auzind şi urând disperarea din propria voce.

Luke vorbi calm.

— Atunci ce zici de asta? Te iubesc. Vreau să fiu cu tine. Vom găsi o cale să rămânem împreună.

— Chiar crezi asta?

— Altfel n-aş fi spus-o.

— Chiar dacă asta ar însemna să te muţi la New Jersey?

Lumina focului îi ascundea faţa pe jumătate.

— Vrei să mă mut la New Jersey?

— Ce nu e în regulă la New Jersey?

— Nimic, spuse el. Ţi-am spus că am mai fost acolo şi că mi-a plăcut.

— Dar?

Pentru prima dată, Luke lăsă ochii în jos.

— Nu pot să plec de la fermă până nu ştiu că mama va fi bine, spuse el pe un ton oarecum decisiv.

Sophia îi înţelegea motivele şi totuşi…

— Vrei să stau aici, zise ea. După absolvire.

— Nu. Luke clătină din cap. Nu ţi-aş cere niciodată să faci aşa ceva.

Sophia nu îşi putea ascunde supărarea.

— Atunci, întreb din nou, ce vom face?

Luke îşi sprijini palmele pe genunchi.

— Nu suntem primul cuplu care se confruntă cu aşa ceva. Eu cred că, dacă suntem sortiţi să fim împreună, vom găsi o cale. Nu, nu ştiu răspunsurile şi nu, nu pot să-ţi spun exact cum va fi. Şi dacă plecai azi, mi-aş fi făcut mai multe griji. Dar avem şase luni, iar lucrurile s-ar putea schimba până atunci… Poate voi călări bine şi nu îmi voi mai face atâtea griji pentru fermă sau poate voi scoate un stâlp de la gard într-o zi şi voi da peste o comoară ascunsă. Sau poate vom ajunge să pierdem ferma şi

va trebui să mă mut oricum. Sau poate ai să găseşti tu de lucru în Charlotte, undeva destul de aproape să poţi face naveta. Nu ştiu. Se apropie de ea încercând, fără îndoială, să sublinieze ce avea de spus. Singurul lucru pe care îl ştiu cu siguranţă e că, dacă ne dorim amândoi, vom găsi o modalitate de a face lucrurile să meargă.

Sophia ştia că era singurul lucru pe care îl putea spune, dar întrebările legate de viitorul lor tot o nelinişteau. Dar nu spuse asta. În schimb, se trase aproape de el şi îl lăsă să o ia în braţe, să o lipească de trupul lui cald. Respiră adânc dorindu-şi să oprească timpul cumva. Sau măcar să-l încetinească.

— Bine, şopti ea.

Luke o sărută pe păr, apoi îşi sprijini bărbia de capul ei.

— Te iubesc, să ştii.

— Ştiu, murmură ea. Şi eu te iubesc.

— Îmi va fi dor de tine când vei fi plecată.

— Şi mie.

— Dar mă bucur că ai să petreci puţin timp cu familia ta.

— Şi eu.

— Poate vin la New Jersey să-ţi fac o surpriză.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu poţi să faci asta.

— De ce nu?

— Nu spun că nu eşti bine-venit dacă vii în vizită. Spun doar că nu va fi o surpriză. Ai cam stricat-o.

Luke se gândi la vorbele ei.

— Cred că aşa am făcut, nu? Ei bine, poate am să-ţi fac o surpriză şi să nu vin.

— Ai face bine să vii. Părinţii mei vor să te cunoască. N-au mai întâlnit un cowboy până acum şi ştiu că au o imagine nebunească despre tine, în care te plimbi cu un pistol cu şase gloanţe şi spui lucruri de genul „Sal'tare, amice!"

Luke râse.

— Cred că vor fi dezamăgiţi.

— Nu, spuse ea. Ăsta e un lucru pe care nu ai cum să-l faci.

Luke zâmbi la comentariul ăsta.

— Ce zici de revelion? Ai vreun program?

— Nu ştiu. Am?

— Acum ai.

— Perfect. Dar nu poţi să vii noaptea. Cum spuneam, trebuie să stai puţin timp cu părinţii mei.

— Mi se pare firesc, zise el. Făcu un semn spre colţul camerei. Vrei să mă ajuţi să împodobesc bradul?

— Ce brad?

— E în spate. L-am ales ieri şi l-am târât până aici. E cam mic şi rar şi nu cred că s-ar fi vândut, dar m-am gândit că aici ar arăta bine. Ca să ştii ce pierzi.

Ea se aplecă spre el.

— Ştiu deja ce pierd.

O oră mai târziu, Sophia şi Luke făcură un pas în spate şi îşi admirară opera.

— Nu e tocmai bine, spuse Luke încrucişând braţele şi uitându-se la bradul acoperit de beteală. Mai are nevoie de ceva.

— Nu prea mai avem ce-i face, spuse Sophia întinzând mâna să aşeze nişte beculeţe. Multe dintre crengi se lasă deja la pământ.

— Nu e asta, zise el. E… Stai puţin. Mă întorc imediat. Ştiu exact ce îi trebuie. Vin într-un minut…

Sophia îl privi cum dispare în dormitor şi apare din nou cu o cutie de cadou de mărime mijlocie, legată cu o panglică. Trecu pe lângă ea şi o aşeză sub brad, apoi veni din nou lângă Sophia.

— Mult mai bine, zise el.

Sophia se uită la el.

— E pentru mine?

— Chiar aşa.

— Nu e corect. Eu nu ţi-am adus nimic.

— Nu-mi doresc nimic.

— Aşa o fi, dar acum mă simt prost.

— Nu e cazul. Poţi să te revanşezi mai târziu.

Sophia îl privi cu atenţie.

— Ştiai că asta am să spun, nu-i aşa?

— Aşa am plănuit.

— Ce e înăuntru?

— Poftim, o îndemnă el. Deschide-l.

Sophia se apropie de brad şi luă cutia. Era suficient de uşoară ca să poată ghici ce era înăuntru înainte să desfacă panglica şi să ridice capul. O scoase şi o ţinu în faţă, studiind-o. Vopsită în negru şi făcută din paie, era împodobită cu mărgele şi o fâşie de care era lipită o pană mică.

— O pălărie de cowboy?

— Una frumoasă, spuse el. Pentru fete.

— E vreo diferenţă?

— Ei bine, eu n-aş purta niciodată una cu pene şi mărgele. Şi m-am gândit că aveai nevoie de una a ta fiindcă vii aici aşa de des.

Sophia se aplecă spre el şi îl sărută.

— E perfectă. Mulţumesc.

— Crăciun fericit!

Sophia îşi puse pălăria şi se uită cochet la el.

— Cum îmi stă?

— Frumos, zise el. Dar, la urma urmei, tu mereu eşti frumoasă.

19

LUKE

Pentru că sezonul începea în mai puţin de o lună, iar Sophia trebuia să se întoarcă în New Jersey, Luke îşi intensifică antrenamentele. În zilele dinaintea Crăciunului nu numai că îşi mări durata curselor pe taurul mecanic cu cinci minute pe zi, dar adăugă programului şi ceva mai multă forţă. Nu îi plăcuse niciodată să ridice greutăţi, dar orice treabă ar fi făcut la fermă – ceea ce în ultima vreme se rezuma mai mult la vânzarea brazilor –, se ascundea undeva o dată la o oră şi făcea cinzeci de flotări, ajungând uneori la patru sau cinci sute pe zi. În cele din urmă adăugă tracţiuni şi exerciţii pentru întărirea muşchilor abdominali şi cei ai spatelui. Când se prăbuşea în pat la sfârşitul zilei adormea în câteva secunde.

În ciuda epuizării şi a durerii musculare, simţea că îşi recăpăta, încet-încet, abilităţile. I se îmbunătăţea echilibrul, ceea ce îl făcea să stea cu mai multă uşurinţă în şa. Şi instinctele i se ascuţeau, permiţându-i să anticipeze răsucirile şi aruncările. În cele patru zile de după Crăciun merse în Henderson County, unde călări pe tauri adevăraţi. Un tip pe care îl cunoştea avea acolo o bază de antrenament şi, cu toate că taurii nu erau de cea mai bună calitate, antrenamentul pe taurul mecanic avea limitele lui. Animalele vii erau imprevizibile şi, deşi Luke purta cască şi o geacă de protecţie, se trezea la fel de neliniştit ca înainte de cursele la care participase în McLeansville în octombrie.

Se strădui mult, apoi şi mai mult. Sezonul începea la jumătatea lunii ianuarie, iar Luke avea nevoie de un start bun. Trebuia să câştige sau să se plaseze cât mai sus ca să adune suficiente puncte şi să avanseze în circuitul de liga întâi din martie. În iunie avea să fie deja prea târziu.

Mama lui vedea ce făcea el şi începu să se retragă din nou, încetul cu încetul. Supărarea ei era evidentă, dar la fel era şi tristeţea şi Luke descoperi că îşi dorea să fi fost şi Sophia acolo, măcar ca să domolească stânjeneala dintre ei. De fapt îşi dorea să fie Sophia acolo şi gata. Fiindcă era plecată în New Jersey de sărbători, Ajunul Crăciunului fusese destul de liniştit. Şi ziua de Crăciun la fel. Nu se dusese la mama lui decât după-amiază, iar nervozitatea ei era evidentă.

Se bucura că trecuseră vânzările de brazi de Crăciun. Deşi se descurcaseră bine, luna petrecută în crâng însemna că toate celelalte se deterioraseră şi mai mult, iar vremea nu îmbunătăţea lucrurile deloc. Lista lui Luke cu lucruri de făcut creştea şi asta îl îngrijora, mai ales când ştia că urma să fie mult timp pe drum în anul următor. Absenţa lui avea să facă lucrurile şi mai dificile pentru mama lui.

Asta, desigur, dacă nu începea să câştige imediat.

Întotdeauna se ajungea din nou la asta. În ciuda banilor obţinuţi pe brazi, pe care mama lui îi folosise să mai adauge şapte perechi de vite la cireadă, venitul de la fermă nu avea să fie de ajuns pentru rate.

Şi cu toate astea în gând, Luke se îndreptă spre hambar să exerseze, numărând zilele rămase până la revelion când avea să o vadă din nou pe Sophia.

Plecă dis-de-dimineaţă şi ajunse în Jersey City la câteva minute după prânz. După ce îşi petrecură după-amiaza cu surorile şi părinţii Sophiei, niciunul dintre ei nu dori să se amestece cu mulţimea din Times Square pentru festivităţile de Anul Nou. Aşa că luară o cină liniştită la un restaurant thailandez fără fiţe, apoi se întoarseră în camera de hotel a lui Luke.

În orele de după miezul nopţii, Sophia stătea întinsă pe burtă, iar Luke îi desena cercuri mici pe spate.

— Opreşte-te, spuse ea zvârcolindu-se. Nu are să meargă.

— Ce nu are să meargă?

— Ţi-am spus deja că nu pot să rămân. Am o oră-limită.

— Ai douăzeci şi unu de ani, protestă el.

— Dar sunt în casa părinţilor mei şi ei au reguli. De fapt, au fost foarte permisivi că m-au lăsat să stau până la ora două. De obicei, trebuie să fiu acasă până la unu.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă ai rămâne?

— Probabil s-ar gândi că m-am culcat cu tine.

— Asta am şi făcut.

Sophia se întoarse cu faţa la el.

— Nu-i nevoie să ştie şi ei. Iar eu n-am de gând să fac în aşa fel încât să fie evident.

— Dar sunt aici doar o noapte. Mâine după-amiază trebuie să plec.

— Ştiu, dar regulile sunt reguli. Şi-apoi, nu vrei să te pui rău cu părinţii mei. Le-a plăcut de tine. Deşi surorile mele au spus că sunt dezamăgite că n-ai purtat pălărie.

— Am vrut să mă integrez.

— Aaa, dar asta ai şi făcut. Mai ales când ai început să vorbeşti iar despre 4-H. Ai observat că şi ei au avut aceeaşi reacţie ca a mea când ai spus că vinzi bieţii purceluşi la abator după ce i-ai crescut ca pe nişte animale de companie.

— Chiar voiam să-ţi mulţumesc că ai adus subiectul în discuţie.

— Cu plăcere, spuse Sophia cu o expresie jucăuşă pe faţă. Ai văzut faţa Dalenei când i-am explicat? Am crezut c-au să-i iasă ochii din cap. Apropo, ce mai face mama ta?

— E bine.

— Să înţeleg că e tot supărată pe tine?

— Se poate spune şi aşa.

— Are să-şi revină ea.

— Sper.

Luke se aplecă şi o sărută. Deşi îi răspunse la sărut, simţi mâinile Sophiei mişcându-se spre pieptul lui şi împingându-l încet la o parte.

— Poţi să mă săruţi cât vrei, dar tot trebuie să mă duci înapoi acasă.

— Nu poţi să mă strecori în camera ta?

— Nu când e sora mea acolo. Ar fi prea ciudat.

— Dacă aş fi ştiut că nu rămâi peste noapte, poate n-aş fi bătut atâta drum.

— Nu te cred.

El râse, apoi deveni iar serios.

— Mi-a fost dor de tine!

— Ba nu ţi-a fost. Ai fost prea ocupat pentru mine. De câte ori sunam, erai mereu la treabă. Între antrenament şi muncă, probabil că nici nu te-ai gândit la mine.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el din nou.

— Ştiu. Şi mie mi-a fost dor de tine. Sophia întinse mâna şi îl mângâie pe faţă. Dar, din păcate, tot trebuie să ne îmbrăcăm. Trebuie să vii mâine înainte de prânz, mai ştii?

Înapoi în Carolina de Nord, Luke se hotărî să îşi dubleze eforturile de a se antrena. Primul concurs al sezonului avea loc în mai puţin de două săptămâni. Cele două zile petrecute în New Jersey îi dăduseră ocazia să îşi odihnească trupul şi se simţea bine pentru prima dată după multă vreme. Singura problemă era că aici era la fel de frig cum fusese în New Jersey şi îl îngrozea răcoarea din hambar încă de când se îndrepta spre el.

Tocmai aprinsese luminile în hambar şi îşi făcea încălzirea pentru prima cursă a serii când auzi uşa deschizându-se. Se întoarse exact când mama lui ieşi din penumbră.

— Bună, mamă, spuse el mirat.

— Bună, spuse ea. Ca şi el, purta o haină groasă. Am fost la tine acasă şi, când nu te-am găsit, m-am gândit că eşti aici.

Luke nu spuse nimic. Mama lui urcă tăcută în ringul tapetat cu burete, călcând apăsat până ajunse lângă taur, de partea cealaltă a lui Luke. Pe neaşteptate, întinse mâna şi îl mângâie.

— Ţin minte când tatăl tău l-a adus acasă, zise ea. O vreme a fost foarte la modă, să ştii. Oamenii voiau să călărească aşa ceva din cauza filmului acela vechi cu John Travolta şi aproape fiecare bar country instalase unul, doar ca să vadă cum într-un an sau doi a scăzut interesul. Când se demola unul dintre barurile acelea, tatăl tău a întrebat dacă putea să cumpere taurul. Nu a costat prea mult, dar tot era mai scump decât ne ţinea buzunarul pe atunci şi îmi amintesc că eram foarte supărată pe el. Fusese plecat în Iowa sau Kansas sau cine ştie unde şi a condus până aici ca să lase taurul, apoi a plecat în Texas pentru alte concursuri. Abia când a venit acasă şi-a dat seama că nu funcţionează. A trebuit să reconstruiască de la zero minunea asta şi i-a luat aproape un an ca să o facă să meargă aşa cum voia el. Dar deja apăruseşi tu şi atunci s-a cam retras. A stat în hambar şi a adunat praf până când te-a aşezat pe tine pe el… Cred că aveai doi ani la vremea aceea. M-am supărat destul de tare şi din cauza asta, deşi abia se mişca. Am ştiut cumva că ai să ajungi să-i calci pe urme. Eu nu am vrut să călăreşti. Întotdeauna am crezut că e o metodă nebună să încerci să-ţi câştigi existenţa astfel.

Luke auzi în vocea ei o umbră nefirească de amărăciune.

— De ce n-ai spus nimic?

— Ce era să spun? Erai la fel de obsedat ca el. Când aveai cinci ani, ţi-ai rupt braţul călărind pe un viţel. Dar nu ţi-a păsat. Erai doar supărat că n-ai putut călări câteva luni. Ce era să fac? Ea nu aşteptă un răspuns şi oftă. Am sperat mult timp că ai să depăşeşti faza asta. Cred că eram singura mamă din lume care se ruga pentru ca fiul ei adolescent să fie interesat de maşini, de fete sau de muzică, dar nu s-a întâmplat niciodată aşa.

— Îmi plăceau şi lucrurile acelea.

— Posibil. Dar călăritul era viaţa ta. Numai asta voiai să faci. Numai la asta visai şi… Linda închise ochii, cu un clipit prelungit. Aveai calităţi de star. Oricât aş fi urât lucrul ăsta, ştiam că ai abilitatea,

dorinţa şi motivaţia de a fi cel mai bun din lume. Şi eram mândră de tine. Dar chiar şi atunci aveam inima frântă. Nu pentru că n-aş fi crezut că puteai să reuşeşti, ci pentru că ştiam că ai fi riscat totul ca să-ţi împlineşti visul. Şi te-am privit cum te răneai, iar şi iar, cum încercai din nou. Îşi schimbă poziţia. Ceea ce trebuie să ţii minte este că tu vei fi mereu copilul meu, cel pe care l-am ţinut în braţe imediat după ce s-a născut.

Luke rămase tăcut, copleşit de o ruşine care nu îi era deloc străină.

— Spune-mi, zise mama lui uitându-se la el. E ceva fără de care mai simţi şi acum că nu poţi trăi? Mai arzi de dorinţa de a fi cel mai bun?

El se uită în jos la cizme înainte de a ridica privirea fără tragere de inimă.

— Nu, recunoscu.

— Aşa credeam şi eu, zise ea.

— Mamă…

— Ştiu de ce faci asta. Aşa cum şi tu ştii de ce nu vreau s-o faci. Eşti fiul meu, dar nu te pot opri, îmi e clar.

Luke respiră adânc, observându-i tristeţea. Resemnarea atârna deasupra ei ca un văl ponosit.

— De ce ai venit aici, mamă? Nu ca să-mi spui asta.

Ea zâmbi melancolic.

— Nu. De fapt, am venit să văd ce faci, să văd dacă eşti în regulă. Şi să aflu cum a fost călătoria.

Mai era ceva, iar el ştia asta, dar îi răspunse.

— A fost în regulă. Dar cam scurtă. Am senzaţia că am stat mai mult în maşină decât cu Sophia.

— Probabil aşa e, încuviinţă ea. Şi familia ei?

— Oameni de treabă. O familie unită. S-a râs mult la masă.

Ea dădu din cap.

— Bine. Îşi încrucişă braţele, frecând mânecile. Şi Sophia?

— Face foarte bine.

— Observ cum te uiţi la ea.

— Da?

— E destul de limpede ce simţi, spuse mama lui.

— Da? întrebă el din nou.

— E bine, zise ea. Sophia e deosebită. Mi-a făcut plăcere s-o cunosc. Crezi că aveţi vreun viitor?

Luke se foi de pe un picior pe altul.

— Aşa sper.

Mama îi aruncă o privire serioasă.

— Atunci poate ar trebui să-i spui.

— I-am spus deja.

— Nu, spuse mama lui scuturând capul. Ar trebui să-i *spui.*

— Ce să-i spun?

— Ce ne-a spus doctorul, zise ea vorbind deschis. Ar trebui să-i spui că, dacă mai călăreşti, probabil ai să mori în mai puţin de un an.

20

IRA

— Când te plimbi noaptea prin casă, intervine Ruth dintr-odată, nu faci aşa cum spui.

— La ce te referi? După o tăcere lungă, mă sperii să îi aud din nou vocea.

— Tablourile nu sunt ca un jurnal pe care l-ai scris pentru mine. Eu am putut citi toate scrisorile, dar tu nu vezi toate tablourile. Multe sunt înghesuite unele peste altele în camere şi nu le-ai mai văzut de ani de zile. Nu te uiţi nici la cele pe care le ţii în cutii de stejar. Practic, a devenit imposibil să mai deschizi cutiile.

Asta aşa e.

— Poate ar trebui să chem pe cineva, spun eu. Aş putea pune altele pe pereţi. Cum făceai tu înainte.

— Da, dar când o făceam eu, ştiam cum să le aranjez încât să fie perfect. Gusturile tale nu sunt prea bune. Tu doar puneai muncitorii să le agaţe în orice loc disponibil.

— Îmi place atmosfera eclectică.

— Nu e eclectică. E de prost gust şi înghesuit şi e pericol de incendiu.

Zâmbesc.

— Atunci e bine că nu vine nimeni în vizită.

— Nu, spune ea. Asta nu e bine. Poate că erai timid, dar oamenii îţi dădeau mereu putere.

— Tu îmi dădeai putere, îi spun.

Deşi în maşină e întuneric, o văd dând ochii peste cap.

— Mă refer la clienţii tăi. Ai avut întotdeauna un fel anume de a te purta cu ei. De asta rămâneau clienţii tăi. Şi de asta magazinul a dat faliment după ce l-ai vândut. Pentru că noii proprietari erau mai interesaţi de bani decât de servicii.

E posibil ca Ruth să aibă dreptate în privinţa asta, dar uneori mă întreb dacă nu a avut mai mare legătură cu schimbările pieţei. Chiar şi înainte de a

mă pensiona, magazinul atrăgea tot mai puţini clienţi în fiecare an. Erau altele mai mari, cu mărfuri mai variate, care se deschideau în alte părţi din Greensboro, iar oamenii începeau să plece din oraş către suburbii şi afacerile din centru începeau să sufere. L-am prevenit pe noul proprietar în privinţa asta, dar el era hotărât să meargă mai departe, iar eu am plecat de acolo ştiind că îi oferisem un târg cinstit. Deşi magazinul nu mai era al meu, am simţit un mare regret când mi-am dat seama că, după nouăzeci de ani, avea să dea faliment. Vechile prăvălii, aşa cum avusesem eu zeci de ani, au luat-o pe drumul căruţelor cu coviltir, al diligenţelor şi al telefoanelor cu disc.

— Dar slujba mea nu a fost niciodată la fel ca a ta, spun eu într-un târziu. N-am iubit-o aşa cum o iubeai tu pe a ta.

— Puteam să am toată vara liberă.

Scutur din cap. Sau, mai bine zis, îmi imaginez că asta fac.

— A fost din cauza copiilor, îi spun. Poate că tu ai fost o inspiraţie pentru ei, dar şi ei te-au inspirat pe tine. Oricât de memorabile au fost verile noastre împreună, spre sfârşitul lor erai deja entuziasmată la gândul că urma să te întorci în clasă. Pentru că îţi era dor de copii. Îţi lipsea râsul lor, curiozitatea lor şi felul inocent în care vedeau lumea.

Ruth se uită la mine cu o sprânceană ridicată.

— Şi de unde ştii tu asta?

— Pentru că, îi răspund, tu mi-ai spus.

Ruth preda la clasa a treia şi, pentru ea, aceasta era una dintre cele mai importante etape în dezvoltarea copilului. Majoritatea elevilor aveau opt sau nouă ani, o vârstă pe care ea a considerat-o întotdeauna drept un moment crucial din punct de vedere al educaţiei. La vârsta aceea, elevii erau suficient de mari să înţeleagă nişte concepte care le-ar fi părut străine cu doar un an înainte, dar încă destul de mici ca să accepte îndrumarea adulţilor cu o încredere aproape necondiţionată.

După părerea lui Ruth, era şi anul în care elevii începeau să se diferenţieze din punct de vedere academic. Unii începeau să exceleze, alţii rămâneau în urmă; deşi erau nenumărate cauze, în şcoala aceea, la vremea aceea, multora dintre elevii ei, precum şi părinţilor lor, pur şi simplu nu le păsa. Elevii mergeau la şcoală până prin clasa a opta sau a noua, apoi abandonau ca să lucreze tot timpul la fermă. Chiar şi pentru Ruth era o provocare greu de depăşit. Aceştia erau copiii care o ţineau trează noaptea, cei pentru care îşi făcea griji permanent, iar ea îşi modifica ani la rând planurile de lecţie, căutând modalităţi de a-i capta pe ei şi pe părinţii lor. Îi punea să planteze seminţe în pahare colorate şi să le eticheteze, sperând că în felul ăsta îi încuraja să citească; îi punea să prindă insecte şi să le spună numele, sperând să le stârnească puţin curiozitatea în ce priveşte natura înconjurătoare. Testele la matematică includeau mereu ceva legat de fermă şi de bani: *Dacă Joe adună patru coşuri cu piersici din fiecare pom şi sunt cinci pomi pe fiecare dintre cele şase rânduri, câte coşuri cu piersici va reuşi Joe să vândă*? Sau: *Dacă ai 200 de dolari şi cumperi răsaduri care costă 120 de dolari, câţi bani îţi mai rămân*? Asta era lumea importantă pentru elevi şi deseori reuşea să îi atragă. Deşi unii tot abandonau până la urmă, veneau câteodată să o viziteze peste ani ca să-i mulţumească pentru că îi învăţase să scrie şi să citească şi să ştie suficientă matematică pentru a putea face cumpărături la magazin.

Era mândră de asta – şi mândră de elevii care reuşeau să termine şcoala şi să plece la colegiu, desigur. Dar, din când în când, avea câte un elev care o făcea să realizeze încă o dată de ce alesese să fie profesoară. Şi aşa am ajuns la tabloul de deasupra şemineului.

— Te gândeşti la Daniel McCallum, îmi spune ea.

— Da, îi zic. Elevul tău preferat.

Are o expresie însufleţită şi ştiu că îl vede la fel de clar în faţa ochilor ca în ziua în care l-a cunoscut. Pe atunci era profesoară deja de cincisprezece ani.

— Era foarte dificil.

— Aşa mi-ai spus.

— Era de nestăpânit când a venit prima oară. Avea salopeta murdară tot timpul şi nu putea sta locului o clipă. Îl certam în fiecare zi.

— Dar l-ai învăţat să citească.

— I-am învăţat pe toţi să citească.

— Dar el era diferit.

— Da, spune ea. Era mai masiv decât ceilalţi băieţi şi îi înghiontea pe ceilalţi elevi în timpul pauzei, lăsându-le vânătăi. Din cauza lui Daniel McCallum am început să încărunţesc.

Şi în ziua de azi îmi amintesc cum se plângea de el, dar cuvintele ei, ca şi acum, erau mereu cumva afectuoase.

— Nu mai fusese la şcoală până atunci. Nu înţelegea regulile.

— Ştia regulile. Dar la început nu îi păsa. Stătea în spatele unei fete frumoase pe nume Abigail şi o trăgea mereu de păr. Îi spuneam: Nu trebuie să faci asta, dar el continua tot aşa. Până la urmă l-am aşezat în primul rând ca să pot sta cu ochii pe el.

— Şi atunci ai aflat că nu ştia să scrie şi să citească.

— Da. Chiar şi acum vocea ei e aspră.

— Şi când te-ai dus să vorbeşti cu părinţii lui, ai descoperit că muriseră. S-a dovedit că Daniel locuia cu un frate vitreg mai mare şi cu soţia lui şi că niciunul dintre ei nu voia ca Daniel să meargă la şcoală. Şi ai văzut că trăiau toţi trei într-o cocioabă.

— Ştii lucrul ăsta fiindcă ai mers cu mine în ziua aceea.

Încuviinţez din cap.

— Ai fost aşa tăcută pe drumul înapoi.

— Mă deranja faptul că în ţara asta bogată încă mai erau oameni care trăiau aşa ca ei. Şi mă deranja că nu avea pe nimeni care să dea doi bani pe el.

— Aşa că te-ai decis nu numai să-l înveţi, ci chiar să-i dai şi meditaţii. Şi înainte, şi după şcoală.

— Stătea în primul rând, spune ea. Nu eram o profesoară bună dacă nu învăţa nimic.

— Dar îţi părea şi rău pentru el.

— Cum era să nu-mi pară rău? Nu ducea o viaţă uşoară. Şi totuşi am aflat, în cele din urmă, că erau mulţi copii asemenea lui.

— Nu, îi spun. Pentru noi amândoi, a fost unul singur.

Daniel a venit prima oară în casa noastră la începutul lui octombrie, un băiat greoi şi blond, cu maniere aspre de la ţară şi o timiditate la care nu mă aşteptasem. La prima vizită nu a dat mâna cu mine, nici nu m-a privit în ochi. În schimb a stat cu mâinile în buzunar, cu privirea în pământ. Deşi Ruth îl meditase după şcoală, a lucrat din nou cu el în seara aceea la masa din bucătărie în timp ce eu stăteam în camera de zi şi ascultam la radio. După aceea, Ruth a insistat ca el să rămână la cină.

Daniel nu era primul elev pe care îl invitase la cină la noi acasă, dar a fost singurul care a venit cu regularitate. Ruth a explicat că era pe de-o parte din cauza situaţiei din familia lui. Fratele vitreg al lui Daniel şi soţia lui abia dacă ţineau ferma pe linia de plutire şi erau supăraţi că şeriful le ordonase să îl trimită pe Daniel la şcoală. Dar oricum nu păreau că vor să îl aibă în preajmă nici la fermă. În ziua în care i-am vizitat, stăteau pe verandă şi fumau, răspunzând întrebărilor lui Ruth indiferent şi monosilabic. A doua zi dimineaţă, Daniel a venit la şcoală cu vânătăi pe obraz şi cu un ochi roşu ca rubinul. Figura lui aproape i-a frânt inima lui Ruth, făcând-o să îl ajute cu şi mai multă hotărâre.

Dar nu numai semnele evidente de abuz o supărau. Când îl medita după ore, îi auzea de multe ori zgomotele din stomac, deşi, atunci când era întrebat, Daniel nega faptul că ar fi fost flămând. Când a recunoscut totuşi că uneori treceau zile în şir fără să mănânce, primul instinct al lui Ruth a fost să

îl sune pe şerif. Daniel a implorat-o să nu facă asta, fie şi numai pentru că nu avea unde să se ducă. Aşa a ajuns să-l invite la cină.

După prima vizită la noi acasă, Daniel a început să ia masa cu noi de două sau trei ori pe săptămână. Cu trecerea timpului, a ajuns să se simtă mai în largul lui cu noi, timiditatea i-a dispărut, fiind înlocuită de o politeţe aproape formală. Dădea mâna cu mine şi îmi spunea domnul Levinson, asigurându-se că mă întreabă mereu cum îmi mersese peste zi. Seriozitatea atitudinii lui mă întrista şi mă impresiona deopotrivă, probabil fiindcă părea rezultatul vieţii grele pe care o ducea prematur. Dar mi-a plăcut de el de la început şi mi-a devenit tot mai drag pe parcursul anului. La rândul ei, Ruth a ajuns să îl iubească aproape ca pe un fiu.

Ştiu că în ziua de azi se consideră că e nepotrivit să foloseşti un asemenea cuvânt când vorbeşti despre sentimentele unui profesor faţă de elev şi poate că nici pe atunci nu era potrivit. Dar ea simţea o dragoste maternă, o iubire născută atât din afecţiune, cât şi din îngrijorare, iar Daniel a înflorit datorită îngrijirii ei. O auzeam spunându-i iar şi iar că avea încredere în el şi că la maturitate putea să devină orice voia el. Mai mult decât orice, părea că îşi doreşte să o mulţumească şi a încetat să se mai prostească la ore. Muncea mult ca să devină un elev mai bun, uimind-o pe Ruth cât de uşor învăţa. Deşi era needucat, era deosebit de inteligent şi, până în ianuarie, citea la fel de bine ca toţi ceilalţi colegi. În mai, înaintase deja cu vreo doi ani, nu numai la citit, dar şi la celelalte materii. Avea o memorie remarcabilă; era un adevărat burete, asimila tot ce îi spuneam eu şi Ruth.

De parcă îşi dorea să ştie ce era în inima lui Ruth, arăta un interes pentru lucrările de artă care erau agăţate pe pereţi şi, după cină, Ruth îl ducea deseori prin casă ca să-i arate picturile pe care le colecţionasem. O ţinea pe Ruth de mână şi asculta descrierile ei, uitându-se de la tablouri la ea şi înapoi. Până la urmă a ajuns să ştie numele tuturor

artiştilor, precum şi ce stil aveau şi aşa am ajuns să-mi dau seama că ţinea la Ruth la fel de mult cât ţinea ea la el. Ruth m-a rugat odată să le fac o fotografie împreună. După ce i-a arătat-o, Daniel a rămas cu ea în mână toată după-amiaza şi l-am văzut privind-o ceva mai târziu cu o expresie de uimire pe faţă. Când Ruth îl ducea acasă, el nu uita niciodată să-i mulţumească pentru timpul petrecut lângă ea. Iar în ultima zi de şcoală, înainte să fugă la joacă alături de prietenii lui, i-a spus că o iubea.

Lui Ruth îi venise deja ideea să îl întrebe pe Daniel dacă voia să locuiască permanent la noi. Am discutat despre asta şi, într-adevăr, nu m-ar fi deranjat. Era plăcut să-l avem prin preajmă şi asta i-am spus şi ei. Spre sfârşitul anului şcolar, Ruth tot nu era sigură cum să abordeze subiectul cu el. Nu ştia dacă ar fi fost de acord sau dacă îşi dorea măcar aşa ceva, aşa cum nu ştia nici cum să-i sugereze asta fratelui său vitreg. Nu era nicio garanţie că aşa ceva era măcar permis din punct de vedere legal, de aceea în ultima zi ea nu i-a spus nimic. În schimb, s-a hotărât să amâne totul pentru când aveam să ne întoarcem din vacanţa noastră de vară. Dar în timpul călătoriei eu şi Ruth am vorbit mult despre Daniel. Ne-am hotărât să facem tot posibilul ca să ne iasă aranjamentul. Când ne-am întors în cele din urmă la Greensboro, cocioaba era goală, părând abandonată de câteva săptămâni. Daniel nu s-a întors la şcoală în august, nici nu au existat cereri de transfer al dosarului lui. Nimeni nu părea să ştie unde plecase sau ce se întâmplase cu familia. Elevii şi ceilalţi profesori au uitat repede de el, dar pentru Ruth a fost diferit. A plâns săptămâni întregi când şi-a dat seama că era posibil să fi plecat pentru totdeauna. S-a încăpăţânat să viziteze fermele învecinate, sperând că îi putea spune cineva unde plecase familia. Ajunsă acasă, verifica febril corespondenţa, sperând să găsească o scrisoare de la el şi nu îşi putea ascunde niciodată dezamăgirea când, zi după zi, nu primea niciuna. Daniel îndeplinise un rol pentru Ruth pe care eu nu-l putusem îndeplini, ceva ce

lipsea din căsnicia noastră. În anul acela, Daniel a devenit copilul pe care şi-l dorise ea întotdeauna şi pe care eu nu aveam să i-l dau niciodată.

Mi-ar plăcea să vă spun că Ruth şi Daniel au reluat legătura; că mai târziu în viaţă el a contactat-o, măcar ca s-o anunţe ce făcea. Ruth şi-a făcut griji pentru el ani la rând, dar, odată cu trecerea timpului, a început să-i menţioneze numele tot mai rar, până când nu l-a mai pomenit deloc. Dar ştiu că nu l-a uitat niciodată şi că o parte din ea nu a încetat nicicând să-l caute. După el se uita când ne plimbam cu maşina pe drumurile liniştite de ţară, trecând pe lângă ferme dărăpănate; pe el spera să-l vadă când se întorcea la şcoală după o vară petrecută în galerii şi ateliere îndepărtate. Odată i s-a părut că-l vede pe străzile din Greensboro în timpul paradei de Ziua Veteranilor de Război, dar, până să reuşim să trecem prin mulţime, dispăruse deja, dacă fusese măcar acolo.

După Daniel, n-am mai chemat niciodată un elev acasă.

E frig în maşină de-ţi intră în oase, rezultatul faptului că am deschis fereastra mai devreme. Pe bord străluceşte acum chiciura şi de câte ori respir se formează un norişor în jurul buzelor. Deşi nu îmi mai este sete, simt o răceală în gât şi în stomac de la zăpadă. E frig înăuntru şi afară, peste tot, şi nu pot să mă opresc din tremurat.

Lângă mine, Ruth priveşte pe fereastră şi îmi dau seama că văd lumina stelelor în depărtare. Încă nu s-a înseninat, dar lumina lunii face ca zăpada de pe copaci să aibă sclipiri argintii şi îmi dau seama că vremea cea mai rea a trecut. În noaptea asta, zăpada de pe maşină va face o pojghiţă pe măsură ce îngheaţă, dar mâine sau poimâine temperatura va creşte, iar lumea se va scutura de îmbrăţişarea albă a iernii când se va topi zăpada.

Ăsta e un lucru şi bun, şi rău. Maşina mea va putea fi văzută din şosea, ceea ce e bine, dar am

nevoie de zăpadă ca să trăiesc şi într-o zi sau două poate că va dispărea complet.

— Deocamdată eşti bine, îmi spune Ruth. Nu te îngrijora încă pentru ziua de mâine.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, răspund eu bosumflat. Eu sunt cel care are probleme aici.

— Da, spune ea calm. Dar e vina ta. Nu trebuia să conduci.

— Iar vorbim despre asta?

Se întoarce spre mine, zâmbind prefăcut. Acum are în jur de patruzeci de ani şi poartă părul scurt. Are o rochie cu o croială simplă, în tonurile vii de roşu pe care le preferă, cu nasturi mari şi buzunare elegante. Ca fiecare femeie din anii ’60, Ruth o admira pe Jacqueline Kennedy.

— Tu ai adus vorba.

— Speram la puţină compasiune.

— Te căinezi. Faci mai des asta de când ai îmbătrânit. Ca atunci, cu vecinul acela care a tăiat copacul. Şi cu fata de la benzinărie care credea că eşti invizibil.

— Nu mă căinam. Observam. Există o diferenţă.

— N-ar trebui să te plângi. Nu e foarte atrăgător.

— Am trecut de mult de vremea când eram atrăgător.

— Nu, răspunde ea. Aici greşeşti. Inima ta e tot frumoasă. Ochii sunt tot blânzi şi eşti un om bun şi cinstit. Asta e suficient ca să fii frumos pentru totdeauna.

— Cochetezi cu mine?

Ruth ridică o sprânceană.

— Nu ştiu. Asta fac?

Asta face, cred eu. Şi pentru prima dată de la accident, deşi e doar preţ de o clipă, îmi este cald.

Consider că e ciudat cum se desfăşoară vieţile noastre, împrejurări care, combinate mai târziu cu decizii şi acţiuni conştiente şi o groază de speranţă, pot în cele din urmă să construiască un viitor care pare predestinat. Am avut un astfel de moment când am întâlnit-o prima oară pe Ruth. Nu minţeam când

i-am spus că în clipa aceea am ştiut că într-o bună zi aveam să ne căsătorim.

Dar experienţa m-a învăţat că soarta e crudă câteodată şi că uneori nici măcar o groază de speranţă nu e de ajuns. Pentru Ruth, lucrul ăsta a devenit evident atunci când a intrat Daniel în viaţa noastră. Pe atunci avea peste patruzeci de ani, eu aveam şi mai mult. Era un alt motiv pentru care nu se putea opri din plâns după ce a plecat el. Pe atunci, aşteptările sociale erau altfel şi ştiam amândoi că eram prea bătrâni să adoptăm un copil. Când Daniel a dispărut din viaţa noastră, nu puteam scăpa de concluzia că soarta ne fusese potrivnică pentru ultima dată.

Deşi ştia despre oreion şi se căsătorise cu mine oricum, eram conştient că Ruth se agăţase în secret de speranţa că doctorul se înşelase. La urma urmei, nu era nicio dovadă concretă şi trebuie să recunosc că şi eu nutream o mică speranţă. Dar fiindcă eram atât de îndrăgostit de soţia mea, rareori mă concentram pe gândul ăsta. În primii ani de căsnicie făceam dragoste deseori şi, deşi Ruth îşi amintea în fiecare lună de sacrificiul făcut când se măritase cu mine, la început nu o deranja prea mult. Probabil credea că voinţa în sine, dorinţa ei profundă de a avea un copil, avea să îndeplinească minunea. Avea credinţa nerostită că urma să vină şi vremea noastră şi cred că de asta n-am discutat niciodată despre adopţie.

A fost o greşeală. Acum ştiu asta, dar pe atunci nu ştiam. Anii ’50 au venit şi au trecut, iar casa noastră s-a umplut treptat de artă. Ruth preda la şcoală, eu ţineam magazinul şi, deşi înainta în vârstă, o parte din ea păstra speranţa. Şi atunci, ca un răspuns îndelung aşteptat la o rugăciune, a apărut Daniel. A devenit întâi elevul ei, apoi fiul după care tânjea de multă vreme. Dar când iluzia s-a destrămat subit, am mai rămas doar noi. Şi nu a fost tocmai destul.

Următorii ani au fost grei pentru noi. Ea mă învinovăţea pe mine, eu pe ea. Cerul senin al căsniciei noastre devenise cenuşiu şi furtunos, apoi

mohorât şi rece. Conversaţiile au devenit nefireşti şi pentru prima dată am început să ne certăm. Uneori părea că era un chin să stea în aceeaşi cameră cu mine. Mergea deseori în weekend la părinţii ei, la Durham – sănătatea tatălui ei era precară –, şi câteodată nu vorbeam zile întregi. Noaptea, spaţiul dintre noi doi în pat era lat cât Pacificul, un ocean peste care ne era imposibil să trecem. Ea nu voia, iar mie îmi era frică să încerc şi am continuat să ne îndepărtăm. A fost chiar şi o perioadă în care se întreba dacă mai voia să rămână măritată cu mine, iar serile, după ce mergea la culcare, stăteam în camera de zi, dorindu-mi să fiu altcineva, genul acela de bărbat care să îi poată oferi ce-şi dorea.

Dar nu puteam. Eram defect. Războiul îmi răpise singurul lucru pe care ea şi-l dorise de la mine. Eram trist pentru ea şi furios pe mine şi uram ceea ce se întâmpla cu noi. Mi-aş fi dat viaţa să o fac fericită din nou, dar nu ştiam cum; şi când greierii începeau să cânte în nopţile calde de toamnă, îmi lăsam capul în mâini şi plângeam, plângeam, plângeam.

— Nu te-aş fi părăsit niciodată, mă încurajează Ruth. Îmi pare rău că te-am făcut să crezi asemenea lucruri. Cuvintele ei par încărcate de regret.

— Dar te-ai gândit la asta.

— Da, spune ea, dar nu aşa cum ai crezut tu. Nu era o idee serioasă. Toate femeile măritate se gândesc uneori la asta. La fel şi bărbaţii.

— Eu n-am făcut-o niciodată.

— Ştiu, spune ea. Dar tu eşti altfel. Zâmbeşte, întinzând mâna spre a mea. Mă ia de mână, mângâindu-mi articulaţiile şi oasele. Te-am văzut odată, îmi spune ea. În camera de zi.

— Ştiu, îi spun.

— Mai ştii ce s-a întâmplat pe urmă?

— Ai venit lângă mine şi m-ai luat în braţe.

— Era prima dată când te vedeam plângând după noaptea aceea din parc, după război. M-am speriat foarte tare. Nu ştiam ce nu era în regulă.

— Noi eram, îi spun. Nu ştiam ce să fac. Nu mai ştiam cum să te fac fericită.

— Nu aveai ce să faci, zice ea.

— Erai aşa de… furioasă pe mine.

— Eram tristă, spune ea. E o diferenţă.

— Contează? Oricum, nu erai fericită cu mine.

Îmi strânge mâna, iar pielea ei e moale peste a mea.

— Eşti un bărbat deştept, Ira, dar câteodată cred că nu înţelegi prea bine femeile.

Aici ştiu sigur că are dreptate.

— Am fost distrusă când a plecat Daniel. Mi-ar fi plăcut să facă parte din viaţa noastră. Şi, într-adevăr, eram tristă că nu am avut copii. Dar eram tristă şi pentru că trecusem de patruzeci de ani, deşi pentru tine poate nu are prea mult sens. Nu mă deranja să am treizeci de ani. Atunci am simţit pentru prima dată în viaţă că eram adult. Dar pentru femei nu e aşa de uşor să treacă de patruzeci de ani. De ziua mea, mă gândeam fără să vreau că am trăit o jumătate de viaţă şi, când mă uitam în oglindă, nu mai vedeam o femeie tânără. Era o vanitate, ştiu asta, dar mă deranja. Şi părinţii mei îmbătrâneau şi ei. De asta mă duceam aşa de des în vizită la ei. Tata se pensionase, dar nu se simţea bine, aşa cum ştii. Mamei îi venea greu să aibă grijă de el. Cu alte cuvinte, pe atunci nu exista o cale simplă de a face să-mi fie mai bine. Chiar dacă ar fi rămas Daniel cu noi, aceia tot ar fi fost nişte ani grei.

Mă gândesc la asta. Mi-a mai spus câte ceva şi înainte, dar uneori mă întreb dacă e absolut sinceră.

— A însemnat mult pentru mine când m-ai ţinut în braţe în noaptea aceea.

— Ce altceva puteam face?

— Te-ai fi putut întoarce în dormitor.

— Nu puteam face aşa ceva. M-a durut să te văd în starea aceea.

— Mi-ai şters lacrimile cu sărutări, îi spun.

— Da, zice ea.

— Şi mai târziu ne-am ţinut în braţe, întinşi în pat. A fost prima dată după mult timp.

— Da, spune ea din nou.

— Şi lucrurile au început să se îmbunătăţească.

— Era şi timpul, spune ea. Mă săturasem să fiu tristă.

— Şi ştiai cât de mult te iubeam.

— Da, zice. Mereu am ştiut.

În 1964, în timpul excursiei noastre la New York, eu şi Ruth am trăit un fel de a doua lună de miere. Nu a fost ceva planificat, nici nu am făcut ceva ieşit din comun; a semănat mai mult cu o sărbătorire zilnică a faptului că lăsasem în urmă ce fusese mai rău. Ne ţineam de mână în timp ce ne plimbam prin galerii şi am început să râdem din nou. Încă mai cred că zâmbetul ei nu mai fusese niciodată aşa de contagios în bucuria lui ca în vara aceea. A fost şi vara lui Andy Warhol.

Arta lui, aşa de comercială şi totuşi unică, nu mă atrăgea. Nu mă pasiona deloc faptul că picta conserve de supă. Nici pe Ruth nu prea o interesa, dar i-a plăcut de el când s-au întâlnit prima oară. Cred că a fost singura ocazie când a cumpărat ceva doar din pricina personalităţii artistului. Ştia din instinct că avea să fie un artist care urma să definească anii ’60 şi am cumpărat trei tablouri originale. Lucrările lui deveniseră deja scumpe – desigur, totul e relativ, mai ales când te gândeşti la valoarea lor de acum – şi pe urmă am rămas fără niciun ban. După doar o săptămână petrecută acolo, ne-am întors în Carolina de Nord şi am mers la Outer Banks, unde am închiriat o căsuţă pe plajă. Ruth a purtat în vara aceea bikini pentru prima dată, deşi refuza să-i poarte în altă parte în afară de veranda din spate, cu prosoape puse pe balustradă ca să blocheze vederea celorlalţi. După călătoria la plajă, am mers la Asheville, ca de obicei. I-am citit scrisoarea în timp ce stăteam lângă lac, iar anii au continuat să treacă. Lyndon Johnson a fost ales preşedinte şi s-a dat legea drepturilor civile. A început războiul din Vietnam, deşi acasă auzeam despre Războiul Sărăciei. The Beatles erau în mare

vogă, iar femeile s-au alăturat în masă forţei de lucru. Eu şi Ruth vedeam toate astea, dar pentru noi conta cel mai mult viaţa din casa noastră. Ne duceam traiul la fel ca întotdeauna, luând micul dejun în bucătărie şi spunând poveşti la cină. Am cumpărat tablouri de Victor Vasarely, Arnold Schmidt, Frank Stella şi Ellsworth Kelly. Apreciam lucrările de Julian Stanezak şi Richard Anuszkiewicz şi am cumpărat şi picturi făcute de ei. Şi nu voi uita niciodată expresia lui Ruth când le cumpăra.

Cam în perioada asta am început să folosim camera foto. În mod ciudat, până atunci nu fusese o prioritate pentru noi şi de-a lungul lungii noastre vieţi am umplut doar patru albume. Dar îmi e de ajuns să dau paginile şi să o văd pe Ruth şi îmbătrânesc încet. Există o fotografie pe care mi-a făcut-o ea când am împlinit cinzeci de ani în 1970 şi una cu Ruth în 1972, când a trecut de acelaşi prag. În 1973 am închiriat primul depozit ca să păstrăm o parte din colecţie şi în 1975 ne-am îmbarcat amândoi pe QE2[26], şi am navigat spre Anglia. Încă nu puteam să mă gândesc să zbor. Am stat trei zile la Londra şi alte două la Paris, apoi am luat trenul spre Viena, unde am petrecut două săptămâni. Pentru Ruth, a fost nostalgic şi dureros când ne-am întors în oraşul care fusese cândva casa ei; deşi îmi dădeam seama cu uşurinţă ce simţea, am petrecut o mare parte din timp întrebându-mă ce să spun.

În 1976, Jimmy Carter l-a învins în alegeri pe Gerald Ford, care îl înlocuise pe Richard Nixon. Economia se ducea la vale, iar la benzinării lumea stătea la coadă. Dar eu şi Ruth am trecut peste schimbările astea îndrăgostindu-ne de un nou curent artistic numit abstracţionism liric, care era inspirat de Pollock şi Rothko. În anul acela – a fost anul în care Ruth a încetat să-şi mai vopsească părul –, am sărbătorit a treizecea aniversare. Deşi a costat o mică avere şi a trebuit să fac un împrumut pentru asta, i-am arătat singurele tablouri pe care le-am cumpărat de unul singur: două picturi mici de

Picasso, unul din Perioada Albastră şi unul din Perioada Roz. În noaptea aceea le-a agăţat în dormitor şi, după ce am făcut dragoste, am stat întinşi în pat şi ne-am uitat la ele ore întregi.

În 1977, când lucrurile la magazin aproape că stăteau pe loc, am început ca în timpul liber să construiesc căsuţe pentru păsări, din truse pe care le cumpărasem de la magazinul cu diverse jucării. Etapa asta nu a ţinut mult, poate vreo trei sau patru ani, dar mâinile mele au rămas neîndemânatice şi în cele din urmă am renunţat, exact când începea epoca lui Reagan. Deşi aflasem de la ştiri că datoria nu era o problemă, mi-am plătit împrumutul prin care am cumpărat tablourile de Picasso. Ruth şi-a luxat glezna şi a stat o lună în cârje. În 1985, am vândut magazinul şi am început să primesc pensie; în 1987, după aproape patruzeci de ani la catedră, la fel a făcut şi Ruth. Şcoala şi districtul au dat o petrecere în cinstea ei. De-a lungul carierei, fusese numită „Profesoara Anului" de trei ori. În perioada aceea, părul meu s-a transformat din brunet în cărunt, apoi în alb, rărindu-se cu fiecare an. Ridurile de pe feţele noastre s-au adâncit şi ne-am dat amândoi seama că nu mai vedeam de aproape sau de la distanţă fără ochelari. În 1990, am împlinit şaptezeci de ani şi în 1996, când am sărbătorit a cincizecea noastră aniversare, i-am dat lui Ruth cea mai lungă scrisoare dintre toate. A citit-o cu glas tare şi când a făcut asta mi-am dat seama că abia o auzeam. Două săptămâni mai târziu mi-am pus o proteză auditivă. Dar am acceptat lucrul ăsta cu indiferenţă.

Venise vremea. Îmbătrâneam. Deşi eu şi Ruth nu am mai avut niciodată o perioadă la fel de întunecată în căsnicia noastră ca atunci când a dispărut Daniel, lucrurile nu erau mereu uşoare. Tatăl ei a murit în 1966 şi, după doi ani, mama ei s-a stins din pricina unui atac cerebral. În anii '70, Ruth a descoperit un chist la sân şi, până când nu s-a făcut biopsia şi rezultatul a fost negativ, a crezut că ar putea avea cancer. Părinţii mei au murit la

distanţă de un an unul de altul la sfârşitul anilor ’80, iar eu şi Ruth am stat în picioare la mormântul fiecăruia din ei, conştienţi că eram singurii supravieţuitori ai familiilor noastre.

Nu puteam să prevăd viitorul, dar cine putea face asemenea lucruri? Nu ştiu la ce m-am aşteptat în anii pe care îi mai aveam împreună. Am presupus că puteam continua la fel ca întotdeauna, pentru că aceea era viaţa pe care o ştiam de când lumea. Poate cu mai puţine călătorii – călătoriile şi mersul pe jos deveneau dificile pentru noi –, dar în afară de asta nu era nicio diferenţă. Nu aveam copii sau nepoţi pe care trebuia să-i vizităm, nu simţeam nevoia să călătorim în străinătate. În schimb, Ruth şi-a dedicat timpul grădinii, iar eu am început să hrănesc porumbeii. Am început să luăm vitamine şi niciunul dintre noi nu prea mai avea poftă de mâncare. În retrospectivă, cred că ar fi trebuit să mă gândesc mai mult la faptul că, până la nunta noastră de aur, Ruth le supravieţuise deja ambilor ei părinţi, dar îmi era prea teamă să iau în considerare implicaţiile. Nu-mi puteam imagina viaţa fără ea, nici nu-mi doream aşa ceva, dar Dumnezeu avea alte planuri. În 1998, la fel ca mama ei, Ruth a făcut un atac cerebral care i-a slăbit partea stângă a corpului. Deşi încă putea să meargă prin casă, zilele de colecţionat artă se sfârşiseră şi nu am mai cumpărat niciodată un tablou. Doi ani mai târziu, s-a oprit la mijlocul frazei, incapabilă să termine ce avea de spus şi am ştiut că mai făcuse un atac. A stat trei zile în spital, făcând analize şi, deşi a venit înapoi acasă, nu am mai avut niciodată o conversaţie în care cuvintele să curgă firesc.

Partea stângă a feţei ei a devenit şi mai imobilă şi a început să uite şi cuvintele obişnuite. Acest lucru o supăra mai mult decât pe mine; în ochii mei, era la fel de frumoasă ca în ziua în care o văzusem prima dată. Eu nu mai eram cu siguranţă bărbatul de odinioară. Faţa mea era ridată şi subţire şi, de câte ori mă uitam în oglindă, mărimea urechilor mele nu înceta să mă uimească. Obiceiurile noastre au

devenit mai simple, o zi o urma, pur şi simplu, pe cea dinainte. Îi pregăteam micul dejun dimineaţa şi mâncam împreună, în timp ce eu citeam ziarul; după aceea, stăteam în curte şi hrăneam porumbeii. Trăgeam un pui de somn spre prânz şi petreceam tot restul zilei citind, ascultând muzică şi mergând la băcănie. O dată pe săptămână o duceam la salonul de înfrumuseţare, unde o coafeză îi spăla şi îi coafa părul, ceva ce ştiam că o făcea fericită. Când venea luna august, petreceam ore întregi la birou scriind o epistolă pentru soţia mea, apoi mergeam cu maşina la Black Mountain, unde stăteam lângă lac, aşa cum făcusem întotdeauna, iar ea citea ceea ce îi scrisesem.

Aventurile noastre erau deja amintire, dar pentru mine era mai mult decât suficient pentru că drumul cel mai lung continua. Chiar şi atunci, când, întinşi în pat, o ţineam în braţe, recunoscător pentru această binecuvântare, pentru această femeie. În clipele acelea, mă rugam cu egoism să mor eu primul, pentru că deja presimţeam inevitabilul.

În vara anului 2002, la o săptămână după ce azaleele din curte au început să înflorească, am petrecut dimineaţa după obicei, iar după-amiază ne-am făcut planuri să ieşim la cină. Făceam rar aşa ceva, dar aveam chef amândoi şi îmi amintesc că am sunat la restaurant ca să fac rezervare. După-amiază am mers la o plimbare. Nu prea lungă, doar până în capătul străzii şi înapoi. Deşi aerul era puţin răcoros, Ruth nu părea să observe. Am vorbit în treacăt despre unul dintre vecinii noştri – nu despre cel nervos care a tăiat copacul – şi, după ce ne-am întors acasă, am continuat ceea ce constituise până atunci rutina noastră zilnică. Ruth nu mi-a spus că ar avea o durere de cap, dar înspre seară, înainte să ajungem la cină, s-a retras încet în dormitor. N-am dat importanţă atunci – citeam pe scaun şi cred că adormisem câteva minute. Când m-am trezit, Ruth nu se întorsese încă, aşa că am strigat-o. Nu mi-a răspuns şi m-am ridicat de pe fotoliu. Am strigat-o din nou, mergând spre hol. Când am văzut-o

prăbuşită lângă pat, am simţit cum îmi sare inima din piept. M-am gândit imediat că suferise încă un atac. Dar era mai grav şi, în timp ce încercam să o aduc înapoi la viaţă cu răsuflarea mea, am simţit cum mi se usca sufletul.

Paramedicii au sosit câteva minute mai târziu. I-am auzit ciocănind la început, apoi bătând cu putere în uşă. Eu o ţineam pe Ruth în braţe şi nu voiam să-i dau drumul. I-am auzit intrând şi strigând; le-am răspuns şi au venit grăbiţi în dormitor, unde au găsit un bătrân ţinând-o în braţe pe femeia pe care o iubise întotdeauna.

Au fost blânzi şi au vorbit calm în timp ce unul dintre ei m-a ajutat să mă ridic, iar celălalt s-a ocupat de Ruth. I-am implorat s-o ajute, încercând să le smulg promisiunea că avea să fie în regulă. Au conectat-o la oxigen şi au urcat-o pe o targă, lăsându-mă să stau în ambulanţă în timp ce o transportau la spital.

Când a ieşit doctorul să stea de vorbă cu mine în sala de aşteptare, a fost blând. M-a ţinut de braţ în timp ce mergeam pe coridor. Podeaua era gri, iar ochii mă dureau de la luminile fluorescente. Am întrebat dacă soţia mea era bine; am întrebat când aveam s-o văd. Dar nu mi-a răspuns. În schimb, m-a condus într-un salon liber şi a închis uşa după el. Avea o expresie serioasă şi privea în jos, iar eu am ştiut exact ce-mi va spune.

— Îmi pare rău că trebuie să vă dau vestea asta, domnule Levinson, dar nu am putut face nimic…

Când am auzit cuvintele astea, m-am prins cu mâna de cadrul unui pat ca să nu cad. Camera părea că se micşorează în timp ce doctorul vorbea mai departe, iar eu m-am concentrat până când nu i-am mai văzut decât figura. Cuvintele lui abia se auzeau şi păreau fără sens, dar nu avea importanţă. Expresia lui era limpede: ajunsesem prea târziu. Ruth, scumpa mea Ruth, murise pe podea în timp ce eu moţăiam în cealaltă cameră.

Nu îmi amintesc cum am plecat de la spital, iar următoarele zile au rămas o nebuloasă. Avocatul

meu, Howie Sanders, bun prieten cu mine şi cu Ruth, m-a ajutat cu rânduielile pentru înmormântare, o ceremonie mică şi privată. După ce am aprins lumânările şi am pus perne în toată casa, am făcut *şiva*[27] timp de o săptămână. Oamenii veneau şi plecau, oameni pe care îi cunoşteam de ani buni. Au venit vecini, inclusiv bărbatul care tăiase arţarul. Clienţii de la magazin. Trei proprietari de galerii din New York. Vreo şase artişti. Femeile de la sinagogă veneau zilnic să gătească şi să facă ordine. Şi în fiecare zi îmi doream să mă trezesc din coşmarul în care se transformase viaţa mea.

Dar, treptat, oamenii au plecat până când n-a mai rămas nimeni. Nu aveam pe cine să sun, pe nimeni cu care să vorbesc, iar casa s-a scufundat în tăcere. Nu ştiam cum să trăiesc o asemenea viaţă, iar timpul a devenit nemilos. Zilele se târau una după alta. Nu mă puteam aduna. Citeam ziarul, dar nu ţineam minte nimic. Stăteam ore întregi până să-mi dau seama că lăsasem radioul deschis. Nici măcar păsările nu mă mai înveseleau; mă uitam la ele şi mă gândeam că Ruth ar fi trebuit să stea lângă mine, atingându-ne mâinile în timp ce luam din pungă seminţe pentru păsări.

Nimic nu avea sens, nici nu voiam să găsesc vreun sens. Îmi petreceam zilele în agonia tăcută a suferinţei. Nici seara nu era mai bine. Noaptea târziu, în timp ce stăteam pe patul pe jumătate gol, incapabil să dorm, simţeam umezeala care mi se scurgea pe obraji. Îmi ştergeam ochii şi mă lovea din nou absenţa definitivă a lui Ruth.

21

LUKE

Totul era legat de cursa cu Big Ugly Critter.

Cel despre care avea coşmaruri, cel care îl ţinuse departe de arenă un an şi jumătate. Îi povestise Sophiei despre cursă şi puţin despre rănile suferite.

Dar nu îi spusese tot. Stând în hambar după plecarea mamei lui, Luke se sprijini de taur, retrăind trecutul pe care încercase din greu să îl uite.

Trecuseră opt zile înainte să îşi dea măcar seama ce se întâmplase. Deşi ştia că fusese rănit şi, după ceva efort, chiar izbuti să îşi amintească vag cursa, habar nu avea cât de aproape fusese de moarte. Nu ştia că pe lângă fractura craniană, taurul îi fisurase vertebra C1, iar creierul lui se umflase din pricina sângelui.

Nu îi spusese Sophiei că nu îi puseseră la loc oasele feţei timp de aproape o lună, de teamă să nu cauzeze răni şi mai mari. Nu menţionase nici că doctorii veniseră înapoi ca să îl anunţe că nu avea să se refacă niciodată complet după rana suferită la cap – şi că în acea porţiune a craniului se afla acum o plăcuţă de titan. Doctorii îi spuseseră că o nouă lovitură asemănătoare la cap, cu sau fără cască, ar fi fost probabil de ajuns ca să îl omoare. Plăcuţa pusă pe craniul sfărâmat se afla prea aproape de trunchiul cerebral pentru a-l proteja în mod adecvat.

După acea primă întâlnire cu doctorii, avusese mai puţine întrebări decât se aşteptaseră. Se hotărâse în acel moment să renunţe la rodeo şi spusese asta tuturor. Ştia că avea să îi fie dor de curse şi că avea să se întrebe pentru totdeauna cum ar fi fost să câştige campionatul. Dar nu avusese niciodată tendinţe de sinucidere şi pe atunci credea că mai erau încă suficienţi bani în bancă.

Şi mai erau, dar nu de ajuns. Mama lui ipotecase ferma pentru împrumutul făcut ca să achite notele de plată medicale, uriaşe de altfel. Deşi îi spusese de

multe ori că nu îi păsa de soarta fermei, el ştia că în adâncul sufletului nu simţea aşa. Ferma era viaţa ei, era tot ceea ce ştia ea şi tot ce făcuse din momentul accidentului îi confirmase sentimentele. În ultimul an, se epuizase muncind, încercând să amâne inevitabilul. Nu avea decât să spună orice, dar el ştia adevărul…

Putea să salveze ferma. Nu, nu putea să câştige suficient în anul următor – nici în trei ani – ca să plătească împrumutul, dar era un călăreţ suficient de bun ca să achite ratele şi încă puţin pe deasupra, chiar dacă participa doar la circuitul mic. Admira efortul mamei lui cu brazii de Crăciun, cu dovlecii şi cu mărirea cirezii, dar ştiau amândoi că nu avea să fie de ajuns. Auzise destule despre costul diverselor reparaţii ca să ştie că şi în vremurile cele mai bune erau strâmtoraţi.

Ce putea face deci? Trebuia să pretindă că totul avea să se rezolve – ceea ce nu era imposibil – sau să găsească o modalitate de a scăpa de problemă. Şi ştia exact cum să facă asta. Trebuia doar să călărească bine.

Dar chiar dacă făcea asta, tot exista posibilitatea să moară.

Luke înţelegea riscurile. De aceea îi tremurau mâinile de fiecare dată când se pregătea de cursă. Nu era fiindcă nu avea antrenament sau că era stăpânit de emoţii obişnuite. Era vorba despre faptul că, atunci când folosea frânghia de care se ţinea, o parte din el se întreba dacă aceea avea să fie ultima cursă.

Era imposibil să călăreşti cu succes având o asemenea teamă. Decât dacă era ceva mai important la mijloc şi pentru el totul se rezuma la fermă. Şi la mama lui. Nu putea să piardă ferma din cauza lui.

Scutură din cap. Nu voia să se gândească la lucrurile astea. Era şi aşa destul de greu să găsească încrederea de care ştia că are nevoie ca să reziste – şi să câştige – pe parcursul sezonului. Singurul lucru la care nu voia să se gândească era că nu putea călări.

Sau că va muri în timpul concursului…

Nu îl minţise pe doctor când îi spusese că era pregătit să renunţe. Ştia ce putea face dintr-un om o asemenea viaţă; îl văzuse pe tatăl lui strâmbându-se şi chinuindu-se dimineaţa şi simţise şi el aceleaşi dureri. Supravieţuise antrenamentelor şi dăduse tot ce era mai bun în el, dar nu funcţionase. În urmă cu optsprezece luni, lucrul acesta nu îl deranjase.

Dar acum, stând lângă taurul mecanic, ştia că nu avea de ales. Îşi trase mănuşa, respiră adânc şi se urcă pe taur. Lângă cornul de pe şa se afla maneta de comandă pe care o strânse cu cealaltă mână. Dar, probabil pentru că sezonul se apropia, ori poate pentru că nu îi spusese Sophiei tot adevărul, nu putea să apese butonul. Cel puţin nu încă.

Îşi reaminti că ştia ce se putea întâmpla şi încercă să se convingă de faptul că era pregătit. Era pregătit să călărească, se pregătea şi acum să călărească, indiferent de ce era posibil să se întâmple. Era călăreţ de tauri. Făcea asta de când se ştia şi avea să o facă din nou. Avea să călărească, era bun la asta şi atunci toate problemele lor aveau să găsească o rezolvare…

Numai că, dacă ateriza greşit, putea să moară.

Dintr-odată, începură să îi tremure mâinile. Dar, ţinându-se bine în şa, apăsă în sfârşit pe buton.

Pe drumul înapoi de la New Jersey, Sophia făcu un ocol pe la fermă înainte de a se întoarce în campus. Luke o aştepta şi făcuse ordine în casă şi pe verandă.

Era întuneric când maşina se opri în faţa casei lui. Sări pe treptele verandei ca să o întâmpine, întrebându-se dacă se schimbase ceva de când o văzuse ultima oară. Grijile dispărură de îndată ce Sophia coborî din maşină şi se îndreptă grăbită spre el.

Luke o prinse când ea îi sări în braţe, simţind cum îşi încolăceşte picioarele în jurul lui. În timp ce se îmbrăţişau strâns, Luke se bucura că o avea aproape,

convins de cât de mult însemna pentru el şi întrebându-se ce avea să le aducă viitorul.

În seara aceea făcură dragoste, dar Sophia nu putea rămâne peste noapte. Începea noul semestru şi avea cursuri de dimineaţă. După ce farurile din spate ale maşinii dispărură pe alee, Luke se întoarse şi merse spre hambar pentru încă un antrenament. Nu avea chef, dar, pentru că primul concurs era în mai puţin de două săptămâni, îşi reaminti că mai avea multe de făcut.

Pe drum spre hambar, se hotărî să scurteze antrenamentul şi să nu stea mai mult de o oră. Era obosit, era frig şi deja îi simţea lipsa Sophiei.

În hambar făcu o încălzire scurtă ca să îşi pună sângele în mişcare, apoi sări pe taur. Când îl reconstruise, tatăl lui modificase maşinăria ca să se mişte mai intens la viteză maximă şi aşezase maneta de control în aşa fel încât Luke să o poată ţine cu mâna liberă. Din obişnuinţă, ţinea mâna strânsă doar pe jumătate chiar şi când călărea pe tauri adevăraţi, deşi până în momentul acela nimeni nu întrebase de ce sau poate că nimeni nu observase măcar.

Când fu pregătit, porni maşina la viteză mică, doar ca să se dezmorţească. În timpul antrenamentelor, creştea viteza o dată la şaisprezece secunde, dublul timpului disponibil de care avea nevoie în arenă. Tatăl lui calibrase maşina pentru curse mai lungi, spunând că, prin comparaţie, cursele adevărate aveau să pară mai uşoare. Şi poate aşa şi era. Dar era de două ori mai greu pentru corpul lui.

După fiecare cursă, lua o pauză să îşi revină şi făcea o pauză şi mai lungă după fiecare trei curse. De obicei, în momentele acelea nu avea nimic în gând, dar în seara aceea îi tot apăreau în minte amintirile cursei pe Big Ugly Critter. Nu ştia de ce imaginile acelea îl tot copleşeau, dar nu le putea opri şi simţea cum i se încordează nervii când se uită la taur. Venise vremea curselor adevărate, cele la viteză mare. Tatăl lui calibrase maşina pentru

cinzeci de curse diferite care să alterneze, în aşa fel încât Luke să nu ştie la ce să se aştepte. Lucrul acesta îi prinsese bine de-a lungul anilor, dar acum îşi dorea să ştie exact ce avea să urmeze.

Când îşi reveniră muşchii de la mână şi de la braţ, se duse înapoi spre taur şi urcă. Călări de trei ori, apoi de încă trei. Şi apoi alte trei curse. Din cele nouă, ajunse la sfârşitul ciclului de şapte ori. Având în vedere timpul de recuperare, se antrenase mai mult de trei sferturi de oră. Atunci se hotărî să mai facă trei seturi de câte trei curse şi apoi să se oprească.

Dar nu reuşi.

În a doua cursă din al doilea set, simţi că pierde controlul. În clipa aceea, nu era deosebit de alarmat. Fusese aruncat de un milion de ori şi, spre deosebire de arenă, zona din jurul taurului era acoperită de burete. Nu îi era teamă nici în timp ce zbura prin aer şi se mişca, încercând să aterizeze aşa cum voia să o facă în arenă: fie în picioare, fie în patru labe.

Reuşi să aterizeze în picioare, iar buretele absorbi impactul la fel ca de obicei, dar, dintr-un motiv neştiut, aterizarea îl făcu să îşi piardă echilibrul şi se rostogoli, încercând din instinct să rămână drept în loc să cadă pur şi simplu. Făcu trei paşi iuţi şi căzu în faţă, cu jumătatea de sus a corpului dincolo de zona cu burete şi se lovi cu fruntea de pământul tare.

Creierul lui răsună precum coarda unei chitare; fâşii de lumină aurie străluciră în timp ce Luke încerca să se concentreze. Camera începu să se învârtă, se întunecă şi apoi se lumină din nou. Veni şi durerea, la început ascuţită, pe urmă şi mai ascuţită. Mai compactă. Transformându-se încet în agonie. Avu nevoie de un minut ca să îşi adune puterile şi să se ridice împleticit, ţinându-se de un tractor vechi ca să poată sta în picioare. Începu să îl cuprindă teama când îşi pipăi cu atenţie lovitura din frunte.

Era umflată şi dureroasă, dar când pipăi în jurul ei, se convinse că nu mai avea şi alte răni. Nu îşi

fracturase nimic; era sigur de asta. Celelalte părţi ale capului erau în regulă din câte îşi putea da seama. Stând drept, trase aer în piept şi se îndreptă precaut spre uşă.

După ce ieşi afară, stomacul i se întoarse pe dos şi se îndoi de la mijloc. Ameţeala îi reveni şi vomă în ţărână. Doar o dată, dar suficient ca să se îngrijoreze. Mai vomase după ce suferise contuzii şi cu alte ocazii şi se gândi că şi de data asta era la fel. Nu era nevoie să meargă la doctor ca să ştie că avea să îi spună să nu se antreneze o săptămână, poate şi mai mult.

Sau, mai sigur, l-ar fi avertizat să nu mai călărească deloc.

Era în regulă însă. Scăpase ca prin urechile acului – de-abia –, dar supravieţuise. Avea să facă pauză câteva zile chiar dacă se apropia sezonul şi, apropiindu-se şchiopătând de casă, încercă să privească lucrurile pozitiv. Se antrenase din greu şi poate că o pauză avea să îi prindă bine. La întoarcere avea probabil să fie mai puternic ca niciodată. Dar, în ciuda eforturilor de a se îmbărbăta, senzaţia de groază îl pândea la fiecare pas.

Şi ce avea să îi spună Sophiei?

Două zile mai târziu, încă nu era sigur. Merse să o viziteze la Wake şi, în timp ce se plimbau pe aleile din campus noaptea târziu, Luke îşi păstră pălăria pe cap ca să îşi ascundă vânătaia de pe frunte. Se gândi să îi spună despre accident, dar se temea de întrebările ei şi unde ar fi putut duce. Întrebări la care nu avea răspuns. În cele din urmă, când Sophia îl întrebă de ce era aşa tăcut, Luke invocă epuizarea provocată de orele lungi de muncă la fermă – destul de adevărat, pentru că mama lui se hotărâse să aducă vitele la piaţă înainte de sezonul de rodeo şi petrecuseră două zile istovitoare legând şi urcând animalele în camioane.

Dar bănuia că Sophia îl cunoştea deja suficient de bine ca să simtă că nu era el însuşi. Când ea apăru la

fermă în săptămâna următoare purtând pălăria primită de la el şi o geacă groasă şi cafenie, păru că îl examinează în timp ce mergeau călare, deşi nu spuse nimic. Făcură în schimb aceeaşi plimbare ca în prima zi petrecută împreună, printre copaci, către râu. Într-un târziu, Sophia se întoarse spre el.

— Bine. Ajunge cu asta, anunţă ea. Vreau să ştiu ce te frământă. Ai fost… ciudat toată săptămâna.

— Îmi pare rău, spuse Luke. Sunt încă puţin obosit. Lumina puternică a soarelui îi înfigea lame de cuţit în craniu, agravând durerea permanentă de cap pe care o avea de când căzuse.

— Te-am mai văzut obosit şi altă dată. E altceva acum, dar nu pot să te ajut dacă nu ştiu despre ce e vorba.

— Mă gândesc doar la weekendul următor. Ştii că e primul concurs din an.

— În Florida?

Luke încuviinţă din cap.

— La Pensacola.

— Am auzit că e frumos acolo. Plaje cu nisip albicios.

— Probabil. Nu că aş apuca să văd vreuna. Am să mă întorc sâmbătă, după concurs.

Îşi aminti de antrenamentul de cu o zi în urmă, primul de la accident. Mersese destul de bine – părea să îşi menţină bine echilibrul –, dar durerea din cap îl forţase să se oprească după câteva minute.

— Ai să ajungi târziu.

— Acesta e după-amiază. Ar trebui să mă întorc pe la două noaptea.

— Deci… ne putem vedea duminică?

Luke bătu cu palma peste coapsă.

— Dacă vii tu aici. Dar probabil voi fi cam frânt.

Sophia miji ochii pe sub borul pălăriei.

— Uau, mai potoleşte-ţi din entuziasm!

— Vreau să te văd. Doar că nu vreau să simţi că eşti obligată să vii.

— Ai să vii tu în schimb în campus? Vrei să stăm în casa surorităţii?

— Nu neapărat.

— Atunci ai vrea să ne întâlnim în altă parte?

— Trebuie să iau cina cu mama, ţii minte?

— Atunci vin eu aici. Sophia aşteptă un răspuns, devenind frustrată când el nu spuse nimic. Apoi se întoarse în şa cu faţa spre el. Ce te-a apucat? Parcă ai fi supărat pe mine.

Era ocazia perfectă să îi spună totul. Încercă să îşi găsească vorbele, dar habar nu avea cum să înceapă. *Am tot încercat să-ţi spun că aş putea să mor dacă mai călăresc.*

— Nu sunt supărat pe tine, răspunse el ambiguu. Mă gândesc doar la sezonul care trebuie să înceapă şi la ce trebuie să fac.

— Chiar în clipa asta? Sophia părea că se îndoieşte.

— Mă gândesc tot timpul la asta. Şi am să mă gândesc cât ţine sezonul. Şi, ca să ştii şi tu, voi călători mult începând din weekendul viitor.

— Ştiu, spuse ea cu o asprime neobişnuită. Mi-ai spus.

— Când circuitul o ia spre vest, e posibil să nici nu ajung acasă în cele mai multe săptămâni decât duminica seara.

— Deci ceea ce vrei să spui e că nu ai să mă vezi prea des şi, când vom fi împreună, vei fi cu gândul în altă parte?

— Poate. Ridică din umeri. Probabil.

— Nu e tocmai distractiv.

— Ce altceva pot să fac?

— Ce zici de asta? Încearcă să nu te gândeşti acum la concursul de săptămâna viitoare. Hai să încercăm să ne simţim bine, da? Dacă tot vei fi pe drum. Dacă tot nu am să te văd prea des. Ar putea fi ultima noastră zi întreagă împreună pentru o vreme.

Luke clătină din cap.

— Nu e aşa.

— Ce nu e aşa?

— Nu pot să ignor, pur şi simplu, ceea ce urmează, spuse el ridicând tonul. Viaţa mea nu e ca a ta. Nu e vorba de mers la cursuri, de pierdut vremea cu echipa şi de bârfit cu Marcia. Eu trăiesc

în lumea reală. Am responsabilităţi. O auzi cum i se taie respiraţia, dar vorbi mai departe, devenind tot mai mânios cu fiecare cuvânt. Munca mea e periculoasă. Sunt în urmă cu antrenamentul şi ştiu că ar fi trebuit să exersez mai mult săptămâna asta. Dar trebuie să fac treabă bună începând cu weekendul următor, indiferent ce s-ar întâmpla, altfel eu şi mama vom pierde tot. Aşa că bineînţeles că am să mă gândesc la asta – şi da, voi fi cu gândul în altă parte.

Sophia clipi, uimită de tirada lui.

— Uau! Cineva e într-o dispoziţie proastă azi.

— Nu sunt într-o dispoziţie proastă, se răsti.

— Ai fi putut să mă păcăleşti.

— Nu ştiu ce vrei să auzi de la mine.

Pentru prima dată, expresia ei se împietri şi Luke auzi cum se străduia să îşi păstreze calmul.

— Ai fi putut să spui că vrei să mă vezi duminică, chiar dacă eşti obosit. Ai fi putut să spui că, deşi e posibil să fii cu gândurile aiurea, nu ar trebui s-o iau personal. Ai fi putut să-ţi ceri scuze şi să spui: „Ai dreptate, Sophia. Hai să ne bucurăm de ziua de azi”. În schimb, îmi spui că ce faci tu – în lumea reală – nu e la fel ca mersul la colegiu.

— Colegiul nu e viaţă reală.

— Crezi că eu nu ştiu asta? strigă ea.

— Atunci de ce te superi când o spun eu? i-o întoarse Luke.

Sophia trase de hăţuri, forţându-l pe Demon să se oprească.

— Glumeşti? întrebă ea. Pentru că te porţi ca un nesimţit! Pentru că insinuezi că tu ai responsabilităţi şi eu nu am. Tu auzi ce spui?

— Încercam doar să răspund la întrebarea ta.

— Jignindu-mă?

— Nu asta făceam.

— Dar tot crezi că e mai important ce faci tu decât ce fac eu?

— Chiar este mai important.

— Pentru tine şi mama ta! strigă ea. Crezi sau nu, şi pentru mine e importantă familia mea! Părinţii

mei sunt importanţi! E important să primesc o educaţie! Şi da, am responsabilităţi. Şi mă simt presată să am succes, la fel ca tine. Şi eu am visuri!

— Sophia…

— Ce? Acum eşti pregătit să fii politicos? Ei bine, ştii ceva? Nu te deranja! Pentru că adevărul e că am venit aici să stau cu tine, iar tu nu faci decât să cauţi să te certi cu mine!

— Nu încerc să mă cert cu tine, mormăi el.

Dar Sophia nu îl auzea.

— De ce faci asta? întrebă ea. De ce te porţi aşa? Ce se întâmplă cu tine?

Luke nu răspunse. Nu ştia ce să spună, iar Sophia îl privea, aşteptând, apoi scutură capul dezamăgită. Trase de hăţuri şi îl întoarse pe Demon, îndemnându-l la galop. În timp ce ea dispărea în direcţia grajdurilor, Luke rămase singur printre copaci, întrebându-se de ce nu găsea curajul de a-i spune adevărul.

22

SOPHIA

— Aşa că ai plecat şi l-ai lăsat acolo? întrebă Marcia.

— Nu ştiam ce altceva să fac, răspunse Sophia sprijinindu-şi bărbia în mâini. Marcia stătea pe pat lângă ea. Eram deja aşa de furioasă încât abia mă puteam uita la el.

— Hmmm. Cred că şi eu aş fi furioasă, spuse Marcia, părând puţin prea înţelegătoare. Adică, ştim amândouă că studenţii specializaţi pe istoria artei sunt foarte critici cu funcţionarea modernă a societăţii. Dacă asta nu e o responsabilitate serioasă, nu ştiu ce altceva poate fi.

Sophia se uită urât la ea.

— Taci!

Marcia îi ignoră comentariul.

— Mai ales dacă nu au obţinut încă o slujbă care să fie şi plătită.

— Nu ţi-am spus să taci?

— Te necăjesc doar, zise Marcia dându-i un ghiont.

— Da, dar nu am chef, bine?

— Ei, taci acum. Nu vorbesc serios. Sunt doar bucuroasă că eşti aici. Deja mă resemnasem că urma să fiu singură toată ziua. Şi aproape toată noaptea.

— Încerc să vorbesc cu tine!

— Ştiu. Mi-era dor de discuţiile noastre. N-am mai avut una de când lumea.

— Şi nici nu vom mai avea vreuna dacă nu termini. Faci în aşa fel încât să-mi fie mai greu decât e cazul.

— Ce vrei să fac?

— Vreau să asculţi. Vreau să mă ajuţi să înţeleg toată povestea asta.

— Ascult, spuse ea. Am auzit tot ce ai spus.

— Şi?

— Sincer, mă bucur că, în sfârşit, aţi avut o ceartă. Era şi timpul. Sunt de părere că o relaţie nu e serioasă până nu ai o ceartă adevărată. Până atunci, e doar o lună de miere. La urma urmei, nu ştii cât de puternic este un lucru până când nu îl testezi. Îi făcu Sophiei cu ochiul. Am citit odată lucrul ăsta într-o prăjitură cu răvaş.

— Prăjitură cu răvaş?

— Dar tot e adevărat. Şi e bine pentru tine. Pentru că, după ce treceţi de problema asta, veţi fi un cuplu mai puternic. Iar sexul de împăcare e totdeauna grozav.

Sophia se strâmbă.

— Pentru tine numai sexul e important?

— Nu întotdeauna. Dar cu Luke? Îi apăru pe faţă un rânjet lasciv. Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să trec de povestea asta cât mai repede posibil. E un bărbat foarte arătos.

— Nu mai încerca să schimbi subiectul. Trebuie să mă ajuţi să mă lămuresc!

— Dar ce crezi că am făcut până acum?

— … tot posibilul să mă enervezi?

Marcia afişă o expresie serioasă.

— Ştii ce cred eu? întrebă ea. Bazat pe ce ai spus tu? Cred că e neliniştit din cauza a ce se va întâmpla cu voi doi. El va fi plecat aproape în toate weekendurile şi, până să-ţi dai seama, tu vei fi absolvit, iar el crede că nu vei rămâne aici. Aşa că, probabil, se distanţează de tine.

Posibil, se gândi Sophia. Era un strop de adevăr aici, dar…

— E mai mult de atât, spuse ea. Niciodată nu a fost aşa. E altceva la mijloc.

— E ceva ce nu mi-ai spus?

E posibil să piardă ferma. Dar nu îi spusese asta Marciei, nici nu avea de gând să o facă. Luke avusese încredere în ea şi nu putea să abuzeze de încrederea lui.

— Ştiu că îl apasă multe lucruri, spuse ea în schimb. Vrea să călărească bine. E neliniştit.

— Păi, ăsta e răspunsul, zise Marcia. E neliniştit şi tensionat, iar tu i-ai tot spus să nu se mai gândească. Aşa că a simţit nevoia să se apere şi a izbucnit pentru că are impresia că tu eşti indiferentă faţă de lucrurile prin care trece.

Posibil, se gândi Sophia.

— Crede-mă, continuă Marcia. Probabil că deja îi pare rău. Şi pun pariu că acuş te sună să-şi ceară scuze.

Dar Luke nu sună. Nici în seara aceea, nici în a doua seară, nici în a treia. Sophia petrecu ziua de marţi fie verificând telefonul ca să vadă dacă primise mesaje, fie întrebându-se dacă să îl sune. Deşi mergea la cursuri şi lua notiţe, îi venea greu să îşi amintească ceea ce spuneau profesorii.

Între cursuri, mergea de la o clădire la alta cu vorbele Marciei în minte, realizând că avea dreptate. Însă nu reuşea să uite… ce? Furia lui Luke? Ostilitatea lui? Nu era sigură dacă erau cuvintele potrivite, dar se simţise de parcă Luke încercase să o îndepărteze.

De ce se stricase totul aşa de repede după ce fusese aşa de uşor şi de confortabil atâta timp?

Erau multe lucruri care nu aveau sens. Se decise că trebuia să ia telefonul şi să dea de cap acestei probleme. După tonul lui Luke avea să îşi dea seama imediat dacă exagera ea cu ceva.

Umblă în geantă şi scoase telefonul, dar, când să apeleze numărul, privi întâmplător pe deasupra scuarului, remarcând acel du-te-vino binecunoscut al vieţii din campus. Oameni cu rucsacul în spinare, un student mergând cu bicicleta cine ştie unde şi, în depărtare, sub un copac, doi îndrăgostiţi care stăteau faţă în faţă.

Nu era nimic neobişnuit la asta, dar, dintr-un motiv oarecare, ceva din scena aceea îi atrase atenţia şi Sophia lăsă telefonul jos. Se trezi concentrându-se asupra celor doi. Râdeau, aplecând capul unul spre celălalt, iar fata mângâia braţul băiatului. Chiar şi de la distanţă se vedea atracţia

dintre ei. Sophia aproape că o simţea, dar, pe de altă parte, îi cunoştea pe amândoi. Ceea ce vedea era mai mult decât o prietenie apropiată, o impresie confirmată de îndată ce tinerii se sărutară.

Sophia nu reuşi să îşi mute privirea, încordându-se dintr-odată.

Din câte ştia, el nu venise în casă, nici nu le auzise numele menţionate împreună. Ceea ce era aproape imposibil într-un campus în care nu existau secrete. Asta însemna că amândoi încercaseră să păstreze secretul până acum – nu numai faţă de ea, ci faţă de toată lumea.

Dar Marcia şi Brian?

Colega ei de cameră nu i-ar fi făcut una ca asta, nu-i aşa? Mai ales când ştia cum se purtase Brian cu ea?

Dar, privind retrospectiv, îşi dădu seama cu uimire că Marcia îi pomenise numele de mai multe ori în ultimele săptămâni… şi nu recunoscuse ea că încă mai vorbea cu el? Ce spusese Marcia despre Brian? Chiar şi atunci când încă o urmărea pe Sophia? *E amuzant, arătos şi bogat. Ce ar putea să nu-ţi placă la el?* Fără să mai pui la socoteală că făcuse o „pasiune” pentru ea, aşa cum îi plăcea Marciei să remarce, înainte să apară Sophia.

Sophia ştia că nu ar fi trebuit să aibă importanţă. Nu voia să aibă nimic de-a face cu Brian şi totul se terminase de mult. Marcia nu avea decât să îl ia. Dar când Marcia ridică uşor capul şi privi în direcţia ei, Sophia îşi simţi ochii inexplicabil de umezi.

— Voiam să-ţi spun, zise Marcia neobişnuit de ruşinată.

Erau înapoi în camera lor, iar Sophia stătea lângă fereastră cu braţele încrucişate. Abia reuşea să îşi păstreze vocea calmă.

— De cât timp te întâlneşti cu el?

— Nu de mult, spuse Marcia. Mi-a făcut o vizită acasă în vacanţa de Crăciun şi…

— De ce el? Îţi aminteşti cât de mult m-a rănit, nu? Vocea Sophiei începu să se frângă. Se

presupune că eşti prietena mea cea mai bună.

— Nu am plănuit să se întâmple aşa… se tângui Marcia.

— Dar s-a întâmplat.

— Tu erai plecată în fiecare weekend şi noi ne întâlneam la petreceri. Ajungeam să stăm de vorbă. De obicei despre tine…

— Vrei să spui că e vina mea?

— Nu, spuse Marcia. Nu e vina nimănui. Nu am făcut-o intenţionat. Dar cu cât vorbeam mai mult şi ne cunoşteam mai bine…

Sophia nu mai ascultă restul explicaţiei oferite de Marcia, simţind nişte noduri în stomac care o făceau să se strâmbe. Când se făcu linişte în cameră, încercă să îşi păstreze calmul.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Ţi-am spus. Ţi-am pomenit că vorbeam cu el. Şi am indicat că eram prieteni. Doar atât a fost între noi până acum câteva săptămâni. Jur!

Sophia se întoarse, privind-o în ochi pe prietena ei şi urând-o în acelaşi timp.

— Chestia asta e aşa de… *greşită* din tot felul de puncte de vedere.

— Credeam că l-ai uitat… mormăi Marcia.

Sophia era lividă.

— Am uitat de el! Nu vreau să am nicio legătură cu el! Aici e vorba de noi două! Te culci cu fostul meu iubit! Îşi trecu mâna prin păr. Marcia, prietenii nu se poartă aşa cu alţi prieteni. Cum poţi să încerci măcar să găseşti justificări pentru aşa ceva?

— Sunt în continuare prietena ta, zise Marcia pe un ton blând. Doar nu o să-l aduc în cameră când eşti tu aici…

Sophia abia putea să înţeleagă ce auzea.

— Să ştii că te va înşela. Aşa cum a făcut şi cu mine.

Marcia scutură vehement capul.

— S-a schimbat. Ştiu că nu vrei să crezi aşa ceva, dar e adevărat.

Când auzi asta, Sophia îşi dădu seama că trebuia să plece. Se îndreptă spre uşă, luând şi geanta de pe

birou. Ajunsă la uşă, se întoarse pe loc.

— Brian nu s-a schimbat, spuse ea cu o hotărâre nestrămutată. Pot să bag mâna în foc.

Obişnuinţa şi disperarea o aduseră înapoi la fermă. Ca de obicei, Luke ieşi pe verandă tocmai când ea cobora din maşină. Chiar şi de la distanţă putea să îşi dea seama că ceva nu era în regulă şi, cu toate că Sophia nu mai auzise nimic de el de câteva zile, Luke se îndreptă spre ea cu braţele larg deschise.

Sophia i se aruncă în braţe, iar Luke o ţinu strâns timp îndelungat în timp ce ea plângea.

— Tot nu ştiu ce să fac, spuse ea sprijinindu-se de pieptul lui Luke. Doar nu o pot împiedica să iasă cu el.

Luke o ţinea strâns în braţe, pe canapea, privind amândoi spre foc. O lăsase să vorbească ore întregi, fiind de acord cu ea din când în când, dar mai ales liniştind-o cu prezenţa lui mângâietoare.

— Nu, încuviinţă el. Probabil că nu poţi.

— Dar ce ar trebui să fac când suntem împreună? Să mă prefac că nu e nimic?

— Poate că aşa ar fi cel mai bine. Pentru că e colega ta de cameră.

— Are să sufere, spuse Sophia pentru a suta oară.

— Probabil.

— Toată lumea din casă va vorbi despre asta. De câte ori o să mă vadă vor şopti, vor râde pe înfundate sau se vor preface mult prea îngrijoraţi, iar eu va trebui să petrec tot semestru făcând faţă situaţiei.

— Probabil.

Sophia tăcu o clipă.

— Ai de gând să fii de acord cu tot ce spun?

— Probabil, răspunse el făcând-o să râdă.

— Sunt doar bucuroasă că nu mai eşti supărat pe mine.

— Îmi pare rău pentru asta, zise el. Şi ai avut dreptate să mă înfrunţi. M-ai prins într-o zi proastă,

iar eu m-am răzbunat pe tine. Nu trebuia să fac asta.

— Toată lumea are dreptul la o zi proastă.

Luke o strânse mai tare, fără să spună nimic. Abia mai târziu îşi dădu seama că nu îi povestise nici de data asta ce îl frământa.

După ce petrecu noaptea la fermă, Sophia se întoarse în casa surorităţii, respirând adânc înainte de a intra în cameră. Încă nu era pregătită să discute cu Marcia, dar o privire scurtă îi dădu de ştire că nu avea de ce să se îngrijoreze.

Marcia nu era în cameră, nici nu dormise în patul ei.

Petrecuse noaptea cu Brian.

23

LUKE

Când Luke plecă la Pensacola după câteva zile, porni cu impresia supărătoare că nu exersase suficient. Zvâcnetul neobosit al durerii de cap îi încetinea gândurile şi îl împiedica să se antreneze. Îşi spunea că, dacă reuşea să supravieţuiască acestor preliminarii pe o poziţie suficient de bună, ar avea o şansă să se recupereze complet până la concursul următor.

Nu ştia absolut nimic despre Stir Crazy, primul taur care îi căzuse la sorţi la Pensacola. Nu dormise bine după drumul lung cu maşina şi mâinile începuseră să îi tremure din nou. Deşi durerea de cap scăzuse puţin, tot mai simţea un zdrăngănit între urechi, o vibraţie care îi dădea senzaţia unui lucru viu. Recunoştea doar câţiva călăreţi, iar jumătate din ceilalţi îl uimeau fiindcă părea că abia aveau vârsta legală pentru a conduce maşina. Toţi se învârteau de colo-colo, încercând să îşi stăpânească emoţiile şi agăţându-se cu toţii de acelaşi vis. Câştigă sau încadrează-te, câştigă bani sau puncte şi, orice ai face, nu te răni aşa de tare încât să nu poţi călări în săptămâna următoare.

Aşa cum făcuse în McLeansville, Luke rămase lângă maşină, preferând să fie singur. Auzi vuietul mulţimii din parcare şi când zgomotul crescu, urmat la câteva secunde de strigătul crainicului – „Aşa se întâmplă uneori” –, ştiu că un călăreţ fusese aruncat. Era al paisprezecelea în program şi, cu toate că rundele se măsurau în secunde, aveau de obicei o pauză de câteva minute între călăreţi. Se gândi că în aproape un sfert de oră era rândul lui, asta dacă reuşea să îşi stăpânească emoţiile.

Nu voia să fie aici.

Gândul îi apăru în minte cu o claritate neaşteptată, deşi ştiuse tot timpul în adâncul sufletului că era adevărat. Convingerea aceea de

netăgăduit îl făcu să simtă că îi fuge pământul de sub picioare. Nu era pregătit pentru asta. Şi, cine ştie, poate că nu avea să fie pregătit niciodată.

Însă după cincisprezece minute porni încet către arenă.

Mai mult decât orice, mirosul îl făcu să continue. Era familiar, declanşând reacţii care deveniseră automate de-a lungul anilor. Lumea se comprima. Încetă să mai acorde atenţie sunetului mulţimii şi crainicului, concentrându-şi atenţia asupra băieţilor tineri care îl ajutau să se pregătească. Frânghiile fură strânse. Luke apucă funia până când o simţi în locul potrivit în palmă. Îşi echilibră poziţia pe taur. Aşteptă o fracţiune de secundă, asigurându-se că totul era în ordine, apoi făcu semn portarului.

— Să-i dăm drumul!

Stir Crazy ieşi cu o smucitură iute, apoi cu încă una, pe urmă se răsuci zdravăn spre dreapta, sărind cu totul în aer. Dar Luke fusese pregătit şi rămase pe şa, păstrându-şi echilibrul în timp ce Stir Crazy se mai smuci de două ori şi începu să se învârtă.

Luke se adaptă din instinct tuturor mişcărilor şi, de îndată ce se auzi soneria, desfăcu funia cu mâna liberă. Sări de pe taur, aterizând pe amândouă picioarele şi alergă spre gardul arenei. Scăpase de pericol înainte ca taurul să se oprească din sărituri.

Mulţimea continuă să aplaude şi crainicul reaminti tuturor că Luke fusese cândva pe locul al treilea în clasamentul mondial. Îşi scoase pălăria şi o flutură spre spectatori, apoi se întoarse şi se îndreptă spre maşină.

Pe drum i se întoarse durerea de cap în plină forţă.

Runda a doua fu pe un taur numit Candyland. Luke era pe locul al patrulea în clasament.

Funcţionă din nou de parcă era pe pilot automat, iar lumea era comprimată în cele mai înguste cadre. De data asta, taurul era mai nărăvaş. Mai dornic de spectacol. În timpul rundei, Luke auzea mulţimea

cum vuia aprobator. Călări bine din nou şi ieşi din arenă în timp ce taurul se zvârcolea furios.

Scorul rundei îl ridică pe locul al doilea.

Petrecu următoarea oră stând la volanul maşinii, simţind un zvâcnet în cap la fiecare bătaie a inimii. Adăugă la mâna de ibuprofen şi nişte pastile de Tylenol, dar nu reuşi să domolească prea mult durerea. Se întrebă dacă nu cumva i se umfla creierul şi încercă să nu se gândească la ce se putea întâmpla dacă era aruncat din şa.

După ultima rundă se afla în poziţie câştigătoare. Dar, ceva mai devreme, un alt finalist terminase cu cel mai mare scor al zilei.

Aflat în boxă, Luke nu se mai simţea neliniştit. Nu fiindcă ar fi avut o explozie de încredere în forţele proprii, ci pentru că agonia şi oboseala îl epuizaseră în aşa hal încât nu îi mai păsa de ce se întâmpla.

Voia doar să se termine odată. Ce-o fi o fi.

Când se simţi pregătit, poarta se deschise. Era un taur bun, nu la fel de dificil ca al doilea. Dar mai istovitor ca primul, iar scorul lui dovedi asta.

Câştigătorul avea să fie decis de evoluţia din ultima rundă. Învingătorul din primele două runde îşi pierdu repede echilibrul cu taurul care îi căzuse la sorţi şi nu reuşi să îl mai recapete, aterizând în ţărână.

Deşi fusese al doilea în runda *short go,* Luke ajunse să câştige concursul. Primul din sezon şi era deja pe locul întâi, exact acolo unde trebuia să fie.

Îşi încasă cecul şi trimise mesaj mamei lui şi Sophiei că era în drum spre casă. Dar când porni pe drumul lung spre casă, cu capul zvâcnind de durere în continuare, se întrebă de ce nu îi păsa deloc de puncte.

— Arăţi groaznic, spuse Sophia. Eşti în regulă?

Luke se forţă să arate un zâmbet încurajator. După ce se prăbuşise în pat pe la trei dimineaţă, se trezise după ora unsprezece, cu dureri grozave de

cap şi în trup. Se întinsese automat după calmante şi înghiţise câteva înainte de a se împletici până la duş, unde lăsase jetul cald să îi intre în muşchii încordaţi şi striviţi.

— Sunt bine, zise el. A fost un drum lung cu maşina şi, de când m-am trezit, am reparat câteva porţiuni stricate de gard.

— Eşti sigur? Îngrijorarea Sophiei se observa în scepticismul cu care îi primi încurajările. De când venise la fermă în după-amiaza aceea îl tot studia ca o cloşcă neliniştită. Arăţi de parcă te paşte o boală.

— Sunt doar obosit, atâta tot. Au fost câteva zile lungi.

— Ştiu. Dar ai câştigat, aşa-i?

— Da, zise el. Am câştigat.

— Asta e bine. Adică, pentru fermă. Sophia îşi încreţi fruntea.

— Da, repetă el, vorbind de parcă era amorţit. E bine pentru fermă.

24

SOPHIA

Luke era iar preocupat. Nu ca în weekendul trecut, dar cu siguranţă ceva nu era în regulă cu el. Şi nu era vorba doar de epuizare. Era palid, cu pielea aproape albă, şi, cu toate că el nega, Sophia ştia că avea dureri mai mari decât de obicei. Uneori, când făcea câte o mişcare bruscă, neaşteptată, observase că tresărea sau trăgea repede aer în piept.

Cina cu mama lui fusese destul de tăcută. Deşi Linda se bucurase să o vadă, Luke rămăsese afară la grătar în timp ce ea şi Linda vorbiseră mai tot timpul, de parcă încerca să le evite. La masă, conversaţia se remarcase prin subiectele pe care se străduiau în mod evident să le ocolească. Luke nu vorbise despre durerea lui vizibilă, mama lui nu întrebase nimic de rodeo, iar Sophia refuzase să pomenească de Marcia, de Brian sau de săptămâna oribilă prin care trecuse în casă. Şi chiar fusese oribilă, una dintre cele mai îngrozitoare.

De îndată ce se întoarseră la Luke, el merse direct în dormitor. Sophia îl auzi scoţând nişte pastile din două flacoane, apoi merse după el în bucătărie, unde Luke înghiţi cu un pahar cu apă ceea ce ea bănuia că era un pumn de tablete.

Speriată, Sophia văzu cum se apleacă în faţă, sprijinindu-se cu amândouă mâinile de marginea blatului şi ţinând capul plecat.

— Cât de gravă e? şopti ea cu mâinile la spate. Adică, durerea de cap.

Luke respiră de câteva ori înainte să răspundă.

— Sunt în regulă, spuse el.

— E clar că nu eşti, zise ea. Câte pastile ai luat?

— Două din fiecare, recunoscu el.

— Dar te-am văzut luând câteva înainte de cină…

— Evident că nu a fost de ajuns.

— Dacă e grav, ar trebui să mergi la doctor.

— Nu am de ce, spuse el pe un ton calm. Ştiu deja ce nu e în regulă.

— Ce anume?

— Am o contuzie.

Sophia clipi.

— Cum? Te-ai lovit la cap când ai sărit de pe taur?

— Nu, zise el. Am aterizat greşit când mă antrenam, acum vreo două săptămâni.

— Acum vreo două *săptămâni?*

— Da, recunoscu el. Şi am greşit că m-am antrenat din nou prea devreme.

— Adică te doare capul de două săptămâni? Sophia încerca să ascundă panica tot mai mare din vocea ei.

— Nu aşa de tare. Concursul de ieri a agravat-o.

— Atunci de ce ai călărit dacă se pare că ai o contuzie?

Luke privi mai departe în pământ.

— Nu aveam de ales.

— Bineînţeles că aveai de ales. Şi ai făcut o tâmpenie. Haide. Mergem la urgenţe…

— Nu, spuse el.

— De ce nu? întrebă ea uimită. Conduc eu. Trebuie să te vadă un doctor.

— Am mai avut dureri de cap şi ştiu ce are să spună doctorul. Că trebuie să iau o pauză şi nu pot să fac asta.

— Adică ai să călăreşti din nou weekendul viitor?

— Trebuie!

Sophia încercă să înţeleagă ce spunea el, dar nu reuşi.

— De asta e aşa de supărată pe tine mama ta? Pentru că te porţi ca un prost?

Luke nu răspunse imediat. În schimb, oftă.

— Nici măcar nu ştie despre asta.

— Nu i-ai spus? De ce să nu-i spui?

— Pentru că nu vreau să ştie. Şi-ar face griji.

Sophia scutură capul.

— Pur şi simplu, nu înţeleg de ce continui să călăreşti când ştii că starea ta se poate agrava. E

periculos.

— Deja nu îmi mai fac griji din cauza asta, spuse el.

— Ce vrei să spui?

Luke se îndreptă încet şi se întoarse spre ea cu o expresie resemnată, ceva ce semăna cu o scuză.

— Pentru că, spuse el în cele din urmă, chiar şi înainte de a mă lovi nu ar fi trebuit să mai călăresc.

Sophia nu era sigură că auzise bine şi clipi.

— Nu ar trebui să călăreşti deloc? Niciodată?

— Doctorii spun că îmi asum un risc mare de fiecare dată.

— Din ce cauză?

— Din cauza lui Big Ugly Critter, zise el. Nu m-a aruncat, pur şi simplu, şi m-a târât prin arenă. Ţi-am spus că m-a călcat, dar nu ţi-am spus că mi-a fracturat creierul, lângă trunchiul cerebral. Acum am acolo o mică plăcuţă de metal, iar, dacă aterizez greşit, nu va fi de ajuns să mă protejeze.

În timpul discursului monoton al lui Luke, Sophia simţi un fior de gheaţă care îi cuprindea trupul. Nu putea fi adevărat…

— Vrei să spui că ai putea să mori? Sophia nu aşteptă răspunsul, simţind cum o cuprinde panica atunci când realiza adevărul. Asta spui, nu-i aşa? Că ai să mori? Şi nu mi-ai spus nimic? Cum ai putut să nu-mi spui?

Totul începea să capete sens, piesele se aşezau în ordine: de ce voise să vadă taurul în prima lor seară împreună; de ce mama lui era supărată pe el; starea încordată de preocupare înainte de startul sezonului.

— Ei bine, asta e, vorbi ea mai departe, încercând să îşi stăpânească spaima din voce. Nu mai călăreşti, bine? Ai terminat! Din momentul ăsta, te retragi din nou!

Luke nu spuse nimic nici de data asta, dar ea vedea pe faţa lui că nu putea să îl convingă. Se apropie de el şi îl cuprinse cu braţele, strângându-l disperată. Simţea cum îi bătea inima, îi simţea muşchii puternici de pe piept.

— Nu vreau să mai faci asta. Nu poţi să o mai faci, bine? Te rog, spune-mi că ai terminat cu toate astea. Vom găsi altă cale să salvăm ferma, da?

— Nu există aşa ceva.

— Întotdeauna există altă cale…

— Nu, spuse el, nu există.

— Luke, ştiu că ferma e importantă, dar nu e mai importantă decât viaţa ta. Ştii asta, nu? O vei lua de la capăt. Vei avea altă fermă. Sau vei lucra la una…

— Nu am nevoie de fermă, o întrerupse el. Pentru mama fac asta.

Sophia se îndepărtă de el, simţind că se enervează.

— Dar nici ea nu vrea să faci asta! Pentru că ştie că e greşit – ştie că e o tâmpenie! Pentru că eşti fiul ei!

— O fac pentru ea…

— Ba nu, nu e adevărat! îl opri Sophia. Faci asta ca să nu te simţi vinovat! Ai impresia că eşti nobil, dar de fapt eşti egoist! E cel mai egoist lucru… Se opri, gâfâind puternic.

— Sophia…

— Nu mă atinge! strigă ea. Ai să mă faci şi pe mine să sufăr! Nu pricepi? Te-ai gândit vreo secundă că poate eu nu vreau să mori? Sau la cum m-aş simţi? Nu, pentru că nu e vorba de mine! Sau de mama ta! E vorba numai de tine şi de ce simţi tu!

Sophia făcu un pas în spate.

— Şi când mă gândesc că ai minţit… şopti ea.

— Nu am minţit…

— Ai minţit prin omisiune, spuse ea cu amărăciune în glas. Ai minţit pentru că ştiai că nu voi fi de acord cu tine! Că aş putea pleca de lângă un om care vrea să facă ceva atât de… greşit. Şi de ce? Pentru că voiai să te culci cu mine? Pentru că voiai să te distrezi?

— Nu… Protestul lui sună destul de slab pentru Sophia.

Simţea cum lacrimile îi curgeau pe obraji, incapabilă să le oprească.

— Eu… nu pot să mă gândesc acum la asta. Nu şi la lucrul ăsta. A fost o săptămână groaznică, toate fetele vorbeau, Marcia mă evita… Aveam nevoie de tine săptămâna asta. Aveam nevoie de cineva cu care să stau de vorbă. Dar am înţeles că trebuia să călăreşti. Am acceptat asta pentru că era meseria ta. Dar acum? Ştiind că singurul motiv pentru care erai plecat era acela că voiai să te sinucizi?

Vorbele ieşiră şuvoi, aproape la fel de repede pe cât îi apăreau ei în gând, iar Sophia se întoarse, întinzând mâna după poşetă. Nu putea sta aici. Nu lângă el. Nu acum…

— Nu mai rezist…

— Aşteaptă!

— Nu vorbi cu mine! spuse ea. Nu vreau să aud cum încerci să explici de ce e aşa de important să mori…

— Nu am să mor!

— Ba da! Poate că nu sunt prin preajmă de suficient timp ca să ştiu, dar mama ta a fost! La fel şi doctorii! Şi ştii că e greşit ce faci… Respira agitat. Când îţi vine mintea la cap, atunci putem sta de vorbă. Dar până atunci…

Nu termină vorba. În schimb, aruncând geanta pe umăr, ieşi din casă şi alergă spre maşină. După ce o băgă în viteză, aproape că lovi veranda când o întoarse, apoi acceleră cu putere, abia putând vedea prin perdeaua de lacrimi.

Sophia era amorţită.

Luke sunase de două ori de când se întorsese în casa surorităţii, dar nu răspunsese. Stătea singură în cameră, ştiind că Marcia era cu Brian, dar simţindu-i totuşi lipsa. De când se certaseră, Marcia petrecuse fiecare noapte la Brian, dar Sophia bănuia că era vorba mai puţin despre Brian şi mai mult despre faptul că Marciei îi era ruşine să dea ochii cu ea.

Era încă supărată pe Marcia – făcuse un lucru destul de urât –, iar Sophia nu putea să se prefacă, pur şi simplu, că nu o deranja. Cea mai bună prietenă nu trebuia să se cupleze cu un fost iubit. Să

zicem că era o regulă fundamentală sau ceva de genul ăsta, dar prietenii nu se purtau aşa faţă de alţi prieteni. Niciodată. Dar, cu toate că o parte din ea credea că ar fi trebuit să îi spună Marciei că prietenia lor se terminase, nu reuşise să pronunţe cuvintele pentru că în adâncul sufletului ştia că Marcia nu făcuse asta intenţionat. Nu uneltise, nu complotase şi nu încercase cu bună ştiinţă să o rănească. Marcia nu era aşa, iar Sophia ştia direct de la sursă cât de fermecător putea Brian să fie când voia. Ceea ce probabil că şi făcuse, bănuia ea. Pentru că Brian *era* aşa. Brian ştiuse exact ce făcea, iar Sophia nu se îndoia că relaţia cu Marcia era felul lui de a se răzbuna pe ea. Voia să o mai rănească o dată, distrugându-i prietenia cu Marcia.

Apoi fără îndoială că avea să o facă şi pe Marcia să sufere. Marcia avea să afle pe calea mai puţin plăcută ce fel de om era Brian. După aceea, probabil că avea să se simtă şi mai rău decât se simţea acum. Într-un fel, o merita, şi totuşi…

Dar acum Sophia voia să discute cu Marcia. În momentul acela avea nevoie de ea. Ca să vorbească despre Luke. De fapt, doar să vorbească. Aşa cum făceau colegele ei la parter şi pe hol. Auzea sunetul vocii lor plutind prin uşă.

Însă nu le voia în preajma ei pentru că, deşi nu spuneau nimic, figurile lor erau destul de elocvente. În ultima vreme, de fiecare dată când intra în casă, camerele şi holurile deveneau tăcute, iar ea intuia exact ce credea şi ce se întreba fiecare dintre ele. *Ce crezi că simte? Am auzit că ea şi Marcia nu se mai văd deloc. Îmi pare rău pentru ea. Nu pot să-mi imaginez prin ce trece.*

Deocamdată nu putea înfrunta aşa ceva şi, în ciuda celor întâmplate, descoperi că îşi dorea ca Marcia să fie acolo. Pentru că în clipa aceea era convinsă că nu se simţise niciodată mai singură.

Orele treceau. Afară, cerul se acoperea încet de nori de iarnă, luminaţi de strălucirea argintie a lunii. Stând întinsă în pat, Sophia îşi amintea serile în care

ea şi Luke priviseră cerul. Îşi amintea cum se plimbau călare, cum făceau dragoste, cum luau cina cu mama lui. Îşi amintea în detaliu cum stătuseră în scaune pliante în spatele camionetei în prima seară în care se cunoscuseră.

De ce ar fi riscat să moară? Oricât încerca, nu putea să înţeleagă. Ştia că era vorba mai mult despre propria lui vină decât despre orice altceva, dar oare merita să îşi rişte viaţa? Nu era de acord şi ştia că şi mama lui era de aceeaşi părere, însă el părea hotărât să se sacrifice. Asta nu reuşea ea să priceapă şi, când Luke sună a treia oară, tot nu răspunse.

Se făcea târziu, iar casa începu treptat să se liniştească. Sophia era epuizată, dar ştia că nu va putea dormi. Încercând să găsească logica în calea autodistructivă pe care apucase Luke, se întrebă ce anume se întâmplase în noaptea în care el îl întâlnise pe Big Ugly Critter. Îi spusese despre plăcuţa din craniu, dar acum bănuia că fusese mai rău de atât. Mânată în aceeaşi măsură de un presentiment şi de dorinţa de a şti totul, îi tastă numele în motorul de căutare.

Nu era mirată că existau destul de multe rezultate, inclusiv o scurtă biografie pe Wikipedia. La urma urmei, fusese unul dintre cei mai buni călăreţi din lume. Dar nu o interesa biografia. În schimb, adăugă termenii *Big Ugly Critter* la numele lui şi apăsă butonul de căutare.

Deodată, apăru un link spre un filmuleţ pe Youtube în partea de sus a ecranului. Înainte să îşi piardă curajul, apăsă butonul, privind neliniştită cum se deschide pagina.

Filmuleţul nu dura nici două minute şi observă cu dezgust că fusese vizualizat de peste o jumătate de milion de oameni. Nu era sigură că voia să vadă, totuşi apasă butonul. De îndată ce începu filmuleţul, îi luă o secundă să îl recunoască pe Luke în boxă, urcat pe taur, iar camera era îndreptată spre el de undeva de deasupra, evident pentru telespectatori. Tribunele erau pline ochi şi în spatele boxei se aflau reclame şi pancarte care încadrau peretele arenei.

Spre deosebire de arena din McLeansville, aceasta era în interior, ceea ce însemna că probabil era folosită pentru orice, de la meciuri de baschet la concerte. Luke purta blugi şi o cămaşă roşie cu mâneci lungi sub o vestă de protecţie, precum şi pălăria pe cap. Numărul 16 era brodat pe vestă.

Îl privi pe Luke cum îşi ajusta frânghia în timp ce ceilalţi cowboy încercau să strângă funia de sub taur. El izbi cu pumnul în podul palmei, apoi strânse picioarele, reglându-şi din nou poziţia. Crainicii vorbeau între timp cu un puternic accent sudist.

— Luke Collins a terminat pe locul al treilea în clasamentul mondial PBR şi este considerat unul dintre cei mai buni călăreţi din lume, dar acesta e un taur pe care nu a mai călărit până acum.

— Nu mulţi oameni au făcut-o, Clint! Big Ugly Critter a fost călărit de numai două ori şi a fost campion mondial PBR la categoria cel mai nărăvaş taur anul trecut. E puternic şi rău şi dacă Luke poată să rămână călare, va primi cu siguranţă un scor de peste nouăzeci…

— Se pregăteşte…

Luke devenise deja ciudat de calm, dar pauza dură doar o clipă. Sophia privi cum se deschise poarta şi auzi strigătele mulţimii.

Taurul ieşi în forţă sărind, cu picioarele lovind în aer şi capul în pământ. Se întoarse pe jumătate spre stânga, lovind din nou cu putere, apoi efectiv sări, cu toate patru picioarele desprinse de la pământ şi începu deodată să se învârtă în direcţia opusă.

Trecuseră deja patru secunde, iar Sophia auzi mulţimea înnebunită.

— Reuşeşte! strigă unul dintre crainici.

În clipa aceea, Sophia îl văzu pe Luke sărind în faţă, cu trupul dezechilibrat, exact când capul taurului zvâcni în spate.

Impactul fu oribil; capul lui Luke ţâşni în direcţia opusă, de parcă nu avea niciun muşchi în corp…

— O, Doamne!

Corpul lui Luke deveni deodată moale şi se rostogoli de pe taur, cu mâna încă prinsă în funie.

Dar taurul părea înnebunit de furie, un animal scăpat de sub control, şi continuă să se smucească, feroce şi neînduplecat. Luke sărea în sus şi în jos ca o păpuşă de cârpe, tras în toate direcţiile. Când taurul începu să se învârtă din nou, Luke îl urmă cu o mişcare dezgustătoare şi cu picioarele târâindu-se pe pământ ca nişte sfârleze.

Dar ceilalţi călăreţi săriseră deja în ring, încercând disperaţi să elibereze mâna lui Luke, dar taurul nu voia să se oprească. Încetă să se mai învârtească şi îi atacă pe noii intruşi, agitându-şi sălbatic coarnele, aruncându-l pe unul dintre călăreţi într-o parte de parcă era un fulg. Un altul încercă fără succes să elibereze mâna lui Luke din legătoare; alte câteva secunde trecură înainte ca un alt călăreţ să poată sări şi să se agaţe suficient timp – alergând în acelaşi timp cu taurul – pentru a elibera mâna lui Luke.

Imediat după aceea, Luke se rostogoli în ţărână şi rămase întins pe burtă, având capul într-o parte, nemişcat, în timp ce călăreţul se îndepărta în fugă.

— E rănit! Trebuie să vină nişte oameni aici!

Dar taurul tot nu se opri. În schimb, de parcă îşi dăduse seama că nu mai avea călăreţ, dar furios că Luke încercase măcar să stea călare pe el, taurul se întoarse, indiferent faţă de cei care încercau să îi distragă atenţia. Coborând capul, îl atacă pe Luke, mişcând din coarne spre silueta cu faţa în jos a lui Luke, animat de intenţii ucigaşe. Doi călăreţi săriră în ring, lovind şi plesnindu-l, dar taurul era de neînduplecat. Continuă să îşi legene coarnele masive spre trupul inert al lui Luke, apoi ţâşni brusc şi sări peste Luke, pentru ca imediat să înceapă să se smucească.

Nu, nu să se smucească. Să îl calce în picioare. Şi să se învârtă. Încremenită de spaimă, Sophia auzi vocea crainicului care striga:

— Luaţi taurul acela de pe el!

Taurul turbat izbi în jos cu copitele provocând un impact nimicitor şi strivindu-l pe Luke sub el; izbindu-i spatele, picioarele, capul.

Capul…

În jurul taurului se aflau cinci oameni, făcând tot posibilul să oprească atacul furios, dar Big Ugly Critter îşi continua asaltul cumplit.

În sus şi în jos, strivindu-l pe Luke iar şi iar…

Crainicul spunea:

— Trebuie să oprească treaba asta!

Taurul părea posedat…

Până când în sfârşit – *în sfârşit!* – se dădu la o parte şi se îndepărtă în lateral pe arena acoperită de pământ, smucindu-se în continuare cu sălbăticie.

Camera urmări taurul în timp ce se îndepărta, apoi se apropie de silueta nemişcată a lui Luke, care avea faţa însângerată şi de nerecunoscut în timp ce alţi oameni începură să îi acorde îngrijiri.

Sophia îşi acoperise deja faţa, hohotind de spaimă.

25

LUKE

Până miercuri, durerea de cap a lui Luke se mai potolise, dar se temea că nu avea să fie suficient de refăcut ca să concureze la Macon, în Georgia, în următorul weekend. După aceea, următorul eveniment era organizat la Florence, în Carolina de Sud, şi se întreba dacă avea să fie într-o stare mai bună până atunci. De acolo, turneul se îndrepta spre Texas, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să ajungă în prelungirile sezonului cu un handicap serios.

În afară de asta, începuse să se îngrijoreze cu privire la cheltuieli. Începând cu luna februarie, concursurile necesitau deplasarea cu avionul. Asta însemna nopţi în plus la hotel. Mese în plus. Maşini închiriate. În trecut, pe vremea când îşi urma visul, i se păruse că totul era doar preţul obişnuit pe care îl cerea meseria. Şi încă mai era, dar acum, cu plata împrumutului pe cale să se tripleze în trei luni, se trezise căutând pe internet cele mai ieftine zboruri, dar trebuiau rezervate cu câteva săptămâni în avans. Din estimările lui, câştigurile de la primul concurs puteau acoperi cheltuielile de călătorie pentru următoarele opt concursuri. Ceea ce însemna, desigur, că nu putea păstra niciun ban pentru ratele următoare. Nu mai era vorba de a câştiga pentru a-şi urma visul. Era vorba de a câştiga cu regularitate pentru că *era nevoit.*

De îndată ce îi apăru acest gând în minte, auzi cuvintele Sophiei, contrazicându-l. Că nu era vorba de fermă, nici de mama lui. Că totul era legat numai de vina pe care încerca să o evite.

Oare era egoist? Până să o spună ea, nici măcar nu se gândise la asta. Nu avea legătură cu el. El avea să fie bine. Avea legătură cu mama lui, cu moştenirea ei, cu supravieţuirea ei la o vârstă la care avea puţine alternative. Nu voia să călărească. O

făcea fiindcă ea riscase totul ca să îl salveze, aşa că îi era dator. Nu putea să vadă cum pierdea totul din cauza lui.

Altfel s-ar fi simţit vinovat. Ceea ce însemna că era vorba numai despre el. Aşa era oare?

O sunase pe Sophia de trei ori duminică seara, apoi de încă trei ori luni. De două ori marţi. Îi trimisese şi mesaje, câte unul pe zi, fără să primească vreun răspuns. Îşi amintea cât de supărată fusese ea pe Brian fiindcă o urmărise, ceea ce îl împiedică să mai sune sau să mai trimită mesaje miercuri. Dar joi deja nu mai suporta tăcerea. Se urcă în maşină şi merse la Wake, oprind în faţa casei clubului.

Două fete îmbrăcate identic stăteau în balansoare pe verandă, una vorbea la telefon, cealaltă trimitea mesaje. Amândouă ridicară scurt privirea, apoi rămaseră cu gura căscată văzând cine se apropia de ele. Când bătu la uşă, Luke auzi râsete din interior. După o clipă, o brunetă drăguţă cu câte doi cercei în fiecare ureche deschise uşa.

— Îi spun Sophiei că eşti aici, spuse ea dându-se la o parte şi lăsându-l să intre.

În lateral, trei fete stăteau pe canapea, sucindu-şi gâtul ca să îl zărească. Bănui că erau aceleaşi fete pe care le auzise de afară, dar acum se holbau la el, cu televizorul la volum mare pe fundal, în timp ce el rămase în hol, simţindu-se ca peştele pe uscat.

După câteva minute, Sophia apăru în capătul scărilor, cu braţele încrucişate pe piept. Se uita la el, nesigură de ce trebuia să facă. Apoi, oftând, se apropie fără tragere de inimă. Observând atenţia tuturor, nu îi spuse nimic; în schimb, îi făcu semn din cap către uşă. Luke ieşi afară în urma ei.

Sophia nu se opri pe verandă, înaintând pe trotuar, dincolo de privirile celor din casă, apoi se întoarse spre el.

— Ce vrei? întrebă ea cu o figură inexpresivă.

— Voiam să-ţi spun că îmi pare rău, spuse Luke cu mâinile băgate în buzunare. Pentru că nu ţi-am spus mai devreme.

— Bine, zise ea.

Nu mai spuse nimic, făcându-l să se simtă nesigur de ce trebuia să se deruleze conversaţia. În liniştea care urmă, Sophia se întoarse, studiind casa de peste drum.

— Am văzut filmarea de la cursa ta, zise ea. Cu Big Ugly Critter.

Luke lovi cu piciorul câteva pietricele blocate într-o crăpătură de pe trotuar, temându-se să se uite la ea.

— Cum spuneam, a fost destul de rău.

Sophia scutură din cap.

— A fost mai mult decât *destul de rău*… Se întoarse să îl privească, căutând răspunsuri pe faţa lui. Ştiam că e periculos, dar nu am crezut niciodată că e vorba de viaţă şi de moarte. Cred că, de fapt, nu înţelegeam cât de mult rişti ori de câte ori ieşi în ring. Şi taurul acela, ceea ce ţi-a făcut, încerca să te omoare…

Sophia înghiţi în sec, neputând să termine. Şi Luke se uitase la filmarea acea o dată, la şase luni după cursă. Pe vremea când jurase să nu mai călărească. Pe vremea când se simţea norocos că supravieţuise.

— Ar fi trebuit să mori, dar nu ai murit, spuse Sophia. Ţi s-a dat a doua şansă. Cumva ţi-a fost dat să ai şansa unei vieţi normale. Şi orice ai spune tu, nu voi înţelege niciodată de ce ai risca acest lucru. Pentru mine nu are niciun sens. Ţi-am spus cândva că mă gândisem să mă sinucid, dar că nu vorbeam serios. Ştiam că nu aveam să merg până la capăt. Dar tu… e ca şi cum vrei să faci asta. Şi vei continua până vei reuşi.

— Nu vreau să mor, insistă el.

— Atunci nu călări, spuse ea. Pentru că, dacă o faci, eu nu pot să mai fac parte din viaţa ta. N-am să mă pot preface că nu încerci să te sinucizi. Pentru că m-aş simţi de parcă aş fi de acord cu asta. Pur şi simplu, nu pot să fac aşa ceva.

Luke simţea un nod în gât şi îi era greu să vorbească.

— Adică nu vrei să mă mai vezi?

La întrebarea asta, Sophia se gândi din nou la cât de mult o epuizase toată tensiunea şi îşi dădu seama că nu mai avea lacrimi.

— Te iubesc, Luke! Dar nu pot să iau parte la aşa ceva. Nu pot să mă întreb în fiecare minut dacă ai să supravieţuieşti încă un weekend. Şi nu suport să îmi imaginez cum va fi dacă nu supravieţuieşti.

— Deci s-a terminat între noi?

— Da, zise ea. Dacă mai călăreşti, s-a terminat.

În ziua următoare, Luke stătea la masa din bucătărie, cu cheile de la maşină lângă el. Era vineri după-amiază şi, dacă pleca în următoarele minute, avea să ajungă la motel înainte de miezul nopţii. Maşina era deja încărcată cu tot echipamentul de care avea nevoie.

Capul tot îl mai durea puţin, dar durerea adevărată apărea când se gândea la Sophia. Nu era nerăbdător în privinţa drumului sau a concursului; mai mult decât orice, voia să stea cu Sophia în weekend. Voia să găsească un motiv să nu plece. Voia să se plimbe călare cu ea la fermă, să o cuprindă cu braţele în timp ce stăteau în faţa focului.

Mai devreme se întâlnise cu mama lui, dar încă erau amândoi încordaţi. La fel ca Sophia, nici ea nu voia să stea de vorbă cu el. Când era nevoită să o facă din cauza treburilor, furia ei era evidentă. Luke simţea greutatea grijilor ei – legate de el, legate de fermă. Legate de viitor.

Luând cheile de pe masă, se ridică de pe scaun şi porni spre maşină, întrebându-se dacă avea să o mai poată conduce spre casă.

26

SOPHIA

— Mă gândeam eu că ai să vii! Linda stătea în pragul uşii, cu o expresie la fel de obosită şi neliniştită ca a Sophiei.

— Nu ştiam unde să mă duc, zise Sophia. Era sâmbătă seara şi amândouă ştiau că bărbatul pe care îl adorau avea să fie în ring, riscându-şi viaţa, poate chiar în acel moment.

Linda îi făcu semn să intre şi să se aşeze la masa din bucătărie.

— Vrei o ceaşcă de cacao caldă? întrebă ea. Tocmai voiam să fac una pentru mine.

Sophia aprobă din cap fără să poată vorbi, observând telefonul Lindei pe masă. Probabil că Linda remarcase că Sophia se uita la telefon.

— Îmi trimite mesaj când termină, spuse Linda căutându-şi de treabă la aragaz. Mereu a făcut aşa. De fapt, înainte mă suna. Îmi spunea ce bine s-a descurcat, dacă era de bine sau de rău şi vorbeam o vreme. Dar acum… Clătină din cap. Îmi trimite doar un mesaj să-mi spună că e bine. Şi eu nu pot să fac nimic decât să stau aici şi să aştept. Desigur, atunci timpul parcă stă în loc. În clipa asta am senzaţia că sunt trează de o săptămână. Dar şi atunci când primesc veşti de la el, tot nu pot să dorm. Pentru că îmi fac griji că, deşi spune că e bine, poate a făcut ceva care să înrăutăţească problema pe care o are la creier.

Sophia râcâia masa cu unghia.

— A spus că a stat la terapie intensivă după accident.

— Era în moarte clinică atunci când a ajuns la spital, spuse Linda amestecând încet laptele de pe foc. Chiar şi după ce l-au reanimat, nimeni nu a crezut că va supravieţui. Partea din spate a craniului era… sfărâmată. Desigur, atunci nu ştiam nimic din toate astea. Am ajuns la spital abia a doua zi şi, când

mi-au dat voie să-l văd, nici măcar nu l-am recunoscut. Lovitura îi spărsese nasul, îi strivise orbita şi pomeţii – avea faţa aşa de umflată, era… distrusă. Nu puteau să facă nimic din cauza celorlalte afecţiuni. Avea capul bandajat şi era legat, să nu se poată mişca deloc. Linda turnă încet laptele cald în căni, apoi amestecă praful de cacao. Nu a deschis ochii aproape o săptămână şi, la câteva zile după asta, l-au dus direct în operaţie. Până la urmă a stat aproape o lună la terapie intensivă.

Sophia luă o cană din mâna Lindei şi gustă.

— A spus că are o plăcuţă.

— Are, zise ea. Una mică. Dar doctorul a spus că e posibil ca oasele craniului să nu se vindece niciodată complet pentru că unele fragmente nu au putut fi salvate. A spus că e ca un vitraliu în creierul lui, totul abia se ţine laolaltă. Sunt sigură că acum e mai bine decât a fost vara trecută şi el a fost mereu un călăreţ bun, dar…

Se opri, nereuşind să îşi termine ideea. În schimb, clătină din cap.

— După ce l-au scos de la terapie intensivă, când au crezut că poate face faţă drumului, l-au transportat la Spitalul Universitar Duke. Credeam deja că trecuse ce era mai rău, pentru că ştiam că avea să supravieţuiască, poate chiar să se recupereze pe deplin. Linda oftă. Apoi au început să curgă notele de plată şi urmau alte trei luni la Duke doar ca să se poată reface, plus operaţiile de reconstrucţie facială. Pe urmă avea nevoie, desigur, de terapie fizică…

— Mi-a spus despre fermă, zise Sophia încet.

— Ştiu, zise ea. Aşa justifică el ceea ce face.

— Tot nu e o justificare.

— Nu, spuse Linda. Nu e.

— Crezi că e în regulă?

— Nu ştiu, zise ea, bătând cu degetul în telefon. Nu ştiu niciodată până nu trimite mesaj.

Următoarele două ore trecură cu încetinitorul, minute prelungite ce se întindeau către eternitate.

Linda servi felii de plăcintă, dar nici uneia nu îi era foame. Se jucau însă cu feliile în farfurie aşteptând.

Şi aşteptând.

Sophia crezuse că neliniştea avea să i se mai potolească dacă stă cu Linda, dar începuse mai degrabă să se simtă mai rău. Fusese suficient de rău să vadă filmarea, dar să audă detalii despre rănile lui îi provoca greaţă.

Luke avea să moară.

În mintea ei nu exista niciun dubiu. Avea să cadă, taurul avea să dea din cap din nou în direcţia greşită. Ori Luke putea să călărească bine, dar taurul se putea întoarce după el în timp ce ieşea din arenă…

Nu avea nicio şansă de supravieţuire, nu continuând să călărească. Era doar o chestiune de timp.

Rămase pierdută în gânduri până când telefonul Lindei vibră pe masă.

Linda se aruncă spre telefon şi citi mesajul. Umerii i se relaxară deodată şi oftă prelung. După ce îi întinse Sophiei telefonul, îşi acoperi faţa cu mâinile.

Sophia se uită la cuvintele din mesaj: *Sunt bine şi mă îndrept spre casă.*

27

LUKE

Faptul că nu câştigase în Macon nu reflecta felul în care călărise, ci mai degrabă calitatea taurilor. La urma urmei, prestaţia taurilor contribuia la jumătate din scor, ceea ce însemna că, într-o oarecare măsură, fiecare concurs depindea de mila divinităţii.

Primul taur fusese unul care nu făcea decât să se învârtă. Luke se ţinuse toată runda şi fără îndoială animase publicul, dar la afişarea scorului se poziţionase pe locul al nouălea. Nici al doilea taur nu fusese mai bun, dar măcar reuşise să se ţină în şa, în timp ce alţi călăreţi cu scor mai bun căzuseră. În runda *short go* îi căzuse la sorţi un taur mai acătării şi sărise din şa cu un scor suficient de bun ca să ajungă pe locul al patrulea. Nu era un concurs important, dar era suficient pentru el ca să îşi menţină sau să îşi extindă avansul la puncte în clasamente.

Ar fi trebuit să fie mulţumit. Cu încă un weekend reuşit îşi asigurase un loc în turneul mare, chiar dacă ar fi călărit mai slab în următoarele concursuri. În ciuda lipsei de antrenament şi a contuziei, se afla în poziţia în care voia să fie.

În mod surprinzător, nu părea că rundele în şa i-ar fi înrăutăţit contuzia. În drum spre casă, tot aşteptase să i se intensifice durerea de cap, dar asta nu se întâmplase. Rămăsese în schimb o durere surdă, un bâzâit slab, nici pe departe ca agonia pe care o simţise la începutul săptămânii. La drept vorbind, părea să fie mai bine decât în dimineaţa aceea şi spera că avea să dispară până a doua zi.

Cu alte cuvinte, un weekend bun. Totul decurgea conform planului.

Desigur, cu excepţia Sophiei.

Ajunse acasă cu o oră înainte de răsărit şi dormi până aproape de prânz. Abia după ce făcu duş îşi

dădu seama că nu luase niciun calmant. Aşa cum sperase, nu mai simţea durerea de cap.

Nici corpul nu îl mai durea la fel de tare ca după primul concurs. Avea durerile obişnuite în partea de jos a spatelui, dar nu erau insuportabile. După ce se îmbrăcă, puse şaua pe Horse şi merse să verifice vitele. Vineri dimineaţă, înainte de a pleca la Macon, îngrijise un viţel care intrase în sârmă ghimpată şi voia să se asigure că era pe cale de vindecare.

Duminică după-amiază şi luni munci la sistemul de irigare, reparând scurgerile care apăruseră din pricina temperaturii joase; începând de joi dimineaţă şi continuând aşa două zile la rând, scoase şi înlocui treptat ţiglele de pe acoperişul casei mamei lui.

Era o săptămână bună, cu muncă fizică simplă, aşa că vineri se aşteptă să aibă sentimentul de împlinire pentru tot ce făcuse. Dar nu îl avea. Îi era în schimb dor de Sophia. Nu o sunase, nu îi trimisese mesaje, nici nu primise nimic de la ea, iar absenţa ei părea uneori un hău căscat acolo unde fusese cândva un picior sau o mână. Voia ca lucrurile să fie din nou ca înainte; voia să ştie că, la întoarcerea acasă după concursul din Florence, putea să îşi petreacă tot restul zilei cu ea.

Dar când începuse să îşi aranjeze lucrurile de care avea nevoie în călătoria spre Carolina de Sud, ştia că Sophia nu avea să se împace cu alegerea lui – şi, spre deosebire de mama lui, avea să îl părăsească.

Duminică după-amiază, Luke stătea şi privea taurii din spatele arenei din Florence, Carolina de Sud, şi îşi dădu seama că pentru prima dată nu îi mai tremurau mâinile.

În condiţii obişnuite, acesta ar fi trebuit să fie un semn bun deoarece ar fi însemnat că nu mai era neliniştit. Dar nu reuşea să scape de senzaţia că făcuse o greşeală venind aici. Îl năpădise un sentiment apăsător de groază când parcase cu o oră mai devreme şi de atunci gândurile negre, fără

nume, din mintea lui, deveniseră tot mai gălăgioase, şoptindu-i să se urce în maşină şi să meargă acasă.

Înainte să fie prea târziu.

Nu se simţise aşa nici în Macon, nici în Pensacola. Într-adevăr, nici acolo nu voise să călărească, cum nu voia nici acum, dar asta mai ales pentru că nu era sigur că era pregătit să se alăture din nou circuitului. Dar groaza resimţită acum părea altfel.

Se întreba dacă o simţea şi Big Ugly Critter.

Taurul era aici, în Florence, Carolina de Sud, ceea ce nu avea mai mult sens acum decât avusese în McLeansville în octombrie. Big Ugly Critter nu avea ce să caute în runda asta de calificări. Trebuie să fie printre cei mari, unde cu siguranţă putea să câştige din nou titlul de campion mondial la categoria cel mai nărăvaş taur. Luke nu putea să înţeleagă de ce proprietarul consimţise ca animalul să participe în circuitul inferior. Cu siguranţă, promotorul îi făcuse acestuia o ofertă de nerefuzat, reunită cu altă ofertă de la un furnizor de maşini din oraş. Promoţiile deveniseră ceva obişnuit în circuit – de exemplu: *Dacă poţi să-l călăreşti, pleci acasă cu o camionetă nouă!* Deşi publicului îi plăcea o nouă provocare, Luke s-ar fi retras cu plăcere din concurs dacă ar fi putut. Nu era pregătit să călărească din nou pe taurul acela, aşa cum probabil nu era niciun alt participant la concurs. Nu călăritul era problema. Era felul în care putea să reacţioneze Big Ugly Critter după aceea.

Îl urmări aproape o oră, gândindu-se: *Taurul acela nu ar trebui să fie aici.*

Aşa cum nu trebuia să fie nici el.

Concursul începu la timp, când soarele era suficient de sus pe cer ca să încălzească măcar puţin. În tribune, spectatorii purtau geci şi mănuşi, iar cozile pentru ciocolată caldă şi cafea se întindeau până aproape de intrare. Ca de obicei, Luke rămase în maşină, cu radiatorul pornit. Era înconjurat de zeci de camionete din parcare cu motorul pornit, în

care adversarii lui încercau la rândul lor să se încălzească.

Ieşi o dată înainte să îi vină rândul, la fel ca şi ceilalţi concurenţi, ca să vadă încercarea lui Trey Miller de a călări pe Big Ugly Critter. De îndată ce se deschise uşa boxei, taurul puse capul în pământ şi se aruncă într-o serie de răsuciri; Miller nu avu nicio şansă. Când aterizã, taurul se întoarse, la fel cum făcuse cu Luke, şi porni spre el ţinând capul plecat. Din fericire, Miller reuşi să sară peste gardul arenei la timp, punându-se la adăpost.

Ca şi când era conştient de atenţia celor din jur, taurul se opri şi pufni pe nas. Rămase pe loc, privind cum se îndepărta Miller, în timp ce aerul rece făcea să pară că îi ieşea fum pe nări.

Lui Luke îi căzu Raptor la tragerea la sorţi, un tăuraş cu prezenţe puţine în concurs. Se spunea că era un taur promiţător şi nu dezamăgi nici de data asta. Se aruncă, se smuci şi sări, dar Luke se simţi ciudat de stăpân pe el, aşa că, până la sfârşitul rundei, obţinu cel mai mare scor din sezon. După ce sări din şa, taurul – spre deosebire de Big Ugly Critter – îl ignoră.

Erau mai mulţi călăreţi în acest al treilea concurs din sezon, ceea ce însemna că trebuia să aştepte mai mult timp între curse. La runda a doua, lui Luke îi căzu Locomotive şi rămase în fruntea clasamentului, deşi runda nu îi aduse la fel de multe puncte ca prima.

După alte cinci serii, îi veni rândul lui Jake Harris să călărească pe Big Ugly Critter. Nu dură prea mult, dar, într-un anume fel, fu ori mai norocos, ori mai ghinionist decât fusese Miller. Reuşi să ajungă în centrul arenei înainte să fie aruncat şi Big Ugly Critter se întoarse din nou ca să atace. Harris nu avea unde să fugă. Un călăreţ mai tânăr ar fi avut probleme, dar Jake era dintre veterani şi reuşi să se dea la o parte în ultima clipă, iar coarnele taurului trecură la câţiva centimetri de el. Doi călăreţi săriră ca să îi distragă atenţia lui Big Ugly Critter, oferind

astfel o pauză care îi permise lui Harris să sară peste peretele arenei. Se năpusti peste parapet şi îşi dădu picioarele la o parte tocmai când taurul furios se apropia pregătit să împungă.

Apoi, întorcându-se şi pregătindu-se de atac, taurul îşi îndreptă atenţia spre ceilalţi călăreţi din arenă. Unul dintre ei ajunse în siguranţă dincolo de gard, dar celălalt fu nevoit să sară într-un butoi. Big Ugly Critter porni după el, furios că îi scăpase prada adevărată. Împunse butoiul, rostogolindu-l prin arenă, apoi îl împunse din nou şi îl propti de perete, unde continuă să îl atace, dând din coarne şi pufnind pe nas, ca un animal scăpat de sub control.

Luke privea, simţind că i se face rău la stomac şi gândindu-se din nou că taurul acela nu avea ce să caute în concurs. În orice concurs. Într-una din zile, cât de curând, Big Ugly Critter avea să omoare pe cineva.

După primele două runde, douăzeci şi nouă de călăreţi erau deja în drum spre casă. Rămaseră cincisprezece. Luke se clasă primul în runda pentru Campionate, ultima din acea zi. Luară o pauză scurtă şi, pe măsură ce se întunecă cerul de iarnă, se aprinseră luminile.

Mâinile nu îi mai tremurau. Emoţiile se potoliseră. Călărea bine şi, dacă se putea ghida după ziua aceea, avea să călărească bine şi mai departe – ceea ce era ciudat, dat fiind cum se simţise de dimineaţă. Oricum, senzaţia de groază nu dispăruse complet, în ciuda rundelor terminate cu succes.

Senzaţia se acutizase mai degrabă de când îl văzuse pe Big Ugly Critter aruncându-l pe Harris. Promotorii concursului ar fi trebuit să fie conştienţi de pericol, având în vedere istoricul taurului. Ar fi trebuit să fie cinci călăreţi în ring, nu doar doi. Dar chiar şi după ce călărise Miller nu îşi învăţaseră lecţia. Taurul era periculos. Turbat de-a dreptul.

La fel ca alţi finalişti, Luke intră la rând ca să tragă la sorţi pentru ultima oară şi, unul câte unul, auzi numele taurilor selectaţi pentru diverşii

călăreţi. Raptor fu luat al treilea, Locomotive al şaptelea şi, pe măsură ce numele continuau, presimţirea lui se intensifica. Nu putea să privească spre ceilalţi concurenţi; în schimb, închise ochii, aşteptând inevitabilul.

Şi în cele din urmă, presimţirea i se adeveri şi îi căzu la sorţi Big Ugly Critter.

Timpul păru să se oprească în loc în ultima rundă. Primii doi călăreţi rămaseră în şa, următorii trei fură aruncaţi. La fel se întâmplă şi cu următorii doi.

Luke stătea în maşină, ascultând crainicul. Pulsul începu să îi crească, iar adrenalina îi inundă organismul. Încercă să se convingă de faptul că era pregătit, că era capabil să facă faţă provocării, dar nu era aşa. Nu fusese pregătit nici când se afla la apogeu, darămite acum.

Nu voia să iasă în arenă. Nu voia să audă crainicul vorbind despre camioneta pe care o putea câştiga sau despre faptul că nimeni nu reuşise să călărească taurul în ultimii trei ani. Nu voia ca acesta să spună publicului că taurul aproape îl omorâse, transformând o potenţială rundă într-un joc al ranchiunei. Pentru că nu era aşa. Nu îi purta pică taurului. Era doar un animal, deşi era cel mai nebun şi mai rău pe care îl întâlnise.

Se întrebă dacă nu trebuia să se retragă. Să ia punctele din primele două runde şi să termine cu atât. Tot putea să rămână între primii zece, poate chiar între primii cinci, în funcţie de cât de bine se descurcau ceilalţi călăreţi după terminarea concursului. Ar fi putut să scadă în clasamentul general, dar ar fi rămas într-o poziţie de pe care să poată merge la turneul superior…

Acolo unde avea să ajungă şi Big Ugly Critter în cele din urmă.

Şi ce avea să se întâmple următoarea dată? Dacă îi pica taurul ăsta din prima rundă? Când era, de exemplu, în California? Sau în Utah? După ce ar fi cheltuit o mică avere pe zboruri, pe moteluri şi pe mâncare? Ar fi fost şi atunci pregătit să dea înapoi?

Nu ştia. În momentul acela nu gândea coerent, gândurile îi era copleşite de zgomot de fond, deşi, când privi în jos, mâinile îi erau complet nemişcate. Ciudat, se gândi el, dacă te gândeşti că…

În depărtare, vuietul publicului deveni mai puternic, anunţând o victorie. Una frumoasă din câte auzea. Bravo lui, se gândi Luke, oricine ar fi fost. Zilele astea nu purta pică niciunui călăreţ pentru succesul lui. Ştia mai bine ca oricine care erau riscurile.

Venise momentul. Dacă avea de gând să meargă până la capăt, trebuia să ia o decizie. Să stea sau să plece, să călărească sau să se retragă, să salveze ferma sau să lase banca să o ia.

Să trăiască sau să moară…

Respiră adânc. Mâinile tot nu îi tremurau. Era pregătit, atât cât putea să fie date fiind împrejurările. Deschizând uşa, coborî pe pietrişul dens şi privi în sus spre cerul întunecat de iarnă.

Să trăiască sau să moară. La asta se rezuma totul. Pregătindu-se să meargă spre arenă, se întrebă care din ele avea să fie.

28

IRA

Când mă trezesc, primul meu gând e că am trupul slăbit şi acesta continuă să intre la apă. În loc să-mi dea putere, somnul mi-a furat din orele preţioase pe care le mai am.

Lumina soarelui de dimineaţă pătrunde prin geam, reflectată tăios şi strălucitor de zăpadă. Am nevoie de o clipă să realizez că e luni. Au trecut peste treizeci şi şase de ore de la accident. Cine şi-ar fi putut închipui că se putea întâmpla aşa ceva unui bătrân ca mine? Voinţa aceasta de a trăi! Dar eu am fost mereu un supravieţuitor, un om care râde înaintea morţii şi care scuipă soarta în faţă. Nu mă tem de nimic, nici măcar de durere. E timpul să deschid uşa şi să urc taluzul ca să fac semn unei maşini aflate în trecere. Dacă nu vine nimeni după mine, va trebui să merg eu după ajutor.

Pe cine încerc să păcălesc?

Nu pot să fac aşa ceva. Durerea e aşa de intensă încât trebuie să depun efort ca să văd clar în jur. Preţ de o clipă, mă simt de parcă am reuşit să mă desprind de trup – mă văd sprijinit de volan, rănit. Pentru prima dată de la accident, sunt sigur că nu mai pot să mă mişc. Mi-a sunat ceasul şi nu îmi mai rămâne mult timp. Lucrul ăsta ar trebui să mă sperie, dar nu e aşa. Într-o măsură de netăgăduit, aştept să mor de nouă ani.

Nu îmi era dat să fiu singur. Nu mă pricep la asta. Anii de la moartea lui Ruth au trecut într-o tăcere disperată pe care o văd numai cei în vârstă. E o linişte subliniată de singurătate şi de conştientizarea faptului că anii buni sunt deja amintire, combinată cu dificultăţile bătrâneţii în sine.

Corpul nu e construit ca să supravieţuiască aproape un secol. Vorbesc din experienţă când spun asta. La doi ani după moartea lui Ruth, am suferit un atac de cord minor – abia am reuşit să sun după

ajutor înainte de a cădea la podea, inconştient. După alţi doi ani, a devenit dificil să-mi menţin echilibrul şi am cumpărat un cadru ca să nu mă rostogolesc în tufele de trandafiri când ies afară.

Îngrijirile date tatălui meu mă învăţaseră să mă aştept la genul ăsta de provocări şi am reuşit în mare parte să le fac faţă. Însă nu mă aşteptasem la multitudinea de mici torturi – lucruri minore, cândva aşa de uşoare, devenite acum imposibile. Nu mai pot să deschid un borcan cu dulceaţă; o rog pe casieriţa de la magazin să-l deschidă înainte să-l pună în sacoşă. Mâinile îmi tremură aşa de tare încât abia mi se mai înţelege scrisul, ceea ce face dificilă plata facturilor. Nu pot să citesc decât la lumina cea mai puternică şi dacă nu pun proteza dentară, nu pot mânca nimic în afară de supă. Vârsta e chinuitoare chiar şi noaptea. Îmi ia o veşnicie să adorm, iar somnul prelungit e o iluzie. Mai sunt şi medicamentele – aşa de multe pastile încât am fost nevoit să fac un grafic pe frigider ca să nu le încurc. Medicamente pentru artrită, tensiune mare şi colesterol, unele de luat pe stomacul gol, altele după masă şi mi s-a spus că trebuie să am mereu în buzunar tablete de nitroglicerină în cazul în care simt iar durerea aceea cruntă în piept. Înainte să apară cancerul – un cancer care are să mă roadă până rămân piele şi os –, mă întrebam ce înjosire mă mai aştepta în viitor. Iar Dumnezeu, în înţelepciunea lui, mi-a oferit răspunsul. *Ce ar fi să aibă un accident! Hai să-i rupem oasele şi să-l îngropăm în zăpadă!* Uneori cred că Dumnezeu are un simţ al umorului tare ciudat.

Dacă i-aş fi spus asta lui Ruth, nu ar fi râs. Ea ar fi spus că trebuie să fiu recunoscător, pentru că nu toată lumea e binecuvântată cu viaţă lungă. Ar fi spus că accidentul a fost din vina mea. Apoi, ridicând din umeri, mi-ar fi explicat că supravieţuisem fiindcă povestea noastră nu se terminase.

Ce s-a întâmplat cu mine? Şi ce se va întâmpla cu colecţia?

Am petrecut nouă ani răspunzând la aceste întrebări şi cred că Ruth ar fi fost mulţumită. Am petrecut anii ăştia înconjurat de pasiunea lui Ruth; am trăit îmbrăţişat de ea. Oriunde am privit, mi-am amintit de ea şi, înainte să merg la culcare în fiecare noapte, mă uit la tabloul de deasupra şemineului, mângâiat de faptul că povestea noastră va avea exact sfârşitul pe care şi l-ar fi dorit Ruth.

Soarele se ridică mai sus şi mă dor şi cele mai ascunse locşoare din trup. Am gâtul uscat şi nu vreau decât să închid ochii şi să dispar.

Dar Ruth nu mă lasă. Există o intensitate în privirea ei care mă face să mă uit la ea.

— E mai rău acum, spune ea. Felul în care te simţi.

— Sunt doar obosit, mormăi eu.

— Da, zice ea. Dar încă nu ţi-a sunat ceasul. Mai ai lucruri pe care trebuie să mi le spui.

Abia disting cuvintele ei.

— De ce?

— Pentru că e povestea noastră, spune ea. Şi vreau să ştiu despre tine.

Mintea mi se învârte din nou. Mă doare faţa acolo unde stă apăsată pe volan şi observ că braţul meu rupt pare ciudat de umflat. S-a învineţit, iar degetele seamănă cu nişte cârnaţi.

— Ştii cum se termină.

— Vreau să aud. În cuvintele tale.

— Nu, spun eu.

— După *şiva,* s-a instalat depresia, continuă ea ignorându-mă. Erai foarte singur. Nu asta mi-am dorit pentru tine.

În vocea ei a pătruns durerea, iar eu închid ochii.

— Nu mă puteam abţine, îi zic. Îmi era dor de tine.

Ruth tace o clipă. Ştie că mă eschivez.

— Ira, uită-te la mine! Vreau să-ţi văd ochii când îmi spui ce s-a întâmplat.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce nu? insistă ea.

Sunetul gâjâit al răsuflării mele umple maşina în timp ce îmi aleg cuvintele.

— Pentru că, încep eu în sfârşit, mi-e ruşine.

— De ce ai făcut, anunţă ea.

Ştie adevărul, aşa că încuviinţez din cap, de teama a ceea ce crede despre mine. Într-un târziu, o aud suspinând.

— Mi-am făcut foarte multe griji pentru tine, spune ea în cele din urmă. Nu voiai să mănânci după *şiva,* după ce a plecat toată lumea.

— Nu-mi era foame.

— Nu-i adevărat. Îţi era foame tot timpul. Tu ai ales să nu bagi de seamă. Te înfometai.

— Acum nu mai contează… aici mă opresc.

— Vreau să-mi spui adevărul, insistă ea.

— Voiam să fiu cu tine.

— Dar ce înseamnă asta?

Prea obosit ca să mă cert, deschid în sfârşit ochii.

— Înseamnă, îi spun eu, că încercam să mor.

A fost din cauza liniştii. Liniştea pe care încă o mai aud, care s-a instalat după ce au plecat toţi cei îndoliaţi. Pe atunci nu eram obişnuit cu aşa ceva. Era opresivă, deprimantă – era aşa de linişte încât a devenit un vuiet care a acoperit tot restul. Şi m-a golit treptat de capacitatea de a-mi mai păsa de ceva.

Epuizarea şi tabieturile au conspirat şi mai mult împotriva mea. La micul dejun, scoteam două ceşti pentru cafea în loc de una, iar gâtul mi se încleşta când puneam a doua ceaşcă înapoi în dulap. După-amiaza strigam că aveam să aduc corespondenţa, dându-mi apoi seama că nu avea cine să-mi răspundă. Aveam stomacul strâns permanent, iar seara nu puteam concepe să pregătesc o cină doar pentru mine. Zilele treceau şi eu nu mâncam nimic.

Eu nu sunt doctor. Nu ştiu dacă depresia era clinică sau doar o etapă a doliului, dar efectul era acelaşi. Nu vedeam niciun motiv să mai continui. Nu voiam să mai continui. Dar eram laş, nu voiam să iau vreo măsură concretă. Aşa că nu am făcut

nimic altceva decât să refuz să mai mănânc, iar efectul a fost din nou acelaşi. Am slăbit şi am devenit tot mai vlăguit, pornit pe drumul meu, şi, puţin câte puţin, amintirile mi s-au amestecat. Faptul că o pierdusem pe Ruth a înrăutăţit lucrurile, aşa că în curând am ajuns să nu mai mănânc nimic. În scurt timp, verile petrecute împreună s-au şters cu totul, nu mai aveam de ce să amân inevitabilul. Am început să stau mai tot timpul în pat, cu ochii rătăcind, uitându-mă în tavan, iar trecutul şi viitorul erau o pagină albă.

— Nu cred că e adevărat, mă contrazice ea. Spui asta fiindcă erai deprimat şi nu te hrăneai. Spui că nu mâncai fiindcă erai deprimat. Fiindcă nu puteai să-ţi aminteşti. Dar eu cred că nu puteai să-ţi aminteşti fiindcă nu mâncai. Aşa că nu aveai puterea să lupţi cu depresia.

— Eram bătrân, spun eu. Puterile mă lăsaseră.

— Acum îţi găseşti scuze. Ruth dă din mână. Dar nu e momentul pentru glume. Eram foarte îngrijorată din cauza ta.

— Nu aveai cum să fii îngrijorată. Nu erai aici. Asta era problema.

Ruth mijeşte ochii şi ştiu că am atins un punct sensibil. Înclină capul, iar lumina soarelui îi umbreşte jumătate din faţă.

— De ce spui asta?

— Pentru că e adevărat?

— Atunci cum pot fi aici acum?

— Poate că nu eşti.

— Ira… Ruth scutură capul. Îmi vorbeşte aşa cum bănuiesc că le vorbea elevilor cândva. Mă vezi? Mă auzi? Se apleacă în faţă, luându-mă de mână. Asta simţi?

Are mâna caldă şi moale, mâini pe care le ştiu mai bine decât pe ale mele.

— Da, îi spun. Dar atunci nu puteam.

Ea zâmbeşte, părând mulţumită, de parcă tocmai dovedisem ceea ce spunea ea.

— Asta fiindcă nu mâneai.

Într-o căsnicie lungă iese la iveală un adevăr, iar adevărul e acesta: partenerii noştri ne cunosc uneori mai bine decât ne cunoaştem noi înşine.

Ruth nu făcea excepţie. Mă cunoştea. Ştia cât de mult avea să-mi fie dor de ea; ştia cât de multă nevoie aveam să o aud. Mai ştia şi că eu, nu ea, urma să rămân singur. E unica explicaţie şi, în decursul anilor, nu m-am îndoit niciodată de asta. Dacă a făcut o greşeală, a fost aceea că nu am descoperit ce făcuse decât atunci când mi se scofâlciseră obrajii şi braţele îmi arătau ca nişte beţe. Nu îmi amintesc prea multe despre ziua în care am făcut descoperirea. Am uitat lucrurile astea, dar asta nu mă miră. Zilele mele se puteau schimba deja între ele, erau fără sens şi abia după lăsarea întunericului m-am trezit uitându-mă la o cutie cu scrisori care se afla pe comoda lui Ruth.

Le văzusem în fiecare seară de la moartea ei, dar erau ale ei, nu ale mele şi, după judecata mea nechibzuită, am presupus că m-ar fi făcut să mă simt mai rău. Mi-ar fi amintit cât de dor îmi era de ea; de tot ce pierdusem. Şi ideea asta era insuportabilă. Pur şi simplu nu puteam să-i fac faţă. Şi într-adevăr, în noaptea aceea, poate fiindcă devenisem imun faţă de sentimentele mele, m-am forţat să mă ridic din pat şi am luat cutia. Voiam să-mi amintesc din nou, măcar pentru o singură noapte, chiar dacă mă durea.

Cutia era ciudat de uşoară şi, când am ridicat capacul, am simţit mirosul cremei de mâini pe care o folosea Ruth mereu. Era slab, dar era acolo şi deodată au început să-mi tremure mâinile. Parcă eram posedat şi am întins mâna după prima scrisoare aniversară pe care o scrisesem.

Plicul era uscat şi îngălbenit. Îi scrisesem numele cu o fermitate dispărută de mult şi din nou mi-am amintit de vârsta pe care o aveam. Dar nu m-am oprit. În schimb, am scos o scrisoare fragilă din plicul ei şi am dus-o la lumină. La început, cuvintele îmi erau necunoscute, păreau vorbele unui străin. M-am oprit şi am încercat din nou, chinuindu-mă să

văd cuvintele mai clar. Între timp, am simţit prezenţa lui Ruth apărând lângă mine. E aici, mă gândeam în sinea mea; asta intenţionase. Pulsul a început să o ia la goană în timp ce citeam, iar dormitorul a dispărut din jurul meu. În schimb, m-am trezit pe lac, în aerul rarefiat de munte al verii târzii. Colegiul, închis şi părăsit, a apărut în fundal în timp ce Ruth citea scrisoarea, cu ochii în jos, privind pagina albă.

> *Te-am adus aici – în locul în care arta a căpătat pentru mine un sens real pentru prima dată – şi, cu toate că nu va mai fi nicicând la fel ca altădată, acesta va fi mereu locul nostru. Aici mi-au fost reamintite motivele pentru care m-am îndrăgostit de tine; aici ne-am început noua noastră viaţă împreună.*

Când am terminat scrisoarea, am strecurat-o înapoi în plic şi am pus-o deoparte. Am citit a doua scrisoare, apoi pe următoarea şi încă una după aceea. Cuvintele curgeau cu uşurinţă unul după celălalt şi, odată cu ele, au venit amintirile verilor pe care nu mi le putusem aminti, aşa deprimat cum eram. M-am oprit când am citit un pasaj pe care îl scrisesem la a şaisprezecea noastră aniversare.

> *Mi-aş dori să pot picta ceea ce simt pentru tine, pentru că vorbele mele par mereu nepotrivite. Îmi imaginez că folosesc roşu pentru pasiunea ta şi albastru-deschis pentru bunătatea ta; verdele pădurii ca să reflecte profunzimea compasiunii tale şi galben-deschis pentru optimismul tău de neclintit. Şi tot mă întreb: poate paleta unui pictor să surprindă tot ceea ce simt eu pentru tine?*

Mai târziu, am dat peste o scrisoare scrisă în mijlocul anilor întunecaţi, după ce aflasem că

Daniel se mutase.

> *Sunt martorul suferinţei tale şi nu ştiu ce să fac, decât să îmi doresc să pot cumva şterge urmele a ceea ce ai pierdut. Mai mult decât orice, vreau să fac să fie mai bine, dar aici sunt neputincios şi te-am dezamăgit. Îmi pare rău pentru asta. Ca soţ al tău, te pot asculta şi te pot ţine în braţe; pot să-ţi şterg lacrimile cu sărutări, dacă mi-ai da ocazia.*

Şi aşa continua această viaţă adunată într-o cutie, în fiecare scrisoare. Dincolo de fereastră, luna coborâse şi se îndepărtase, iar în cele din urmă nu am mai văzut-o în timp ce citeam. În fiecare scrisoare răsuna şi se confirma dragostea mea pentru Ruth, şlefuită de anii noştri lungi împreună. Şi am aflat că şi Ruth mă iubise, pentru că îmi lăsase un dar pe fundul cutiei.

Recunosc: nu mă aşteptam la asta. Nu eram pregătit ca Ruth să mă mai ia prin surprindere chiar şi dincolo de moarte. Mă uitam la scrisoarea de pe fundul cutiei, încercând să-mi imaginez de ce o scrisese şi de ce nu-mi spusese niciodată despre ea.

Am citit deseori scrisoarea asta în anii de după ce am descoperit-o, de aşa de multe ori încât o pot spune pe de rost. Acum ştiu că o păstrase secretă, fiind sigură că aveam s-o găsesc atunci când aveam cea mai mare nevoie. Ştia că la un moment dat aveam să citesc scrisorile mele pentru ea; presimţise că va veni o vreme când nu voi mai putea să rezist ispitei. Şi, în cele din urmă, s-a întâmplat exact aşa cum plănuise.

Însă în noaptea aceea nu m-am gândit la asta. Am luat scrisoarea cu mâna tremurândă şi am început s-o citesc încet.

> *Dragul meu Ira,*
>
> *îţi scriu această scrisoare în timp ce tu te odihneşti în dormitor şi nu ştiu de unde*

să încep. Ştim amândoi de ce o citeşti şi ce semnificaţie are. Şi îmi pare rău pentru ce înduri.

Spre deosebire de tine, eu nu mă pricep la scrisori şi vreau să spun aşa de multe lucruri! Poate dacă aş scrie în germană mi-ar fi mai uşor, dar atunci nu ai putea să o citeşti, aşadar, care ar mai fi rostul? Vreau să îţi scriu acel gen de scrisoare pe care ai scris-o tu mereu pentru mine. Din nefericire, spre deosebire de tine, nu m-am priceput niciodată la vorbe. Dar vreau să încerc. Meriţi asta nu doar pentru că eşti soţul meu, ci din pricina omului care eşti.

Îmi spun mie însămi că ar trebui să încep cu ceva romantic, cu o amintire sau un gest care să surprindă ce fel de soţ ai fost pentru mine: de exemplu, weekendul prelungit la plajă când am făcut dragoste prima oară sau luna noastră de miere, când mi-ai oferit şase tablouri. Sau poate ar trebui să vorbesc despre epistolele scrise de tine, sau despre senzaţia dată de privirea ta aţintită asupra mea în timp ce mă uitam la o operă de artă. Şi totuşi, am găsit adevăratul sens tocmai în amănuntele tăcute ale vieţii noastre împreună. Zâmbetul tău la micul dejun îmi făcea mereu inima să tresalte, iar clipa în care mă luai de mână mă asigura mereu de binele din lume. Aşa că, vezi tu, nu mi se pare corect să aleg doar câteva momente disparate – în schimb, prefer să îmi amintesc de tine într-o sută de galerii diferite şi camere de hotel; să retrăiesc o mie de mici sărutări şi de nopţi petrecute în confortul familiar al braţelor celuilalt. Fiecare dintre amintirile acelea merită o scrisoare proprie, pentru felul în care mă făceai să mă simt de fiecare dată. De asta

te-am iubit la rândul meu, mai mult decât vei şti vreodată.

Ştiu că te chinui şi îmi pare rău că nu pot să te mângâi. Mi se pare de neconceput că nu voi mai putea face asta niciodată. Asta e rugămintea mea pentru tine: în ciuda tristeţii tale, nu uita cât de fericită m-ai făcut; nu uita că am iubit un bărbat care m-a iubit la rândul lui şi acesta e cel mai mare dar pe care aş fi putut spera să îl primesc.

Zâmbesc scriind aceste lucruri şi sper că şi tu vei zâmbi când le vei citi. Nu te îneca în suferinţă! În schimb, aminteşte-şi de mine cu bucurie, pentru că eu aşa mă gândesc mereu la tine. Asta îmi doresc mai mult decât orice. Vreau să zâmbeşti când te gândeşti la mine. Iar eu voi trăi pentru totdeauna în zâmbetul tău.

Ştiu că îţi este foarte dor de mine, la fel îmi e şi mie dor. Dar ne avem încă unul pe celălalt, pentru că eu sunt – şi am fost mereu – o parte din tine. Mă porţi în inimă, la fel cum te-am purtat şi eu într-a mea şi nimic nu va schimba asta. Te iubesc, dragul meu, iar tu mă iubeşti. Păstrează sentimentul acesta. Nu renunţa la noi. Şi, puţin câte puţin, vei găsi o cale să te vindeci.

Ruth

— Te gândeşti la scrisoarea mea, îmi spune Ruth. Deschid ochii şi îi mijesc obosit, hotărât să o văd clar.

Are vreo şaizeci de ani, iar înţelepciunea îi sporeşte acum frumuseţea. Are cercei mici de diamant în urechi, un cadou pe care i l-am făcut când s-a pensionat. Încerc să-mi umezesc buzele, dar nu reuşesc.

— De unde ştii? întreb răguşit.

— Nu e aşa de greu. Ridică din umeri. Te dă de gol expresia de pe faţa ta. Întotdeauna ai fost uşor de citit. E bine că nu ai jucat niciodată poker.

— Am jucat poker în război.

— Posibil, spune ea. Dar nu cred că ai câştigat vreun ban.

Recunosc adevărul din vorbele ei, zâmbind stins.

— Îţi mulţumesc pentru scrisoare, bolborosesc eu. Nu ştiu dacă aş fi supravieţuit fără ea.

— Ai fi murit de foame, încuviinţează ea. Întotdeauna ai fost încăpăţânat.

Mă ia un val de ameţeală şi o văd în frânturi de imagini, îmi e tot mai greu să mă agăţ de ea.

— În seara aceea am mâncat o felie de pâine prăjită.

— Da, ştiu. Tu şi pâinea ta prăjită. Micul dejun la cină. Nu am înţeles asta niciodată. Şi pâinea prăjită nu era de ajuns.

— Dar tot era ceva. Şi oricum eram deja mai aproape de micul dejun decât de cină.

— Ar fi trebuit să mănânci clătite. Şi ouă. În felul ăsta, ai fi avut din nou putere să te plimbi prin casă. Te-ai fi putut uita la tablouri şi ţi-ai fi amintit, aşa cum făceai înainte.

— Încă nu eram pregătit. M-ar fi durut prea mult. Şi apoi, unul dintre tablouri lipsea.

— Nu lipsea, spune ea.

Se întoarce spre fereastră şi o văd din profil. Nu ajunsese încă. Avea să ajungă abia după o săptămână. Pentru o clipă rămâne tăcută şi ştiu că nu se mai gândeşte la scrisoare. Nici la mine. Se gândeşte în schimb la ciocănitul acela în uşă. Un ciocănit care a venit după ceva mai mult de o săptămână, dezvăluind o străină în prag. Ruth lasă umerii în jos şi în vocea ei se aude regretul.

— Mi-aş fi dorit să fiu acolo, murmură ea mai mult pentru ea însăşi. Mi-ar fi plăcut să vorbesc cu ea. Am aşa de multe întrebări.

Ultimele ei cuvinte vin din adâncul unei fântâni de suferinţe ascunse şi, în ciuda necazului meu, simt o durere neaşteptată.

Musafira era înaltă şi atrăgătoare, iar ridurile de la ochi sugerau că stătuse prea mult timp la soare. Avea părul blond prins într-o coadă dezordonată şi era îmbrăcată în nişte blugi şterşi şi o bluză simplă fără mâneci. Dar inelul de pe deget şi BMW-ul parcat afară vorbeau despre o existenţă îndestulată, mult diferită de a mea. Avea sub braţ un pachet înfăşurat în hârtie simplă, maronie, de formă şi mărime bine cunoscute.

— Domnul Levinson? a întrebat ea. Când am încuviinţat din cap, mi-a zâmbit. Mă numesc Andrea Lockerby. Nu mă cunoaşteţi, dar soţia dumneavoastră, Ruth, a fost cândva profesoara soţului meu. S-a întâmplat cu mult timp în urmă şi probabil nu vă mai amintiţi, dar se numeşte Daniel McCallum. Mă întrebam dacă aveţi câteva minute la dispoziţie.

Preţ de o clipă, am fost prea uimit ca să vorbesc, iar numele se repeta la nesfârşit. Abia dându-mi seama ce făceam, m-am dat prostit la o parte ca să-i dau voie să intre şi am condus-o în camera de zi. Când m-am aşezat în fotoliu, ea a luat loc pe canapea faţă în faţă cu mine.

Nici atunci nu am ştiut ce să spun. Numele lui Daniel pronunţat după aproape patruzeci de ani, mai ales după moartea lui Ruth, rămâne încă cel mai mare şoc din viaţa mea.

Andrea şi-a dres glasul.

— Am vrut să vin şi să vă spun condoleanţe. Ştiu că soţia dumneavoastră a murit de curând şi regret pierderea suferită de dumneavoastră.

Clipeam, încercând să găsesc cuvinte pentru potopul de emoţii şi de amintiri care ameninţa să mă înece. *Unde e?* voiam să întreb. *De ce a dispărut? Şi de ce nu a mai luat niciodată legătura cu Ruth?* Dar nu puteam spune nimic din toate astea. N-am putut decât să bolborosesc:

— Daniel McCallum?

Ea a pus deoparte pachetul învelit în hârtie şi a dat din cap.

— A spus de câteva ori că venea la dumneavoastră acasă pe vremuri. Soţia dumneavoastră făcea lecţii cu el aici.

— Şi… e soţul dumneavoastră?

Ochii ei au strălucit o clipă, apoi au revenit spre mine.

— A fost soţul meu. Acum sunt recăsătorită. Daniel a murit acum şaisprezece ani.

Odată cu vorbele ei am simţit că moare ceva în mine. Am încercat să calculez, să îmi dau seama ce vârstă avea, dar nu reuşeam. Singurul lucru pe care îl ştiam sigur era că era prea tânăr şi că nu avea niciun sens. Probabil că ea şi-a dat seama la ce mă gândeam, aşa că a continuat.

— A avut un anevrism, a spus. S-a întâmplat deodată – fără niciun simptom anterior. Dar a fost un atac grav şi doctorii nu au putut face nimic pentru el.

Amorţeala a continuat până când am simţit că nu mai puteam să mă mişc deloc.

— Îmi pare rău, am spus. Cuvintele păreau nepotrivite chiar şi în urechile mele.

— Mulţumesc. Apoi a dat din cap. Încă o dată, îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

Pentru o clipă, tăcerea ne-a apăsat pe amândoi. În cele din urmă, am deschis braţele spre ea.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă…?

— Lockerby, mi-a amintit ea întinzând mâna după pachet. L-a împins spre mine. Am vrut să vă dau asta. A fost în podul casei părinţilor mei ani în şir şi, când în cele din urmă au vândut casa acum câteva luni, l-am găsit într-una dintre cutiile pe care mi le-au trimis. Daniel era foarte mândru de asta şi nu mi s-a părut corect să arunc tabloul.

— Un tablou? am întrebat.

— Mi-a spus odată că faptul că l-a pictat a fost cel mai important lucru pe care l-a făcut vreodată.

Mi-a fost greu să înţeleg ce spunea.

— Vreţi să spuneţi că Daniel a pictat ceva?

Ea a aprobat din cap.

— În Tennessee. Mi-a spus că l-a pictat când locuia la adăpost. L-a ajutat un artist care era voluntar acolo.

— Vă rog, am spus eu ridicând mâna deodată. Nu înţeleg nimic din toate astea. Puteţi să o luaţi de la început şi să-mi spuneţi despre Daniel? Soţia mea s-a întrebat mereu ce s-a întâmplat cu el.

Musafira a ezitat.

— Nu sunt sigură cât de multe pot să vă spun. L-am cunoscut abia când eram amândoi la colegiu, iar el nu vorbea niciodată despre trecutul lui. A trecut mult timp.

Am rămas tăcut, îndemnând-o să continue. Părea să caute cuvintele potrivite, jucându-se cu un fir ieşit de la cusătura bluzei.

— Nu ştiu decât puţinul pe care mi l-a spus, a început ea. Mi-a spus că părinţii lui muriseră şi că el a trăit cu fratele lui vitreg şi cu soţia acestuia undeva pe aici, dar că au pierdut ferma şi s-au mutat la Knoxville, Tennessee. Au trăit toţi trei o vreme în camionetă, apoi fratele lui a fost arestat pentru ceva şi Daniel a ajuns într-un adăpost. A trăit acolo şi a învăţat suficient de bine ca să obţină o bursă de studiu la Universitatea Tennessee… am început să ieşim împreună când eram amândoi în ultimul an şi ne specializam în Relaţii internaţionale. În fine, la câteva luni după absolvire, înainte să plecăm în Peace Corps[28], ne-am căsătorit. Asta e tot ce ştiu. Aşa cum spuneam, nu vorbea prea mult despre trecutul lui – părea să fi avut o copilărie grea şi cred că era dureros pentru el să-şi reamintească.

Încercam să înţeleg ce-mi spunea, imaginându-mi traiectoria vieţii lui Daniel.

— Ce fel de om era? am insistat.

— Daniel? Era… incredibil de deştept şi de blând, dar avea o anumită intensitate. Nu era propriu-zis furie. Mai degrabă era ca şi cum văzuse cele mai rele lucruri pe care ţi le poate oferi viaţa şi era hotărât să schimbe ce se putea schimba. Avea un soi de charismă, o hotărâre care te făcea să-l urmezi. Am petrecut doi ani în Cambodgia, în Peace Corps,

după care s-a angajat la United Way[29], iar eu am lucrat voluntar la o clinică. Am cumpărat o căsuţă şi am discutat despre copii, dar, după vreun an, amândoi ne-am dat seama că nu eram pregătiţi pentru viaţa în suburbii. Aşa că ne-am vândut lucrurile, am depozitat câteva obiecte personale în casa părinţilor mei şi am ajuns să muncim pentru o organizaţie de apărare a drepturilor omului în Nairobi. Am stat acolo şapte ani şi nu cred că a fost vreodată mai fericit decât atunci. A călătorit în vreo douăsprezece ţări diferite, punând câteva proiecte pe picioare, simţind că viaţa lui avea un scop, că reuşea să facă o diferenţă.

Ea a privit pe fereastră, rămânând tăcută o clipă. Când a vorbit din nou, expresia ei arăta un amestec de regret şi de mirare.

— Era aşa de… deştept şi de curios în legătură cu orice. Citea tot timpul. Deşi era tânăr, era deja pe cale să devină directorul executiv al organizaţiei şi probabil că ar fi reuşit. Dar a murit când avea doar treizeci şi trei de ani. A clătinat din cap. După aceea, Africa nu a mai fost la fel pentru mine. Aşa că am venit acasă.

În timp ce vorbea, încercam, fără succes, să împac tot ce-mi spusese cu băiatul murdar de la ţară care învăţase la masa noastră din sufragerie. Dar în inima mea ştiam că Ruth ar fi fost mândră de ce devenise el.

— Şi v-aţi recăsătorit?

— De doisprezece ani. A zâmbit. Am doi copii. Sau, mai bine zis, copii vitregi. Soţul meu e chirurg ortoped. Locuiesc în Nashville.

— Şi aţi venit până aici cu maşina ca să-mi aduceţi un tablou?

— Părinţii mei s-au mutat la Myrtle Beach – eram în drum spre ei, voiam să le facem o vizită. De fapt, soţul meu mă aşteaptă la o cafenea în centru, aşa că probabil ar trebui să plec în curând. Şi îmi pare rău că am venit aşa, din senin. Ştiu că nu e cel mai bun moment. Dar nu mi se părea corect să arunc tabloul, aşa că mi-am pus în gând să caut

numele soţiei dumneavoastră pe internet şi am văzut necrologul. Mi-am dat seama că sunteţi în drumul nostru spre părinţii mei.

Nu ştiam la ce să mă aştept, dar, după ce am îndepărtat hârtia maronie, mi s-a pus un nod în gât. Era portretul lui Ruth – pictura unui copil, necizelată. Liniile nu erau tocmai bine trase, iar trăsăturile ei erau uşor disproporţionate, dar reuşise să-i surprindă zâmbetul şi ochii cu o abilitate uimitoare. În portretul acela observam pasiunea şi amuzamentul vioi care o caracterizaseră întotdeauna; era şi o urmă a enigmei care mă ţintuise mereu, indiferent de cât timp eram împreună. Am trecut cu degetul peste urmele de pensulă care îi formau buzele şi obrajii.

— De ce… atât am putut spune, cu respiraţia aproape tăiată.

— Răspunsul e pe spate, a spus ea, cu glas blând. Când am aplecat tabloul în faţă, am văzut fotografia pe care o făcusem cu Ruth şi Daniel cândva. Se îngălbenise cu timpul şi era încovoiată la colţuri.

— Pe spate, a spus ea, atingându-mi mâna.

Am întors fotografia şi pe spatele ei, într-un scris elegant de mână, am văzut câteva cuvinte.

Ruth Levinson
Învăţătoarea mea din clasa a treia.
Ea crede în mine şi pot să fiu orice îmi doresc atunci când cresc.
Pot chiar să schimb lumea.

Nu-mi mai amintesc decât că eram copleşit, mintea mi se golise. Nu mai ştiu ce am vorbit, dacă am mai vorbit. Însă ţin minte că se pregătea să plece şi s-a întors spre mine în pragul uşii.

— Nu ştiu unde îl ţinea când era la adăpost, dar ar trebui să ştiţi că la colegiu tabloul era agăţat pe perete, deasupra biroului lui. Era singurul obiect personal pe care îl avea în cameră. După colegiu, l-a luat cu noi în Cambodgia, apoi înapoi în State. Mi-a spus că se temea să nu se întâmple ceva cu el dacă îl

aducea cu noi în Africa, aşa că l-a lăsat acasă. Dar, după ce am ajuns acolo, i-a părut rău. Mi-a spus atunci că tabloul însemna pentru el mai mult decât orice altceva deţinea. Abia când am găsit fotografia de pe spate am înţeles cu adevărat ce voia să spună. Nu se referea la tablou. Se referea la soţia dumneavoastră.

În maşină, Ruth e tăcută. Ştiu că mai are întrebări despre Daniel, dar în momentul acela nu mă gândisem să le pun. E încă un lucru pe care îl regret pentru că, după aceea, n-am mai văzut-o niciodată pe Andrea. La fel cum a dispărut Daniel în 1963, a dispărut şi ea din viaţa mea.

— Ai agăţat tabloul deasupra şemineului, spune ea într-un târziu. Apoi ai luat celelalte tablouri din depozit şi le-ai îngrămădit prin camere.

— Voiam să le văd. Voiam să-mi amintesc din nou. Voiam să te văd pe tine.

Ruth nu spune nimic, dar eu înţeleg. Mai mult decât orice, Ruth ar fi vrut să-l vadă pe Daniel, măcar prin ochii soţiei lui. Zi după zi, după ce am citit scrisoarea şi am agăţat portretul lui Ruth, depresia a început să dispară. Am început să mănânc la intervale regulate. Avea să dureze peste un an ca să capăt din nou greutatea dinainte, dar viaţa mea a început să urmeze o anumită rutină. Şi în primul an de după moartea ei s-a întâmplat încă un miracol – al treilea în acel an tragic, de altfel – care m-a ajutat să găsesc drumul înapoi.

La fel ca Andrea, un alt vizitator neaşteptat a ajuns la uşa mea – de data asta o fostă elevă a lui Ruth care a venit să îşi exprime condoleanţele. O chema Jacqueline şi, deşi nu mi-o aminteam, şi ea a vrut să stea de vorbă. Mi-a povestit cât de mult însemnase pentru ea Ruth ca profesoară şi, înainte să plece, mi-a arătat un mic omagiu scris în onoarea lui Ruth care avea să fie publicat într-un ziar local. Era măgulitor şi revelator în acelaşi timp şi, când a fost publicat, a părut să deschidă porţile zăgazului. În următoarele luni a crescut parada de foşti elevi la

mine acasă. Lindsay, Madeline, Eric şi Pete şi nenumăraţi alţii, despre care în mare parte nici nu ştiam că existau, au apărut la uşa mea în cele mai neaşteptate momente, spunând poveşti despre anii petrecuţi de soţia mea în clasă.

Prin cuvintele lor am ajuns să realizez că Ruth fusese cheia care descătuşase posibilităţile în viaţa atât de multor oameni – a mea fusese doar prima.

Mă gândesc uneori că anii de după moartea lui Ruth pot fi împărţiţi în patru etape. Depresia şi vindecarea după moartea ei au fost una dintre ele; a doua a fost perioada în care am făcut tot posibilul să merg înainte. A treia etapă a fost cea de după vizita ziaristei în 2005, când am pus gratii la geam. Însă abia acum trei ani am decis, în sfârşit, ce să fac în privinţa colecţiei, ceea ce a dus la a patra şi ultima etapă.

E treabă complicată să hotărăşti ce faci cu averea, dar, în esenţă, totul se rezuma la asta: trebuia să decid ce să fac cu lucrurile noastre, altfel ar fi decis statul pentru mine. Howie Sanders insistase la mine şi la Ruth ani în şir să luăm o hotărâre. Ne întreba dacă era vreo organizaţie caritabilă care ne plăcea în mod deosebit sau dacă voiam ca tablourile să ajungă într-un anumit muzeu. Poate voiam să le scot la licitaţie şi să las câştigurile unei anume organizaţii sau universităţi? După apariţia articolului – posibila valoare a colecţiei a devenit subiectul unei discuţii aprinse în lumea artistică –, Howie a fost şi mai insistent, deşi nu mai eram decât eu ca să-l ascult.

Însă abia în 2008 am fost de acord să merg la biroul lui.

Aranjase întâlniri confidenţiale cu mai mulţi custozi de la diverse muzee: Muzeul Metropolitan de Artă din New York, Muzeul de Artă din Carolina de Nord, Whitney, precum şi reprezentanţi de la Universităţile Duke, Wake Forest şi Chapel Hill din Carolina de Nord. Erau câţiva indivizi de la Liga Anti-Defamation[30] şi United Jewish Appeal[31] – două dintre organizaţiile preferate ale tatălui meu –,

precum şi o persoană de la Sotheby's. M-au condus într-o sală de şedinţe, unde s-au făcut prezentările şi am văzut pe faţa fiecăruia dintre ei o curiozitate lacomă în timp ce se întrebau cum reuşisem eu şi Ruth – un negustor de mărunţişuri şi o profesoară – să acumulăm o colecţie privată de artă modernă aşa de extinsă.

Am asistat la o serie de prezentări individuale şi, de fiecare dată, am fost asigurat că orice parte a colecţiei doream să le-o încredinţez urma să fie evaluată corect – sau să obţină valoare maximizată, în cazul adjudecătorului. Organizaţiile caritabile au promis să distribuie banii către cauzele care erau importante pentru mine şi Ruth.

Eram obosit la sfârşitul zilei şi, întorcându-mă acasă, am adormit aproape imediat în fotoliul din camera de zi. Când m-am trezit, am privit portretul lui Ruth, întrebându-mă ce ar fi vrut ea să fac.

— Dar nu ţi-am spus, zise ea încet. A trecut ceva timp de când nu a vorbit şi bănuiesc că încearcă să îmi menajeze puterile. Şi ea simte că se apropie sfârşitul.

Mă forţez să deschid ochii, dar acum nu văd decât o imagine neclară.

— Nu, îi răspund. Am vocea răguşită şi bolborosesc cuvinte aproape de neînţeles. Niciodată nu ai vrut să vorbim despre asta.

Ea înclină capul şi mă priveşte.

— Aveam încredere că vei lua o decizie.

Îmi amintesc momentul în care m-am hotărât în sfârşit. Era spre seară, la câteva zile după întâlnirile de la biroul lui Howie. Mă sunase cu o oră înainte, voind să afle dacă aveam întrebări sau dacă voiam să avanseze discuţiile cu cineva anume. După ce am închis telefonul, sprijinit de cadrul de mers, am ieşit pe veranda din spate.

Erau acolo două balansoare de-o parte şi de alta a unei măsuţe prăfuite de când nu o mai folosisem. Când eram mai tineri, eu şi Ruth stăteam acolo şi vorbeam, privind cum răsăreau stelele pe cerul

întunecat. Mai târziu, când am înaintat în vârstă, serile petrecute pe veranda din spate s-au împuţinat, pentru că devenisem amândoi mai sensibili la temperatură. Frigul iernii şi căldura verii făceau ca veranda să nu poată fi folosită mai bine de jumătate de an; eu şi Ruth nu mai ieşeam acolo decât primăvara şi toamna.

Dar în seara aceea, în ciuda căldurii şi a stratului gros de praf de pe scaune, m-am aşezat unde stăteam altădată. Mă gândeam la întâlniri şi la tot ce mi se spusese. Şi am remarcat că Ruth avusese dreptate: nimeni nu înţelegea cu adevărat.

M-am gândit o vreme să las colecţia moştenire Andreei Lockerby, măcar şi pentru faptul că îl iubise şi ea pe Daniel. Dar nu o cunoşteam cu adevărat, iar Ruth nici atât. Şi-apoi nu puteam să nu fiu dezamăgit că, în ciuda influenţei evidente pe care o avusesem eu şi Ruth asupra vieţii lui Daniel, nu încercase nici măcar o dată să ia legătura cu ea. Pur şi simplu nu puteam să înţeleg asta, nici să iert întru totul, pentru că ştiam că Ruth rămăsese pentru totdeauna cu inima frântă.

Nu exista niciun răspuns uşor, fiindcă pentru noi arta nu avusese niciodată legătură cu banii. La fel ca ziarista, aceşti custozi şi colecţionari, aceşti experţi şi vânzători nu înţelegeau. Având în urechi ecoul vorbelor lui Ruth, am simţit totuşi că răspunsul prindea contur.

După o oră, l-am sunat pe Howie acasă. I-am spus că aveam de gând să scot la licitaţie toată colecţia şi, ca un soldat adevărat, nu a combătut decizia mea. Nici nu m-a întrebat nimic când i-am spus că vreau ca licitaţia să aibă loc în Greensboro. Oricum, când i-am spus cum vreau să se desfăşoare totul, a rămas mut de uimire, făcându-mă să mă întreb dacă mai era la telefon. În cele din urmă, după ce şi-a dres glasul, a vorbit despre detaliile celor cerute de mine. I-am spus că cel mai important lucru era să păstreze secretul.

În lunile care au urmat s-au pus la punct amănuntele. Am mers la biroul lui Howie de încă

două ori şi m-am întâlnit cu reprezentanţii de la Sotheby's. M-am întâlnit din nou cu directorii organizaţiilor de caritate evreieşti; sumele pe care trebuiau să le primească depindeau de licitaţia în sine şi de câţi bani putea obţine colecţia. În acest scop, evaluatorii au petrecut săptămâni întregi catalogând şi fotografiind toată colecţia, estimându-i valoarea şi stabilind proveniența. În cele din urmă, am primit un catalog pentru aprobare. Valoarea estimată a colecţiei era uimitoare pentru mine, dar asta tot nu avea importanţă.

Când s-au finalizat toate aranjamentele pentru licitaţia iniţială şi cea ulterioară – era imposibil să vinzi totul într-o zi – am vorbit cu Howie şi cu reprezentantul de la Sotheby s, le-am trasat responsabilităţile, i-am pus să semneze nenumărate documente legale, asigurându-mă că nu putea să intervină nicio schimbare în planul imaginat de mine. Voiam să fiu pregătit pentru orice eventualitate şi când totul a fost gata, am semnat testamentul în prezenţa a patru martori. Am mai specificat apoi că testamentul era final şi nu putea fi modificat sub nicio formă.

Prin urmare, când am ajuns acasă, am stat în camera de zi şi am privit portretul lui Ruth, obosit şi mulţumit. Îmi era dor de ea, în clipa aceea poate mai mult decât oricând, dar chiar şi aşa am zâmbit şi am spus cuvintele pe care ar fi vrut ea să le audă.

— Vor înţelege, Ruth, i-am spus. Vor înţelege în sfârşit.

Acum e după-amiază şi simt că mă micşorez, ca un castel de nisip care dispare cu fiecare val. Lângă mine, Ruth mă priveşte îngrijorată.

— Ar trebui să mai tragi un pui de somn, spune ea cu voce blândă.

— Nu sunt obosit, o mint.

Ruth ştie că mint, dar se preface că mă crede, pălăvrăgind cu o lipsă de griji forţată.

— Nu cred că aş fi fost o soţie bună pentru altcineva. Cred că uneori sunt prea încăpăţânată.

— Asta aşa e, încuviinţez eu zâmbind. Ai noroc că te suport.

Ruth dă ochii peste cap.

— Încerc să vorbesc serios, Ira.

Mă uit la ea, dorindu-mi să o pot ţine în braţe. În curând, mă gândesc. În curând voi fi alături de ea. Îmi e greu să vorbesc în continuare, dar mă chinui să răspund.

— Dacă nu ne-am fi cunoscut niciodată, cred că aş fi ştiut că viaţa mea nu e desăvârşită. Şi aş fi rătăcit prin lume în căutarea ta chiar dacă n-aş fi ştiut ce căutam.

Ochii ei se luminează când îi spun asta şi întinde mâna să mă mângâie pe păr, iar atingerea ei e caldă şi liniştitoare.

— Mi-ai mai spus asta înainte. Întotdeauna mi-a plăcut răspunsul ăsta.

Închid ochii şi rămân aproape închişi. Când mă forţez să îi deschid din nou, imaginea ei e neclară, aproape translucidă.

— Sunt obosit, Ruth.

— Încă nu e timpul. Încă nu ţi-am citit scrisoarea. Aceea nouă, cea pe care voiai să o trimiţi. Mai ştii ce ai scris acolo?

Mă concentrez, amintindu-mi o frântură mică, dar doar aceea, nimic mai mult.

— Nu de ajuns, mormăi.

— Spune-mi ce îţi aminteşti. Orice.

Îmi ia ceva vreme să mă adun. Inspir adânc şi aud şuieratul slab al schimbului chinuit de aer. Nu mai simt uscăciunea din gât. A fost înlocuită de o epuizare resimţită până în măduva oaselor.

— Dacă raiul există, ne vom regăsi, pentru că nu există raiul fără tine. Mă opresc fiindcă îmi dau seama că până şi aceste câteva cuvinte mă lasă fără suflare.

Cred că e emoţionată, dar nu mai pot să văd clar. Deşi mă uit la ea, aproape că nu o mai văd. Dar simt radiind dinspre ea tristeţea, regretul şi ştiu că pleacă. Nu poate exista aici şi acum fără mine.

Se pare că ea ştie lucrul ăsta şi, deşi continuă să dispară, se apropie de mine. Îmi trece mâna prin păr şi mă sărută pe obraz. Are şaisprezece ani şi douăzeci, treizeci, patruzeci, fiecare vârstă, toate odată. E aşa de frumoasă încât mi se umplu ochii de lacrimi.

— Îmi place ce mi-ai scris, şopteşte ea. Vreau să aud şi restul.

— Nu cred, bolborosesc şi am impresia că simt una dintre lacrimile ei căzându-mi pe obraz.

— Te iubesc, Ira, şopteşte ea. Îmi place răsuflarea ei blândă în ureche, ca şoapta unui înger. Să nu uiţi cât de mult ai însemnat întotdeauna pentru mine.

— Îmi amintesc… încep să spun şi, când mă sărută din nou, ochii mi se închid, cred că pentru ultima oară.

29

SOPHIA

Sâmbătă seara, în timp ce toţi cei din campus sărbătoreau încă un weekend, Sophia scria o lucrare la bibliotecă atunci când auzi bâzâitul telefonului. Deşi nu aveau voie să folosească mobilul decât în anumite locuri, observă că nu era nimeni prin preajmă şi se întinse după el, încruntându-se la vederea mesajului şi a expeditorului.

„Sună-mă, scrisese Marcia. E urgent.”

Aşa puţină câtă era, tot era mai multă comunicare decât avuseseră de la cearta lor şi Sophia se întrebă ce să facă. Să îi trimită mesaj? Să întrebe care era problema? Sau să facă aşa cum spusese Marcia şi să o sune?

Nu era sigură. De fapt, nu voia să vorbească deloc cu Marcia. La fel ca toate celelalte fete din suroritate, cu siguranţă era la un bar sau la o petrecere. Probabil că băuse, ceea ce însemna că era posibil ca ea şi Brian să se fi certat, iar ultimul lucru pe care Sophia îl dorea era să se amestece în aşa ceva. Nu voia să o audă pe Marcia plângând că Brian era un ticălos, nici nu se simţea pregătită să dea fuga şi să o susţină, mai ales după strădania cu care o evitase.

Însă acum Marcia voia ca Sophia să o *sune pe ea.* Pentru că, orice s-ar fi petrecut, era *urgent.* Cuvântul acela putea fi interpretat în tot felul de moduri, se gândi în sinea ei. Mai dezbătu problema câteva secunde şi se hotărî, apoi salvă documentul şi închise laptopul. Îl puse în rucsac, se îmbrăcă şi se îndreptă spre ieşire. Când deschise uşa o întâmpină o rafală neaşteptată de aer rece ca gheaţa şi un strat gros de zăpadă pe jos. Temperatura trebuia să fi scăzut la -6 grade în ultimele ore. Avea să îngheţe pe drum înapoi…

Dar nu încă. Dând la o parte judecata mai sănătoasă, luă telefonul şi intră înapoi în hol. Marcia

răspunse după primul apel. Pe fundal se auzea muzica tare şi zgomotul sutelor de conversaţii.

— Sophia? Slavă Domnului că ai sunat!

Sophia răsuflă enervată.

— Ce era aşa de urgent?

Auzi cum zgomotul se estompează în timp ce Marcia probabil căuta un loc mai liniştit. Se auzi o uşă trântită şi vocea mai clară a Marciei.

— Trebuie să vii acasă imediat, spuse Marcia cu o umbră de panică în glas.

— De ce?

— E Luke aici. Are maşina parcată în faţă. Aşteaptă acolo de douăzeci de minute. Trebuie să vii chiar acum.

Sophia înghiţi în sec.

— Ne-am despărţit, Marcia. Nu vreau să-l văd.

— Ah, spuse Marcia, fără să încerce să îşi ascundă nedumerirea. E groaznic. Ştiu cât de mult îţi plăcea…

— Asta e tot? întrebă Sophia. Trebuie să închid…

— Nu, stai! strigă Marcia. Ştiu că eşti supărată pe mine şi ştiu că merit, dar nu de asta te-am sunat. Brian ştie că Luke e aici – i-a spus Mary-Kate acum câteva minute. Brian tot bea de câteva ore şi începe să se agite. Adună deja câţiva băieţi să meargă după el. Am încercat să-l fac să se răzgândească, dar ştii cum e el. Iar Luke habar nu are ce-l aşteaptă. Poate că v-aţi despărţit, dar nu cred că vrei să păţească ceva…

Sophia abia dacă o mai asculta, fiindcă sunetul vocii ei se estompa în vânturile reci în timp ce se grăbea deja spre casă.

Campusul părea pustiu pe când o lua pe fiecare scurtătură posibilă, încercând să ajungă cât mai iute acasă. Alerga şi îl suna pe Luke întruna, dar, cine ştie din ce motiv, Luke nu răspundea. Reuşi să îi trimită un mesaj scurt, dar tot nu primi răspuns.

Nu era departe, dar vântul rece de februarie era aspru, muşcându-i urechile şi obrajii şi aluneca mereu pe zăpada abia depusă. Nu purta cizme şi

zăpada topită îi intra în pantofi, udându-i degetele. Zăpada continua să cadă, groasă şi uşoară ca o pană, acel gen de zăpadă care se transformă imediat în gheaţă, făcând drumurile periculoase.

Începu să fugă, sunându-l din nou pe Luke fără să dea de el. Acum ieşise din campus, ajungând pe străzi. Intră pe Greek Row, unde studenţii stăteau împreună dincolo de ferestrele luminate. Câţiva mergeau grăbit pe trotuar, plecând de la o petrecere la alta, urmând ritualul obişnuit de sâmbătă al excesului şi al uitării de sine. Casa ei se afla în capătul opus al străzii şi, privind prin întuneric şi printre fulgii de zăpadă, văzu silueta vagă a maşinii lui Luke.

În clipa aceea observă un grup de băieţi care ieşea din casa unei fraternităţi ceva mai departe, pe partea cealaltă a străzii. Erau cinci sau şase, conduşi de unul foarte înalt. *Brian.* După el apăru imediat altă siluetă şi, cu toate că se văzu doar puţin în timp ce alerga de pe verandă şi cobora treptele, Sophia o recunoscu imediat pe colega ei de cameră. Înăbuşită de vremea de afară, auzi vocea Marciei care striga după Brian să se oprească.

În timp ce alerga, rucsacul se izbea ciudat de ea şi picioarele îi alunecau pe zăpadă, făcând-o să se simtă ca o nătângă. Se apropia, dar nu destul de repede. Brian şi prietenii lui înconjuraseră deja maşina. Era la distanţă de patru case şi nu vedea în interiorul întunecat al automobilului dacă Luke era măcar înăuntru. Ţipetele Marciei străpunseră aerul din nou şi de data asta era furioasă.

— Brian, e o tâmpenie! Lasă-l în pace!

Încă trei case. Văzu cum Brian şi prietenul lui deschiseră cu forţa portiera de pe partea şoferului şi dădură buzna. Începu o încăierare şi Sophia ţipă exact când îl scoteau pe Luke din maşină.

— Lasă-l în pace! strigă Sophia.

— Brian, trebuie să te opreşti! strigă şi Marcia.

Brian – fie că era ameţit, fie că era beat – le ignoră pe amândouă. Dezechilibrat, Luke ajunse în braţele lui Jason şi ale lui Rick, aceiaşi care fuseseră

cu Brian la rodeo în McLeansville. Alţi patru stăteau în jur, înconjurându-l pe Luke.

Panicată, Sophia alergă în mijlocul străzii tocmai când Brian se dădu înapoi şi lovi cu pumnul, făcând capul lui Luke să se dea pe spate. Sophia simţi un val de spaimă cumplită, amintindu-şi filmarea…

În timp ce Luke se clătina, Rick şi Jason îi dădură drumul şi Luke se rostogoli pe asfaltul acoperit de zăpadă. Apropiindu-se în sfârşit, tot îngrozită, Sophia se uită să vadă dacă se mişcă, dar nu văzu nimic…

— Ridică-te! strigă Brian la el. Ţi-am spus că nu s-a terminat!

Sophia o văzu pe Marcia sărind în faţa lui Brian.

— Opreşte-te! strigă ea încercând să îl reţină. Trebuie să te opreşti!

Brian o ignoră, iar Sophia văzu că Luke se ridică în sfârşit în patru labe, încercând să se adune.

— Sus! strigă Brian din nou.

Sophia reuşi să treacă de cerc, dând din coate printre doi băieţi şi punându-se între Brian şi Luke, lângă Marcia.

— S-a terminat, Brian! strigă ea. Termină cu asta!

— Încă nu s-a terminat!

— Acum, da! răspunse Sophia.

— Hai, Brian, se rugă Marcia luându-l de mână. Hai să mergem. E frig aici. Îngheţ.

Luke se ridicase în picioare, cu o urmă evidentă pe pomete. Brian răsufla greu şi, spre uimirea Sophiei, o dădu pe Marcia la o parte. Nu o împinse tare, dar Marcia nu se aşteptase la asta şi se împiedică şi căzu la pământ. Brian nu părea să observe. Făcu un pas ameninţător în faţă, pregătit să o dea la o parte şi pe Sophia. Dându-se în lături, Sophia scoase telefonul din buzunar. Până să îl apuce Brian pe Luke, Sophia apăsa deja butoanele şi ridică telefonul.

— Dă-i înainte! Am să înregistrez tot! N-ai decât să mergi la închisoare, mie nu-mi pasă! Să te dea afară din echipă! Să vă dea pe toţi afară din echipă, nu mă interesează!

Continuă să se dea în spate, înregistrând şi filmându-i pe toţi cei de faţă. Le filma de aproape expresiile şocate şi speriate când Brian sări la ea, smulgându-i telefonul din mână şi izbindu-l de asfalt.

— Nu înregistrezi nimic!

— Poate nu, spuse Marcia din cealaltă parte a cercului, ridicând telefonul ei. Dar înregistrez eu.

— Cred că o meritam, spuse Luke. Adică, după ce i-am făcut eu.

Se urcaseră în maşină, Luke în spatele volanului, Sophia lângă el. Ameninţările funcţionaseră. Jason şi Rick îl convinseseră pe Brian să se întoarcă împreună cu ei în casa fraternităţii, unde cu siguranţă Brian retrăia pumnul prin care îl pusese la pământ pe Luke. Marcia nu mersese cu ei; plecase în schimb în casa surorităţii, iar Sophia văzuse lumina aprinsă în camera lor.

— Nu o meritai, zise ea. Din câte îmi amintesc, nu l-ai lovit pe Brian. Doar l-ai… ţintuit la pământ.

— În ţărână. Cu faţa în jos.

— Aşa e, recunoscu ea.

— Mersi că ai intervenit, apropo. Cu telefonul. Am să-ţi cumpăr altul.

— Nu e nevoie. Era vechi oricum. De ce nu ai răspuns?

— Am rămas fără baterie în drum spre casă şi am uitat să iau încărcătorul pentru maşină. Îl luasem doar pe cel obişnuit. Nu credeam că are să aibă prea mare importanţă.

— Măcar i-ai trimis mesaj mamei tale?

— Da, spuse el.

Dacă se întreba de unde ştiuse ea de obiceiul lui de a trimite mesaj, nu zise nimic. Sophia îşi împreună mâinile în poală.

— Cred că ştii ce am să întreb acum, nu-i aşa?

Luke miji ochii spre ea.

— De ce am venit?

— Nu trebuia să vii. Nu vreau să vii aici. Mai ales imediat după ce te-ai întors de la un concurs.

Pentru că…

— Nu poţi trăi aşa.

— Nu, spuse ea. Nu pot.

— Ştiu, zise el. Oftă, apoi se întoarse pe o parte în scaun şi se uită la ea. Am venit să-ţi spun că nici eu nu mai pot. M-am retras în seara asta. De data asta definitiv.

— Renunţi? întrebă ea cu neîncredere în glas.

— Am renunţat deja.

Sophia nu ştia cum să reacţioneze. Să îl felicite? Să fie înţelegătoare? Să îşi exprime uşurarea?

— Am venit şi să te întreb dacă eşti liberă în weekendul ăsta. Sau dacă ai treabă luni. Dacă ai teste sau lucrări.

— Am de predat o lucrare joia viitoare, dar, în afară de asta, doar vreo două cursuri. Te gândeai la ceva anume?

— Doar la o pauză, să-mi pun ordine în gânduri. Înainte să rămân fără baterie, am sunat-o pe mama şi am vorbit despre asta şi ea crede că e o idee bună. Oftă prelung. Mă gândeam să merg la cabane şi mă întrebam dacă ai vrea să mergi cu mine.

Sophia încă încerca să asimileze tot ce spusese el sau să îşi dea seama dacă îl credea. Oare spunea adevărul? Chiar renunţase pentru totdeauna la călărit?

Luke o privea fix, aşa că şopti:

— Bine.

Sus în camera lor, o găsi pe Marcia făcându-şi bagajul.

— Ce faci?

— Mă duc acasă cu maşina în seara asta. Vreau să dorm în patul meu, ştii? Plec într-un minut sau două.

— E în regulă, zise Sophia. E şi camera ta.

Marcia dădu din cap, aruncând mai departe lucrurile în geantă. Sophia se mişca de pe un picior pe altul.

— Mulţumesc că mi-ai trimis mesaj. Şi pentru ce ai făcut cu telefonul acolo.

— Da, păi a meritat-o. Se purta… ca un nebun.

— A fost mai mult de atât.

Marcia ridică ochii pentru prima dată.

— Cu plăcere.

— Probabil nu-şi va aminti prea multe.

— Nu contează.

— Contează dacă îţi place de el.

Marcia se gândi o clipă, apoi scuturã capul. Sophia avu impresia că ajunsese la o concluzie, chiar dacă nu era încă sigură la care anume.

— Luke a plecat?

— S-a dus să pună benzină şi să cumpere câteva provizii. Se întoarce în câteva minute.

— Serios? Sper că de data asta încuie portierele. Trase fermoarul genţii şi se uită din nou la Sophia. Stai… de ce se întoarce? Credeam că te-ai despărţit de el.

— Aşa e.

— Dar?

— Ce-ar fi să vorbim săptămâna viitoare… când te întorci? Pentru că în clipa asta nu sunt foarte sigură ce se întâmplă cu noi.

Marcia încuviinţă, apoi porni spre uşă şi se opri din nou.

— M-am tot gândit, spuse ea, şi am senzaţia că totul se va rezolva între voi. Şi, dacă vrei să ştii părerea mea, cred că e un lucru bun.

În munţi, zăpada căzuse în strat gros, iar drumurile erau cu polei pe alocuri, ceea ce însemna că nu ajunseră la cabane decât pe la patru dimineaţa. Locul semăna ca o tabără veche, abandonată de mult. Deşi nu se vedea nicio lumină nicăieri, Luke parcă maşina în faţa aceleiaşi cabane unde mai fuseseră înainte şi unde cheia atârna în încuietoare.

În interior era rece pentru că pereţii subţiri din scânduri nu reuşeau să ţină la distanţă frigul. Luke îi spusese să aibă în bagaj o căciulă şi mănuşi, iar Sophia le purtă cu tot cu geacă în timp ce Luke făcea focul în şemineu şi în sobă. Şoseaua alunecoasă o făcuse să se îngrijoreze toată seara, dar

acum că ajunseseră, simţea că epuizarea o prinde din urmă.

Merseră la culcare îmbrăcaţi complet, cu geci şi căciuli şi adormiră în doar câteva minute. Când Sophia se trezi câteva ore mai târziu, casa se încălzise considerabil, deşi nu suficient cât să poată umbla prin camere fără câteva straturi de îmbrăcăminte. Se gândi că un motel ieftin ar fi fost mai rezonabil, dar când observă peisajul de dincolo de fereastră, rămase uimită din nou de frumuseţea locului. Ţurţurii atârnau de crengi, strălucind în lumina lunii. Luke era deja în bucătărie, iar aerul era plin de mirosul şuncii şi al ouălor.

— În sfârşit, te-ai trezit, remarcă el.

— Cât e ceasul?

— E aproape de prânz.

— Cred că eram obosită. De cât timp te-ai trezit?

— De vreo două ore. Să încălzeşti locul ăsta suficient ca să se poată sta nu e aşa uşor pe cât crezi.

Sophia nu se îndoia de asta. Treptat, îşi îndreptă atenţia spre fereastră.

— Ai mai fost aici iarna?

— Doar o dată. Dar eram mic. Am petrecut ziua făcând oameni de zăpadă şi mâncând nalbe prăjite.

Ea zâmbi imaginându-şi-l mic, apoi deveni serioasă.

— Eşti pregătit să stăm de vorbă? Despre ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Luke înfipse furculiţa într-o bucată de şuncă şi o scoase din tigaie.

— Nimic, sincer. Cred că am început să ascult de bunul-simţ.

— Asta-i tot?

Luke puse furculiţa jos.

— Mi-a căzut Big Ugly Critter la runda *shortgo.* Şi când a venit momentul să călăresc… Scutură capul, fără să îşi termine gândul. În fine, după aceea ştiam că a venit vremea să agăţ pintenii în cui. Mi-am dat seama că terminasem cu asta. Pe mama o băgam în pământ puţin câte puţin.

Şi pe *mine,* voia să spună Sophia. Dar tăcu.

Luke privi peste umăr, ca şi cum auzise cuvintele ei nerostite.

— Mi-am dat seama şi că îmi era dor de tine.

— Şi ferma? întrebă ea.

Luke puse omleta în două farfurii.

— Presupun că o vom pierde. Apoi vom încerca s-o luăm de la capăt. Mama e destul de cunoscută. Sper să cadă în picioare. Desigur, ea mi-a zis să nu-mi fac griji pentru ea. Că ar trebui să mă gândesc mai mult la ce am să fac eu.

— Şi ce ai să faci?

— Încă nu ştiu. Se întoarse şi puse farfuriile pe masă. O cafetieră era deja pe masă, împreună cu tacâmurile. Sper că weekendul ăsta mă va ajuta să-mi dau seama.

— Şi crezi că putem să reluăm lucrurile de unde le-am lăsat?

— Câtuşi de puţin, zise el. Aranjă farfuriile pe masă şi trase scaunul pentru ea. Dar speram să o putem lua de la capăt.

După ce mâncară, îşi petrecură după-amiaza făcând un om de zăpadă, la fel ca atunci când Luke era copil. Îşi povestiră unul altuia ce mai era nou în viaţa lor, în timp ce rostogoleau bulgării de zăpadă, făcând bolovani şi mai mari. Luke îi povesti despre concursurile din Macon şi Carolina de Sud şi ce se mai întâmpla la fermă. Sophia îi explică faptul că, din cauza situaţiei cu Marcia, ajunsese să îşi petreacă tot timpul la bibliotecă şi că era aşa de avansată cu lecturile încât se îndoia că mai trebuia să înveţe ceva timp de două săptămâni.

— Ăsta e un avantaj al faptului că încerci să o eviţi pe colega de cameră, comentă ea. Îţi îmbunătăţeşte maniera de a învăţa.

— M-a surprins aseară, observă Luke. N-aş fi crezut că ar face aşa ceva. Dată fiind situaţia, vreau să spun.

— Eu nu m-am mirat, spuse Sophia.

— Nu?

Se gândi puţin, întrebându-se ce făcea Marcia.

— Bine, poate că m-am mirat *un pic*.

În seara aceea, când stăteau îmbrăţişaţi pe canapea, sub pătură, în timp ce focul trosnea, Sophia întrebă:

— Îţi va fi dor de călărit?

— Probabil că da, puţin, spuse el. Dar nu destul ca să mai fac asta din nou.

— Pari foarte sigur.

— Sunt sigur.

Sophia se întoarse ca să îl privească, captivată de reflecţia flăcărilor în ochii lui.

— Sunt cam tristă pentru mama ta, spuse ea. Ştiu că e uşurată că te-ai oprit, dar…

— Da, zise el. Şi eu sunt trist. Dar am să mă revanşez cumva.

— Cred că tot ce şi-a dorit era să te aibă aproape.

— Asta mi-am spus şi eu, zise el. Dar acum vreau să te întreb ceva. Şi vreau să te gândeşti înainte să răspunzi. E important.

— Spune.

— Eşti ocupată weekendul viitor? Pentru că, dacă eşti liberă, vreau să te invit la cină.

— Îmi ceri o întâlnire? întrebă ea.

— Încerc să o iau de la început. Aşa se face, nu? Să inviţi pe cineva în oraş?

Sophia se aplecă, sărutându-l pentru prima dată în ziua aceea.

— Nu cred că trebuie să o luăm chiar de la început, nu-i aşa?

— Asta înseamnă da sau nu?

— Te iubesc, Luke!

— Şi eu te iubesc, Sophia!

În noaptea aceea făcură dragoste, apoi din nou luni dimineaţă, după ce dormiră până târziu. Luară o gustare pe îndelete şi, după care făcură o plimbare, Sophia îl privi pe Luke din cabana călduroasă cum încarcă maşina, sorbind din cafea. Nu mai erau la fel ca înainte. Se gândi că în cele câteva luni de

când se cunoşteau relaţia lor evoluase în ceva mai profund, ceva la care nu se aşteptase.

Porniră la drum după câteva minute, coborând încet muntele. Soarele se reflecta în zăpadă şi producea o strălucire supărătoare care o făcu pe Sophia să se întoarcă, sprijinind capul de geam. Se uită la Luke. Tot nu era sigură ce avea să se întâmple când termina colegiul în mai, dar, pentru prima dată, se întreba dacă Luke avea să fie liber să o urmeze. Nu vorbise cu el despre asta, dar bănuia că planurile ei jucaseră un rol important în decizia lui de a renunţa la carieră.

În timp ce se gândea la asta într-o stare plăcută şi calmă, cât pe ce să aţipească, auzi vocea lui Luke care străpunse tăcerea.

— Ai văzut?

Deschise ochii, dându-şi seama că Luke mergea mai încet.

— N-am văzut nimic, recunoscu ea.

Luând-o prin surprindere, Luke apăsă frâna cu putere şi trase pe dreapta, cu ochii aţintiţi în oglinda retrovizoare.

— Mi s-a părut că am văzut ceva, spuse el. Băgă maşina în viteză şi opri motorul, lăsând farurile aprinse. Stai o secundă, bine?

— Ce e?

— Nu sunt sigur. Vreau doar să verific.

Îşi luă geaca din spatele scaunului şi coborî din maşină, îmbrăcându-se în timp ce merse în spate. Privind peste umăr, Sophia observă că tocmai trecuseră de o curbă. Luke se uită în ambele direcţii, apoi alergă pe partea cealaltă a drumului, apropiindu-se de parapet. Abia atunci remarcă Sophia că parapetul era rupt.

Luke privi în jos, dincolo de taluzul abrupt, apoi întoarse repede capul spre ea. Chiar şi de la distanţă, Sophia simţi insistenţa din expresia şi din limbajul trupului lui. Sări repede din maşină.

— Ia telefonul meu şi sună la 911! strigă el. Aici a ieşit o maşină de pe şosea şi cred că e cineva înăuntru!

Apoi se strecură prin porţiunea ruptă a parapetului şi dispăru din vedere.

30

SOPHIA

Mai târziu avea să îşi amintească evenimentele care urmară ca pe o serie de instantanee: apelul la serviciul de urgenţe şi felul în care îl privise pe Luke coborând taluzul abrupt. Cum alergase înapoi la maşină după o sticlă cu apă după ce Luke îi spusese că şoferul încă se mai mişca. Cum se agăţase de tufe şi de crengi când coborâse panta împădurită, observând cum stăteau lucrurile după accident – capota stâlcită, aripa aproape smulsă, crăpături în zigzag pe parbriz. Cum îl privise pe Luke luptându-se să deschidă portiera blocată de pe partea şoferului şi încercând în acelaşi timp să îşi menţină echilibrul pe panta abruptă, o pantă care devenea costişă la doar câţiva metri de maşină.

Dar, mai mult decât orice, îşi amintea cum i se pusese un nod în gât la vederea bătrânului, a capului osos care se sprijinea de volan. Observase firele de păr care îi acopereau scalpul plin de pete, urechile care păreau prea mari pentru el. Braţul îi era îndoit într-un unghi nefiresc. Avea o rană în frunte, umărul stătea strâmb, buzele aşa de uscate încât începuseră să sângereze. Probabil că avea dureri cumplite, dar expresia de pe faţa lui era ciudat de senină. Când Luke reuşi în sfârşit să deschidă portiera, Sophia se apropie, chinuindu-se să îşi menţină echilibrul pe panta alunecoasă.

— Sunt aici, îi spunea Luke bătrânului. Mă auziţi? Puteţi să vă mişcaţi?

Sophia auzea panica din vocea lui Luke în timp ce se apleca, atingând uşor gâtului bătrânului, căutând pulsul.

— Pulsul e slab, îi spuse Sophiei. E în stare foarte gravă.

Geamătul bătrânului abia se auzi. Luke duse mâna instinctiv spre sticla cu apă şi turnă puţin în capac, apoi îl înclină spre gura bărbatului. Cea mai

multă se vărsă, dar picăturile erau de ajuns ca să îi ude buzele, aşa că acesta reuşi să înghită.

— Cine sunteţi? întrebă Luke încet. Cum vă numiţi?

Bărbatul scoase un sunet care ieşi ca un horcăit. Ochii întredeschişi nu reuşeau să focalizeze.

— Ira.

— Când s-a întâmplat accidentul?

Cuvântul ieşi după o pauză lungă.

— Sâm… ătă…

Luke o privi şocat pe Sophia, apoi se uită din nou la Ira.

— Aducem ajutoare, bine? Ambulanţa trebuie să apară curând. Doar să rezistaţi. Vreţi puţină apă?

La început, Sophia nu era sigură că Ira îl auzise pe Luke, dar acesta deschise gura uşor şi Luke turnă din nou în capac, lăsându-l să bea numai puţin. Ira înghiţi din nou înainte de a bolborosi câteva cuvinte de neînţeles. Apoi, uşor răguşit, cuvintele fură separate de răsuflări:

— Oare… pen… ţia… ea… roof…

Niciunul dintre ei nu reuşea să înţeleagă. Luke se aplecă din nou.

— Nu înţeleg. Pot să sun pe cineva pentru dumneavoastră? Aveţi o soţie, copii? Puteţi să-mi spuneţi numărul de telefon?

— Oare…

— Doare? întrebă Luke.

— Nu… oa… oare… în… maşină… roof…

Luke se întoarse spre Sophia, nesigur. Sophia scutură capul, trecând automat prin cuvintele asemănătoare… floare, soare, scrisoare…

Scrisoare?

— Cred că vorbeşte despre o scrisoare. Se aplecă spre Ira, simţind boala în respiraţia lui slabă. Scrisoare? Asta vreţi să spuneţi, aşa-i?

— Da… gâfâi Ira închizând ochii din nou. Răsuflările lui răsunau ca nişte pietricele într-un borcan. Sophia se uită în interiorul maşinii, observând câteva obiecte împrăştiate sub bordul prăbuşit. Agăţându-se de lateralul maşinii, se

îndreptă spre spate, încercând să ajungă în partea cealaltă.

— Ce faci? strigă Luke.

— Vreau să găsesc scrisoarea…

Partea opusă era mai puţin avariată, aşa că Sophia reuşi să deschidă portiera destul de uşor. Pe podea se afla un termos şi un sendviş stâlcit. O pungă mică de plastic plină cu prune. O sticlă cu apă… şi acolo, sus în colţ, un plic. Sophia se întinse, alunecând puţin până să se stabilizeze, întinse mâna cu un icnet, apucând plicul cu două degete. Din partea cealaltă a maşinii, îl ridică, observând nedumerirea lui Luke.

— O scrisoare pentru soţia lui, spuse ea închizând portiera şi întorcându-se la Luke. Asta spunea mai devreme.

— Când vorbea despre *roof*?

— Nu *roof*[32], spuse Sophia. Întoarse plicul invers pentru ca Luke să poată citi, apoi îl puse în buzunarul gecii. Ruth.

Un poliţist de la patrula de autostradă sosi primul. După ce coborî cu dificultate panta, căzu de acord cu Luke că era prea periculos să îl mişte pe Ira. Dar ambulanţa şi medicii de la urgenţe ajunseră după o veşnicie şi, când veniră, era evident că nu exista o modalitate sigură de a-l scoate din maşină şi a-l urca de pe panta înzăpezită pe targă. Trebuia să fie de trei ori mai mulţi oameni şi chiar şi atunci ar fi fost dificil.

În cele din urmă chemară un camion de remorcare, care întârzie totul şi mai mult. Când ajunse şi se poziţionă corect, desfăşurară un cablu şi îl agăţară de bara din spate a maşinii în timp ce medicii – improvizând cu centurile de siguranţă – îl fixară pe Ira pe scaun pentru a minimaliza zdruncinăturile. Abia atunci maşina fu ridicată încet pe pantă şi adusă înapoi pe şosea.

În timp ce Luke răspundea întrebărilor poliţiştilor, Sophia rămase cu medicii, privind cum îl puneau pe

Ira pe o targă şi îi dădeau oxigen înainte de a-l urca în ambulanţă.

După câteva minute, Luke şi Sophia rămaseră singuri. O luă în braţe, ţinând-o aproape, încercând amândoi să se îmbărbăteze unul pe altul, apoi Sophia îşi aminti că încă mai avea scrisoarea în buzunar.

După două ore, aşteptau amândoi în aglomeraţia de la urgenţe de la spitalul local, stând unul lângă altul şi ţinându-se de mână. În mâna liberă, Sophia ţinea scrisoarea pe care o privea din când în când, observând scrisul tremurat şi întrebându-se de ce îi spusese asistentei cum se numeau şi ceruseră să fie anunţaţi despre starea lui Ira în loc să lase, pur şi simplu, scrisoarea pentru a fi pusă lângă lucrurile bătrânului.

Aşa ar fi putut să meargă mai departe spre Winston-Salem, dar când îşi amintea privirea lui Ira şi insistenţa lui de a găsi scrisoarea, Sophia se simţea obligată să se asigure că nu se pierdea în forfota din spital. Voia să i-o dea doctorului sau, mai bine de atât, chiar lui Ira…

Cel puţin, asta îşi spunea ei înseşi. Nu ştia decât că expresia aproape paşnică a lui Ira când îl găsiseră o făcea să se întrebe la ce se gândea el sau la ce visa. Era o minune că supravieţuise rănilor, date fiind vârsta şi starea lui fragilă. Se întreba mai ales de ce nu apăruseră încă prieteni sau membri de familie care să dea buzna pe uşa de la urgenţe, înnebuniţi de grijă. Ira fusese conştient când îl aduseseră aici, ceea ce însemna că ar fi putut cere să fie sunat careva. Aşadar, unde erau cu toţii? De ce nu erau aici? Într-un asemenea moment, Ira avea nevoie de cineva mai mult ca oricând şi…

Luke se mişcă pe scaun, întrerupându-i gândurile.

— Ştii că probabil nu vom putea să-l vedem, nu? întrebă el.

— Ştiu, spuse ea. Dar tot vreau să ştiu cum se simte.

— De ce?

Sophia întoarse scrisoarea în mână, incapabilă să explice motivele.

— Nu ştiu.

Alte patruzeci de minute trecură înainte ca un doctor să iasă pe uşile batante. Mai întâi merse la recepţie, apoi, după ce asistenta arătă spre cei doi, veni către ei. Luke şi Sophia se ridicară.

— Sunt doctorul Dillon, spuse el. Mi s-a spus că aşteptaţi să-l vedeţi pe domnul Levinson?

— Vă referiţi la Ira? întrebă Sophia.

— Voi l-aţi găsit, aşa e?

— Da.

— Pot să vă întreb de ce vă interesează?

Sophia aproape că îi spuse doctorului despre scrisoare, dar se opri. Luke simţi încurcătura în care era şi îşi drese glasul.

— Vrem doar să ştim că e în regulă.

— Din păcate, nu pot discuta despre starea lui dacă nu sunteţi membri de familie, zise el.

— Dar se va face bine, nu?

Doctorul se uită de la unul la altul.

— De fapt, nici nu ar trebui să fiţi aici. Aţi făcut bine că aţi chemat ambulanţa. Şi mă bucur că l-aţi găsit în clipa aceea, dar nu mai aveţi nicio responsabilitate acum. Sunteţi nişte străini.

Sophia se uită la doctor, simţind că voia să mai spună ceva şi observând cum suspină într-un târziu.

— Nu ştiu exact ce se petrece aici, spuse doctorul Dillon, dar, nu ştiu din ce motiv, când domnul Levinson a auzit că sunteţi aici, a cerut să vă vadă. Nu vă pot spune nimic despre starea lui, dar trebuie să vă rog să fie o vizită cât mai scurtă.

Ira părea şi mai mic decât se vedea din maşină, de parcă intrase la apă în ultimele ore. Era întins într-un pat de spital uşor înclinat, cu gura deschisă, obrajii scofâlciţi, fire intravenoase care îi ieşeau şerpuind din braţe. Un aparat de lângă el emitea sunete scurte în ritmul bătăilor de inimă.

— Nu staţi mult, avertiză doctorul, iar Luke încuviinţă şi intrară amândoi în cameră. Sophia se apropie ezitantă de marginea patului. Îl văzu cu coada ochiului pe Luke trăgând un scaun de la perete şi aducându-l lângă ea, apoi păşind din nou în spate. Sophia se aşeză lângă pat şi se aplecă pentru ca Ira să o poată vedea.

— Suntem aici, Ira, spuse ea ţinând scrisoarea în faţa lui. Am aici scrisoarea ta.

Ira respiră cu dificultate, întorcând încet capul. Privi mai întâi scrisoarea, apoi către Sophia.

— Ruth…

— Da, zise ea. Scrisoarea pentru Ruth. O pun chiar aici lângă tine, da?

Auzind vorbele ei, Ira se uită în gol, fără să înţeleagă. Apoi vocea îi deveni calmă, aproape tristă. Mişcă mâna puţin, încercând să ajungă la a ei şi, din instinct, Sophia se întinse şi îl luă de mână.

— Ruth, spuse el cât pe ce să îi dea lacrimile. Scumpa mea Ruth!

— Îmi pare rău… Nu sunt Ruth, zise ea cu blândeţe. Mă numesc Sophia. Noi suntem cei care v-au găsit azi.

Ira clipi de câteva ori, vizibil nedumerit.

— Ruth?

Rugămintea din glasul lui o făcu să simtă un nod în gât.

— Nu, spuse încet privindu-l cum mişcă mâna şi o apropie de scrisoare. Înţelese ce voia să facă şi o împinse spre el. Ira o apucă, ridicând-o de parcă era de o greutate imensă şi o împinse spre ea. Abia atunci îi observă Sophia lacrimile din ochi. Când vorbi, vocea lui păru mai puternică, iar cuvintele erau pentru prima dată clare:

— Poţi să fii tu?

Sophia atinse scrisoarea.

— Vrei să citesc eu? Scrisoarea pentru soţia ta?

Ira se uită la ea şi o lacrimă i se rostogoli pe obrazul subţiat.

— Te rog, Ruth! Vreau s-o citeşti tu.

Răsuflă prelung, de parcă îl epuizase efortul de a vorbi. Sophia se întoarse spre Luke, întrebându-se ce să facă. Luke arătă spre scrisoare.

— Cred că ar trebui s-o citeşti, Ruth, îi spuse el. Asta vrea el să faci. Citeşte cu glas tare, să te audă.

Sophia se uită la scrisoarea din mâna ei. Nu era corect. Era o scrisoarea personală. Ruth ar fi trebuit să citească asta, nu ea…

— Te rog, îl auzi pe Ira vorbind din nou cu glas slăbit ca şi cum îi citise gândurile.

Cu mâinile tremurând, Sophia studie plicul înainte de a-l deschide. Scrisoarea era lungă de o pagină, scrisă de aceeaşi mână nesigură care scrisese şi pe plic. Deşi tot nu era convinsă, se trezi că apropie scrisoarea de lumină. Apoi începu să citească rar:

Draga mea Ruth,

E devreme, prea devreme, dar, ca întotdeauna, se pare că nu pot să adorm la loc. Afară se luminează de zi, o zi nouă şi glorioasă, dar eu nu mă pot gândi decât la trecut. În clipa aceasta tăcută visez la tine şi la anii petrecuţi împreună. Se apropie o aniversare, dragă Ruth, dar nu e cea pe care o sărbătorim de obicei. Însă este cea care a dat naştere vieţii mele lângă tine şi mă întorc spre scaunul tău, vrând să îţi reamintesc acest lucru, deşi ştiu că nu te voi găsi acolo. Dumnezeu, cu o înţelepciune pe care nu pretind să o înţeleg, te-a chemat acasă de mult şi lacrimile care mi-au curs în noaptea aceea nu par să se mai usuce vreodată.

Sophia se opri să îl privească pe Ira, remarcând cum i se lipiseră buzele una de alta, iar lacrimile îi curgeau printre crăpăturile şi văile de pe faţă. Deşi încercă să rămână stăpână pe ea, vocea începu să i se schimbe pe măsură ce citea.

Îmi e dor de tine în dimineaţa asta, la fel cum mi-a fost dor în fiecare zi din ultimii nouă ani. M-am săturat să fiu singur. M-am săturat să trăiesc fără sunetul vocii tale şi disper la gândul că nu te voi mai ţine niciodată în braţe. Totuşi, te-ai bucura să afli că, atunci când gândurile acestea negre ameninţă să mă copleşească, te aud cum mă cerţi: „Nu fi aşa de trist, Ira. Eu nu m-am măritat cu un bărbat trist".

Când privesc în urmă, sunt aşa de multe lucruri pe care mi le amintesc. Am trăit aventuri, nu-i aşa? Sunt cuvintele tale, nu ale mele, pentru că tu aşa ai descris mereu viaţa noastră împreună. Îmi spuneai asta când stăteai în pat lângă mine, mi-o spuneai în fiecare an de Roş Haşana.[33] *Ori de câte ori o spuneai, remarcam un licăr de satisfacţie în ochii tăi şi în momentele acelea expresia ta, mai mult decât vorbele tale, îmi umplea mereu inima de bucurie. Lângă tine, viaţa mea părea cu adevărat o aventură fantastică – în ciuda situaţiei noastre mediocre, dragostea ta impregna tot ce făceam cu bogăţii nebănuite. Încă nu pot înţelege cum am putut fi aşa de norocos încât să împart o viaţă cu tine.*

Te iubesc acum aşa cum te-am iubit întotdeauna şi regret că nu ţi-o pot spune. Şi, deşi scriu scrisoarea asta în speranţa că o vei putea citi cumva, ştiu şi că se apropie sfârşitul unei epoci. Draga mea, aceasta e ultima scrisoare pe care o mai scriu pentru tine. Ştii ce mi-au spus doctorii, ştii că sunt pe moarte şi că nu voi mai merge în vizită la Black Mountain în august. Totuşi, vreau să ştii că nu mă tem. Timpul meu pe pământ se sfârşeşte şi

sunt împăcat cu orice se va întâmpla. Nu sunt întristat. De fapt, am un sentiment de pace şi număr zilele cu uşurare şi recunoştinţă. Cu fiecare zi care trece sunt mai aproape de clipa în care te voi revedea.

Tu eşti soţia mea, dar, mai mult decât atât, ai fost întotdeauna unica mea iubire adevărată. Timp de aproape trei sferturi de secol, ai dat sens existenţei mele. A venit vremea să îmi iau adio şi, pe punctul de a face această trecere, cred că înţeleg de ce ai fost luată de lângă mine. A fost ca să pot vedea cât ai însemnat pentru mine şi, de-a lungul acestei perioade de mâhnire, să învăţ din nou însemnătatea iubirii. Despărţirea noastră, înţeleg acum, a fost doar temporară. Când privesc în profunzimile universului, ştiu că se apropie momentul în care te voi strânge din nou în braţe. La urma urmei, dacă există raiul, ne vom regăsi, pentru că fără tine nu există rai.

Te iubesc,
Ira

Prin perdeaua de lacrimi, Sophia privi cum faţa lui Ira îşi relua expresia de pace inefabilă. Puse cu atenţie scrisoarea înapoi în plic. I-o strecură în mână şi simţi cum Ira ia plicul. Doctorul stătea deja în uşă, iar Sophia ştia că trebuia să plece. Se ridică de pe scaun, iar Luke îl puse înapoi la perete, apoi o luă de mână pe Sophia. Când întoarse capul pe pernă, gura lui Ira se deschise şi începu să respire cu dificultate. Sophia se întoarse spre doctor, care era deja lângă bătrân. Aruncând o ultimă privire spre silueta lui fragilă, Sophia şi Luke ieşiră pe coridor şi plecară, în sfârşit, spre casă.

31

LUKE

Aşa cum luna februarie se apropia de sfârşit, la fel se apropiau Sophia de absolvire şi ferma de prescrierea iminentă. Câştigurile lui Luke din primele trei concursuri le oferiră lui şi Lindei încă vreo două luni înainte de a ajunge în imposibilitatea de a plăti, dar spre sfârşitul lunii, Linda începu treptat să discute cu vecinii, încercând să afle dacă erau interesaţi să îi cumpere ferma.

Sophia începea să se îngrijoreze cu adevărat în privinţa viitorului ei. Nu primise răspuns nici de la Muzeul de Artă din Denver, nici de la Muzeul Metropolitan de Artă şi se întreba dacă avea să lucreze pentru părinţii ei şi să locuiască în vechiul dormitor. La fel ca ea, nici Luke nu reuşea să doarmă nopţile. Îşi făcea griji pentru opţiunile pe care le avea mama lui în zonă şi se întreba cum o putea ajuta să se întreţină până când găsea o soluţie viabilă. Însă în cea mai mare parte niciunul dintre ei nu voia să vorbească despre viitor. Încercau în schimb să se concentreze pe prezent, căutând sprijin în compania celuilalt şi în siguranţa sentimentelor pe care le aveau unul pentru altul. În martie, Sophia ajungea la fermă vinerea după-amiaza şi stătea până duminică. Deseori petrecea acolo şi serile de miercuri. Cu excepţia zilelor în care ploua, îşi petreceau mai tot timpul călare. Sophia îl ajuta de obicei pe Luke la treburi, iar din când în când îi ţinea companie şi mamei lui. Era genul de viaţă pe care şi-l imaginase mereu… apoi îşi amintea că se apropia de final şi că nu putea face nimic să oprească inevitabilul.

Într-o seară, pe la mijlocul lui martie, când se simţea în aer primul miros de primăvară, Luke o duse pe Sophia într-un club unde cânta o formaţie cunoscută de country-western. De partea cealaltă a

mesei roase de lemn, o privea cum sorbea din bere şi bătea cu piciorul în ritmul muzicii.

— Dacă o ţii tot aşa, spuse el făcând semn din cap spre piciorul ei, am să cred că îţi place muzica asta.

— Chiar îmi place.

Luke zâmbi.

— Ai auzit bancul acela, nu? Despre ce obţii când asculţi muzică country invers?

Sophia luă o gură de bere.

— Nu cred.

— Primeşti înapoi soţia, câinele, maşina…

Sophia zâmbi în colţul gurii.

— Amuzant.

— Nu ai râs.

— Nu a fost chiar aşa de amuzant.

Luke pufni în râs.

— Tu şi Marcia vă înţelegeţi în continuare?

Sophia îşi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— La început a fost cam stânjenitor, dar acum lucrurile sunt aproape la fel ca înainte.

— Se mai întâlneşte cu Brian?

Sophia pufni pe nas.

— Nu, s-a terminat când Marcia a aflat că Brian o înşela.

— Când a fost asta?

— Acum vreo două săptămâni? Ceva mai mult?

— A fost supărată?

— Nu chiar. Ea se întâlnea deja cu alt tip. El e doar în anul al treilea, aşa că nu cred că va dura prea mult.

Luke zgâria cu degetul eticheta de pe sticla de bere.

— E o fată interesantă.

— Are suflet bun, insistă Sophia.

— Şi nu eşti supărată pentru ce a făcut?

— Am fost. Dar mi-a trecut.

— Aşa, pur şi simplu?

— A făcut o greşeală. Nu a vrut să mă rănească. Şi-a cerut scuze de un milion de ori. Şi mi-a sărit în

ajutor când am avut nevoie de ea. Aşa că, da. Mi-a trecut.

— Crezi că vei mai păstra legătura cu ea? După absolvire?

— Desigur. E în continuare prietena mea cea mai bună. Şi ar trebui să-ţi placă şi ţie de ea.

— De ce? Luke ridică o sprânceană.

— Pentru că fără ea, spuse Sophia, nu te-aş fi cunoscut pe tine.

Câteva zile mai târziu, Luke o însoţi pe mama lui la bancă pentru a renegocia un sistem de plată care să le permită să păstreze ferma. Linda veni cu un plan de afaceri care includea vânzarea unei jumătăţi din fermă, inclusiv crângul cu brazi de Crăciun, grădina de dovleci şi una dintre păşuni, presupunând că se putea găsi cumpărător. Aveau să micşoreze cireada cu o treime, dar, după calculele ei, ar fi reuşit să plătească ratele reduse ale împrumutului.

După trei zile, banca respinse oficial oferta.

Într-o vineri seara, spre sfârşitul lunii, Sophia veni la fermă vizibil supărată. Avea ochii roşii şi umflaţi, iar umerii îi erau căzuţi de disperare. Luke o luă în braţe de îndată ce ajunse pe verandă.

— Ce s-a întâmplat?

O auzi smiorcăindu-se, vorbind cu voce tremurată.

— Nu mai puteam să aştept, spuse ea. Aşa că am sunat la Muzeul de Artă din Denver să întreb dacă au reuşit să se uite pe cererea mea. Au spus că da, dar că postul era deja ocupat. Şi exact acelaşi lucru s-a întâmplat când am sunat la Muzeul Metropolitan.

— Îmi pare rău, spuse el legănând-o. Ştiu cât de mult sperai să mergi la unul dintre muzeele astea.

Într-un târziu, Sophia se dădu un pas în spate, cu o expresie neliniştită pe faţă.

— Ce am să fac acum? Nu vreau să mă întorc la părinţii mei. Nu vreau să lucrez din nou la alimentară.

Era pe cale să îi spună că putea rămâne acolo cu el oricât ar fi vrut, apoi îşi aminti brusc că nici asta nu mai era posibil.

La începutul lui aprilie, Luke privea cum mama lui făcea turul proprietăţii împreună cu trei bărbaţi. Îl recunoscu pe unul dintre ei drept un fermier de lângă Durham. Discutaseră o dată sau de două ori la licitaţiile de vite, dar Luke nu reuşea să simtă ce fel de om era, deşi se vedea de la o poştă că nici mama lui nu îl plăcea prea mult. Nu îşi dădea seama dacă era vorba de o antipatie personală sau de faptul că pierderea fermei devenea un lucru tot mai real. Ceilalţi doi, bănuia el, erau ori rude, ori parteneri de afaceri.

În seara aceea la cină, mama lui nu pomeni nimic despre asta. Şi nici Luke nu puse nicio întrebare.

Deşi Luke călărise la numai trei dintre primele şapte concursuri ale anului, câştigase destule puncte ca să rămână pe locul al cincilea până la final – suficient cât să se califice în liga superioară. În weekendul următor, la Chicago, avea loc un concurs cu un premiu în bani suficient de mare încât să poată menţine ferma pe linia de plutire până la sfârşitul lunii, presupunând că ar fi călărit la fel de bine ca la începutul sezonului.

Dar Luke îşi păstră cuvântul dat Sophiei şi mamei lui. Taurul mecanic din hambar rămase acoperit şi în circuitul mare plecă un alt călăreţ în locul lui, unul care visa fără îndoială să câştige tot ce se putea câştiga.

— Ai vreun regret? îl întrebă Sophia. Că nu concurezi în weekendul ăsta?

Plecaseră dintr-un capriciu la Atlantic Beach, sub un cer albastru şi senin. Pe mal, briza era răcoroasă, dar nu aspră, iar pe plajă erau din loc în loc oameni care se plimbau sau înălţau zmeie; câţiva surferi îndrăzneţi pluteau pe valurile ce se rostogoleau spre ţărm.

— Niciunul, spuse el fără să ezite.

Făcură câţiva paşi, iar picioarele lui Luke alunecau pe nisip.

— Sunt sigură că te-ai fi descurcat de minune.

— Probabil.

— Crezi că ai fi câştigat?

Luke se gândi o clipă înainte să răspundă, privind fix o pereche de delfini care alunecau prin apă.

— Poate, zise el. Probabil că nu. Sunt câţiva călăreţi foarte talentaţi în circuit.

Sophia se opri şi se uită la Luke.

— Tocmai mi-am dat seama de un lucru.

— Ce anume?

— Când ai concurat în Carolina de Sud, ai spus că ţi-a căzut Big Ugly Critter în ultima rundă.

Luke încuviinţă din cap.

— Nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat.

— Nu, spuse el privind în continuare delfinii. Nu ţi-am spus, aşa-i?

După o săptămână, cei trei bărbaţi care făcuseră turul fermei reveniră, apoi petrecură o jumătate de oră în bucătăria mamei lui. Luke bănuia că prezentau o oarecare ofertă, dar nu se îndura să meargă acolo şi să afle. Aşa că aşteptă până plecară. Când intră, o găsi pe mama lui stând la masa din bucătărie.

Îl privi fără să spună nimic.

Apoi scutură simplu din cap.

— Ce faci vinerea viitoare? întrebă Sophia. Nu mâine, cealaltă vineri? Era într-o joi seara, cu doar o lună înainte de absolvire, prima – şi probabil ultima – dată când Luke se afla într-un club, înconjurat de un cârd de fete din suroritate. Era şi Marcia acolo şi, deşi îl salutase pe Luke, era mult mai interesată de băiatul brunet care îi întâmpinase acolo. El şi Sophia erau nevoiţi să strige ca să se audă peste sunetul neobosit al basului.

— Nu ştiu. Bănuiesc că muncesc, spuse el. De ce?

— Pentru că şeful departamentului, care e şi îndrumătorul meu, mi-a făcut rost de invitaţii la o licitaţie de lucrări de artă şi vreau să mergi cu mine.

Luke se aplecă peste masă.

— Ai spus licitaţie de lucrări de artă?

— Se spune că e ceva incredibil, un lucru pe care îl vezi o singură dată în viaţă. Va avea loc la Centrul de Evenimente Greensboro şi e condus de una dintre marile case de licitaţii din New York. Se pare că un oarecare domn din Carolina de Nord a acumulat o colecţie de artă modernă de primă mână. Sunt oameni care vin din toate colţurile lumii ca să liciteze. Unele dintre lucrări valorează o avere.

— Şi vrei să mergi?

— Poftim? E artă! Ştii când a mai avut loc o licitaţie de asemenea calibru pe aici? Niciodată.

— Cât va dura?

— N-am idee. N-am mai fost niciodată la o licitaţie, dar să ştii că eu merg. Şi ar fi frumos dacă ai merge şi tu. Altfel va trebui să stau cu îndrumătorul meu şi ştiu sigur că aduce cu el un alt profesor din departament, ceea ce înseamnă că vor petrece tot timpul vorbind unul cu celălalt. Şi să spunem că dacă se întâmplă aşa, voi avea o stare proastă şi poate voi fi nevoită să rămân acasă tot weekendul ca să-mi revin.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş spune că mă ameninţi.

— Nu e o ameninţare. E doar… ceva la care să te gândeşti.

— Şi dacă mă gândesc şi tot spun nu?

— Atunci vei da de belea.

Luke zâmbi.

— Dacă e important pentru tine, n-aş rata asta pentru nimic în lume.

Luke nu era sigur cum de nu observase mai devreme, dar se trezi dintr-odată mirat că îi venea tot mai greu să înceapă ziua de muncă pe măsură ce trecea timpul. Întreţinerea fermei avea de suferit, nu fiindcă nu o mai considera importantă, îşi dădea el

seama, ci pentru că nu avea nicio motivaţie. De ce să mai înlocuiască balustradele căzute de pe veranda casei mamei lui? De ce să mai umple gaura care apăruse lângă pompa de irigare? De ce să mai umple gropile care se formaseră pe drumul de pietriş şi care se adânciseră peste iarnă? De ce să mai facă orice, dacă tot aveau să nu mai locuiască aici prea mult timp?

Crezuse că mama lui era imună la asemenea sentimente, că avea o tărie pe care el nu o moştenise, dar, în timp ce mergea călare să verifice vitele în dimineaţa aceea, ceva de pe proprietatea mamei lui îi atrase atenţia, aşa că îl opri pe Horse în loc.

Grădina mamei lui fusese mereu un motiv de mândrie pentru ea. Încă de când era copil, îşi amintea cum o privea în timp ce ea pregătea grădina pentru plantarea de primăvară, cum o curăţa de buruieni, muncind din greu toată vara, cum recolta legumele la sfârşitul unei zile lungi. Acum însă, când privea rândurile care ar fi trebuit să fie drepte şi ordonate, realiză că locul era năpădit de buruieni.

— Bine, aşadar în legătură cu ziua de vineri. Sophia se răsuci pe pat ca să îl poată privi pe Luke. Nu uita că e o licitaţie de artă.

Mai rămâneau două zile, iar Luke încerca să pară suficient de interesat.

— Da. Mi-ai spus.

— Sunt mulţi oameni bogaţi acolo. Oameni importanţi.

— Bine.

— Voiam doar să mă asigur că nu ai de gând să apari în cizme şi cu pălărie.

— Mi-am dat seama.

— Vei avea nevoie de costum.

— Am un costum, spuse el. Unul frumos chiar.

— Ai un costum? Sophia ridică din sprâncene.

— De ce pari aşa de surprinsă?

— Pentru că nu mi te pot imagina în costum. Nu te-am văzut decât în blugi.

— Nu e adevărat. Luke îi făcu din ochi. Acum nu port blugi.

— Nu te mai gândi la prostii, spuse ea fără să vrea măcar să ia în seamă comentariul lui. Nu despre asta vorbesc şi ştii foarte bine.

Luke râse.

— Am cumpărat un costum acum doi ani. Şi cravată, cămaşă şi pantofi, dacă vrei să ştii. Trebuia să merg la o nuntă.

— Lasă-mă să ghicesc. Atunci a fost singura dată când l-ai purtat, aşa e?

— Nu, spuse el scuturând capul. L-am mai purtat.

— La altă nuntă? întrebă ea.

— La o înmormântare, spuse el. Un prieten al mamei.

— Era a doua mea variantă, zise Sophia sărind de pe pat. Apucă pătura, se înfăşură şi o înnodă ca pe un prosop. Vreau să-l văd. E în dulapul tău?

— E agăţat în dreapta… îi arătă cu degetul, admirând silueta ei în toga improvizată.

Sophia deschise uşa dulapului şi scoase umeraşul, inspectând costumul o clipă.

— Ai dreptate, spuse ea. E un costum frumos.

— Poftim, iar eşti surprinsă!

Ţinând în continuare costumul, Sophia se uită la Luke.

— Tu n-ai fi surprins?

Sophia se întoarse dimineaţă în campus, iar Luke merse să verifice cireada. Plănuiseră ca el să vină să o ia cu maşina a doua zi. Spre surprinderea lui, o găsi stând pe verandă când se întoarse mai târziu după-amiază.

Strângea în mână un ziar şi, când se întoarse cu faţa spre el, avea o expresie chinuită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— E vorba de Ira, spuse ea. Ira Levinson.

Luke recunoscu numele după o secundă.

— Adică bărbatul pe care l-am salvat din maşină?

Sophia ridică ziarul.

— Citeşte asta.

Luke luă ziarul şi citi titlul articolului, care descria licitaţia care urma să aibă loc a doua zi.

Luke se încruntă, nedumerit.

— E un articol despre licitaţie.

— Colecţia e a lui Ira, spuse ea.

Era scris totul în articol. Cel puţin, o mare parte. Erau mai puţine detalii personale decât s-ar fi aşteptat, dar află câte ceva despre magazinul lui Ira, iar în articol era menţionată şi data la care se căsătorise cu Ruth. Scria că Ruth fusese profesoară şi că începuseră să colecţioneze împreună obiecte de artă modernă după sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Nu avuseseră copii.

În restul articolului era vorba despre licitaţie şi lucrările care urmau să fie vândute, iar majoritatea lor nu însemna nimic pentru Luke. Însă textul se termina cu o frază care îl făcu să ezite, afectându-l în acelaşi fel în care o afectase pe Sophia.

Aceasta strânse buzele când Luke termină de citit.

— Nu a mai apucat să iasă din spital, spuse ea cu voce blândă. A murit din cauza rănilor în ziua în care l-am găsit.

Luke privi în sus, apoi închise ochii o clipă. Nu avea ce să spună.

— Am fost ultimii oameni care l-au văzut, spuse ea. Nu scrie nimic acolo, dar sunt sigură că aşa e. Soţia lui era moartă, nu aveau copii şi devenise un fel de sihastru. A murit singur şi gândul ăsta îmi frânge inima. Pentru că…

Când ea se opri, Luke se apropie, gândindu-se la rândurile pe care le scrisese Ira pentru soţia lui.

— Ştiu de ce, spuse Luke. Pentru că şi mie îmi cam frânge inima.

32

SOPHIA

Sophia tocmai îşi pusese cerceii în ziua licitaţiei când îl văzu pe Luke oprind maşina în faţa casei. Deşi îl tachinase mai devreme pentru că avea un singur costum, ea nu avea de fapt decât două, ambele cu fuste până la genunchi şi sacouri asortate. Şi le cumpărase fiindcă avea nevoie de ceva elegant şi profesionist să poarte la interviuri. Îşi făcuse griji atunci că două nu aveau să fie de ajuns pentru numeroasele interviuri la care avea cu siguranţă să meargă. Ceea ce o făcea să se gândească la zicala aceea veche… cum era? Oamenii îşi fac planuri, Dumnezeu râde, ceva asemănător?

Aşa că le purtase pe fiecare câte o dată. Ştiind că Luke avea un costum închis la culoare, alese pentru ea pe cel mai deschis. În ciuda entuziasmului ei iniţial, acum nu mai era aşa de sigură în legătură cu licitaţia. Faptul că era colecţia lui Ira dădea lucrurilor o notă oarecum personală şi se temea că odată cu fiecare tablou văzut avea să îşi amintească felul în care arătase el când îi citea scrisoarea la spital. Dar să nu meargă i se părea o lipsă de respect, fiindcă era evident cât de mult însemnase colecţia pentru el şi soţia lui. Încă nehotărâtă, ieşi din cameră şi coborî scările.

Luke o aştepta în hol.

— Eşti pregătită?

— Cred că da, şovăi ea. E diferit acum.

— Ştiu. M-am gândit la Ira aproape toată noaptea.

— Şi eu.

Luke se forţă să zâmbească, deşi nu părea să aibă prea multă energie pentru asta.

— Arăţi minunat, apropo. Pari mai matură.

— Şi tu la fel, spuse ea convinsă de adevărul din vorbele ei. *Dar…* De ce am senzaţia că merg la o înmormântare? îl întrebă Sophia.

— Pentru că, spuse el, într-un fel, la asta mergem.

Intrară într-una dintre sălile enorme de expoziţie de la centru cu o oră înainte de prânz. Nu era deloc aşa cum se aşteptase Sophia. În capătul opus al încăperii se afla o scenă, înconjurată de cortină din trei părţi; pe partea dreaptă erau două mese lungi pe platforme ridicate, fiecare având deasupra câte zece telefoane; pe partea cealaltă se afla podiumul pentru adjudecător, fără îndoială. Pe fundalul scenei se afla un ecran mare şi în faţa scenei era un şevalet gol. Aproximativ trei sute de scaune erau aşezate cu faţa spre scenă, asemenea tribunelor unui stadion, permiţând ofertanţilor o vedere liberă.

Deşi sala era aglomerată, doar câteva scaune erau ocupate. Cei mai mulţi oameni se plimbau prin încăpere, privind fotografiile cu cele mai valoroase tablouri. Pozele erau aliniate la perete pe şevalete, împreună cu informaţiile legate de artist, preţul lucrărilor artistului la alte licitaţii, precum şi valoarea estimată a tabloului. Alţi vizitatori se înghesuiau către cele patru podiumuri de fiecare parte a intrării, pe care se aflau cataloage care descriau întreaga colecţie.

Sophia se plimba prin sală cu Luke alături, simţindu-se puţin şocată. Nu doar fiindcă toate aceste lucruri îi aparţinuseră cândva lui Ira, ci din cauza colecţiei în sine. Erau lucrări de Picasso, de Warhol, de Johns şi Pollock, de Rauschenberg şi de Kooning, expuse una lângă alta. Unele dintre ele erau lucrări de care nu citise nicăieri sau de care nici nu auzise. Nici zvonurile legate de valoarea lor nu fuseseră exagerate; rămase cu gura căscată la unele estimări, doar ca să descopere apoi că următorul set de tablouri avea o valoare şi mai mare. Încercă, privind la toate lucrările, să împace cifrele acelea cu imaginea lui Ira, bătrânul acela de treabă care scrisese numai despre dragostea pe care o purtase soţiei lui.

Luke părea să se gândească la acelaşi lucru pentru că întinse mâna şi murmură:

— În scrisoarea lui nu era vorba de nimic din toate astea.

— Poate că nici nu contau pentru el, spuse ea uimită. Dar serios, cum ar fi fost posibil? Când Luke nu reuşi să răspundă, îl strânse de mână. Mi-aş fi dorit să-l fi putut ajuta mai mult.

— Nu ştiu dacă am fi putut face mai mult de atât.

— Şi totuşi…

Ochii lui albaştri îi căutară pe ai ei.

— Ai citit scrisoarea, spuse el. Asta a vrut el. Şi cred că de asta ne-a fost dat tocmai nouă să-l găsim. Cine altcineva ar fi rămas să aştepte?

Când se auzi anunţul că licitaţia avea să înceapă, Luke şi Sophia găsiră două locuri goale pe rândul din spate. De acolo era aproape imposibil să vadă şevaletul, ceea ce o dezamăgi pe Sophia. Ar fi fost grozav să poată admira de aproape unele lucrări, dar ştia că locurile acelea erau destinate potenţialilor cumpărători şi ultimul lucru pe care îl voia era să o bată cineva pe umăr şi să o roage să se mute. După câteva minute, bărbaţi şi femei în costume începură să ia loc la mesele ridicate, la telefoane şi, încet, dar sigur, luminile din tavan începură să se estompeze pe măsură ce nişte reflectoare luminau de sus scena.

Sophia privi mulţimea de oameni, observându-i pe cei doi profesori de istoria artei, inclusiv pe îndrumătorul ei. Când se apropie ora unu, tăcerea puse stăpânire pe întreaga sală, iar murmurul şoptit se opri complet când un domn cărunt într-un costum elegant merse către podium. Ţinea în mână un dosar pe care îl deschise larg, apoi duse mâna la buzunarul de la piept şi scoase ochelarii de vedere. Şi-i aşeză pe nas, pregătind în acelaşi timp şi paginile.

— Doamnelor şi domnilor, aş dori să vă mulţumesc tuturor pentru prezenţa dumneavoastră la licitaţia extraordinarei colecţii deţinute de Ira şi Ruth Levinson. După cum ştiţi, este ceva neobişnuit pentru firma noastră să găzduiască un asemenea eveniment într-o altă sală decât ale noastre, dar în acest caz domnul Levinson nu ne-a dat prea mult de ales. Un alt lucru neobişnuit are legătură cu detaliile

licitaţiei de azi care au rămas oarecum vagi. Pentru început, aş dori să explic regulile cu privire la această licitaţie. Sub fiecare scaun se află o paletă cu un număr pe ea şi…

Bărbatul continuă să descrie procedura licitaţiei, dar Sophia nu mai asculta, fiind cu gândurile îndreptate din nou către Ira. Auzi doar vag lista celor aleşi să participe la licitaţie – custozi de la Whitney şi Muzeul Metropolitan de Artă, de la Tate şi alte nenumărate muzee din oraşe de peste Ocean. Sophia bănuia că oamenii din sală erau reprezentanţii unor colecţii private sau ai unor galerii, care doreau fără îndoială să obţină ceva extrem de rar.

După stabilirea regulilor şi mulţumirile aduse anumitor persoane şi instituţii, domnul cu păr cărunt îşi concentră din nou atenţia asupra publicului.

— În acest moment, îmi face plăcere să vi-l prezint pe Howie Sanders. Domnul Sanders a fost avocatul domnului Levinson timp de mulţi ani şi a pregătit câteva lucruri pe care vrea să vi le aducă la cunoştinţă.

Atunci apăru Sanders, un domn în vârstă, adus de spate, al cărui costum de lână, închis la culoare, atârna pe silueta lui osoasă. Se apropie încet de podium. Acolo îşi drese glasul, apoi începu un discurs remarcabil de viguros şi coerent.

— Ne-am adunat azi aici pentru a participa la un eveniment extraordinar. La urma urmei, e ceva neobişnuit ca o colecţie de o asemenea mărime şi importanţă să treacă neobservată atâţia ani. Până acum şase ani, cred că foarte puţini oameni din această sală ştiau de existenţa ei. Împrejurările acumulării lucrărilor – maniera în care au fost achiziţionate, cum s-ar spune – au fost descrise într-un articol de revistă şi recunosc că şi eu, care am fost avocatul lui Ira Levinson în ultimii patruzeci de ani, am rămas uimit de importanţa culturală şi valoarea acestei colecţii.

Făcu o pauză, privi către public, apoi continuă.

— Dar nu de asta sunt eu aici. Sunt aici pentru că Ira a lăsat instrucţiuni clare cu privire la licitaţie şi m-a rugat să vă spun câteva cuvinte. Mărturisesc că aş fi preferat să nu mi se ceară aşa ceva. Deşi sunt în largul meu într-o sală de judecată sau în biroul meu, rareori mi se cere să apar în faţa unui asemenea public, unde multora dintre dumneavoastră li s-a încredinţat responsabilitatea de a obţine o anumită lucrare pentru un client sau pentru o instituţie la un preţ care şi mie mi se pare greu de conceput. Totuşi, fiindcă prietenul meu, Ira, m-a rugat să vorbesc, mă găsesc azi în această postură de neinvidiat.

Câteva râsete binevoitoare se auziră din public.

— Ce pot să vă spun despre Ira? Că a fost un om bun? Un om cinstit? Un bărbat care şi-a adorat soţia? Sau să vă povestesc despre afacerea lui ori despre înţelepciunea tăcută pe care o emana de câte ori eram împreună? Mi-am pus toate aceste întrebări în încercarea de a înţelege ce anume dorea Ira cu adevărat să vă spun tuturor. Ce ar fi spus dacă el, şi nu eu, ar fi fost aici, în faţa dumneavoastră? Cred că Ira v-ar fi spus aşa: „Vreau să înţelegeţi cu toţii”.

Făcu o pauză, asigurându-se că se bucura de atenţia tuturor.

— Am dat peste un citat minunat, continuă el. Îi este atribuit lui Pablo Picasso şi, după cum probabil cei mai mulţi dintre dumneavoastră îşi dau seama, el este singurul artist care nu era american şi ale cărui lucrări vor face parte din licitaţia de azi. Cu ani în urmă, se pare că Picasso ar fi spus aşa: „Ştim cu toţii că arta nu este adevărul. Arta e o minciună care ne face să realizăm adevărul, cel puţin adevărul care ne este dat să-l înţelegem”.

Privi din nou către public, iar vocea îi deveni mai blândă.

— Arta e o minciună care ne face să realizăm adevărul, cel puţin adevărul care ne este dat să-l înţelegem, repetă el. Vreau să vă gândiţi la asta. Se uită la cei prezenţi, studiind feţele amuţite. Consider că este o afirmaţie profundă la mai multe niveluri. Evident, se referă la felul în care probabil că veţi

percepe arta pe care o veţi vedea azi. Însă, după o reflectare îndelungată, am început să mă întreb dacă Picasso vorbea, pur şi simplu, despre artă sau dacă voia să vedem propria noastră viaţă prin aceeaşi prismă. Ce sugera Picasso? Pentru mine, el spunea că realitatea noastră e formată prin percepţiile noastre. Ceva e bun sau rău doar pentru că noi – eu şi dumneavoastră – credem că e aşa, bazat pe propria experienţă. Totuşi, Picasso spune şi că e o minciună. *Cu alte cuvinte, părerile, gândurile şi sentimentele noastre – orice trăim – nu trebuie să ne definească pentru totdeauna.* Îmi dau seama că pentru unii dintre dumneavoastră pare că m-am îndreptat spre un discurs despre relativismul moral, iar ceilalţi probabil că sunt de părere că nu sunt decât un bătrân care a luat-o razna…

Publicul râse din nou.

— Dar mă aflu aici ca să vă spun că lui Ira i-ar fi plăcut faptul că am ales acest citat. Ira credea în bine şi rău, în ce e corect şi ce e greşit, în iubire şi în ură. Crescuse într-o lume şi într-o vreme în care ura şi distrugerea erau evidente la scară mondială. Dar Ira nu a lăsat asta să-l definească pe el sau pe cel care se străduia zilnic să fie. Aş dori ca azi să priviţi licitaţia ca pe o comemorare a tot ce e important. Dar, mai mult decât orice, sper să înţelegeţi.

Sophia nu era prea sigură ce să înţeleagă din discursul lui Sanders şi, privind în jur, nu era sigură nici că oamenii ceilalţi înţelegeau. În timp ce vorbea, observase că unii trimiteau mesaje pe telefon, iar alţii studiau catalogul.

După o scurtă pauză, domnul cărunt se sfătui cu Sanders înainte ca adjudecătorul să se întoarcă pe podium. Îşi puse din nou ochelarii şi îşi drese glasul.

— După cum ştiţi, în mare parte, licitaţia a fost programată pe etape, iar prima dintre ele va avea loc astăzi. Până în acest moment nu am stabilit nici numărul şi nici durata etapelor următoare deoarece vor fi cu siguranţă afectate de progresul făcut azi. Şi

acum, ştiu că mulţi dintre dumneavoastră aşteaptă să afle care sunt parametrii licitaţiei propriu-zise.

Cei din sală se aplecară în faţă, aproape toţi odată.

— Parametrii au fost stabiliţi tot de client. Contractul a fost foarte clar în anumite detalii… neobişnuite… inclusiv ordinea în care vor apărea lucrările azi. Conform instrucţiunilor pe care le-aţi primit cu toţii în avans, vom lua acum o pauză de o jumătate de oră pentru a putea discuta cu clienţii dumneavoastră această ordine. Vă reamintesc că lista tablourilor care sigur sunt oferite azi poate fi găsită în catalog de la paginile treizeci şi patru până la nouăzeci şi şase. Acestea sunt reprezentate în fotografiile de lângă pereţi. În plus, ordinea licitaţiei va apărea pe ecran.

Oamenii se ridicară de pe scaune, punând mâna pe telefoane; alţii începură se discute. Luke se aplecă şi îi şopti Sophiei la ureche.

— Adică nimeni de aici nu ştia ordinea lucrărilor? Dacă aceea pe care o voiau nu apare la vânzare decât la sfârşit? Ar putea sta aici ore întregi.

— Pentru o asemenea ocazie extraordinară, probabil că ar aştepta până la sfârşitul lumii.

Luke arătă către şevaletele aliniate la perete.

— Şi tu pe care o vrei? Pentru că am câteva sute de dolari în portofel şi o paletă cu număr sub scaun. Tabloul de Picasso? Cel de Jackson Pollock? Sau unul dintre tablourile de Warhol?

— Aş vrea eu!

— Crezi că preţul de vânzare va fi peste cel estimat?

— N-am idee, dar probabil casa de licitaţie are totul sub control. E posibil să fie pe aproape.

— Câteva dintre tablouri valorează mai mult decât douăzeci de ferme ca a mea.

— Ştiu, e uimitor.

— E o nebunie.

— Posibil, recunoscu ea.

Luke întoarse capul, privind în jur.

— Mă întreb ce ar crede Ira despre toate astea.

Sophia îşi aminti de bătrânul pe care îl cunoscuse la spital, de scrisoarea în care nu era deloc vorba despre artă.

— Mă întreb, spuse ea, dacă i-ar păsa măcar.

La sfârşitul pauzei, când toţi erau aşezaţi din nou pe scaune, domnul cărunt urcă pe podium. În clipa aceea, doi bărbaţi aduseră pe scenă un tablou acoperit şi îl aşezară cu grijă pe şevalet. Deşi Sophia se aştepta să audă un murmur de interes, acum că începea licitaţia, când privi în sală observă că numai câtorva persoane părea să le pese. Îi văzu din nou butonând telefoanele în timp ce vorbitorul îşi pregătea introducerea. Sophia ştia că prima lucrare importantă era una a lui de Kooning şi era programată să apară a doua la rând, iar tabloul de Jasper Johns trebuia să fie al şaselea, între ele erau artişti pe care Sophia îi identifica mai greu, iar acesta era cu siguranţă unul dintre ei.

— Primul este un tablou care apare pe pagina treizeci şi patru a catalogului. Este în ulei pe pânză, de 60 centimetri pe 76 centimetri, pe care Levinson, nu artistul, l-a numit *Portretul lui Ruth.* După cum ştiu majoritatea dintre dumneavoastră, Ruth a fost soţia lui Ira Levinson.

Luke şi Sophia deveniră dintr-odată atenţi, uitându-se la şevalet când tabloul fu descoperit. În spatele lui, pe ecran, pictura apărea mărită. Chiar şi cu ochiul ei de necunoscător, Sophia îşi dădea seama că era opera unui copil.

— A fost pictat de un american, Daniel McCallum, născut în 1953 şi decedat în 1986. Data exactă a tabloului nu este cunoscută, deşi se estimează că a fost pictat între 1965 şi 1967. Potrivit descrierii făcute de Ira Levinson, Daniel a fost elevul lui Ruth şi tabloul i-a fost dăruit domnului Levinson de văduva lui McCallum în 2002.

În timp ce tabloul era descris, Sophia se ridică pentru a vedea mai bine. Chiar şi de la distanţă, ştia că era opera unui amator, dar, după ce citise scrisoarea, se întrebase cum arăta Ruth. În ciuda

imaturităţii portretului, Ruth părea să fie frumoasă, cu o blândeţe a expresiei care îi amintea de Ira. Vorbitorul continuă.

— Se cunosc puţine lucruri despre artist şi nu se ştie dacă a mai creat şi alte picturi. Pentru cei care nu au făcut aranjamente să vadă lucrarea ieri, vi se permite în acest moment să vă apropiaţi de scenă şi să studiaţi tabloul. Licitaţia va începe în cinci minute.

Nimeni nu se mişca, iar Sophia îşi dădea seama că nimeni nu voia să se mişte. În schimb auzea zgomotul conversaţiilor, unii pălăvrăgeau, iar alţii îşi stăpâneau emoţiile pe care le simţeau pentru următorul tablou. Când avea să înceapă licitaţia adevărată.

Cele cinci minute trecură încet. Bărbatul de pe podium nu părea surprins. Răsfoia în schimb hârtiile pe care le avea în faţă, părând la fel de dezinteresat ca şi ceilalţi. Chiar şi Luke părea neatent, ceea ce o mira, gândindu-se că şi el auzise cele trecute în scrisoarea lui Ira.

Când timpul expiră, vorbitorul ceru să se facă linişte.

— *Portretul lui Ruth* de Daniel McCallum. Vom începe licitaţia la o mie de dolari, spuse el. O mie. Oferă cineva o mie?

Nimeni din public nu se mişcă. Pe podium, bărbatul cărunt nu părea să aibă vreo reacţie.

— Oferă cineva nouă sute? Vă rog să luaţi aminte că aveţi şansa să deţineţi o parte din una dintre cele mai mari colecţii private din lume.

Nimic.

— Oferă cineva opt sute?

Apoi, după două secunde:

— Oferă cineva şapte sute?…

— Şase sute?

Cu fiecare scădere a preţului, Sophia simţea cum ceva se năruie în ea. Nu era corect. Se gândi din nou la scrisoarea lui Ira pentru Ruth, scrisoarea care îi spunea cât de mult însemnase pentru el.

— Oferă cineva cinci sute de dolari?…

— Patru sute?

Şi în clipa aceea îl văzu cu coada ochiului pe Luke ridicând paleta.

— Patru sute de dolari, strigă el, iar sunetul vocii lui ricoşă în pereţi. Deşi câţiva oameni din public se întoarseră, păreau doar puţin curioşi.

— Avem o ofertă de patru sute de dolari. Patru sute. Oferă cineva patru sute cinzeci?

Din nou sala rămase tăcută. Sophia se simţi deodată ameţită.

— O dată, de două ori şi s-a vândut…

O brunetă atrăgătoare se apropie de Luke cu un clipboard în mână şi îi ceru câteva informaţii înainte de a-i explica că tot atunci trebuia să şi plătească. Îi ceru informaţiile legate de contul bancar sau formularul pe care îl completase mai devreme.

— Nu am completat niciun formular, recunoscu Luke.

— Cum doriţi să plătiţi?

— Primiţi numerar?

Femeia zâmbi.

— E în regulă, domnule. Vă rog să mă urmaţi.

Luke se îndepărtă odată cu ea şi se întoarse după câteva minute cu o chitanţă în mână. Se aşeză lângă Sophia cu un zâmbet şiret pe faţă.

— De ce? întrebă ea.

— Aş putea să pun pariu că acesta era tabloul care îi plăcea cel mai mult lui Ira. Ridică din umeri. A fost primul scos la vânzare. Şi-apoi, el şi-a iubit soţia şi era portretul ei şi nu mi s-a părut corect că nu-l voia nimeni.

Sophia se gândi la vorbele lui.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş spune că începi să devii romantic.

— Eu cred, spuse Luke încet, că Ira era cel romantic. Eu sunt doar un cowboy ratat.

— Eşti mai mult decât atât, spuse ea dându-i un ghiont. Unde ai să-l agăţi?

— Nu ştiu dacă are importanţă, nu crezi? Oricum, nici măcar nu ştiu unde voi locui în câteva luni.

Înainte să apuce să răspundă, Sophia auzi ciocănelul coborând, apoi vorbitorul se aplecă din nou spre microfon.

— Doamnelor şi domnilor, în acest moment, înainte de a merge mai departe potrivit regulilor licitaţiei, aş dori să îl aduc din nou în faţa dumneavoastră pe Howie Sanders, care vrea să citească o scrisoare din partea lui Ira Levinson, scrisă de dumnealui, cu privire la cumpărarea acestui tablou.

Sanders ieşi de după cortină, mergând târşâit în costumul prea mare şi având un plic în mână. Domnul cărunt păşi în lături ca să îi facă loc la microfon.

Sanders folosi un cuţit pentru corespondenţă pentru a deschide plicul, apoi scoase scrisoarea. Trase aer în piept, apoi desfăcu hârtia. Privi în sală şi bău o gură de apă. Atunci deveni serios, ca un actor care se pregăteşte pentru o scenă deosebit de dramatică, apoi începu în sfârşit să citească:

> *Mă numesc Ira Levinson şi astăzi veţi auzi povestea mea de dragoste. Nu e aşa cum vă imaginaţi. Nu e o poveste cu eroi şi personaje negative, nu e vorba despre prinţi chipeşi şi viitoare prinţese. În schimb, e povestea unui om simplu, pe nume Ira, care a întâlnit o femeie extraordinară, pe nume Ruth. Ne-am cunoscut când eram foarte tineri şi ne-am îndrăgostit; în timp, ne-am căsătorit şi ne-am construit o viaţă împreună. O poveste ca atâtea altele, doar că Ruth avea ochiul format pentru artă, iar eu aveam ochi numai pentru ea, iar acest lucru a fost cumva de ajuns pentru a crea o colecţie care a devenit pentru amândoi nepreţuită. Pentru Ruth, arta era legată de frumuseţe şi de talent; pentru mine, arta era o reflecţie a lui Ruth şi în acest fel am umplut casa şi am dus o viaţă lungă şi*

fericită împreună. Apoi totul s-a terminat mult prea devreme şi m-am trezit singur într-o lume care nu mai avea niciun rost.

Sanders se opri să îşi şteargă lacrimile şi, spre uimirea ei, Sophia auzi că vocea începea să îi tremure. Avocatul îşi drese glasul, iar ea se aplecă în faţă, brusc interesată de ce spunea acesta.

Mie mi s-a părut nedrept. Fără Ruth nu mai aveam de ce să merg mai departe. Apoi s-a întâmplat ceva minunat. A venit portretul soţiei mele, un dar neaşteptat şi, când l-am agăţat pe perete, am avut senzaţia ciudată că Ruth era din nou alături de mine. Ajutându-mă. Călăuzindu-mă. Şi puţin câte puţin, amintirile vieţii mele lângă ea s-au întors, amintiri legate de fiecare piesă din colecţia noastră. Pentru mine, aceste amintiri au fost mereu mai valoroase decât arta. Pe acelea nu pot să le dau, dar – dacă arta era a ei şi amintirile ale mele – ce ar fi trebuit să fac cu această colecţie? Eu înţelegeam dilema asta, dar legea nu înţelegea şi nu am ştiut ce să fac o lungă perioadă. La urma urmei, fără Ruth eu nu mai însemnam nimic. Am iubit-o din clipa în care am văzut-o şi, deşi eu nu mai sunt, trebuie să ştiţi că am iubit-o până la ultima suflare. Mai mult decât orice, vreau să înţelegeţi acest adevăr simplu: deşi arta e frumoasă şi valoroasă dincolo de măsură, aş fi dat-o la schimb pe toată pentru a mai avea măcar o zi cu soţia pe care am adorat-o întotdeauna.

Sanders privi către public. Toată lumea amuţise pe scaune.

Se întâmpla ceva, ceva ieşit din comun. Se părea că şi Sanders îşi dădea seama de asta şi, probabil anticipând ce urma, părea gâtuit de emoţie. Îşi duse un deget la buze, apoi continuă.

— *Măcar o zi,* spuse Sanders din nou, lăsând cuvintele să continue înainte de a citi mai departe:

> *Dar cum v-aş putea face pe toţi să credeţi că aş fi făcut un asemenea lucru? Cum v-aş putea convinge că mie nu-mi păsa câtuşi de puţin de valoarea comercială a artei? Cum să vă dovedesc cât de importantă era Ruth pentru mine? Cum veţi ajunge să nu uitaţi niciodată că dragostea mea pentru ea se află în fiecare tablou pe care l-am cumpărat?*

Sanders privi spre tavanul în formă de cupolă, apoi se întoarse spre ceilalţi.

— Îl rog pe cel care a cumpărat *Portretul lui Ruth* să se ridice în picioare.

Sophia aproape că nu mai respira. Inima îi bătea cu putere când Luke se ridică de pe scaun. Sophia simţea că toată atenţia era îndreptată asupra lui.

— „Termenii testamentului meu şi ai licitaţiei sunt simpli: am decis ca persoana care cumpără *Portretul lui Ruth* să primească întreaga colecţie de tablouri, începând chiar din acest moment. Şi, pentru că nu mai este colecţia mea, restul licitaţiei se opreşte aici.”

33

LUKE

Luke nu se putea mişca. Stând în rândul din spate, simţea tăcerea şocată din sală. Avu nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă vorbele lui Ira, nu numai el, ci toţi cei prezenţi.

Era imposibil ca Sanders să fi vorbit serios. Sau, dacă vorbise serios, atunci Luke înţelesese greşit. Pentru că Luke auzise că tocmai cumpărase o colecţie întreagă. Dar era imposibil. Nu putea fi aşa. Sau putea?!

Părea că se gândeşte la aceleaşi lucruri ca şi cei din sală. Observă expresii surprinse şi sprâncene încruntate a nedumerire, oameni care ridicau mâinile în sus, priviri care exprimau şocul şi tulburarea, poate chiar trădarea.

Apoi se stârni haosul. Nu era genul acela de zarvă în care se aruncau scaune, ca la evenimentele sportive, ci furia reţinută a celor fandosiţi şi plini de sine. Un bărbat din al treilea rând care se afla în centrul secţiunii se ridică şi ameninţă că îşi va suna avocatul; un altul ţipă că fusese adus aici cu informaţii false şi că îşi va suna şi el avocatul. Al treilea insista că fusese comisă o fraudă.

Uimirea şi furia din sală începură să crească, mai întâi încet, apoi făţiş. Tot mai mulţi oameni se ridicară în picioare şi începură să strige la Sanders; un alt grup îşi concentra atenţia asupra domnului cărunt. În capătul opus al sălii, unul dintre şevalete căzu când cineva ieşi în goană din sală.

Apoi, dintr-odată, toate feţele începură să se întoarcă spre Luke. El simţea furia, dezamăgirea şi sentimentul de trădare al gloatei. Dar simţea la unii dintre ei şi o anume suspiciune. Alţii păreau să adulmece mirosul oportunităţii. O blondă atrăgătoare în costum mulat se apropie de el, apoi scaunele începură deodată să fie date la o parte în

timp ce oamenii veniră în fugă spre Luke, strigându-l toţi odată.

— Mă scuzaţi…

— Putem să discutăm?

— Aş dori să programăm o întâlnire…

— Ce veţi face cu tabloul de Warhol?

— Pe clientul meu îl interesează în mod deosebit unul dintre tablourile de Rauschenberg…

Instinctiv, Luke o luă de mână pe Sophia şi dădu scaunul în spate, încercând să scape. După o clipă, alergau spre ieşire, cu gloata după ei.

Luke deschise uşile şi dădu nas în nas cu şase agenţi de pază în spatele a două femei şi un bărbat care purtau legitimaţiile casei de licitaţie care sponsoriza evenimentul. Una dintre femei era aceeaşi domnişoară atrăgătoare care îi ceruse informaţiile şi aproape toţi banii pe care îi avea în portofel.

— Domnule Collins? întrebă ea. Mă numesc Gabrielle şi lucrez pentru casa de licitaţii. Avem la etaj o cameră privată pentru dumneavoastră. Am anticipat că situaţia va deveni puţin agitată, aşa că am luat măsuri speciale pentru confortul şi siguranţa dumneavoastră. Vă rog să mă urmaţi.

— Eu mă gândeam să merg direct la maşină…

— Sunt câteva acte în plus de semnat, după cum probabil vă imaginaţi. Vă rog! Dacă nu vă supăraţi? făcu semn cu mâna înspre hol.

Luke privi în spate spre grămada de oameni care se apropia.

— Să mergem, decise el.

Ţinând-o încă pe Sophia de mână, se întoarse şi o urmă pe Gabrielle, împreună cu trei agenţi de pază. Luke îşi dădu seama că ceilalţi rămăseseră în urmă ca să ţină publicul la distanţă. Îi auzea vag strigând după el, bombardându-l cu întrebări.

Avea impresia ireală că îi făcuse cineva o farsă, deşi nu ştia în ce scop. Era o nebunie. Totul era o nebunie…

Grupul lor coti şi se îndreptă spre o uşă către casa scării. Când Luke se întoarse şi privi peste umăr,

observă că nu îi mai urmau decât doi agenţi; celălalt rămăsese după uşă.

La etajul al doilea, el şi Sophia fură conduşi spre o uşă de lemn pe care Gabrielle o deschise pentru ei.

— Vă rog, spuse ea conducându-i în nişte camere spaţioase, simţiţi-vă ca acasă. Avem gustări şi răcoritoare înăuntru, precum şi catalogul. Sunt convinsă că aveţi o mie de întrebări şi vă asigur că veţi primi răspuns la toate.

— Ce se întâmplă? întrebă Luke.

Gabrielle ridică o sprânceană.

— Cred că ştiţi deja, spuse ea fără să răspundă direct la întrebare. Se întoarse spre Sophia şi îi întinse mâna. Nu am reţinut cum vă numiţi.

— Sophia, zise ea. Sophia Danko.

Gabrielle înclină capul.

— Nume slovac, aşa-i? O ţară frumoasă! Îmi face plăcere să vă cunosc. Apoi se întoarse din nou spre Luke: Agenţii vor rămâne în faţa camerei ca să nu vă deranjeze nimeni. Deocamdată sunt sigură că aveţi multe lucruri la care să vă gândiţi şi pe care să le discutaţi. Vă lăsăm singuri câteva minute ca să verificaţi colecţia. E în regulă?

— Cred că da, spuse Luke încă ameţit. Dar…

— Domnul Lehman şi domnul Sanders vor veni imediat.

Luke ridică o sprânceană spre Sophia înainte de a arunca un ochi prin cameră. Scaunele şi canapelele înconjurau o masă joasă şi rotundă. Pe masă se aflau câteva băuturi, inclusiv o găleată de gheaţă cu o sticlă de şampanie, un platou cu sendvişuri, fructe feliate şi brânzeturi pe un vas de cristal.

Lângă toate acestea se afla catalogul, deschis la o anumită pagină.

În spatele lor, uşa se închise şi Luke se trezi singur cu Sophia. Ea îl privi cum se apropie cu grijă de masă să studieze pagina la care era deschis catalogul.

— E Ruth, spuse ea atingând pagina. Luke o privi cum trecea cu degetul peste fotografie.

— Toate astea nu se întâmplă cu adevărat, nu-i aşa?

Sophia privea mai departe fotografia, apoi se întoarse spre el cu un zâmbet uimit şi euforic.

— Da, spuse ea. Cred că se întâmplă cu adevărat.

Gabrielle se întoarse cu domnul Sanders şi cu domnul cărunt care condusese licitaţia.

După ce Sanders se prezentă, luă loc pe scaun şi îşi suflă nasul într-o batistă. De aproape, Luke îi observă ridurile şi sprâncenele albe şi stufoase; bănuia că avea vreo şaptezeci şi cinci de ani. Însă avea o urmă de şiretenie pe faţă care îl făcea să pară mai tânăr.

— Înainte de a începe, daţi-mi voie să răspund la prima şi cea mai evidentă dintre întrebările pe care sunt sigur că le aveţi, începu Sanders aşezându-şi mâinile pe genunchi. Probabil vă întrebaţi: Care-i şmecheria? Oare chiar aţi moştenit întreaga colecţie prin cumpărarea *Portretului lui Ruth?* Am dreptate?

— Cam aşa e, recunoscu Luke.

Încă de când se stârnise zarva din sală, se simţea nelalocul lui. Locul acela… oamenii aceia… nimic nu părea să fie mai străin pentru el.

— Răspunsul la întrebare este da, spuse Sanders cu o voce blândă. Potrivit cerinţelor din testamentul lui Ira Levinson, cumpărătorul acestei anumite picturi, *Portretul lui Ruth,* urma să primească toată colecţia. De aceea a fost scoasă prima la vânzare. Cu alte cuvinte, nu există nicio şmecherie. Nu există condiţii. Colecţia este acum a dumneavoastră şi puteţi să faceţi ce vreţi cu ea.

— Adică aş putea să vă spun să o urcaţi pe toată în camioneta mea şi să merg cu ea acasă? Chiar acum?

— Da, răspunse Sanders. Deşi, având în vedere mărimea colecţiei, probabil ar fi nevoie să faceţi mai multe drumuri. Şi dată fiind valoarea unora dintre lucrări, v-aş recomanda un mod mai sigur de transport.

Luke se uita la el ca trăsnit.

— Există totuşi o problemă la care va trebui să vă gândiţi.

Acum e acum, se gândi Luke.

— E vorba de impozite, spuse Luke.

— Nu ştiu dacă vă e cunoscut, dar orice moştenire mai mare de o anumită sumă este impozitată de guvernul Statelor Unite sau de Fisc. Valoarea colecţiei este cu mult mai mare decât acea sumă, ceea ce înseamnă că acum trebuie să plătiţi câteva impozite mari. Dacă nu sunteţi foarte bogat – şi încă putred de bogat – cu suficiente bunuri lichide pentru a acoperi taxele, probabil că va trebui să vindeţi o parte din colecţie pentru a le putea plăti. Poate chiar jumătate de colecţie. Desigur, totul depinde de ce tablouri vreţi să vindeţi. Înţelegeţi ce spun?

— Cred că da. Am primit o moştenire mare şi trebuie să plătesc impozit pe ea.

— Exact. Aşadar, înainte de a continua, aş vrea să vă întreb dacă aveţi un avocat cu care preferaţi să discutaţi. Dacă nu, vă pot face bucuros câteva recomandări.

— Nu am pe nimeni.

Sanders dădu din cap.

— Am bănuit că nu aveţi – sunteţi destul de tânăr. Desigur, e în regulă. Băgă mâna în buzunar după o carte de vizită. Dacă mă sunaţi la birou luni dimineaţă, voi întocmi o listă. Nu vi se cere, evident, să folosiţi un nume din cele sugerate de mine.

Luke privi cartea de vizită.

— Aici scrie că sunteţi avocat.

— Aşa e. În trecut mă ocupam de mai multe domenii, dar acum m-am specializat pe bunuri.

— Atunci v-aş putea angaja pe dumneavoastră?

— Dacă doriţi, zise el. Arătă către ceilalţi din cameră. Aţi cunoscut-o pe Gabrielle. E vicepreşedinta Departamentului Relaţii cu clienţii la casa de licitaţii. Am vrut să îl cunoaşteţi şi pe domnul Lehman. Este preşedintele casei de licitaţii.

Luke dădu mâna cu acesta şi schimbă câteva vorbe cu el, apoi Sanders vorbi mai departe.

— După cum probabil vă imaginaţi, pregătirea licitaţiei în acest fel a fost… o provocare din multe puncte de vedere, inclusiv cel financiar. Casa de licitaţii a domnului Lehman a fost cea preferată de Ira Levinson. Deşi nu sunteţi obligaţi să îi folosiţi în viitor, în timp ce eu şi Ira puneam la punct detaliile, mi-a spus să îl rog pe cumpărător să aibă în vedere relaţia anterioară cu ei. Este considerată una dintre cele mai importante case de licitaţii din lume, ceea ce cred că veţi descoperi şi singur, dacă veţi face cercetări.

Luke privi la cei din jur, dându-şi seama de realitate încetul cu încetul.

— Bine, spuse el. Dar nu aş putea lua o asemenea decizie fără să discut cu avocatul meu.

— Cred că e o decizie înţeleaptă, spuse Sanders. Deşi suntem aici ca să vă răspundem la orice întrebare, v-aş recomanda să discutaţi cu un avocat cât de curând. Veţi beneficia de îndrumarea unui profesionist ca să vă ajute în acest demers ce se anunţă dificil, nu doar cu privire la moştenire, ci şi în alte aspecte ale vieţii dumneavoastră. La urma urmei, acum sunteţi un om incredibil de bogat, chiar şi după ce plătiţi impozitele. Aşa că vă rog să-mi adresaţi orice întrebări aveţi.

Luke se uită la Sophia, apoi se întoarse spre Sanders.

— Cât timp aţi fost avocatul lui Ira?

— Timp de peste patruzeci de ani, răspunse el cu o umbră de nostalgie.

— Şi dacă angajez un avocat, mă va reprezenta cât va putea el de bine?

— Dacă sunteţi clientul lui, ar fi obligat să facă asta.

— Atunci, spuse Luke, poate că ar trebui să rezolvăm întâi problema asta. Cum vă angajez pe dumneavoastră? În cazul în care doresc să discut cu domnul Lehman aici de faţă?

— Trebuie să plătiţi un avans.

— Cât de mare? Luke se încruntă îngrijorat.

— Deocamdată, spuse Sanders, cred că un singur dolar e de ajuns.

Luke respiră adânc, înţelegând în sfârşit enormitatea celor ce se petreceau. Averea. Ferma. Viaţa pe care o putea construi cu Sophia.

Apoi Luke scoase portofelul şi căută în el. Nu mai avea mare lucru după cumpărarea portretului, dar destul cât să pună câţiva litri de benzină.

Poate şi mai puţin, pentru că mai scoase o parte ca să îl angajeze pe Howie Sanders.

EPILOG

În lunile de după licitaţie, Luke simţi deseori că făcea parte dintr-o poveste fantastică pe care o scrisese altcineva. La recomandarea lui David Lehman, se organiză o altă licitaţie la jumătatea lunii iunie, de data aceasta la New York. Se organiză încă una la jumătatea lunii iulie şi o alta în septembrie. Vânzările aveau să includă majoritatea colecţiei, mai mult decât suficient pentru a acoperi impozitele.

În acea zi dintâi, cu Gabrielle şi David Lehman în cameră, Luke explică şi situaţia în care se afla ferma, observând cum Sanders lua notiţe. Când Luke îl întrebă dacă exista posibilitatea de a accesa banii necesari ca să plătească ipoteca, Sanders se scuză şi ieşi din cameră, întorcându-se după cincisprezece minute şi explicându-i calm lui Luke că vicepreşedintele băncii cu care tocmai discutase era dispus să extindă ratele reduse timp de încă un an şi poate chiar să amâne plata dobânzilor pentru moment, dacă aşa prefera Luke. În lumina noii situaţii prospere în care se afla Luke, banca lua în considerare extinderea liniei de finanţare pentru alte îmbunătăţiri pe care dorea să le facă.

Luke nu reuşi decât să bâlbâie câteva vorbe.

— Dar… cum?

Sanders zâmbi, cu aceeaşi sclipire de şiretenie în ochi.

— Să spunem doar că ar dori să îmbunătăţească relaţia cu un client care tocmai s-a trezit bogat.

Sanders îi prezentă şi câţiva experţi financiari şi alţi administratori, stând alături de el în timpul interviurilor, punând întrebări pe care Luke abia dacă le înţelegea, darămite să îi dea prin minte să le adreseze. Avocatul îl ajută să înţeleagă ramificaţiile bogăţiei lui, asigurându-l că avea să îi stea alături şi să îl ajute cu tot ce trebuia să înveţe.

Deşi uneori se simţea copleşit, Luke era primul care să recunoască faptul că ar fi putut avea

probleme şi mai grave.

La început, mama lui nu îl crezu, cum nu o crezu nici pe Sophia. Mai întâi pufni pe nas, apoi, după ce Luke îi povesti din nou ce se întâmplase, deveni furioasă. Abia când sună la bancă şi ceru să discute cu vicepreşedintele începu să accepte că poate Luke nu glumea.

Acesta îi făcu legătura cu un funcţionar care o asigură că pentru moment nu avea de ce să se îngrijoreze în privinţa împrumutului. Deşi nu părea prea emoţionată în timpul convorbirii, răspunzând monosilabic, la sfârşit îl luă pe Luke în braţe şi scăpă câteva lacrimi.

Dar când se dădu înapoi, mama stoică pe care o cunoştea era din nou ea însăşi.

— Acum sunt generoşi, dar unde erau când aveam nevoie de ei?

Luke ridică din umeri.

— Bună întrebare!

— Am să le accept oferta, anunţă ea învârtindu-se în loc. Dar, după ce împrumutul e plătit integral, vreau să găseşti altă bancă.

Sanders îl ajută şi de data asta.

Familia Sophiei veni din New Jersey pentru festivitatea de absolvire, iar Luke rămase lângă ei în ziua aceea caldă de primăvară, aplaudând când Sophia traversă scena. După aceea ieşiră să ia masa şi, spre surprinderea lui, îl întrebară dacă puteau vizita ferma a doua zi.

Mama lui îl puse la treabă toată dimineaţa, atât în casă, cât şi pe afară, făcând ordine în timp ce ea pregătea prânzul. Mâncară la masa pentru picnic din curtea din spate, în timp ce surorile Sophiei priveau cu gura căscată la împrejurimi şi se holbau la Sophia, încercând fără îndoială să îşi dea seama cum ajunseseră ei doi împreună.

Dar toţi păreau să se simtă în largul lor unii lângă alţii, mai ales mama Sophiei şi Linda. Vorbeau şi râdeau în timp ce vizitau ferma, iar când Luke o luă

spre grădină simţi o bucurie în suflet când văzu rândurile drepte şi curate de legume, pe care mama lui tocmai le plantase.

— Mamă, ai putea să locuieşti oriunde, îi spuse Luke mai târziu în seara aceea. Nu trebuie să rămâi la fermă. Dacă vrei, îţi cumpăr un apartament luxos în Manhattan.

— De ce aş vrea să locuiesc în Manhattan? întrebă ea strâmbându-se.

— Nu e obligatoriu în Manhattan. Ar putea fi oriunde.

Linda privi pe fereastră, la ferma unde crescuse.

— Nu mi-aş dori să trăiesc în altă parte, spuse ea.

— Atunci, ce-ai spune să mă laşi să repar lucrurile pe aici! Nu când şi când, ci tot odată.

Ea zâmbi.

— Asta, spuse ea, e o idee foarte bună.

— Deci, eşti gata? îl întrebă Sophia.

— Pentru ce?

După absolvire, Sophia se întorsese acasă să stea o săptămână cu părinţii ei înainte de a reveni în Carolina de Nord.

— Să-mi spui ce s-a întâmplat în Carolina de Sud, spuse ea fixându-l cu o privire hotărâtă în timp ce mergeau pe păşune să o verifice pe Mudbath. L-ai călărit pe Big Ugly Critter? Sau ai plecat?

Când auzi vorbele ei, Luke se simţi transportat în ziua aceea de iarnă, în unul dintre cele mai întunecate momente din viaţa lui. Îşi aminti cum mergea spre boxă, privind taurul printre gratii; îşi aminti fiorul de teamă care trecuse prin el şi nervii întinşi la maximum. Însă cumva se forţase să facă lucrul pentru care venise. Se urcase pe Big Ugly Critter şi îşi ajustase frânghia, încercând să ignore bubuiala din piept. *E doar un taur,* îşi spusese atunci, *un taur ca oricare altul.* Dar nu era aşa, iar el ştia asta şi când uşa boxei se deschisese şi taurul o zbughise prin ea, Luke rămase echilibrat.

Taurul era la fel de violent ca întotdeauna, smucind şi răsucindu-se ca un animal posedat, dar Luke se simţise ciudat de stăpân pe situaţie, de parcă se privea pe el însuşi de la distanţă. Lumea părea să se mişte cu încetinitorul, făcând runda aceea să pară cea mai lungă din viaţa lui, dar îşi menţinuse manevrele lente şi echilibrate, cu braţul liber mişcându-se pe lângă corp pentru a păstra controlul. Când, în sfârşit, se auzise soneria, publicul sărise în picioare, strigând de bucurie.

Luke desfăcuse repede frânghia şi sărise, aterizând în picioare. Ca o reluare a primei lor întâlniri, taurul se oprise şi se întorsese spre el, cu nările fremătând şi cu pieptul gâfâind. Luke ştia că Big Ugly Critter era pe cale să atace.

Dar nu o făcuse. În schimb, se uitaseră unul la altul până când, spre uimirea tuturor, taurul se întoarse în cealaltă parte.

— Zâmbeşti, spuse Sophia întrerupându-i firul gândurilor.

— Cred că da.

— Ceea ce înseamnă că…

— L-am călărit, spuse Luke. Şi după aceea am ştiut că sunt pregătit să renunţ.

Sophia îl înghionti.

— A fost o prostie.

— Probabil, zise Luke. Dar am câştigat o camionetă nouă.

— Eu nu am văzut nicio camionetă nouă, spuse ea încruntată.

— Nu am luat-o. Am luat bani în loc.

— Pentru fermă?

— Nu, spuse el. Pentru asta.

Scoase din buzunar o cutiuţă şi, căzând în genunchi, i-o arătă Sophiei.

O auzi cum trage repede aer în piept.

— Asta e ce cred eu că e?

— Deschide-o, spuse el.

Sophia deschise cutiuţa, ridicând capacul şi uitându-se la inel.

— Mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu tine, dacă ţi se pare o idee bună.

Sophia se uită la el cu ochii strălucind.

— Da, spuse ea, cred că ar fi o idee bună.

— Unde vrei să locuim? îl întrebă ea mai târziu, după ce o anunţară şi pe mama lui. Aici la fermă?

— Pe termen lung? Nu ştiu. Dar deocamdată îmi place aici. Întrebarea e: ţie îţi place?

— Adică dacă vreau să stau aici toată viaţa?

— Nu neapărat, spuse Luke. Mă gândeam că am putea rămâne aici până se lămuresc lucrurile. Dar după aceea? Din câte îmi dau seama, am putea locui oriunde vrem. Şi cred că acum – dacă faci un cadou sau o donaţie mare, să zicem – ai putea obţine o slujbă la orice muzeu vrei.

— De exemplu în Denver?

— Am auzit că e mult teren pentru ferme acolo. Sunt ferme chiar şi în New Jersey. Am verificat.

Sophia ridică privirea în sus, apoi se uită din nou la el.

— Ce-ar fi să vedem unde ne duce viaţa?

În noaptea aceea, în timp ce Sophia dormea, Luke ieşi din dormitor şi merse pe verandă, simţind căldura rămasă de peste zi. Deasupra lui apărea o semilună, iar stelele erau întinse pe tot cerul. Bătea un vânt uşor, ducând cu el sunetul greierilor de pe păşuni.

Luke ridică ochii, privind în văzduhul întunecat, gândindu-se la mama lui şi la fermă. Încă îi era greu să înţeleagă drumul pe care o apucase viaţa lui dintr-odată sau modul în care o putea îmbina cu viaţa pe care o trăise cândva. Totul se schimbase şi se întreba dacă avea să se schimbe şi el. Se trezea amintindu-şi deseori de Ira, bărbatul care îi schimbase viaţa şi pe care nu îl cunoscuse cu adevărat. Pentru Ira, Ruth însemnase totul şi, în liniştea întunecată, Luke şi-o imagină pe Sophia dormind în patul lui, cu părul auriu răsfirat pe pernă.

La urma urmei, ea era adevărata comoară pe care o găsise în anul acela; pentru el valora mai mult decât toată arta din lume. Zâmbind, Luke şopti pe întuneric:

— Înţeleg, Ira. Şi când pe deasupra capului lui trecu o stea căzătoare, avu senzaţia ciudată că Ira nu numai că îl auzise, dar îi şi zâmbea de sus cu mulţumire.

MULŢUMIRI

Cel mai lung drum, cel de-al şaptesprezecelea roman al meu, nu ar fi putut fi scris fără sprijinul acordat de mulţi oameni minunaţi. În capul listei, ca de obicei, se află soţia mea, Cathy, care a rămas, chiar şi după atâţia ani, cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Prezenţa ei mi-a îmbogăţit viaţa zi de zi şi o parte din mine ştie că fiecare personaj feminin pe care l-am creat vreodată este, în mare parte, inspirat de ea. A fost o încântare să împart cu ea cel mai lung drum, acest drum numit viaţă.

Trebuie să îi mulţumesc şi **Theresei Park** – agentul meu literar, impresarul meu şi partenera mea de producţie –, o altă binecuvântare extraordinară în viaţa mea. Aproape că nici nu-mi vine a crede că lucrăm împreună de nouăsprezece ani. Deşi v-am spus asta de multe ori, a venit momentul să o şi scriu: întotdeauna am considerat că sunt un norocos.

Jamie Raab, editoarea mea, este nepreţuită atunci când trebuie să scoatem din romanele mele tot ce e mai bun cu putinţă. M-a sprijinit încă de la început, iar munca alături de ea m-a făcut unul dintre cei mai norocoşi autori. Merită mulţumirile mele nu doar pentru tot ceea ce face, ci şi pentru că o consider o prietenă dragă.

Howie Sanders şi **Keya Khayatian** – agenţii mei de film de la UTA[34] – sunt, pur şi simplu, cei mai buni din branşă. Mai mult decât atât, sunt nişte genii creatoare în toate domeniile pe care le presupune această meserie. Puneţi la socoteală şi bunătatea, cinstea şi entuziasmul; cu cât petrec mai mult timp alături de ei, cu atât sunt mai încântat să îi consider prieteni.

Scott Schwimer, avocatul meu specializat în legislaţia industriei divertismentului, este un alt membru al echipei mele care a fost alături de mine încă de la început, un om care mi-a dăruit

înţelepciunea şi sfaturile lui. Mi-a oferit şi prietenie, şi râsete, iar prezenţa lui mi-a îmbogăţit viaţa.

Elise Henderson şi **Kosha Shah,** care conduc compania mea de producţie de televiziune, sunt două persoane minunate, dăruite cu motivaţie, inteligenţă şi umor şi sunt norocos să le consider o parte din echipa mea. Îi mulţumesc şi lui **Dave Park,** agentul meu de televiziune la UTA, care îmi oferă permanent sprijin şi îndrumare.

Îi aduc mulţumiri şi lui **Denise DiNovi,** care a produs – cu stil şi eleganţă – un număr de filme adaptate după cărţile mele, incluzând *Mesaj de departe*[35] *O plimbare de neuitat*[36] şi *Talismanul norocos*[37]. Îmi place foarte mult să lucrez cu tine şi abia aştept să văd *Cel mai de preţ cadou* pe marile ecrane. Ar fi o neglijenţă dacă nu i-aş mulţumi şi lui **Alison Greenspan** pentru tot ceea ce face.

Marty Bowen este un alt producător care a adaptat mai multe filme după cărţile mele şi aş vrea să îi mulţumesc pentru munca depusă pentru *Dragă John*[38] şi *Refugiul*[39]. Împreună cu mine şi cu Theresa, va produce şi *Cel mai lung drum* şi nu mă îndoiesc că va fi un film extraordinar. Îi mulţumesc şi lui **Wyck Godfrey,** care trudeşte alături de Marty.

Trebuie să le mulţumesc şi lui **Emily Sweet** şi **Abby Koons,** de la Park Literary Group. Emily nu lucrează doar pentru fundaţia mea şi pentru website, ci se ocupă cu energie, entuziasm şi eficienţă şi de toate sarcinile pe care i le încredinţez. Abby, responsabilă cu tot ce este străin, face o treabă fantastică. Le consider pe amândouă prietene şi nu ştiu unde aş fi fără ajutorul lor.

Michael Nyman, Catherine Olim, Jill Fritzo şi **Michael Geiser,** de la PMK-BNC, agenţii mei de publicitate, sunt remarcabili în ceea ce fac. Doresc să le mulţumesc pentru munca extraordinară pe care o depun în numele meu.

Laquishe Wright – căreia i se mai spune, pur şi simplu, Q –, care conduce paginile mele media, şi **Mollie Smith,** care se ocupă de website, merită, de

asemenea, recunoştinţa mea. Amândouă sunt incredibile în meseria lor şi datorită lor pot să le dau oamenilor de ştire ce se mai întâmplă în viaţa mea.

Aş vrea să le mulţumesc şi lui **David Herrin** şi **Eric Kuhn,** de la UTA, pentru că mă ajută să fiu la curent cu cele mai recente tehnologii şi care îmi răspund întotdeauna la întrebări.

Le mulţumesc şi lui **David Young** şi **Michael Pietsch,** de la Hachette Book Group. David, îmi va fi dor să lucrez cu tine; Michael, abia aştept să lucrăm împreună.

Larry Vincent şi **Sara Fernstrom,** de la UTA, merită mulţumirile mele pentru munca extraordinară pe care o depun în parteneriatele corporatiste şi de co-branding[40]. Până acum, a fost o experienţă minunată şi abia aştept să văd ce se va mai întâmpla în viitor.

Mitch Stoller, care, în calitate de preşedinte, îndrumă Fundaţia Nicholas Sparks cu înţelepciune şi ştiinţă, şi **Jenna Dueck,** vicepreşedintă la Iniţiative Strategice, au avut contribuţii nepreţuite pentru echipa mea şi apreciez toată munca nemaipomenită depusă în sprijinul educaţiei.

Doresc să îi mulţumesc şi lui **Saul Benjamin,** directorul Şcolii de Studii Globale Epiphany, o şcoală pe care eu şi soţia mea am înfiinţat-o în 2006. Nu am nicio îndoială că, în viitor, va duce şcoala pe noi culmi. Desigur, nu ar putea face asta fără ajutorul lui **David Wang,** director adjunct, de aceea aş dori să îi mulţumesc şi lui David.

Nu pot omite să le mulţumesc lui **Jason Richman** şi **Pete Knapp,** care nu lucrează direct pentru mine, dar care lucrează, totuşi, în numele meu. Vă mulţumesc pentru tot ceea ce faceţi.

Rachel Bressler şi **Alex Greene** merită mulţumirile mele pentru desfăşurarea fără incidente a lucrurilor în ceea ce priveşte seria *Novel Learning*[41] şi tot ce ţine de contracte, sarcină ce poate fi, uneori, fără sfârşit.

Fratele meu, **Micah Sparks,** merită şi el mulţumiri din suflet nu doar fiindcă e cel mai bun frate din lume, ci şi pentru munca asiduă, pentru efortul şi viziunea pe care le-a adus pentru seria *Novel Learning.*

Emily Griffin, Sara Weiss şi **Sonya Cheuse,** de la Grand Central, merită mulţumirile mele pentru munca pe care o depun. Emily mă ajută cu îndrumarea unui proiect foarte drag mie, Sara munceşte enorm pentru GCP în numele meu, iar Sonya este un agent de publicitate minunat, care se ocupă de turneele mele literare.

Îi mulţumesc şi lui **Tracey Lorentzen,** directoarea biroului din New Bern al fundaţiei mele, şi **Tiei Scott** pentru munca ei de asistentă. Datorită ei, viaţa mea se desfăşoară fără probleme, lucru care nu e uşor de îndeplinit. În cele din urmă, îi mulţumesc lui **Jeanne Armentrout** pentru tot ce face acasă.

Îi mulţumesc şi lui **Andrew Sommers,** care face atât de multe pentru mine într-o zonă deosebit de complexă şi importantă a vieţii mele.

Pam Pope şi **Oscara Stevick,** contabilele mele, sunt minunate în meseria lor şi sunt recunoscător că fac parte din echipa mea.

Courtney Valenti şi **Greg Silverman,** de la Warner Bros., faceţi parte din familia mea şi sunt absolut încântat de posibilitatea de a lucra împreună cu voi acum şi în viitor.

Ryan Kavanaugh, Tucker Tooley, Robbie Brenner şi **Terry Curtin,** de la *Relativity,* merită mulţumirile mele pentru munca extraordinară pe care au depus-o pentru *Refugiul* şi abia aştept să lucrez din nou cu ei în viitor. Suntem o echipă minunată.

Multe mulţumiri pentru **Elizabeth Gabler** şi **Erin Siminoff,** de la Fox 2000, care au fost de acord să facă o versiune cinematografică pentru *Cel mai lung drum.* Sunt bucuros că voi lucra alături de voi.

David Buchalter, care mă ajută să îmi scriu discursurile, merită, de asemenea, mulţumirile mele. Apreciez tot ceea ce faci.

Todd şi **Kari Wagner** merită şi ei recunoştinţa mea pentru ce au făcut – sunt convins că amândoi ştiu la ce mă refer.

Şi, în cele din urmă, pentru prieteni vechi şi noi care au adus atâta bucurie şi zâmbet în viaţa mea, inclusiv **Drew** şi **Brittany Brees, Jennifer Romanello, Chelsea Kane, Gretchen Rossi, Spade Smiley, Josh Duhamel** şi **Julianne Hough.**

În 2011, Nicholas Sparks a înfiinţat Fundaţia Nicholas Sparks pentru a inspira şi a transforma vieţile elevilor prin educaţie, dezvoltarea curriculumului şi o serie de experienţe internaţionale irepetabile.

Pentru a afla mai multe, vizitaţi www.Nicholassparksfoundation.org.

Ira și Ruth. Sophia și Luke. Două cupluri care, aparent, nu au nimic în comun, despărțite de ani mulți și experiențe diferite. Ira este un evreu ajuns la apusul vieții, care, captiv în propria mașină, în urma unui accident, se trezește alături de fantoma lui Ruth, soția mult iubită. Ea este cea care îl ține în viață, cu ajutorul amintirilor. La câțiva kilometri distanță, Sophia, care studiază la colegiul Wake Forest, se zbate să își revină după un dureros eșec sentimental. În inima ei înmugurește din nou speranța când îl întâlnește pe Luke, un seducător campion la rodeo. Ca și în cazul cuplului Ruth și Ira, Sophia și Luke sunt, la prima vedere, cum nu se poate mai diferiți. Și totuși, se atrag și se completează. La un moment dat, destinele celor două perechi, Ira–Ruth și Luke–Sophia, se întrepătrund cu o neașteptată profunzime.

Romanul a fost ecranizat în 2015.

editura rao

ISBN 978-606-609-860-1

www.rao.ro
www.raobooks.com

[1] Aiureli (în germană, în orig.) (n.tr.).

[2] Personaj feminin fictiv din serialul american de televiziune *The Dukes of Hazzard.* Daisy era celebră pentru ţinutele sumare (n.tr.).

[3] În Statele Unite ale Americii, studenţii se alătură sistemului de organizare pe case/comunităţi pentru fete şi băieţi, numite *fraternity* şi *sorority,* de la cuvintele latineşti *frater* şi *soror,* care înseamnă *frate* şi *soră.* Fiecare casă primeşte o denumire formată din litere greceşti (n.tr.).

[4] Lacrosse este numele pe care francezii l-au dat jocului american *baggatway.* Jucătorii folosesc un băţ cu plasă la capăt pentru aruncarea, prinderea şi menţinerea unei mingi de cauciuc. (n.red.).

[5] În competiţiile de rodeo, există uneori trei nopţi de concurs, fiecare călăreţ având dreptul la o rundă pe noapte, numită *goround.* Primilor 20 de călăreţi care au adunat cele mai multe puncte li se dă ocazia să mai călărească un taur, această rundă fiind numită *short go.* După terminarea rundei, călăreţul cu cele mai multe puncte câştigă întreg concursul (n.tr.).

[6] Creatură mare şi urâtă (în engleză, în orig) (n.tr.).

[7] Cal (în engleză, în orig.) (n.tr.).

[8] Prinţul (în engleză, în orig.) (n.tr.).

[9] Căpetenie (în engleză, în orig.) (n.tr.).

[10] Câine (în engleză, în orig.) (n.tr.).

[11] Numele oficial al forţelor armate ale Germaniei naziste între 1935 şi 1945, însemnând „forţă de apărare” (în engleză, în. orig.) (n.tr.).

[12] Un acru = 4.047 metri pătraţi (n.tr.).

[13] Prietenos (în engleză, în orig.) (n.tr.).

[14] Demon, diavol (în engleză, în orig.) (n.tr.).

[15] Baie în noroi (în engleză, în orig.) (n.tr.).

[16] Royal Air Force – Forţele Aeriene Regale (n.tr.).

[17] O organizaţie de tineret administrată de Institutul Naţional de Alimente şi Agricultură din S.U.A. (n.tr.).

[18] Un tip de prăjitură (n.tr.)

[19] Neghiobule (în germană, în orig.) (n.tr.).

[20] Denumirea dovleacului scobit pe interior, tipic pentru sărbătoarea de Halloween, care la final ia forma unei feţe (n.tr.).

[21] Lucru scris (în ebraică, în orig.). Tip de acord prenupţial iudaic, care prevede îndatoririle soţului faţă de soţia lui (n.tr.).

[22] Acoperământ tradiţional iudaic sub care stau mirii în timpul ceremoniei de nuntă (n.tr.).

[23] Perioadă de creştere masivă a populaţiei în S.U.A., combinată cu afişarea ostentativă a bogăţiei clasei superioare americane, la sfârşitul secolului al XIX-lea (n.tr.).

[24] Produs antibacterian pentru curăţenie (n.tr.).

[25] Sărbătoarea luminilor: sărbătoare care durează opt zile şi comemorează rededicarea Templului din Ierusalim în urma victoriei revoltei conduse de fraţii Macabei asupra monarhiei seleudice din Siria (n.tr.).

[26] Vasul de croazieră *Queen Elisabeth 2, Regina Elisabeta a II-a* (n.tr.).

[27] Perioadă de doliu în tradiţia iudaică (n.tr.).

[28] Program american de voluntariat condus de Guvernul S.U.A., precum şi de o agenţie guvernamentală cu acelaşi nume. Obiectivele programului sunt: furnizarea de asistenţă tehnică, ajutarea persoanelor din afara S.U.A. pentru a înţelege cultura americană şi ajutarea americanilor să înţeleagă cultura altor ţări. În general, munca este legată de dezvoltarea economică şi socială, (n.tr.).

[29] Organizaţie nonprofit de colectare de fonduri pentru educaţie (n.tr.).

[30] Organizaţie americană cu sediul în New York City care acţionează împotriva discriminării evreilor (n.tr.).

[31] Organizaţie filantropică susţinută de membrii comunităţii evreieşti (n.tr.).

[32] Acoperiş, capotă (în engleză, în orig.); pronunţie apropiată de cea a numelui propriu Ruth (n.tr.).

[33] Anul nou evreiesc (n.tr.).

[34] United Talent Agency (UTA), una dintre cele mai importante agenţii de impresariat din lume (n.red.).

[35] *Mesaj de parte,* Editura RAO, 2013 (în engleză, în orig.) (n.tr.).

[36] *O plimbare de neuitat,* Editura RAO, 2006 (în engleză, în orig.) (n.tr.).

[37] *Talismanul norocos,* Editura RAO, 2015 (în engleză, în orig.) (n.tr.).

[38] *Dragă John,* Editura RAO, 2015 (în engleză, în orig.) (n.tr.).

[39] *Refugiul,* Editura RAO, 2013 (în engleză, în orig.) (n.tr.).

[40] Strategie de marketing prin care proprietarul unei mărci încearcă să stabilească un parteneriat cu o marcă înregistrată a unei alte organizaţii, în speranţa că sinergia celor două mărci este mai puternică decât cea a uneia singure (n.tr.).

[41] Nicholas Sparks a creat o colecţie de ediţii educative ale romanelor sale, numită *Novel Learning Series* (n.tr.).

Table of Contents

1 IRA

2 SOPHIA

3 LUKE

4 SOPHIA

5 IRA

6 LUKE

7 SOPHIA

8 IRA

9 SOPHIA

10 LUKE

11 IRA

12 LUKE

13 SOPHIA

14 IRA

15 LUKE

16 SOPHIA

17 IRA

18 SOPHIA

19

LUKE
20
IRA
21
LUKE
22
SOPHIA
23
LUKE
24
SOPHIA
25
LUKE
26
SOPHIA
27
LUKE
28
IRA
29
SOPHIA
30
SOPHIA
31
LUKE
32
SOPHIA
33
LUKE
EPILOG
MULȚUMIRI

Table of Contents

1 3

IRA 3

2 21

SOPHIA 21

3 43

LUKE 43

4 53

SOPHIA 53

5 68

IRA 68

6 83

LUKE 83

7 96

SOPHIA 96

8 112

IRA 112

9 128

SOPHIA 128

10 140

LUKE 140

11 155

IRA 155

12 167

LUKE 167

13 173

SOPHIA 173

14 188

IRA 188

15 204

LUKE 204
16 210
SOPHIA 210
17 224
IRA 224
18 240
SOPHIA 240
19 251
LUKE 251
20 258
IRA 258
21 277
LUKE 277
22 287
SOPHIA 287
23 294
LUKE 294
24 298
SOPHIA 298
25 308
LUKE 308
26 312
SOPHIA 312
27 315
LUKE 315
28 322
IRA 322
29 345
SOPHIA 345
30 357
SOPHIA 357
31 366

LUKE 366
32 375
SOPHIA 375
33 388
LUKE 388
EPILOG 395
MULŢUMIRI 401